

# Đông Phương Bất Bại Chi Ngự Phu

## Contents

|                                        |          |
|----------------------------------------|----------|
| <b>Đông Phương Bất Bại Chi Ngự Phu</b> | <b>2</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .                  | 2        |
| 2. Chương 2 . . . . .                  | 5        |
| 3. Chương 3 . . . . .                  | 8        |
| 4. Chương 4 . . . . .                  | 11       |
| 5. Chương 5 . . . . .                  | 14       |
| 6. Chương 6 . . . . .                  | 17       |
| 7. Chương 7 . . . . .                  | 20       |
| 8. Chương 8 . . . . .                  | 23       |
| 9. Chương 9 . . . . .                  | 27       |
| 10. Chương 10 . . . . .                | 31       |
| 11. Chương 11 . . . . .                | 34       |
| 12. Chương 12 . . . . .                | 38       |
| 13. Chương 13 . . . . .                | 41       |
| 14. Chương 14 . . . . .                | 45       |
| 15. Chương 15 . . . . .                | 48       |
| 16. Chương 16 . . . . .                | 51       |
| 17. Chương 17 . . . . .                | 55       |
| 18. Chương 18 . . . . .                | 58       |
| 19. Chương 19 . . . . .                | 62       |
| 20. Chương 20 . . . . .                | 64       |
| 21. Chương 21 . . . . .                | 67       |
| 22. Chương 22 . . . . .                | 71       |
| 23. Chương 23 . . . . .                | 74       |
| 24. Chương 24 . . . . .                | 78       |
| 25. Chương 25 . . . . .                | 81       |
| 26. Chương 26 . . . . .                | 84       |
| 27. Chương 27 . . . . .                | 88       |
| 28. Chương 28 . . . . .                | 90       |
| 29. Chương 29 . . . . .                | 92       |
| 30. Chương 30 . . . . .                | 95       |
| 31. Chương 31 . . . . .                | 99       |
| 32. Chương 32 . . . . .                | 102      |
| 33. Chương 33 . . . . .                | 105      |
| 34. Chương 34 . . . . .                | 108      |
| 35. Chương 35 . . . . .                | 111      |
| 36. Chương 36 . . . . .                | 115      |
| 37. Chương 37 . . . . .                | 118      |
| 38. Chương 38 . . . . .                | 121      |
| 39. Chương 39 . . . . .                | 124      |
| 40. Chương 40 . . . . .                | 128      |
| 41. Chương 41 . . . . .                | 132      |

|                                       |     |
|---------------------------------------|-----|
| 42. Chương 42 . . . . .               | 135 |
| 43. Chương 43 . . . . .               | 139 |
| 44. Chương 44 . . . . .               | 143 |
| 45. Chương 45 . . . . .               | 147 |
| 46. Chương 46: Ngoại Truyện . . . . . | 155 |

## Đông Phương Bất Bại Chi Ngự Phu

### Giới thiệu

“Thiên hạ phong vân ta cứ đi tới, vừa vào giang hồ năm tháng thúc giục, sự nghiệp thống trị trong lúc nói cười, chịu kh

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-phuong-bat-bai-chi-ngu-phu>*

### 1. Chương 1

Đông Phương Bất Bại cười nhạt, thỉnh Đông Phương Bất Bại một chén rượu, mặt mũi thật lớn, hần mặc kệ, xoay người đi.

Đông dạ, tuyết lạc, thanh thanh vô.

Hắn ngồi ở Lôi Phong Đỉnh, cầm theo bầu rượu nhìn ra xa, lạnh lùng nhếch khóe miệng, nhìn thế giới màu ngọc lưu ly quen thuộc và xa lạ.

Gió lạnh thấu xương, hần mặc cho gió thổi trên người, áo choàng da hổ bay phấp phới, hần đã không còn nhớ rõ, không nhớ được mùa đông lạnh lẽo và bầu trời nổi gió to năm đó, khi ấy hần mười hai tuổi đứng không, đến nay hần thần công đại thành, bao nhiêu năm đã qua rồi?

Rất nhiều việc hần đã không còn nhớ, tỷ như việc chính tay hần đâm cừu nhân, máu tươi nhuộm y bào thành màu hồng. tựa hồng mai thắm chạp..... Tỷ như việc hần đánh bại Nhậm Ngã Hành, tất cả đều như gió qua, bay đi mất.

Uống một ngụm rượu, trong miệng là rượu tinh khiết thơm nồng, là loại thượng đẳng hiếm có. Nhưng hần chỉ cảm thấy nhạt như nước, lẽ nào do hần đã đạt tới cảnh giới vô địch?

Hần cười lạnh, đứng lên, để gió tấp vào mình, ngửa đầu uống rượu, tùy ý để rượu chảy qua cằm mình, sau đó vung tay lên, chỉ nghe tiếng bầu rượu rơi xuống đất tạo một tiếng vang thanh thúy, hần nghĩ, có lẽ hần sẽ trở thành truyền kì: độc cô cầu bại đệ nhị của võ lâm.

Nhưng dùng cả đời sau này để truy tìm nhất bại? Vậy thì luyện thành thần công để làm gì?

Hần nở nụ cười, nụ cười nhạt nhòa, cười chuyện cũ qua đi như gió rồi lại rõ ràng trước mắt, chỉ có tịch mịch là không đổi, năm tháng qua đi, bốn mùa tiếp nối, muốn, không muốn, trước là cỏ rác bị truy sát, nay ở đẳng cấp tối cao, mạng người coi như con kiến hôi, chỉ là hần giờ không còn ở sơn điền mà là ngồi ngai cao giá lạnh, đây là lựa chọn và thành công hần đã đạt được.

Hần là Đông Phương Bất Bại, ở thời điểm đó, huyết cừu nhân đã nhiễm hồng hai tay hần, hần được gọi là Bất Bại, cuộc đời này muốn làm thiên hạ đệ nhất, cuộc đời này muốn người trong thiên hạ quỳ ở dưới chân Đông Phương Bất Bại hần.

Nghĩ lại quá khứ, Đông Phương Bất Bại nở nụ cười, cười điên dại, cười đến đặc biệt vui sướng, Nhậm Ngã Hành là cái gì? Tất cả như nhau, đều không phải đối thủ của hần, Hấp Tinh đại pháp thì sao? Cũng thua Quỷ Hoa Bảo Điển của hần! Đừng tưởng con cáo già Nhậm Ngã Hành kia đã tính toán thành công với hần, thoát được khỏi tầm mắt hần, mưu tính hủy diệt hần.....

“Ha ha ha.....” Cứ ở Tây hồ để hảo hảo an hưởng tuổi già đi! Đông Phương Bất Bại ngửa mặt lên trời cười to, không giết y, bất quá vì nhớ ơn tri ngộ của y, dù sao.....

Nếu không có Đồng Bách Hùng sẽ không có Đồng Phương Bất Bại, như vậy nếu không có Nhậm Ngã Hành thành toàn, giờ này ngày này sẽ không có hắn, con người làm sao có thể không nhớ ân, tri ân rồi lại bất báo?

Đồng Phương Bất Bại nở nụ cười, thân khai song chưởng như hùng ưng giương cánh, nhẹ nhàng nhảy từ đỉnh tháp xuống mặt đất, không để lại một tia dấu chân, mặt hắn mang tiểu ý, tiện tay hái xuống một đoá bạch mai, nhìn rất đẹp, trong sáng, mong manh.

Hắn cười lạnh, nắm ngón tay lại, hoa mai trắng thuần tan nát, rơi lại sau lưng Đồng Phương Bất Bại, ánh trăng thê lãnh chiếu vào con ma men đang đập lên những bông hoa xinh đẹp, dần dần nhựa hoa chảy màu..... giống như năm ấy hắn thân mang hồng mai, hồng như máu.

Đồng Phương Bất Bại khép hờ mắt, thu những bông mai máu vào mắt, tựa hồ nhớ tới cái gì, nao nao, ký ức mơ hồ thoáng nổi lên trong lòng, hắn nhớ tới thời thơ ấu, nhớ tới đứa trẻ bị phụ mẫu nam phần nữ trang, cùng phụ mẫu trốn tránh kẻ thù — ở gần nhà một tiểu đệ trong miệng luôn gọi Húc tỷ tỷ.....

Nghĩ tới danh xưng ngày xưa, Đồng Phương Bất Bại khóe miệng lơ đãng hơi nhếch lên, gương mặt lạnh lùng vốn không đổi chợt cảm thấy muốn cười, có chút kì quặc, hồi ức ngày ấy mang theo mưa phùn lất phất.

Năm mười hai tuổi ly khai nơi này, hắn hôm nay đã trở về, tùy tiện mang theo Nhậm Ngã Hành, nhốt y trong suốt quãng đời còn lại chính tại nơi hắn từng trốn, Đồng Phương Bất Bại càng nghĩ càng thấy đây là xứ sở dưỡng lão tốt.

Ban đêm, một mình đi vào thành Hàng Châu, Đồng Phương Bất Bại cước bộ di chuyển, chưa phát giác ra hắn đã đi vào con đường tắt nhỏ —

Đã qua bao năm, bao nhiêu mưa gió, nơi này đã không còn dáng dấp xưa.

Đồng Phương Bất Bại cứ đi trên con đường mình đã từng bị cấm đi, lạnh lùng nhìn, cười, vì phụ mẫu nhu nhược của hắn mà cười.

Đồng Phương Bất Bại cố ý đi chậm, hôm nay hắn muốn xem ai dám ngăn cản hắn nửa bước, chỉ là đi tới đi tới, chẳng có ai ngăn, hắn đã hơi quên đường đi, rồi hắn lơ đãng nhìn quanh, thấy tiểu viện Dương gia, mất đảo qua, gian nhà họ Dương đã đổi mới nước sơn, sửa lại cánh cửa, không còn là căn nhà hắn từng thấy hồi bé .

Liên đệ..... tiểu tử 6 tuổi luôn miệng gọi hắn là Húc tỷ tỷ, đến nay hắn cũng đã cưới vợ.

Đồng Phương Bất Bại hơi ngừng cước bộ, khóe miệng giương lên, quay đầu lại, đi tiếp, gió thổi theo tuyết, làm cho mọi người tựa hồ lạnh thấu xương, Đồng Phương Bất Bại phát hiện, những kẻ khác, kẻ thì chạy về nhà, kẻ thì co ro, một đám không chịu nổi giá lạnh, ngực hắn thấy hơi mất hứng!

Đồng Phương Bất Bại sắc mặt không vui đang muốn đi tiếp, chợt thấy xa xa có ánh đèn \*\*\*g, mấy người thư sinh khoảng hai mươi tuổi, dáng dấp thanh tú đang hướng về phía này, Đồng Phương Bất Bại tự hỏi mình vì sao lại dừng lại, rồi hắn quyết định không tự hỏi nữa, chỉ lạnh lùng nhìn vào đám người đang đến gần.

Không hiểu sao, hắn có một loại cảm giác gấp gáp, tựa hồ hắn phải đợi một người trong số đó, người ấy đang chậm rãi đi tới hướng hắn, mà phải đợi ai, hắn cũng không nói lên được, chỉ là tùy tâm mà đợi.

Hắn hơi giương mắt, lơ đãng liếc từng khuôn mặt, phảng phất nhắm mắt hắn cũng có thể miêu tả gương mặt người mình đang đợi, gương mặt ấy giấu ở trong đồng người này, chỉ cần thấy hắn sẽ nhớ đó là ai vậy.

Là ai, đối thủ? Hắn không biết, chỉ là dựa vào trực giác nhìn mấy người đang thông thả cước bộ đi, trông thật chướng mắt.

“Người kia đẹp thật!” Một người đi qua nhưng quay đầu lại nói, những người khác cũng quay nhìn, về mặt kinh diễm, làm Đồng Phương Bất Bại hơi nhíu mày, có chút hờn giận, chỉ là hắn lúc này tâm tình tốt, không muốn sát nhân, giết vài tên này sẽ chỉ bẩn tay.

Nhưng cho bọn chúng một chút giáo huấn là đương nhiên, Đồng Phương Bất Bại nhìn chúng, chợt nghe một người ở xa chạy tới hô “Ai — các người đứng lại cho ta, các người hái hoa uống rượu, bảo ta lấy tiền đâu

ra trả, bằng hữu kiểu gì vậy!”

“Liên Đình a, chúng ta không phải không có tiền sao, ta xem tí tí và muối muối kia đối với người rất có ý tứ, nhất định không muốn làm khó người! Hơn nữa chỗ đó không phải cha người quản lý sao?” Một người cười nói, thêm những tên khác cười hòa.

Đông Phương Bất Bại nghiêng đầu, nghĩ thanh âm này không cao không thấp nhưng thập phần dễ nghe, hình như đã nghe qua ở nơi nào đó, không khỏi quay đầu lại, chỉ thấy xa xa một nam tử vóc người thon dài, sắc mặt đỏ bừng, bị mọi người chế nhạo nhưng không giận mà cười, dựa vào cây mai bên cạnh cười nói: “Ta sẽ cùng mụ mụ nói chuyện, bảo nàng ngày mai nói chuyện với phụ mẫu các người, rằng các người hái hoa uống rượu không trả tiền!”

“Uy..... Liên Đình, người không suy nghĩ gì cả, chúng ta biết sai rồi mà, tiểu tử người coi như mời chúng ta lần này đi, lần sau ca ca ta đãi.....”

“Ngày mai ta sẽ dẫn ngựa cho người mà.....” Một đám người trong nháy mắt vây quanh thanh niên bên cây mai đó, năn nỉ hội đồng à???, Đông Phương Bất Bại hơi chút thích thú, tiến lên mấy bước, muốn nhìn cái người cũng là Liên Đình này đáng đáp ra sao?—

Đông Phương Bất Bại mắt hơi mở, khóe miệng nâng lên có chút khen ngợi, thanh niên này hảo dáng dấp, bị rượu làm đỏ bừng mặt, mày kiếm mắt sáng, có một cổ tử anh khí, đáy mắt không giống với những người phù phiếm thông thường, vừa cẩn thận quan sát một chút, Đông Phương Bất Bại hơi trợn mắt, nghĩ buồn cười, than thở thế gian có thật có chuyện trùng hợp như vậy không —

Hắn Đông Phương Bất Bại hơn mười năm không trở về Hàng Châu, lúc này về một lần, cũng chỉ một đêm, liền để hắn gặp lại cố nhân! Tiểu tử lông mày rậm mắt hổ này không phải là Dương Liên Đình, Liên đệ ngốc kia sao, vẫn gương mặt này, vẫn khóe miệng phong lưu tiểu ý hắn đã từng quen thuộc ..... Chỉ là hôm nay có thêm khí khái nam nhi anh tuấn, vóc người rất tốt, nếu trưởng thành hoàn toàn, chỉ sợ so với chính mình còn cao hơn một bậc.

Lúc đó còn non, nhưng nhiều năm đã qua a!

Đông Phương Bất Bại muốn mở miệng hỏi Liên đệ hôm nay ra sao, nhưng lời nói bên mép nuốt lại, hỏi gì bây giờ?

Đông Phương Bất Bại hơi khép mắt lại, thở dài, chung quy đều là quá khứ, hỏi không bằng không hỏi, dù sao cảnh còn người mất, Phương Húc ngày trước đã qua đời, nghĩ thế, Đông Phương Bất Bại xoay người —

Hắn Đông Phương Bất Bại nay đứng trong giang hồ, cùng Liên đệ hiện tại đã là hai người hai thế giới, cho đến lúc phụ mẫu Liên đệ rời khỏi Hắc Mộc Nhai, hắn cũng chưa từng nói chuyện với họ nửa câu, huống gì hôm nay, nói cái gì? Hỏi người thành thân chưa, hỏi từ bao tuổi ..... Hắn đã có bảy tiểu thiếp..... Liên đệ hắn cũng nên thiếp nữ nhân thành đàn .

Nghĩ đến nữ nhân, Đông Phương Bất Bại hơi hờn giận đứng lên.

“Uy — cô nương —” Một thanh âm đuổi theo Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại nhíu mày, không muốn quay đầu lại, nhưng đầu tựa hồ vẫn vẫn vương quá khứ tự quay, hắn chậm rãi mắt lạnh nhìn vào mắt Liên đệ — Liên đệ ngu ngốc đến giờ vẫn chẳng phân biệt được nam nữ.

Liên Đình sững sốt, thấy rõ người này là nam nhân thì cúi đầu xin lỗi: “Công tử,..... Xin lỗi..... Ta nghĩ ta nhận sai người!” Phía sau mọi người cười âm, hiển nhiên cười hắn dùng phương thức già cỗi để bắt chuyện.

“Bản tọa giống người người quen?” Đông Phương Bất Bại mặt lạnh không đổi, hơi kinh ngạc khi còn có người nhớ kỹ đứa trẻ suốt ngày trốn trong viện khâu vá tập dùng châm thuật. Vẫn ánh mắt dư quang, là tiểu tử thấp hơn hắn nửa cái đầu, nhưng vẫn luôn luôn nói tương lai sẽ cao hơn hắn, khi đó sẽ cưới hắn làm tân nương, vấn đề là con người luôn dễ quên!

Liên Đình mặt xấu hổ, cười đến vẻ mặt tràn đầy áy náy: “Giống..... A, xin lỗi, ta nhận sai người. Nếu như công tử không ngại, tại hạ nguyện ý thỉnh công tử một chén.” Một tay đã làm ra tư thế thỉnh.

Đông Phương Bất Bại cười nhạt, thỉnh Đông Phương Bất Bại một chén rượu, mặt mũi thật lớn, hần mặc kệ, xoay người đi.

“Công tử — công tử, đi vào trong này chứ!” Dương Liên Đình lập tức đuổi theo Đông Phương Bất Bại, thấy lạ khi rõ ràng mình chạy, đối phương đi, nhưng mình luôn cách hần ta một khoảng, trong lòng kinh ngạc, thất kinh mình có đúng hay không gặp người trong võ lâm, nhưng chân đuổi theo vẫn không có bởi vì cố kỵ mà dừng lại, nào biết đâu rằng dù hần đã ra sức đuổi, nhưng đuổi gần được thế này cũng là vì Đông Phương Bất Bại đi chậm cước bộ.

“Người cùng bản tọa không quen biết, tại sao lại chạy theo?” Đông Phương Bất Bại dừng chân, lạnh lùng nhìn Liên đệ, cổ nhân chung quy chỉ là cổ nhân, chỉ cần liếc mắt, thấy hần sống tốt là đủ, nhưng cũng không hiểu mình vì sao lại để tiểu tử này theo sát, thật sự khác thường. Hần có chút hứng thú, nhưng có hứng thú không đại biểu điều gì.

## 2. Chương 2

Đông Phương Bất Bại nhìn nhìn Dương Đức, thần sắc khó dò.

“Tại hạ Dương Đức, tự Liên Đình, chẳng hay công tử tên họ?” Dương Đức đuổi theo, thở hổn hển, cũng may thường ngày có phụ mẫu luyện qua đi đứng, nếu không hần đã sớm dựa cây mà thở rồi.

Đông Phương Bất Bại nhìn nhìn Dương Đức, thần sắc khó dò.

Dương Đức thấp thỏm, trong lòng hơi có một tia cảnh giác, không rõ người trước mắt vui vẻ hay mất hứng, lúc này nghĩ nghĩ mà sợ, dù từ nhỏ tập võ nhưng hần vẫn không phải là võ lâm cao thủ, coi như là có phụ mẫu chân truyền, nhưng ở trước mặt người này hần xác thực như con kiến hôi, rõ ràng không có chuyện gì, nhưng Dương Đức lại có cảm giác đây là người mình ngưỡng mộ.

“Người hỏi bản tọa họ gì?” Đông Phương Bất Bại như trước kia, dửng dưng cười như không cười, lạnh lùng nhìn Dương Liên Đình không biết trời cao đất dày trước mắt, không biết có nên khen thưởng hần ta không, tên ngốc vô tri không biết không sợ, phải biết rằng các võ lâm cao thủ số một số hai bị Đông Phương Bất Bại nhìn thẳng thì cũng khó trấn định tự nhiên.

“Đúng vậy, Liên Đình đường đột, nhưng nếu hôm nay gặp nhau, tất là có duyên phận, thỉnh cao nhân vui lòng chỉ giáo.” Dương Đức cố moi đủ dũng khí mở miệng, có khả năng hần đã làm người trước mặt giận, nhưng cho dù chết cũng muốn nói hết suy nghĩ trong lòng trước đã.

Đông Phương Bất Bại khép mi; “Nếu đã biết vậy, người còn muốn hỏi?” Đông Phương Bất Bại nhấc tay, nhìn Dương Đức khụy xuống, vẻ mặt đau như bị đứt thành khúc, hần nên hảo hảo dạy dỗ tiểu tử không biết nhìn người này, đỡ cho hần ta ngày sau mặc danh kì diệu bị giết.

Dương Đức trong nháy mắt quỳ gối trên tuyết, nghe thấy được tiếng xương cốt mình nứt ra, trong lòng biết chạy trời không khỏi nắng, nhưng vẫn cảm thấy hơi ngưỡng mộ cái người dù đánh bị thương hần nhưng vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên, gương mặt tuấn mỹ. nghiêm nghị, mang uy nghiêm bất khả xâm phạm, hần đau đến mắt thấy sương mù, nhưng lại thấy trước mắt ảnh hình một người — cổ nhân hần đã tìm vài chục năm!

“Người có phải họ Phương?” Dương Đức cười, hần đến chết cũng muốn hỏi ra suy nghĩ trong lòng, không phải là không sợ, mà hần biết người trong chốn võ lâm xưa nay võ công càng cao, càng cổ quái, chạm đến nghịch lân của y hần phải chết không thể nghi ngờ, nếu đều là tử, không bằng cứ hỏi. Hần Dương Đức không bản lĩnh, nhưng khá ương ngạnh.

Đông Phương Bất Bại tay hơi cứng đờ, lòng bị kích thích như sét đánh.

Đông Phương Bất Bại nhìn Dương Đức đang nằm trên đất, rõ ràng đau đến cuộn lại thành một đống, nhưng vẫn còn mạnh miệng, vẻ mặt quật cường; “Người, không sợ chết?” Nếu là người trong võ lâm, không sợ hãi thì dễ hiểu, nhưng nếu là Dương Đức, hần thấy kinh ngạc, trước đã từng nghe nói, trong giới văn nhân vẫn có tên khí cốt bất khuất, hần không tin, hôm nay nhìn Dương Đức, trong lòng hơi rối loạn, hơi tin chuyện đó.

“Tê –” Dương Đức trợn mắt, nhìn kẻ bẻ gãy xương đùi mình nhưng vẫn dùng ngữ khí nhàn nhạt hỏi chính mình, cứ như thể chẳng có chuyện gì xảy ra “Còn muốn sống nhưng chuyện cần làm vẫn phải làm”.

“Thế nào không trả lời bản tọa?” Đông Phương Bất Bại nắm sợi tơ, lơ đãng kéo để siết chặt hơn một chút.

Nhưng chỉ cần thế thì Dương Đức đã đau đến mồ hôi lạnh chảy xuống, hắn nghiêng rặng, chỉ có thể nhìn phần nộ dù không thấy rõ bóng người, nỗ lực để không đau nhức kêu rên, thỏa mãn lạc thú ngược nhân của người khác.

“Sợ..... Thế nào không sợ!” Dương Đức đau đến coi như thần chí không rõ, tự nhiên nở nụ cười, mắt nhìn sợi tơ, Đông Phương Bất Bại giống như đang giặt dây rối, hắn cắn răng cười: “Người không sợ chết sao?” Không sợ chết học võ công làm gì?

Đông Phương Bất Bại nửa khép nửa mở mắt, đầu ngón tay thu sợi tơ quay về, chỉ nghe thấy Dương Đức kêu lên một tiếng đau đớn, rồi ngã vào tuyết, không còn tri giác.

Đã hôn mê.

Muốn thế nào?

Thì phải làm thế nào đây?

Đông Phương Bất Bại nhìn Dương Đức đang cuộn mình nằm trên tuyết, không rõ là đang bội phục phàm phu ngu dân này, hay đang tiếc hận một kẻ có tư chất không thừa lúc tuổi trẻ học chút công phu, để giờ không chịu được một kích nhẹ như thế!

Đông Phương Bất Bại nhíu mày, xoay người phất tay áo cứ như vậy đi, thế gian này vốn là cường giả sinh tồn, người yếu sống bất quá là dựa vào hơi thở của người khác, kéo dài hơi tàn mà thôi, nhưng vào thời khắc xoay người ly khai đó, hắn chần chờ .

Hắn nhớ tới Dương Liên Đình, lúc trên tuyết đã hỏi câu kia “Người có phải họ Phương?”, đúng vậy, thật lâu trước đây, hắn hầu như đã quên hắn từng là Phương Húc —

Tại nơi phụ mẫu giấu kín mình, hắn nhớ kỹ những ngày chỉ có chờ đợi lo lắng, phụ thân lông mày luôn cau có, mẫu thân mắt đỏ bừng, cùng với..... Cái kia mỗi ngày ôm một bông hoa, Liên đệ vẫn còn thích uống sữa, thường bị chó rượt vì hái trộm hoa nhưng vẫn giả vờ tiêu sài đưa nó cho hắn.

Liên đệ thậm chí còn nói với hắn:“Chờ ta mười bốn tuổi, ta sẽ bảo nương tới nhà tỉ cầu hôn, tỉ làm thê tử của ta được không?”.....

Đông Phương Bất Bại đưa lưng về Liên đệ té xỉu, cứ đứng đó một lúc lâu, cước bộ nửa muốn đi nửa dừng lại, nhưng trơ trọi một hồi, hắn bỗng nhiên bắt đầu lo lắng người phía sau không có nội lực chống đỡ, qua một đêm này, ngày mai có khi sẽ cứng ngắc như thạch.

Mạng người bất quá là con kiến hôi.....

Người yếu chết mới tốt, như vậy sẽ không bị người khác khi dễ, lẽ nào Đông Phương Bất Bại hắn đến đây là để giải thoát Liên Đình khỏi thống khổ sao? Đông Phương Bất Bại nhíu mày, vì một người vô dụng như vậy lại mâu thuẫn tâm tình, hắn cảm thấy hơi nghi hoặc, hắn lại đang tự thuyết phục mình? Lẽ nào mặc kệ Dương Liên Đình tự sinh tự diệt không phải cách tốt nhất?

Đông Phương Bất Bại, lần đầu tiên xoay người không phải vì đưa một kích trí mạng, mà là để xem nhân chết sống.

Đông Phương Bất Bại đầu tiên đá đá tuyết vào mặt Dương Đức, Dương Đức vẫn không nhúc nhích, nhắm chặt hai mắt, lông mi thật đậm làm Đông Phương Bất Bại lần đầu tiên phát hiện ra tên này không có vẻ nữ khí lắm.

Không muốn hạ mình ngồi xuống, Đông Phương Bất Bại dùng chân day day mặt Dương Đức, tựa hồ nghĩ làm như vậy Dương Đức sẽ tỉnh, nhưng hắn chỉ làm mặt tên gốc quay qua quay lại, rồi thành ngửa mặt lên trời, sau đó một vệt máu chảy qua khóe miệng hắn ta, làm ngực Đông Phương Bất Bại hơi siết lại.

Đã chết?

Đồng Phương Bất Bại hơi thất kinh, hắn không dự định giết chết Dương Liên Đình, hắn lập tức nắm cầm Dương Liên Đình, phát hiện mặt y đã đông lạnh thành màu xanh tím, nhưng trên người còn có hơi ấm, mà huyết trên khoe miệng bất quá là vì tiểu tử khi cổ chịu đau nhức gây xương nên cắn vào môi, Đồng Phương Bất Bại thở ra nhẹ nhõm: không phải nội thương, mệnh vẫn còn.

Nếu còn lo lắng thì cứu tên này cho rồi! Sát nhân thần y Bình Nhất Chỉ, giết một người cứu một người, Đồng Phương Bất Bại giết người vô số, hôm nay cứu một tên vô danh tiểu tốt hắn cũng không phải việc gì khó. Cùng lắm thì hôm nay cứu y, sau này mất hứng giết y, chẳng lẽ còn có kẻ dám nói ra nói vào? Đồng Phương Bất Bại nghĩ vậy, nắm đai lưng Dương Đức, đập tuyết mà đi.

Đêm, rất lạnh, khác hẳn với cái lạnh thông thường.

Dương Đức trong mộng chỉ cảm thấy tứ chi đông cứng chết lặng, vô pháp nhúc nhích, gió lạnh thấu xương tàn sát bừa bãi cơ thể hắn, hắn nghe được tiếng gió gào thét, mà hắn tựa như lạnh, rất lạnh.....

Trong mộng gió lạnh thấu xương.

Chợt một tia ấm áp chạm vào hắn, hắn co rúm lại, hắc ám trong mộng như đang quần lấy hắn, chợt thanh âm lạnh lùng của một người nam nhân trong mộng vang lên:“Đừng nhúc nhích!” Nhưng giọng nói ấy gần trong gang tấc, như sát bên tai.

Hắn sợ, thế nhưng không có sức lực để sợ.

Sau đó một trận đau đớn trên tay hắn kéo tới, tiếp đến là đầu khớp xương hợp lại tiếng vang, còn có thanh âm hắc kêu đau, mồ hôi lạnh lần thứ hai chảy trên toàn thân hắn, không có ngăn trở, hắn cảm giác được mồ hôi tụ tập thành dòng suối nhỏ, làm ướt lưng hắn, lại một trận đau đớn lớn hơn đi tới, cuối cùng hắn cái gì cũng chưa từng nghe, chỉ nhớ mình ý thức không rõ .....

Trong vô biên hắc ám, hắn giống như đang đi hướng hoàng tuyền lộ, tới một lãnh địa âm lãnh chỉ có hắn là đợi bị bắt hồn đi.

Thật là mộng sao?

Trong đau đớn, Dương Đức cựa quậy trong bóng tối, vươn tay, hắn phát hiện tay hắn có thể di động, sau đó hắn thấy một vệt ánh sáng, ánh sáng ấy mang hình thân ảnh thon dài, ngoại bào đỏ thẫm.

Hắn nỗ lực cử động, ra sức trợn mắt, không hiểu vì sao thân thể người đang trong mộng còn có trọng lượng, cũng có thể hắn chỉ là nằm mơ, không chết, cho nên mới thấy mặt quang ảnh kia, cự ly cũng như gần như xa như vậy.

“Người.....” Là..... Ai! Dương Đức mới mở miệng, đã thấy thân ảnh người nọ hơi nghiêng đi kiểm tra, mái tóc dài đen kịt trong lúc đó hé ra gương mặt tinh xảo trắng thuần, chậm rãi nhìn tới hắn.

Dương Đức hít thở không thông, lúc này đây hắn tin tưởng hắn đang nằm mơ, bởi vì hắn thấy Húc tỷ tỷ hắn mong nhớ ngày đêm, chính là hình dạng người ấy sau khi lớn lên, lệ tràn quanh mắt hắn, hắn thật cao hứng, là Húc tỷ tỷ chứ không phải cô hồn.

“Người đến gặp ta?” Dương Đức lệ nóng doanh tròng, nắm chặt tay, cố đứng lên để nhìn nhân trong mộng.

Người trong mộng giống như không nhận ra hắn, lông mi đẹp hơi hé ra, không đứng lên, cũng không có động, chỉ là như cũ, thấy hắn dậy thì cứ như vậy ngồi xếp bằng.

“Ta là Liên đệ..... Ta một mực chờ ngươi.....” Dương Đức vươn tay tới phía trước, đập vào thành giường, cùng chấn ngã xuống đất, bất chấp đông lạnh, hắn rất sợ người trong mộng chạy mất, tỉnh lại chỉ là một giấc mộng, hắn ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Húc tỷ tỷ của hắn vẫn ngồi xếp bằng ở nơi đó, làm như không phát hiện ra hắn, sắc mặt như thường.

“Mang ta cùng đi.....” Hắn vươn tay muốn với tới, kéo người trong mộng.

Người trong mộng không hề giận, quay mặt nhìn, mắt đảo qua thân thể Dương Đức đang tơi tả, người đó đứng lên đi tới, nói gì đó, nhéo Dương Đức, rồi bẻ hắn ném lên giường, xong kéo chăn đắp cho Dương Đức.

Dương Đức bị thả rơi lên giường nên bất ngờ, thấy mình bị trùm chần từ đỉnh đầu tới chân, chần đang ngăn trở thân thể, hấn vội giải thích:“Ta không biết.....” Vì sao mình không có y phục..... Nằm mơ quả nhiên không có đạo lý gì cả.

Người trong mộng không chỉ có khí lực kinh người, mà còn có sắc mặt không hề suy chuyển, thấy hấn nói lại nắm cổ hấn nâng lên, nhưng trong nháy mắt lại buông, khiến Dương Đức rơi thẳng xuống giường, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

“Đừng!” Dương Đức kéo người trong mộng, người trong mộng tay không lạnh mà rất mềm, Dương Đức nhờ ngọn đèn dầu nhìn nhân trước mắt, tâm đập như điên, vẫn cố gắng nắm chặt tay người kia,“Cầu người đừng đi! Ta một mực tìm người, người còn sống đúng không?” Trong mộng nàng không phải quý, nàng còn sống..... Sống ở trong mộng, hơn nữa đã là người trong võ lâm.

Trong mộng nàng thấp mắt thấy tay Dương Đức giữ tay mình, mặt vẫn lạnh lùng như trước, nhưng lúc này không gạt tay Dương Đức ra, nhìn về mặt ngưỡng vọng của Dương Đức, sau đó nhẹ nhàng nắm lấy nắm tay Dương Đức đang giữ chặt, gỡ ra.

“Phương Húc, đừng đi – đừng đi! Ta thích người, vẫn thích không thay đổi .....” Dương Đức không để ý chết sống cố ôm lấy người trong mộng,“Hay là người đã lập gia đình.....” Đã quên ta?

Người trong mộng ánh mắt sắc bén quay lại, nhìn chằm chằm Dương Đức, nhìn đôi người trong sáng không chút dối trá, cảm thấy trong mình tràn ngập một loại cảm giác không biết tên.

Dương Đức quên hết lí trí, không còn ý thức, chỉ là lung tung ôm chặt lấy người trong lòng, ôn nhu hỏi:“Sao không nói lời nào?” Ý vào nằm mơ nên đánh bạo, cứ tiến lên ... áp người mình yêu nằm dưới.....

Sau đó, Dương Đức thấy ngực đau nhói, thân thể gặp trở ngại, huyết phun vài thước rồi ngã xuống, chỉ thấy mặt nàng trong mộng từ trắng chuyển sang hồng, rồi lập tức trắng trở lại.....

Cuối cùng, Dương Đức mặt tái nhợt gần chết, nhưng khóe miệng vẫn có mạt cười.

### 3. Chương 3

Đông Phương Bất Bại nở nụ cười, lạnh lùng nở nụ cười:“Giang sơn to lớn, chỉ nhỏ như thế này!”

Đúng vậy, Dương Đức kia trong khoảnh khắc nở nụ cười, bởi vì khi hấn nhắm mắt đã thấy một tia lo lắng xẹt qua trong mắt người đó —

Nguyên lai người trong mộng cũng không phải vô tình!

Bất quá một đoạn thời gian rất dài sau khi hấn tỉnh lại, làm thế nào hấn cũng cười không được .....

Bởi vì.....

Chúng ta tạm dừng đoạn Dương Liên Đình từ hoàng tuyền lộ bờ về nhân gian, tỉnh lại tại Hắc Mộc Nhai, giờ chuyển sang cảnh khác.

Nửa tháng sau trên Hắc Mộc Nhai:

Gió thổi trên núi cao, Đông Phương Bất Bại quan sát vạn lý vân sơn, nhìn ra xa bên kia bốn phía thành lũy chạy dài ngàn dặm, con sông lớn xa xôi ở đằng xa, giang sơn vô hạn, nhưng trong đáy mắt Đông Phương Bất Bại nhỏ bé như vậy. Đông Phương Bất Bại nở nụ cười, lạnh lùng nở nụ cười:“Giang sơn to lớn, chỉ nhỏ như thế này!”

Đông Phương Bất Bại cười xoay người, tiểu ý đầy mặt, quan sát chúng trưởng lão dưới quyền hấn, lạnh lùng cười nói:“Bản tọa thần công đại thành, Nhật Nguyệt thần giáo ta từ nay về sau giống như ánh sáng nhật nguyệt trong võ lâm, Thiếu Lâm, Ngũ Nhạc hôm nay cao như vậy, chờ khi đến lúc, duy Nhật Nguyệt thần giáo độc tôn.”

Đoàn người xúc động, hô to:“Chúc mừng giáo chủ!” Thanh âm như chuông lớn, ngân cao, như mấy trăm chiếc chuông trên đỉnh núi đồng loạt vang lên, vang vọng sơn lâm.



Đông Phương Bất Bại ngửa mặt lên trời cười to, bỗng nhiên đứng dậy, triển khai cánh tay, mọi người chỉ cảm thấy hồng ảnh chợt lóe trước mắt, họ ngẩng đầu, chỉ thấy một thoáng ánh hồng, Đông Phương Bất Bại trong tay vô số sợi tơ, lướt qua tể đàn đặt trên đỉnh núi, ngự điều bay đi, xa xa chỉ có tiếng cười lớn, lượn lờ không dứt.

Mọi người cảm thấy xấu hổ, trong lòng thất kinh, giáo chủ chỉ phát tay, các bậc trưởng lão đã đỏ mồm hỏi, họ đều ngưỡn vọng, tôn sùng, không nói nên lời..... Chỉ có thể cúng bái, cùng hét vang chúc mừng thần công của giáo chủ Đông Phương, tiếng tung hô lần thứ hai vang lên, mang đầy khí thế, tràn ngập kích động.

Mà ở sườn núi, một người hôn mê nửa tháng chợt tỉnh lại.

Dương Liên Đình hơi mở mắt ra, hần nghĩ mình đã có một giấc mơ rất dài, gặp người trong lòng đã trưởng thành trong mộng, hần mơ hồ nhớ tới hồi nhỏ lúc ở học đường-

Tiên sinh nói:“Người họ Dương tên Đức, ta tặng một chữ ‘Liên Đình’, theo thơ [ Ái liên thuyết ] “Liên xuất ứ nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất yêu”, mong người như đoá thanh liên trong đình kia, đạo đức cao sang bất kể phong ốc sơ sài.”

Hần ngửa đầu, thấy vẻ mặt phụ thân tràn ngập mong đợi, cả vết đao liếm huyết nửa cuộc đời trên mặt phụ thân cũng mang vẻ cười, hần về sau mới biết được, khi đó chúng trưởng lão Nhật Nguyệt thần giáo bị Ngũ Nhạc ám toán nên bị thương nặng, đúng lúc Nhật Nguyệt thần giáo đang xuống dốc không phanh, thần giáo bị vây, cuối cùng phụ thân cùng với những người khác như nhau phân tán các nơi, ẩn nấp tại Hàng Châu.

Sau đó hần lớn lên ..., thấy Húc tỷ tỷ lặng lẽ trốn bên cửa sổ, chớp đôi mắt đen nhìn thầy nhìn hần, nhìn học đường nhỏ, tràn đầy buồn bã.....

“Người tỉnh rồi?” Một người nam tử tuổi còn trẻ hỏi, tràn đầy tự tin,“Tính theo canh giờ, người cũng nên tỉnh!”

Dương Liên Đình mở mắt ra, chỉ thấy trước mắt một thanh y nam tử, dáng dấp khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, tay cầm ngân châm, vẻ mặt kiêu căng khâm cho mình.

“Ngài đã cứu ta? Tê tê -” Dương Đức lúc này mới nhớ tới chuyện tứ chi mình bị bẻ gãy, hần gượng chống đỡ ngồi dậy, lập tức đau đến tận tâm, coi như đầu khớp xương đều nát một lần nữa.

“Người muốn chết thì cứ cử động!” Người cầm châm lạnh lùng nói, mắt đảo qua mặt Dương Liên Đình, mang theo một tia miệt thị, “Cứu người không phải ta, là giáo chủ.”

Dương Liên Đình không hiểu, nhìn người trước mắt, suy nghĩ nhưng không tự giải thích được, rõ ràng cầm kim đâm người mình chính là nhân trước mắt, chẳng lẽ còn có đại phu khác?

“Ta nhất định sẽ đăng môn nói lời cảm tạ!” Dương Liên Đình nói, không ngờ vị thanh y nhân lại cất tiếng cười chế nhạo.

Hần cười nói:“Người đăng môn? Ha ha, người cho là giáo chủ người muốn gặp là có thể gặp? Người không cần phải tạ ơn, giáo chủ hôm nay lệnh Nhất Chỉ này cứu người, mạng của người là của ngài, ngày sau cho người tử, người phải trả mệnh lại cho giáo chủ.”

Dương Liên Đình sửng sốt, vốn biết cao nhân giang hồ đều có điều cổ quái, không để ý thế tục lễ pháp, làm việc tùy ý vui vẻ thì làm, hần vội suy nghĩ về đại phu tự xưng “Nhất Chỉ”, người này là ai?

“Đừng nhúc nhích!” Nhất Chỉ đại phu lời còn chưa dứt, Dương Liên Đình còn không có hoàn hồn, đã cảm thấy mấy huyết vị vừa bị cầm ngân châm dài ba tấc, một lát sau, Chỉ đại phu thuyết:“Tận lực hít một hơi đi, còn đau nhức chỗ nào không?”

Dương Liên Đình cẩn thận hít thở, hần nhớ ban nãy vừa nhẹ nhàng hít một chút là ngực đau như kim đâm, không ngờ lúc này ngoại trừ mấy chỗ hơi nhức bị thương ngoài da, còn lại đã như thường. Ngực thâm than thực sự là thần y a! Thần y?

“Thần y? Ngài là sát nhân thần y Bình Nhất Chỉ?” Dương Liên Đình lập tức trừng lớn mắt, không thể tin thiên hạ đệ nhất thần y trong truyền thuyết, y thuật vô cùng kì diệu đang ở ngay trước mắt mình, còn chữa

bệnh cho mình, nếu không kích động thì đúng là kẻ ngu si.

Thanh y nhân khoe miệng hơi nhếch lên lên, trên mặt đang viết: Tiểu tử, ngươi còn có mắt đó, tay vẫn tiếp tục chuyển động cầm ngân châm lên các huyệt vị: “Thương thể này cần tĩnh dưỡng trăm ngày, mặc dù ta dùng được với ngươi, đã không còn trở ngại, nhưng đầu khớp xương chính mình nên hảo hảo yêu quý.”

“Ừ ừ!” Dương Liên Đình gật đầu như con rối, thần y nói gì, hắn đều nghe không ý kiến, hắn trong đầu chỉ có một câu nói: Hắn gặp được thần nhân sát nhân thần y Bình Nhất Chỉ trong truyền thuyết, người đó gắn lại xương cốt cho mình.....

“Ngươi vì sao mà bị thương?”

Mấy ngày nay, Bình Nhất Chỉ vẫn thấy hiếu kỳ, là ai vô công cao như thế đi đánh một tên tiểu tử, đánh cho bẻ gãy tứ chi, xương sườn may mắn còn lại vài cái, càng đừng nói đến nội tạng bị tổn hại, hơn nữa lực đạo to lớn, thế nhưng bề ngoài không vậy máu, giống như trong nháy mắt bẻ gãy chiếc đũa, da thịt trên người không tổn thương chút nào, chỉ có mấy thứ xương cốt nội tạng bị thương.

“Gặp phải một cao nhân!” Dương Liên Đình xấu hổ cười, “Liên Đình kiến thức nông cạn, cũng không biết cao nhân nào.” Biết cũng không có đường sống.

“A.” Thất vọng!

Bình Nhất Chỉ tiếp tục khám và chữa bệnh, thăm đánh giá, tên nhóc này có vẻ ngây ngô thiếu trải đời, còn giáo chủ thì lạnh lẽo như băng tuyết, sắc bén tựa lưỡi dao, giết người không có chút ngập ngừng. Bình Nhất Chỉ nghĩ mà không khỏi dậy lên nỗi sợ.

“Trên giang hồ nói, thần y đại nhân cứu một người giết một người, không cho Diêm vương đoạt mệnh, không biết.....” Ngươi sẽ bảo ta giết ai? Dương Liên Đình rốt cục nhớ tới danh hào tồn tại của sát nhân thần y, ngực run lên vô số lần, hắn đừng nói sát nhân, cả gà cũng chưa từng giết qua.

“Mạng của ngươi, ta nói rồi, là giáo chủ yêu cầu.” Bình Nhất Chỉ rút ra cây châm cuối cùng, nhìn một chút, trong đầu nhớ tới nửa tháng trước, lúc giáo chủ tổng tên tiểu tử đang thôi thóp này cho hắn:

“Thế nhân đều nói ngươi dám cùng Diêm vương cướp người, người này ngươi có đem trở về được không?” Đông Phương giáo chủ sau khi nói xong, ngồi ở ghế trên nhìn thẳng hắn, không nói dư nửa chữ.

“Giáo chủ muốn hắn sống, Nhất Chỉ sẽ đảm bảo hắn sống!”

Hắn điểm huyệt nhân trung của người bị thương, lập tức bắt mạch, mặc dù mạch như sợi tơ, nhưng hắn là Bình Nhất Chỉ, người như vậy hắn không phải lần đầu tiên gặp phải, trong lòng có mười phần nắm chắc, chỉ là không hiểu Đông Phương giáo chủ vì sao làm như thế — tên này chỉ là một phạm phu.

“Như vậy thì giữ hắn sống đi!” Đông Phương Bất Bại đứng dậy, trên mặt vô biểu tình, khi đi tới cửa thì Đông Phương Bất Bại nói:

“Tuy hắn không phải người của bản giáo, nhưng phụ mẫu hắn là, bất quá bản tọa biết quy tắc của ngươi, không cứu người không công, cũng không phá quy củ của ngươi, trừ người của bản giáo, ngươi nói một cái tên ra!”

“Giáo chủ ra lệnh, Bình Nhất Chỉ không dám nói quy củ.”

“Ha ha ha! Đã như vậy, bản tọa càng không thể cho ngươi cứu hắn không được trả công, nếu không ngươi hôm nay cứu hắn, bản tọa nợ ngươi một mệnh, ngươi cứu người mà không giết ai? Khả dĩ lưu cái mệnh còn nợ đó cho mình sao?”.....

“Giáo chủ?” Là ai? Đây là địa phương nào?

Dương Liên Đình nhìn vị thần y này, vô pháp tưởng tượng một người có thể làm cho một thần nhân như vậy cung kính kể lại câu chuyện.

“Giáo chủ chúng ta, họ Đông Phương, danh Húc, tự Bất Bại, ngươi lẽ nào không có nghe nói qua?”

Bình Nhất Chỉ mắt trừng lớn, không thể tin được giáo chủ cư nhiên cứu một tiểu tử không biết là ai, cũng chẳng biết ngài là ai, trong lòng kinh ngạc: Người này đến tột cùng được giáo chủ thưởng thức chỗ nào? Nhìn đâu cũng thấy là phế vật.

“Đông..... Đông Phương..... Đông Phương, Bất Bại.....” Dương Liên Đình nghĩ, tim đã muốn nhảy ra ngoài, “Hay cái kia..... Cái kia ‘Mặt trời mọc Đông Phương, duy ta bất bại’ Đông Phương Bất Bại?”

Hắn muốn hôn mê, hôn mê tiếp..... Đông Phương giáo chủ, là nhân vật phụ thân hắn mỗi khi đề cập đến luôn mang thái độ ngưỡng vọng như đối với thần, bất quá sư phụ hắn lại nói, Đông Phương Bất Bại là một thổ phỉ, vào nhà cướp của, giết người phóng hỏa.

Sau đó, trong đầu Dương Liên Đình nhất thời xẹt qua vô số lời đồn đãi —

Có người nói Đông Phương giáo chủ còn rất trẻ tuổi, niên kỷ không quá ba mươi, tướng mạo tuyệt mỹ, mặc dù sinh ra bần hàn, nhưng từ khi gia nhập Nhật Nguyệt thần giáo đã hiển lộ năng lực, kiến tạo kỳ công, được giáo chủ trước đặc biệt đề bạt lên đến Phó giáo chủ, từ lúc Nhâm giáo chủ bế quan luyện thần công, hắn ngồi lên ngôi giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo, Nhật Nguyệt thần giáo tại giang hồ danh vọng cũng càng ngày càng tăng..... Đây là trên giang hồ ca ngợi thế.

Từ con mắt người bình thường nhận xét, từ lúc Đông Phương Bất Bại đảm nhiệm vị trí giáo chủ, hỉ nộ vô thường, giết người không đền mạng, phía Nam rối loạn không ngừng, rất nhiều người vô duyên vô cớ bị chết mặc danh kỳ diệu, lập án tìm khắp không được hung thủ, thế nên giáo phái các nơi nội tâm xao động bất an, loạn hết một đoàn, nói mình chủ nhu nhược vô dụng.....

Nói chung, đơn giản mà thuyết, thì Đông Phương Bất Bại hay Nhật Nguyệt thần giáo cũng đều là ma đạo đứng đầu, là đối tượng Dương Liên Đình hắn thấy từ xa sẽ quay đầu bỏ chạy, bỏ chạy thật xa, không hẳn là sợ, mà là ai cũng chẳng muốn chết mặc danh kỳ diệu, không phải ai cũng có thể cười mà xem cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Mà người đó, tự nhiên lại cứu hắn Dương Liên Đình, vốn không quen biết, nếu bị hắn ta nhớ tới sẽ không phải chuyện tốt.

Bình Nhất Chỉ nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Dương Liên Đình, không hiểu ra sao, nghĩ nghĩ, tâm ý giáo chủ xưa nay khó dò, hắn nếu có thể hiểu được thì đã không phải là một đại phu nho nhỏ trong thần giáo.

Vì vậy Bình Nhất Chỉ đứng dậy, nói với Dương Liên Đình: “Huyết ứ trong ngũ tạng hầu như đã tan hết, còn lại chỉ cần uống được bồi bổ là được!”

“Ách?” Dương Liên Đình sửng sốt, muốn nói nói, Bình Nhất Chỉ đã ôm đồ nghề chạy đi, phảng phất hắn chỉ là nhất kích miêu cầu, không cần nhiều lời.

## 4. Chương 4

“Đại hiệp thực thích nói đùa, người trên Hắc Mộc Nhai này mà cần thứ trọc vật đó sao?” Thị nữ cười nói.

Đi, đi thật rồi.....

Dương Liên Đình trở mắt, vươn tay định giữ lại, Bình Nhất Chỉ đã trong chớp mắt đi tới cạnh cửa, nháy mắt tiếp, người đã biến mất?

Nằm mơ?

Dương Liên Đình nhìn tay mình, vẫn cử động bình thường, suy nghĩ một chút, nghĩ mình quả nhiên là nằm mơ, chỉ là mộng này đầy điều ngạc nhiên, tại sao hắn lại không mơ mình đỗ trạng nguyên đăng tên bảng vàng, sau đó cưới một lão bà động phòng hoa chúc? Hết lần này tới lần khác mộng về giang hồ?

Dương Liên Đình nhắm mắt lại, dự định chờ mộng tỉnh, giang hồ không phải nơi hắn muốn trú ngụ, giang hồ lắm chuyện thị phi, giang hồ khinh thường sinh tử, giang hồ..... Hắn thầm nghĩ mình sẽ cưới một thê tử thường thường phàm phàm, làm quan tốt suốt đời, sau đó hy vọng xa vời một chút, mong có thể cùng Húc tử tỷ tỷ tương phùng, sống đến răng long đầu bạc.

Húc tỷ tỷ, nếu còn sống, hẳn đã lập gia đình.....

Dương Liên Đình nhắm mắt, khước miệng lại nở nụ cười khổ, ngực hơi siết lại, luôn luôn nhịn không được nhớ tới lời thầy bói nói, luôn luôn nhịn không được muốn tin tưởng, người đó đã nói:

“‘Tìm kiếm muôn nơi, đột nhiên quay đầu lại, thấy người nợ tại ngọn đèn sáng.’ người công tử muốn tìm, nhất định sẽ gặp lại, bất quá..... quẻ thấy đao quang kiếm ảnh, trải qua sinh tử, mặc dù nhiều lần trải qua vạ kiếp, dù có sinh tử si tình, nhưng con đường hi vọng như có như không, là điềm xấu!”

Điềm xấu?

Tin sao? Dương Liên Đình khước miệng cười khổ, biết không nên tin tưởng điều tiên sinh đó nói, nhưng vì đã được nghe hẳn sẽ gặp lại người đó, nên hẳn Dương Liên Đình đã yên lặng mong đợi, nỗ lực trì hoãn, lần nữa hôn sự một năm lại một năm, tuy biết thẹn với phụ mẫu, nhưng vẫn tự an ủi mình, năm tới nói không chừng sẽ gặp, kết quả cho dù chờ đợi, nàng vẫn không tới!

Hay là vĩnh viễn sẽ không gặp lại..... Dương Liên Đình dứt bỏ tâm tư phân loạn, bắt đầu tự trách mình, là nam nhân nên kiên trì bền bỉ, tin tưởng bản thân, ngay cả gặp kiếp nạn hết sức khó khăn, cũng nên tin tưởng mình nhất định có thể vượt qua mà sống.

Dương Liên Đình nỗ lực bắt mình ngủ, nhưng chỉ mơ mơ màng màng rồi lại mơ tới vị tiên sinh ngưng mi nhìn quẻ tượng, mãi mà không lí giải, chỉ mơ hồ nói:“Kỳ quái..... Người công tử gặp, là nam không phải nữ, nhưng giới tính lại khó phân, chẳng lẽ.....”

Là nam không phải nữ, giới tính khó phân, chẳng lẽ?

Dương Liên Đình sốt ruột muốn hỏi, cầm tay tiên sinh, kết quả chính mình ngã xuống sàn nhà lại còn khuyến mại lần thêm một vòng.

“Tiên sinh!” Dương Liên Đình mở miệng, đứng dậy từ nền đất trong mơ.

“Này.....”

Dương Liên Đình trừng mắt, phát hiện mình nằm trên sàn nhà xa lạ, gió đã thổi làm bật cửa, bay vào trong phòng, làm mọi thứ trở nên hỗn loạn, gió của trời mang vào phòng hương xuân.

Giương mắt lên, chỉ thấy vạt áo của nữ tử bay theo gió, nét mặt tươi cười như hoa, bước chân đi rất kì lạ, tựa như không chạm đất, vừa mới xuất hiện đã lập tức tan biến.

Còn chưa tỉnh mộng?

Dương Liên Đình cố gắng đứng lên, nhưng cơn đau ở ngực trong nháy mắt đánh vỡ ý tưởng đang mơ của hẳn, sau đó một nữ tử chẳng biết từ lúc nào đứng cạnh hỏi:“Đại hiệp, vì sao ngủ trên sàn nhà?”

“Sàn lạnh..... rất tốt!” Dương Liên Đình mặt đỏ đến mang tai đứng dậy, phủi phủi lại áo, trước mặt nữ tử mà xiêm y không chỉnh tề, làm Dương Liên Đình được dạy dỗ nho giáo từ nhỏ cảm thấy khốn quẫn.

“Cô nương.....” Dương Liên Đình vội vã phất tay ý bảo cô nương đi ra, hẳn đang không mặc y phục chỉnh tề, không muốn làm cô gái phạt ý.

“Ha hã a.....” Vốn là một người không biết tại sao nháy mắt đã biến thành mấy người, cùng cười rộ lên:

“Hắn xấu hổ!”

“Thật sự, cả tai cũng đỏ! Thật có ý tứ!”

“Những vấn nhân nho học quả có khác.....”

“Người vẫn thích những người tuần tú phải không?”

“Nói bậy bạ gì đó, ta xem người thích người tuần tú phong lưu, giờ đổ lại cho ta.”

“Đừng náo loạn, hẳn thế nhưng là khách của giáo chủ! Nếu giáo chủ biết mà trừng phạt thì các người đừng cầu xin ta!” Một nữ nhân một tiếng, lập tức chúng nữ tử lặng ngắt như tờ.

Dương Liên Đình đưa lưng về phía các cô nương, cảm thấy khốn quẫn, mặc dù cha hắn quản kỹ viện, nhưng người làm ở đó với nha hoàn nữ quyến không giống nhau, họ đều là nữ hài tử sạch sẽ, hắn là một đại nam nhân thì nên giữ lễ, nhưng y phục của hắn đang ở đâu?

“Đại hiệp, có gì phân phó?” Một nữ tử nhìn Dương Liên Đình quay lưng đi, một tay nắm nắm vạt áo, cảm giác đã biết là vấn đề gì, nhưng nàng không muốn tự tiện.

“Y phục, y phục của ta..... Tỷ tỷ.....” có thể đưa ta được không?

“Ha ha ha ha a.....” Một tràng cười lại rộ lên, tựa như Dương Liên Đình là nông dân lần đầu đến kỹ viện.

“Ở chỗ này!” Một nữ hài tử nghịch ngợm thẳng thắn cầm bộ quần áo màu xanh nhạt đưa cho hắn từ ngoài màn trướng.

Dương Liên Đình nghiêng đầu, chỉ nghe thấy tiếng cười của nữ tử từ ngoài.

Dương Liên Đình thở dài, vươn tay ra nhưng cô gái đó lại tránh, làm tay Dương Liên Đình rơi vào khoảng không, hắn không giận mà cười, tự giấu mình, hắn ngày hôm nay có số làm trò cười cho nữ nhân.

Nhưng người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, hướng chỉ ở trên là đỉnh đỉnh nổi danh Đông Phương Bất Bại.

“Y phục ở chỗ này!” Lại có một bộ khác.

Dương Liên Đình không biết làm gì, chỉ có thể cười nói: “Không mặc, cứ như vậy đi ra ngoài sao?”

Nói muốn đi ra, vốn tưởng các nữ hài sẽ lập tức né tránh, ai biết khi Dương Liên Đình làm bộ vén rèm lên thì nhóm cô nương kia không chỉ không li khai, mà còn tiến vào gần để nhìn, Dương Liên Đình sững sốt một chút, chợt nhớ ra mẫu thân thường nói nữ tử giang hồ không câu nệ tiểu tiết — hoàn toàn đúng, xem ra họ không phòng vệ nam nhân a!

“Người không phải muốn đi ra sao?” Một nữ tử chớp đôi mắt đen, tựa hồ đang chờ hắn đi ra ngoài.

Các cô nương còn không chú ý, hắn Dương Liên Đình là một đại nam nhân, sợ cái gì?

Dương Liên Đình để ý để ý quần áo, các cô nương lại nhất nhất đồng loạt tiến lên mà cởi y phục hắn, hại Dương Liên Đình càng thêm hoảng sợ, còn tưởng rằng các nàng là lang hổ muốn ăn dương—

Cái này không phải hắn nghĩ bấy bả, mà là ở trong viện của phụ thân hắn đã bị các cô nương làm thế vài lần, bất quá khi đó hắn còn nhỏ, họ nói giúp hắn khai đời trai, khiến trong lòng hắn hiện tại vẫn còn chút bóng ma, từ đó dạy hắn biết con gái có thể biến lang biến hổ mà ăn kẻ yếu đuối, hắn lúc đó thật đáng thương, luôn trông đợi muốn để lần đầu tiên của mình với tỉ tỉ trong mộng.

Khi Dương Liên Đình thiếu chút nữa chạy trốn chết thì các cô nương bắt đầu sai người mang nước tới, bất quá Dương Liên Đình muốn chạy cũng không xong, bởi vì ... các cô nương trông tinh tế như liễu này..... không phải hạng người dễ đối phó.

“Không cần..... Không cần cởi!” Dương Liên Đình nắm y phục không cho cởi.

“Giáo chủ chúng ta không thích trên người khách nhân có bất luận vị đạo gì, hương không được, mùi được của người càng không được!”

Một nữ hài thấy Dương Liên Đình không được tự nhiên giữ vạt áo không buông, không kiên nhẫn nữa mà ra tay điểm vài huyệt vị của hắn.

Dương Liên Đình chỉ có thể nháy mắt, thầm than hắn thân yếu ớt rơi vào đàn lang này chỉ có thể bị ăn tươi nuốt sống.

“Các người..... Các người làm gì?”

Dương Liên Đình nhìn bọn họ đang vuốt thân thể hắn, tựa hồ lục soát xem trên người hắn có giấu gì không, thật ra hắn cái gì cũng chưa từng giấu, nhưng dù sao hắn cũng là một nam nhân, không phải thái giám.

“Hầu hạ đại hiệp tắm rửa thay y phục!” Một cô nương nói mục đích ra, rồi vỗ vỗ tay.

Dương Liên Đình rất muốn nhắm mắt, thế nhưng hắn chưa kịp nhắm mắt đã thấy một thùng nước lớn đang nhẹ nhàng tiến đến.....

Bởi vì trong đời chỉ mới thấy thùng tắm, chứ thùng tắm biết bay thì chưa từng thấy, nên Dương Liên Đình muốn kinh hô lên, nhưng chưa kịp mở miệng đã thấy thùng nước đặt xuống trước mặt, không bắn ra ngoài một tia, sau đó một nha đầu chừng 8 tuổi nhảy ra cười nói:

“Các tỷ tỷ, Liễu nhi giỏi không?” Mặt không đỏ khí không đổi.

Dương Liên Đình nghĩ mà đổ mồ hôi lạnh, “giỏi không?”, hắn không dám bình luận, nhưng cô bé so với hắn Dương Liên Đình thì mạnh gấp mười lần có thừa.

“Có tiến bộ!” Một thị nữ vỗ đầu tiểu oa nhi, tiểu oa nhi vui vẻ đi, nơi này cứ như là chốn yên vui, chính xác ra là thế ngoại tiên nguyên.

Nhưng, Dương Liên Đình muốn về nhà, quay về Hàng Châu, quay về địa phương thuộc về mình.

Mấy ngày sau, Dương Liên Đình vẫn không gặp vị giáo chủ đã cứu mình, còn Bình Nhất Chỉ nghe nói sắp hạ sơn rồi.

Các cô nương nói, Bình thần y sau khi rời hắc tử hoàng tuyền về liền hướng Đông Phương giáo chủ xin được tiếp tục làm công việc thế ngoại cao nhân của mình.

Ấn cứu mạng làm cách nào báo, khi Dương Liên Đình lần đầu tiên đi ra ngoài, vách đá to lớn đại diện khổng lồ làm hắn bất ngờ đến không nói nên lời.

Là quỷ phủ thần công?

Là thiên nhân sở kiến?

Vô số hoa văn điêu khắc trên đá dài hàng trượng... đứng trên vách đá nhìn xuống vực sâu, chỉ thấy vân hải cuộn cuộn, nhật nguyệt tựa hồ mọc ở ngay đây, như thể chốn này là nơi ngày đêm thay thế, tràn ngập tầng mây mờ ảo, mà nơi hắn đứng mới chỉ là Nhật Nguyệt thần điện tầng thứ nhất.....

Điện có chín tầng, giáo chủ ngụ ở tầng thứ 9.....

Có chút không tin nổi, chỗ đó chắc hắc tử với tới các vì sao vạn lí, mà hắn nhìn lên chỉ thấy vân vụ tràn ngập, nhàn nhạt hơi nước bốn phía quanh hắn, cái lạnh thấm vào xương cốt.

“Cầu thang hạ sơn chỗ nào vậy?”

Dương Liên Đình nỗ lực không run giọng nói, phải biết rằng cách hắc tử mấy thước là vách đá cao vạn trượng, rơi thì đảm bảo không cần nhật xác.

“Đại hiệp thực thích nói đùa, người trên Hắc Mộc Nhai này mà cần thứ trọc vật đó sao?” Thị nữ cười nói.

“Thần y cũng nhảy xuống sao?” Thế không phải tự sát a? Dương Liên Đình nuốt nuốt nước miếng, núi này cao đến tận trời, nhìn không thấy ngọn đó.

“Không sai biệt lắm! Bọn nô tỳ chúng ta cũng không hỏi khách nhân làm sao lên làm sao xuống, Hồng nhi tưởng ngài dùng khinh công. Đại hiệp không nhớ rõ mình làm sao đi lên à?”

“.....”

Dương Liên Đình không thể trả lời, hai chân đã run run —

Hắn mất mặt phát hiện, hắc tử Dương Liên Đình sợ độ cao!

## 5. Chương 5

Tin Dương Liên Đình được cứu sống truyền tới Đông Phương Bất Bại, Đông Phương Bất Bại nghe xong không nói gì, không tỏ ra vui vẻ, cũng không có một tia động dung.

Tin Dương Liên Đình được cứu sống truyền tới Đông Phương Bất Bại, Đông Phương Bất Bại nghe xong không nói gì, không tỏ ra vui vẻ, cũng không có một tia động dung.

Hắn đứng ở đỉnh Hắc Mộc Nhai, tiếp tục ngưng thần quan sát chúng sơn, trong mắt hơi xẹt qua một tia mà bản thân không tự giải thích được, chỉ trong chớp lát rồi biến mất, rồi nhìn thấy một mảnh góc áo của mình, một màu đỏ tươi, sắc huyết.

Đúng vậy, hắn thích hồng sắc, thích màu sắc diễm lệ giống màu huyết, từ nhỏ đã thích loại màu sắc vừa vui vừa tức giận này, trường kì ở nơi tuyết lớn, nhìn một chút hồng sẽ thấy ngực thoải mái.

“Bình Nhất Chỉ hướng giáo chủ xin từ giả!” người theo hầu phía sau, đứng cách hắn mấy trượng bấm báo.

“Chuẩn y!” Đông Phương Bất Bại cúi người nhìn phù vân, dưới phù vân là trăm vạn sinh linh.

“Bình Nhất Chỉ thỉnh an giáo chủ!”

Bình Nhất Chỉ hiện tại đứng trên tầng thứ 9, quỳ xuống một chân, chỉ thấy một vệt hồng hiện lên, góc áo đỏ thắm của giáo chủ phát qua trán hắn rồi ngồi vào cao tọa đối diện: “Miễn.”

“Bình Nhất Chỉ tới gặp giáo chủ xin từ biệt, thỉnh giáo chủ cho phép!” Bình Nhất Chỉ đứng dậy.

“Bản tọa chẳng phải lừng danh bất cận nhân tình sao? Chẳng lẽ ngươi cho lần này bản tọa gọi ngươi tới, chỉ vì muốn ngươi cứu người?” Đông Phương Bất Bại quan sát Bình Nhất Chỉ, khóe miệng hơi cười.

“Giáo chủ.....” Bình Nhất Chỉ hơi run run, mồ hôi rơi xuống sàn.

Đông Phương Bất Bại không nói lời nào, chỉ là đôi mắt cười nhìn Bình Nhất Chỉ không chuyển nửa khắc.

Bình Nhất Chỉ không cách nào bình tĩnh, nhưng vẫn nỗ lực giấu diếm khiếp đảm trong lòng, thời gian như cát chảy, cứ lưu động thông thả, trong lòng nảy ra hàng trăm loại tư niệm, đang bao vây hắn.

“Tam thi nào thần đan.....” Đông Phương Bất Bại cười hơi lộ ra một chút.

Bình Nhất Chỉ cứng người, không dám động mảy may, động đây sẽ làm lộ tâm tư trong lòng với thứ ma được đó.

“Ta nghĩ toàn bộ giáo không ai minh bạch bằng ngươi về vật đó? Có lẽ ngươi cũng cho rằng bản tọa thực sự tin thứ ngu dốt như chúng? Ha ha ha ha! Tục ngữ nói thật đúng, thông minh sẽ bị thông minh hại, độc được chưa chắc độc chết người, nhưng kẻ mà tự tìm tử lộ, thì chắc chắn phải chết.”

Bình Nhất Chỉ tê cứng, mồ hôi chảy xuống.

“Ngươi là một người thông minh sao?” Đông Phương Bất Bại cười hỏi.

Bình Nhất Chỉ lắc đầu: “Thuộc hạ ngu xuẩn đến cực điểm!”

“Ha ha ha..... Ngu xuẩn cũng tốt, ngươi cứu sống người kia phải không? Ngươi chẳng lẽ không kỳ quái, bản tọa vì sao phải cứu một kẻ vốn không quen biết?”

Bình Nhất Chỉ không nói.

“Còn nhớ rõ điều kiện ta và ngươi đã bàn chứ?” Đông Phương Bất Bại mở chiết phiến ra phe phẩy, trên mặt vẫn như trước là ngoài cười nhưng trong không cười.

Bình Nhất Chỉ lúc này mới kinh hãi, phủ phục trước mặt Đông Phương Bất Bại tạ ân.

Cũng không nhớ rõ đã dập đầu mấy lần mới nghe được thanh âm hòa cùng tiếng phẩy quạt:

“Đừng dập đầu, Bình Nhất Chỉ, bản tọa niệm ngươi vẫn trung tâm, còn có một thân y thuật như thế, giết đi thực sự đáng tiếc, lưu ngươi một con đường sống, quan trọng là ngươi đã làm việc tốt..... Bằng không bản tọa dù ái ngươi là một nhân tài, cũng cảm thấy ngươi rất nguy hiểm.”

“Tạ ơn giáo chủ không giết chi ân!” Bình Nhất Chỉ phủ phục trên mặt đất, nhìn góc áo đỏ thắm thoáng xẹt qua mắt.

“Tạ ơn bản tọa vô ích, là người đã cứu chính người, lần sau vị tất có cơ hội này nữa!” Thanh âm xa xa vọng đến, người đã không còn trên đại diện.

Bình Nhất Chỉ ngẩng đầu, đại diện đã không còn ai, liền đứng dậy, mới phát hiện y phục sớm đã ướt đẫm, dính ở trên người tất cả đều là hàn khí lạnh lẽo, xông vào tận cốt tủy.

“Thần y.....”

Vừa rời khỏi môn thì có người thăm hỏi, hắn chỉ phất tay, nhìn thêm đá đầy vân vù, chín trăm chín mươi chín bậc, trong \*\*\*g ngực hơi nuốt một chút lương khí, sau đó một mình đi xuống dưới, lần đầu tiên hảo hảo đi trên thêm đá, nhất thời phát hiện cảm giác đi bằng chân có đôi khi rất tốt.

Bình Nhất Chỉ đi.

Không giết y, đơn giản là vì hứa hẹn kia, Đông Phương Bất Bại từ trước là một người lời đã ra thì lập tức thi hành.

Người đi theo hầu nói, tiền Bình Nhất Chỉ chỉ có một người, không ai khác ngoài Dương Liên Đình, vẫn là cái kẻ thiển cận ngu ngốc không biết Hắc Mộc Nhai sâu cạn đến đâu.

Đông Phương Bất Bại không nói gì, tắm rửa sáng sớm rồi vận công, thân thể dính dính mồ hôi, thần công mặc dù thành, thể nhưng khí nhu cứ không ngừng tinh tiến, từ xưa đến nay không có cực mạnh, chỉ có càng mạnh, nếu vẫn muốn bắt bại thì chỉ có cách tiến bộ thêm.

Trong phòng không ai, thậm chí trên tầng thứ chín này cũng không có một tia hô hấp của con người, nước là do mây mù trên đỉnh núi đưa tới, có người nói nước này lạnh đến thấu xương, được cho là hàn vật, hắn không cảm giác vậy, chỉ nhìn thấy cái ao màu bạc sáng như nguyệt, những viên đá giải độc vứt loạn ở trong, có thể thấy được lúc trước Nhậm Ngã Hành sợ người khác hại hắn nhiều thế nào.

Ngồi vào trong nước, Đông Phương Bất Bại mở cánh tay ra, mặc cho thủy bao phủ lấy người hắn: Sợ chết thì sao, võ công không đủ, vẫn như cũ là tù nhân của hắn.

Vắng vẻ.

Chỉ có gió thổi trên núi, chim điều xẹt qua lướt đi liên tiếp ngoài cửa sổ.

Bỗng nhiên bọt nước hóa thành băng châm như mưa bay ra ngoài cửa sổ, sau đó trên cửa sổ hiện lên nhất mặt hồng hoa mai sắc, thanh âm đau đớn vang lên cùng với tiếng vật rơi xuống, sau đó là không tiếng động.

“Tự cho là thông minh!” Tự tìm tử lộ.

Đông Phương Bất Bại từ trong nước ngồi dậy, trên đầu vẫn còn bọt nước, đứng lên, cúi đầu nhìn hông mình, khoe miệng cười lạnh lùng, nhớ đến gương mặt cười nhạt của Nhậm Ngã Hành.

Vì luyện thần công, vì thiên hạ đệ nhất, hắn Đông Phương Bất Bại không gì không thể bỏ được! Tự cung thì làm sao?

Đông Phương Bất Bại bước khỏi ao, trên người phủ một tầng sương trắng do nước bốc hơi tạo thành, đối diện ngọc thạch bích giống như luôn nhắc nhở hắn, rằng hắn đã từ bỏ cái gì.

Câu trả lời của Đông Phương Bất Bại chỉ là mặc quần áo vào, khi nhân thần lướt qua nơi đó, nói không để ý là tự dối gạt mình, chỉ là hắn chưa từng hối hận, trở thành thiên hạ đệ nhất không phải con đường dễ đi, hắn đã chiến thắng Nhậm Ngã Hành như vậy, bây giờ còn để cái gọi là nam nhân tự tôn cản trở thì Đông Phương Bất Bại sẽ chân chính tự coi thường mình —

Nam nhân chân chính ở trong ngực, tại sao lại dùng một bộ phận chứng minh! Có can đảm vì mong ước mà nỗ lực tất cả, có can đảm vì mục tiêu từ bỏ tất cả, không cần mượn cớ! Cũng không cần kiếm cớ giải thích vòng vo.....

Hắn Đông Phương Bất Bại là một võ si, đã muốn làm thiên hạ đệ nhất thì không người có thể ngăn cản, bao gồm chính bản thân hắn!

“Không làm nam nhân thì sao?” Đông Phương Bất Bại cười, tự hỏi mình trong gương ngọc.



Hình người đó cười cười, cười khinh mạn như không để thiên hạ vào mắt, tự tại trả lời: “Không làm nam nhân thì sao, ta có thiên hạ, ta chỉ tin mình, cũng chỉ muốn làm mình thôi, không hơn!”

Trên bàn bày quan mạo, cây trâm, Đông Phương Bất Bại cầm trâm rồi soi gương, nhân thần hơi sững sốt, ban nãy không cảm thấy, bây giờ nhìn kỹ lại, Đông Phương Bất Bại nhận ra mình trong gương tựa hồ cùng ngày xưa có chút bất đồng.

Đông Phương Bất Bại ghé sát mặt vào nhìn, trong lòng có sự rung động chưa phát giác, chỉ thấy người trong kính mặt mày xinh đẹp, thần sắc yêu mị, có vẻ yếu điệu, lại có vài phần nữ nhân dáng dấp, trong lòng thất kinh, nhìn kỹ lại, cuối cùng bỗng nhớ tới đêm đó.....

Liên đệ gọi hần là cô nương!

Liên đệ..... Cây trâm trong tay Đông Phương Bất Bại vỡ nát thành phần, nhưng khi ngẩng đầu thì cái vẻ nữ tính âm hồn không tan kia vẫn hiện ra trước mặt —

Nam nhân cùng nữ nhân vẫn luôn bất đồng, nam nhân thường liều lĩnh và bá đạo, rất kỳ quái lại rất vi diệu, nữ nhân luôn ôn nhu chờ đợi, mà Liên đệ bất đồng..... Đông Phương Bất Bại nghĩ, lẳng lặng giương mắt nhìn gương phản chiếu bản thân, trong mắt tựa hồ có một tia toái quang, là hiếu kỳ?

Không ai hôn hần như vậy.

Cũng không có người trước mặt hần không sợ chết như vậy.

Thích? Người kỳ quái, cảm giác kỳ quái..... Đông Phương Bất Bại nhướn mày, nhìn bản thân, loáng thoáng nhìn thấy điều gì đó hần không hiểu.

## 6. Chương 6

Đông Phương Bất Bại không nhúc nhích, hần chỉ là lẳng lặng nhắm mắt, cảm nhận chênh lệch giữa việc hôn và bị người khác hôn

Lúc này Dương Liên Đình chẳng nhớ chút nào về cử chỉ mạo phạm của mình đêm đó, về việc hần đã nhờ sự can đảm tìm chết mà được Đông Phương Bất Bại thưởng cho một chưởng nhẹ nhàng, xương sườn đứt đoạn, miệng phun tiên huyết vài thước.

Tình trạng ấy làm hần đáng ra giờ này đã nhập hoàng thổ, chờ mười tám năm sau tái sinh làm một trang hảo hán, không tự tìm chết thêm lần nữa, nhưng duyên phận là một điều huyền diệu, người hạ sát thủ Đông Phương Bất Bại sửa lại chủ ý, hần muốn Dương Liên Đình sống, Dương Liên Đình sẽ không thể chết.

Kết quả là, Dương Liên Đình giữ lại một ngụm tàn khí, được sát nhân thần y Bình Nhất Chỉ lôi từ quỷ môn quan trở về. Tất cả những điều trên... Dương Liên Đình đều không biết.

Điều Dương Liên Đình biết được là:

Sát nhân thần y sau khi kéo xong người từ hoàng tuyền về dương gian, đã nghe lệnh Đông Phương giáo chủ, tiếp tục làm cao nhân bí ẩn chốn sơn lâm.

Mà hần, Dương Liên Đình bị vây khốn, buộc phải lưu lại Hắc Mộc Nhai.

Lúc này, Dương Liên Đình ngồi xổm ở tầng thứ nhất, trong cự ly ba thước an toàn xoay quanh vách đá, chưa từ bỏ ý định tìm kiếm thạch thê xuống núi.

Vì sao là ba thước an toàn cự ly, bởi vì vách núi sâu không thấy đáy, vừa nhìn xuống là thấy đầu vầng mắt hoa, chỉ cảm thấy mây mù bao phủ, chân run run, Bình thần y trước khi đi còn suy luận, hần Dương Liên Đình mắc chứng sợ độ cao, vô pháp trị tận gốc, cuối cùng còn nói phỏng chừng là Dương Liên Đình thiếu dũng khí nam nhi, lời này làm hần xấu hổ từ lâu, cũng muốn vài lần chứng tỏ mình đủ can đảm, chỉ là.....

Nhìn vách đá không thấy đáy đâu, vô luận nhìn nhiều lần hay ít lần, chân vẫn cứ run run như thể bị chém đứt mới hết run, Dương Liên Đình tự nhận mình không phải người thích tự ngược, không có dũng khí thì thôi, không có việc gì mà cứ liều mạng cũng không phải một nam nhân chân chính! Dương Liên Đình tự an ủi mình một phen, để tinh thần còn thoải mái tiếp thu sự thật:

Đó chính là, Hắc Mộc Nhai không có cầu thang đá để xuống núi, thậm chí cũng không có mấy thứ dây thừng để leo trèo, người lên xuống toàn dùng khinh công đập đá lên xuống, xem ra với hắc thì chỉ có nước dùng tay không mà bám vào đá rồi trèo, nhưng vấn đề là, nơi này vân vụ vờn quanh bao năm tháng, vách đá không đơn thuần là vách đá, mà còn đầy rêu xanh, trơn tuột.

Dương Liên Đình ngồi chồm hổm tại vách đá nhìn đủ ba canh giờ, vì sao ngồi xổm như vậy? Mọi người đều biết, với chứng sợ độ cao, bót cao một chút cũng sẽ tốt hơn.

Sau khi suy nghĩ chán chê, kết luận cuối cùng là:

Hắn Dương Liên Đình trừ phi nhảy núi mà xuống, sau đó đợi kiếp sau sẽ trọng sinh dưới núi, hoặc kiếm được vị cao nhân từ tâm nào đó mang hắn xuống núi, còn không hắc đời này sẽ trường cư ngụ ở đây, sau đó mỗi ngày nhìn chim bay lượn trên không trung.....

Dương Liên Đình bắt đầu ước ao mình có cánh như chim trên bầu trời thì chợt thấy có người đang đi lên, người còn không thấy rõ, đã thấy người nọ đầu ngón chân chĩa xuống đất, một cú nhảy cao đến hàng thước, cứ thế coi cầu thang là cầu nhảy—

Dương Liên Đình nháy mắt mấy cái, tưởng mình nhìn nhầm, bình tĩnh lại sẽ không thấy thế, nhưng người đi trên thạch thể không nhiều lắm, không ai là đi bộ.

“Bọn họ..... đi lên tầng trên cũng không dùng cầu thang?” Dương Liên Đình nửa ngày mới hoàn hồn, chỉ chỉ thạch thể, nuốt nuốt nước miếng rất giống đang mộng, thế nhưng vừa mở miệng đã nghĩ không phải mộng.

Thị nữ nhìn Dương Liên Đình, đôi mắt phượng mở to: “Đại hiệp không dùng khinh công?” Sợ độ cao còn không có khinh công, làm sao lên được Hắc Mộc Nhai?

“Khái khái khái khái.....” Dương Liên Đình sờ sờ mũi, thấp giọng nói: “Đi bậc thang biểu lộ lòng tôn kính với giáo chủ.” Hắn vẫn cố nói lảng nhảng, vớt vát chút tự tôn nam nhân trước chúng mỹ nữ.

Chúng mỹ nữ nhìn Dương Liên Đình chốc lát, rồi quay đầu nhìn thêm đá, sau đó chậm rãi quay đầu nhìn lại Dương Liên Đình, trong mắt cả đám đều viết một chữ: Ngụ!

“Đại hiệp, người cũng biết giáo chủ chúng ta ở tầng thứ 9, tầng 9 cao đến đỉnh núi, mà cầu thang này không nhiều không ít vừa đúng 999 bậc, nhìn sơn mà xây, có 9 chỗ vòng, nếu đi từng bước lên người bình thường cũng mất đến nửa ngày, lên đỉnh Hắc Mộc Nhai đều là để làm việc, chậm rãi mà lên kiểu đó, không nói nửa ngày, cũng muốn một canh giờ.....”

Thị nữ còn lại chỉ ra rõ ràng, Dương Liên Đình cũng biết cô nương dư biết hắn nói dóc, nói trắng ra là, hắn Dương Liên Đình không có kiến thức, dùng đầu óc nịnh hót lắm nhằm lung tung, lại còn ngu ngốc, dùng đến một canh giờ biểu thị tôn kính thì khi đến nơi, việc gấp còn có thể là việc gấp sao?

“Liên Đình mới đến Hắc Mộc Nhai, làm chư vị tỷ tỷ chê cười!” Dương Liên Đình cười xấu hổ, các cô nương cười thành tràng dài.

Dương Liên Đình nắn nắn vạt áo, hắn đã lớn rồi mà còn bị mất mặt như thế, chỉ có thể nghiêm mặt chịu đựng trận cười khúc khích của các nàng, rõ ràng là mười phần ngu xuẩn, ngực mình bạch nhưng lại không muốn mất thân nam nhân phong độ, chỉ có thể tự an ủi mình là chân nhân bất lộ tướng, trong bụng không có việc gì làm không được.

Nếu như lúc này Dương Liên Đình nghĩ mình không có đầu óc, như vậy sau khi đứng một ngày một đêm trên Hắc Mộc Nhai, hắn nghĩ hắn không chỉ ngốc, hơn nữa hắn còn thuộc dạng truyền kì, đi vào lịch sử Hắc Mộc Nhai và Nhật Nguyệt thần giáo, xưa nay chưa từng có, khả năng sau này cũng không ai có, hắn sẽ là người đầu tiên và duy nhất có danh hiệu “Phế sài”.

Vì vậy, ban đêm, Dương Liên Đình ôm tâm tư phức tạp, nằm trên giường trần trọc, hai chữ: Nan miên! (Khó ngủ)

Vào đêm, Dương Liên Đình suy nghĩ rất nhiều, tỷ như tương lai của hắn trong Nhật Nguyệt thần giáo, trong nhà nhất định biết được tin tức nên y phục của hắn mới xuất hiện tại Hắc Mộc Nhai..... Tỷ như mười năm gian khổ học tập của hắn, bỏ vô theo văn, hôm nay xem ra chỉ là một trận chê cười, rồi sau hắn lại nghĩ tới phụ mẫu, về hôn sự vô ích họ sắp đặt cho hắn.....

Mơ mơ màng màng, đến khuya, buồn ngủ thì phải ngủ, người buồn ngủ suy nghĩ gì cũng mơ hồ, trong lúc đang miên man sắp chìm vào cơn mơ, Dương Liên Đình tựa hồ nghe tiếng cửa mở, gió núi vào đêm thổi sát quá.

Dương Liên Đình mơ mơ màng màng hé mắt nhìn một chút, cửa tựa hồ hé ra một cái khe, lúc này lại bị gió thổi vào, mơ hồ nghĩ hình như có cái gì vào được, nhưng Dương Liên Đình nghĩ lại, hẳn một đại nam nhân sợ cái gì? Coi như có quỷ vào, ăn hẳn cũng khó đó?

Nghĩ đến quỷ, Dương Liên Đình nhớ tới cổ sự trong sách, nói rằng nữ quỷ thích nhất lúc nửa đêm đi qua song cửa tịch tịch phòng thư sinh, sau đó thân mật hấp tinh lực con người..... Dương Liên Đình nghĩ rồi tự cười giễu mình, sao mà tin được chuyện đó?

Hắn nhắm mắt ngáp một cái, thầm nghĩ trong lòng: Nơi Hắc Mộc Nhai, núi cao hoang đế ở xa, nếu thật có nữ quỷ, nếu dáng dấp giống Húc tỷ tỷ trong mộng hẳn vẫn luôn mơ, hẳn sẽ chẳng thèm tính toán mình mất bao nhiêu tinh lực, không sợ nàng hút, chỉ sợ nàng không đến! Dương Liên Đình nghĩ rồi xoay người nằm ngủ, đỡ phải nửa đêm không người tự mình hù dọa mình.

Chỉ là.....

Dương Liên Đình vừa xoay người ôm chăn đã mơ hồ cảm thấy phía sau hình như hơi có gió phả qua, hai tai nỗ lực dựng thẳng lên, nhưng không nghe được nửa điểm âm hưởng, trong lòng đột nhiên run rẩy, chỉ cảm thấy trường liêm phía sau tựa hồ cũng bị vén lên, lòng tư Dương Liên Đình trong nháy mắt “Sưu sưu –” vô thanh vô tức dựng đứng vì căng thẳng.

Sau đó, Dương Liên Đình vạn phần xác định, có trời đất làm chứng, là sau lưng hắn có một người đang ngồi, hơn nữa là nam nhân, vì sao trực giác là nam nhân, là bởi vì khi thân thể đó ngồi xuống không tiếng động thì có một loại cảm giác áp bách rất có lực lượng nổi lên, mơ hồ như người trong giới giang hồ, cơ thể tràn ngập một loại huyết tính đáng sợ.....

Nhưng điều duy nhất không xác định là, Dương Liên Đình không biết người phía sau mình còn sống hay chính là đã chết, có lẽ hẳn ta đã từng là chủ nhân gian phòng này nên mới nhớ nhưng ám ảnh, sợ dĩ không chịu đi là vì đang chờ đợi?

Dương Liên Đình từ từ mở hai mắt, nỗ lực hé hé một khe, quay đầu ra vẻ vẫn ngủ vô cùng tự nhiên, sợ thì sợ, thế nhưng tổng yếu vẫn cần xác định có đúng là có gì đó không, nếu thật có, ít ra cũng biết đó là cái gì, nếu không có thì mình có thể an tâm, không tự dọa chết mình oan uổng, sự thực là, tìm cách luôn là phương án tốt, nhưng khi làm thì gặp bao trắc trở, ngay khi Dương Liên Đình quay đầu, nỗ lực lên nhìn thì, trong bóng tối, Dương Liên Đình tinh tường thấy được một bàn tay thon dài đang hướng đầu của hắn dò xét, có lẽ thà hắn không nhìn thì hơn.

Dương Liên Đình ngừng thở, cố suy nghĩ và nhìn nhìn cái tay kia, có đúng hay không đang hướng tới cái cổ đáng thương của hắn, nếu là nữ quỷ thì còn có chút kiêu diễm mơ mộng, thế nhưng nam quỷ..... Vậy rõ ràng là tới lấy mạng a —

Theo bản năng, Dương Liên Đình nỗ lực kéo cái cổ cứng ngắc lui về phía sau, hẳn rất bội phục mình, cư nhiên không trực tiếp bị hù chết mà vẫn còn có thể hơi di động.

Đông Phương Bất Bại tự nhiên đã sớm cảm thấy Dương Liên Đình chậm rãi di động, trên thực tế, hắn vừa vào nhà đã biết Dương Liên Đình tỉnh, hơn nữa tiếng thở không đều đã nói lên việc Dương Liên Đình trần trọc nan miên, cho nên Đông Phương Bất Bại mới ngồi xuống bên giường Dương Liên Đình.

Lý do rất đơn giản, hắn cũng ngủ không được, có một số việc, hẳn để ý nhưng không rõ, cần hảo hảo chính lý, trong đó như, hẳn Đông Phương Bất Bại vì sao tối nay lại nghĩ đến mấy chuyện đó, lại vì sao chỗ nào không đến, lại một mình lang thang nửa đêm rồi đến đây?

Lại như: Vô thức đến đây, hẳn đã biết nơi này có ai, rồi lại hết lần này tới lần khác đột nhiên không hiểu sao mình muốn đi vào.....

Những ... chuyện này hẳn đều cần hảo hảo quan tâm, dù là tự đối gặt mình thì chí ít cũng muốn cấp cho mình một lý do.

Dù là người lí trí nhất, dù cho đang không hiểu vấn đề, ngực cũng theo tập quán mình bạch tìm mình hình như bị ai đó chiếm cứ, tỷ như mê luyện cũng là một loại thanh tỉnh hồ đồ —

Đông Phương Bất Bại ngồi ở bên giường Dương Liên Đình, hẳn nhớ kỹ ngày đó hẳn cũng đã ngồi bên giường Dương Liên Đình, nhìn tên ngốc bị mình nhẹ nhàng một chưởng đã vội gãy xương sườn, còn đang lon ton đến hoàng tuyền, nghĩ đến điều tên không biết sợ này làm, không phải tại hắn, mà là người này đột nhiên làm càn —

Mà việc hắn làm càn Đông Phương Bất Bại lại thích, không hiểu sao không cảm thấy ghét, nếu như chuyện này có thể giải thích, như vậy hẳn Đông Phương Bất Bại thích hắn ta làm càn với mình, nên hắn để Liên Đình sống, sống sót để làm hắn Đông Phương Bất Bại thích, Đông Phương Bất Bại nghĩ nghĩ, tay nắm cầm của cái tên đang dám can đảm lui về phía sau, híp mắt lại—

Nếu là Dương Liên Đình dám can đảm không cho hắn Đông Phương Bất Bại thích, vậy để hắn ta sống không bằng cho chết đi, đỡ phải làm cho hắn nhớ thương vô dụng.

“Người là.....” Là người hay quỷ?

Dương Liên Đình bị đầu ngón tay băng lãnh nắm cầm, ép buộc ngẩng đầu.

Đông Phương Bất Bại không nói chuyện, khước miệng giương lên, phất tay đốt sáng nến, hẳn không cần lén lút, hẳn muốn Dương Liên Đình thấy rõ Hắn là ai, đỡ phải ngày sau nhận sai người.

“..... Húc.....” Tưởng nam hóa nữ?

Gương mặt xinh đẹp tinh xảo, chân mày giương lên, cùng đôi mắt đẹp mang anh khí không thể nhìn gần cùng dư uy mơ hồ, hé ra khí thế bề ngễ thiên hạ, chỉ có khước miệng nhếch lên làm cho người khác không thể rõ, người này hiện tại là có tình hay vô tình.

“Húc.....” Tỷ tỷ.....

Nỗi sợ của Dương Liên Đình trong nháy mắt bị kinh hãi thật lớn quét bay không còn sót lại, hắn kéo tay Đông Phương Bất Bại, quên đi sinh tử, quên đi ranh giới người và quỷ, chăm chú nắm chặt tay Đông Phương Bất Bại, trái tim đang nhảy múa, rất muốn nói điều gì đó, nhưng việc thấy Húc tỷ tỷ làm hắn không nói nên lời, cảm giác mừng như điên, hẳn vẫn chờ người này, vẫn kiên trì chờ để thực hiện lời hứa ngày xưa.

Đông Phương Bất Bại không nhúc nhích, hắn chỉ lẳng lặng nhắm mắt, cảm nhận chênh lệch giữa việc hôn và bị người khác hôn, mặc dù không muốn thừa nhận, thế nhưng hắn cũng mơ hồ cảm thấy, từ lúc thân công đại thành, nội công ngày càng tinh tiến, có chút chuyện tựa hồ cùng trước đây bất đồng, rất nhiều việc trước đây không thèm để ý, nhưng hôm nay lại bị cả việc nhỏ không đáng kể làm ngực bồi hồi—

Tỷ như Dương Liên Đình, tỷ như tư vị trần trọc khó ngủ, nụ hôn không phải là động tác phiền phức dư thừa trong tình ái, mà như thiên nhân hóa vũ, vạn vật phát sinh, tất cả tựa hồ không giống như xưa.....

## 7. Chương 7

Tổng quản? ...

Thế này không phải là hoàng tuyền vậy gọi, thiên tuyệt Dương Liên Đình sao?

Trên đình Hắc Mộc Nhai, trời sáng.

Đông Phương Bất Bại để gió tấp vào người, hai tay áo rung lên, chân khí như gió lẹ, bên chân lá bay tung trời, hòa vào vân vụ, hóa thành lưỡi dao sắc bén, Đông Phương Bất Bại đề khí, trong tay áo hồng tì vô ngần một đường hiện ra, Đông Phương Bất Bại giống như chim điều phá trời bay cao, từ trên núi lao thẳng xuống lướt đi —

Ở nơi rất xa sơn cốc, chỉ thấy một vệt hồng ảnh bị vân vụ lượn lờ che, gió điên cuồng thổi, lạc điệu vô số, trên người không có một tia lợi khí, hồng ảnh trong gió tựa hoa nở tháng hai.

.....

Sắc trời từng bước sáng lên, đột nhiên hạ mưa phùn trắng xóa, hơi mang theo tuyết hạt rơi xuống.

Sáng sớm, Dương Liên Đình lơ mơ tỉnh, chỉ thấy trướng màn bị gió núi thổi bay phấp phới, tay áo cũng theo gió phàn phật, làm cả căn phòng tràn không khí lạnh lẽo, không khỏi hoảng hốt.

Dương Liên Đình nhớ đêm qua rõ ràng mình đã đóng cửa, mùa đông lạnh lẽo, đạo lý này hẳn không thể nào quên! Hẳn định dụi mắt, tay vừa đụng tới mặt, Dương Liên Đình lại nhìn tay mình, trong lòng cả kinh, lẽ nào mộng không phải mộng mà là thật?

Dương Liên Đình vừa nghĩ đến đó, không khỏi đột nhiên đứng dậy, gió làm hất một trận rùng mình, Dương Liên Đình cúi đầu, sắc mặt khê biến, chỉ thấy một sợi tơ mảnh rơi trên mặt đất, còn lại không cần nhìn, Dương Liên Đình cũng biết đó là cái gì, quần áo của hắn trước khi ngủ nằm trên mặt đất.

Nữ quý không phải quý? Dương Liên Đình cũng không kịp nghĩ mình đến tột cùng làm cái gì, trong đầu lật qua lật lại mọi chuyện từ trước đến nay, tựa hồ hẳn nhằm nam nhân với nữ nhân?

Nếu đó là Húc tỷ tỷ, như vậy..... Dương Liên Đình trong đầu cấp tốc hiện lên con người tuyệt mỹ nhưng mang anh khí bừng bừng, hình ảnh lại chuyển, tiếp đến là cảm giác khốn quẫn, Dương Liên Đình đầu tiên nghĩ đến không phải người nọ là nam hay nữ, mà là bàn tay trắng mịn, như nữ nhân, chỉ là.....

Chỉ là không có gì! Cảm giác khi chạm vào chỗ hạ thân, vùng đất bằng phẳng, đáng ra..... Dương Liên Đình nghĩ vậy, tay không khỏi run lên, chỗ đó — nam, không, nữ, cũng không.

Dương Liên Đình nhìn tay phải mình, quả nhiên là toàn bộ cổ tay trật khớp, xương bàn tay tựa hồ nát nhưng đã được sơ cứu qua, đầu khớp xương cũng được nắn tốt, còn tay trái thì toàn bộ xanh tím, chỉ mơ hồ cử động là Dương Liên Đình muốn đau đến phát khóc, chợt nghe tiếng gọi: “Đại hiệp đã dậy chưa?” Trong giọng nói còn có tia cung kính?

Dương Liên Đình rung mi, hẳn nhớ kỹ, rõ ràng trước khi hắn ngủ, mấy người này đều coi hắn là đại hiệp lười biếng, thậm chí còn có người cười hắn là một “Phế sài”.

“Xin đợi một chút!” Dương Liên Đình vội vã mặc đồ, tốt xấu là một nam nhân, để một đám thiếu nữ vây xem, thế nào thờ ơ, nhưng nghĩ thì dễ, mặc đồ với hai tay bị thương thì không dễ chút nào.

Quần còn chưa mặc xong, chúng nữ tử đã đi vào rồi nở nụ cười nói: “Dương tổng quản, ngài vội làm gì? Giáo chủ nói, tay tổng quản bị thương, hành động bất tiện, bảo chúng ta hầu hạ!”

“Tổng quản? Ai?” Đi nhằm phòng à?

Dương Liên Đình khó khăn lôi ống quần, một mặt âm thầm ảo não mình nửa đêm chán sống đi gây chuyện với quý, một mặt thực sự không hiểu nổi người trên Hắc Mộc Nhai làm sao mà đổi mặt nhanh như thời tiết, thay đổi thất thường, còn có hai chữ “Hầu hạ”, ngày hôm qua nghe rõ ràng là khách sáo, mà nay nghe lại thành ra ý nhỉnh nọt.

“Tổng quản chính là tổng quản, Dương tổng quản không phải là Dương đại hiệp ngài sao?” Một vị nữ tử vén màn che, thướt tha cước bộ nhẹ nhàng tiến đến, làm Dương Liên Đình hoảng sợ, tay nắm quần, thiếu chút nữa đã trốn lại trên giường, mặt đỏ, xấu hổ không ngớt.

“Tổng quản, sợ ta?” Nữ tử cười yếu ớt phản ứng, dáng điệu mê người, Dương Liên Đình tâm hoảng còn hoảng cả với người hầu.

“Thế nào..... Thế nào sợ!” Dương Liên Đình tránh một bên ngồi xuống, như trước ôm theo quần, “Thỉnh tỷ tỷ cách ra một chút, Liên đình xiêm y bất chỉnh, sợ đường đột tỷ tỷ.” Đêm qua mỹ nhân ngồi ở đầu giường, rõ ràng là dụ dỗ người ta, kết quả mất hứng còn bẽ gãy cổ tay hắn, nữ nhân ở đây hẳn Dương Liên Đình chỉ muốn đứng từ xa mà vái lạy.

“Ba ba!” Nữ tử vỗ tay, “Hầu hạ Dương tổng quản thay y phục!”

Dương Liên Đình còn đang né né thỉnh cô nương ly khai, ai ngờ nữ tử này đột nhiên nói thế, chưa kịp phản ứng, đã thấy các thị nữ đồng loạt xuất hiện quanh Dương Liên Đình, quỳ gối trần đây cung kính: “Dương tổng quản đắc tội.”

“Các người.....” Dương Liên Đình cuống quýt, thế nhưng mỗi một người nói nên bị những người kia áp đảo, hắn chỉ có thể đơn giản đỏ mặt, nhắm chặt mắt lại coi như không biết gì hết, tâm loạn hết lên, chỉ có thể nói giang hồ nữ tử quả thật là không câu nệ tiểu tiết.

“Lệnh của giáo chủ không thể trái, nếu như giáo chủ thấy Dương tổng quản xiêm y bất chỉnh, nhất định sẽ trách phạt chúng ta chậm trễ!” Một nữ tử nói, nữ tử còn lại đều phụ họa.

“Ha ha a.....” Dương Liên Đình rất muốn hỏi thực ra giáo chủ các người nói cái gì..... Nhưng lời nói bên mép liền vội vã nuốt xuống.

Hắn âm thầm phỏng đoán trong lòng, thứ nhất là vị giáo chủ này hắn còn chưa thấy qua, thứ hai nghe nói Nhật Nguyệt thần giáo khác hẳn với các môn phái khác, nổi danh từ giáo chủ đến giáo chúng giai nhân đều tùy hứng làm bậy, càng đừng nói đến các đời giáo chủ đảm nhiệm mỗi người tính tình khác nhau, mà Đông Phương giáo chủ này niên thiếu đặc chí, càng hăng hái tùy hứng chỉ sợ thiên hạ không loạn, hắn Dương Liên Đình tính toán cái gì? Chỉ sợ làm trò cười cho người ta, so với nhân gia, hắn chỉ là con kiến hôi mà thôi.

“Giáo chủ các người thực sự là trì giáo sâm nghiêm!”

Dương Liên Đình cười xấu hổ, thầm nghĩ bị người khác chụp mũ quan thì thà cứ làm dân thường! Hắn còn muốn sống về nhà, vô ý nhìn người nào đó thành Húc tỷ tỷ, nhưng người đó cũng chẳng thêm giải thích gì cả, rõ ràng không có việc gì, chỉ là hiểu nhầm mà lại giả thần giả quỷ, trước khi đi còn nhân tiện bẻ tay người ta, nam nữ thì khó phân biệt, đừng nói đó là thái giám của Hắc Mộc Nhai a!

“Đúng thế, hoàn toàn xứng đáng với thần công thiên hạ đệ nhất của giáo chủ chúng ta!”

“Ân ân, giáo chủ chúng ta thần công đại thành, cái bọn mặt người dạ thú luôn ý người đồng thể mạnh chẳng còn dám thách thức ma giáo chúng ta!”

“Tôi không biết xấu hổ là Ngũ Nhạc kiếm phái, năm nay vừa bị Thập trưởng lão đánh bại, lại còn trá hại Thập trưởng lão chúng ta, ngấm lại thật tức, danh môn đại phái thì sao, cũng lạm dụng thủ đoạn bỉ ổi.”

“Ân ân.....”

Các cô nương một bên giúp Dương Liên Đình mặc quần áo đi giày, một bên lời qua tiếng lại, trò chuyện như thói quen các nàng sớm đã có, Dương Liên Đình coi như mới sơ nhập giang hồ, không biết mấy chuyện xưa đó, cũng chẳng muốn nói gì, chỉ cảm thấy không hợp nhau.

Cuối cùng, các cô nương giúp hắn quần áo chỉnh tề, tùy tiện băng bó cổ tay tay phải, mắt mặt lại thêm mắt mặt, Dương Liên Đình thừa lúc họ tạm dừng liền hỏi: “Không biết vì sao các tỷ tỷ gọi tại hạ là Dương tổng quản?” Hắn Dương Liên Đình tự nhận tại Hắc Mộc Nhai không thân không thích, cũng vô bằng hữu, sao qua một đêm đã có danh hiệu này —

Tổng quản, hắn quản ai a, chính mình còn không cách nào quản.

“Ngài không biết?” Một cô nương ngửa đầu, dừng việc thắt đai lưng cho hắn, vô cùng kinh ngạc.

“Ta? Liên Đình kiến thức nông cạn, lại không công lao, tại sao đột nhiên có vinh quang như vậy, có phải nhầm người không?” Dương Liên Đình cười khổ, hắn vừa ngủ dậy, liền gãy tay, sau đó người ta nói hắn là Dương tổng quản, thì tú tài chưa từng dễ như thế, ngủ một giấc, liền thăng quan, chính yếu là, hắn thậm chí không phải Nhật Nguyệt thần giáo nhân a.

“Lời giáo chủ nói luôn luôn đúng, giáo chủ bảo ngài là tổng quản, tự nhiên sau này ngài là tổng quản, toàn bộ Hắc Mộc Nhai chỉ có ngài không có chức danh, mà toàn bộ Hắc Mộc Nhai cũng chỉ có ngài mới đến, không phải ngài là tổng quản thì là ai nì?” nữ tử vỗ tay, mang nước rửa mặt tới, nói mấy câu khiến Dương Liên Đình càng thêm thấp thỏm.

“Ta chưa thấy qua giáo chủ các người, hơn nữa Liên Đình không phải người trong giang hồ.....” Dương Liên Đình cười theo, mặt căng cứng.

Nói trắng ra, hắn Dương Liên Đình cũng chỉ là một thư sinh nho nhỏ mà thôi, điểm ấy bản lĩnh nhiều nhất cũng chỉ có thể đi nha môn làm bộ khoái, danh bộ văn văn, những chức cao hơn đều chỉ có thể ngưỡng vọng, huống hồ tại Hắc Mộc Nhai này, hắn cũng không ngu đến mức múa búa trước cửa Lỗ Ban.

“Dương tổng quản, ta chỉ biết là ta nghe giáo chủ nói vậy, nên cứ án theo lời giáo chủ mà hành sự, ngài nói ngài không phải người giang hồ, vậy tại sao ngài lại xuất hiện tại Hắc Mộc Nhai? Ngài nói ngài chưa từng gặp giáo chủ chúng ta, vậy càng kỳ quái hơn, ta chính mắt thấy giáo chủ tự tay đem ngài giao cho ta, hay là ngài quen giáo chủ, chỉ là không biết mà thôi!”

Nữ tử một hơi bắn pháo làm Dương Liên Đình á khẩu không trả lời được, chỉ có thể kinh ngạc nhìn nữ tử, mà cô gái này nói cũng không phải không có đạo lý, nếu như thực sự là vốn không quen biết, giáo chủ người ta địa vị cao uy danh bay khắp mà cứu một người vô danh như hần, còn đem về Hắc Mộc Nhai như thể lôi con cún bị thương về nhà thì quá là khó hiểu, thôi thì đâm lao phải theo lao, tổng hần vào chức tổng quản thì thôi, dù sao hần cũng đã hảo tâm nhắc nhở rằng có thể có nhầm lẫn.

“Tổng quản mất hứng?” Nữ tử gương mặt.

“Thế nào mất hứng, được làm tổng quản thì tốt chứ sao!” Tốt xấu cũng là một quản sự!

Dương Liên Đình căn bản không thể thoải mái tận hưởng cảm giác mỹ nhân vây quanh, đây là điều nhiều nam nhân mộng tưởng, nhưng vấn đề là hần sợ ngày hôm nay hưởng thụ, ngày mai bị người ta đá xuống, hạ sơn theo đường không, đến chết cũng không biết tại sao, cha hần đã nói rồi: Giang hồ hiểm ác đáng sợ, mạng người như con kiến hôi.

“Tổng quản sao không cười lên, đến khi gặp giáo chủ, nhất định phải thay ta nói tốt!” Các cô nương cười.

“Hảo hảo, nhất định, nhất định!” Tiền đề là Đông Phương giáo chủ thấy hần không một chương đánh chết.

Dương Liên Đình cười khô khốc, âm thầm kêu khổ: Số phận là cái gì vậy, hay là hần lễ mừng năm mới không đủ to, tưởng được gặp gỡ người trong lòng, kết quả đầu khớp xương nát một lần lại còn thêm lần nữa, người trong lòng chưa mò thấy, cái thân hần đã bị bắt cóc một cách quang minh chính đại lên Hắc Mộc Nhai.

Làm tổng quản? Làm trò cười thì có! Dương Liên Đình thấp thỏm bưng bát cháo, chợt nghe người hô: “Giáo chủ muốn gặp Dương tổng quản!”

Những lời này vang lên, cháo trong miệng Dương Liên Đình còn không kịp nuốt vào đã văng vãi thớt —

Thế này không phải là hoàng tuyền vậy gọi, thiên tuyệt Dương Liên Đình sao?

Hết Đệ Thất Chương

Neh, cuối cùng cũng sắp đến được cảnh gặp nhau chính thức giữa 2 vị ^^ Suốt mấy chương chỉ có gặp mơ hồ thoáng qua thôi ah XD

Mình cực thích tính cách của Liên Đình trong truyện này, mình thấy như thế rất đáng yêu ^^

TB: hình như mình đang theo đuổi hơi bị nhiều bộ, ngập đầu ngập cổ ah >\_\_

## 8. Chương 8

“Bẩm giáo chủ, Dương tổng quản đã tới.....” Người hầu đứng ngoài bẩm báo, bẩm xong thì li khai.

“Bẩm giáo chủ, Dương tổng quản đã tới.....” Người hầu đứng ngoài bẩm báo, bẩm xong thì li khai.

Trong phòng vắng vẻ, lúc đầu không tiếng động, chốc lát sau, hơi nước bốc lên nhanh chóng, một chuỗi bọt nước nổi lên, Đông Phương Bất Bại đang ngâm nước ao đột nhiên ngồi dậy, rồi đứng lên, nếu như hôm qua hần còn vì việc tự cung nên hơi có chút không khỏe, vậy thì lúc này hần đã thần nhiên đối mặt, nhất là với cái chạm của Dương Liên Đình kia, hần đã từng coi đó là thiên đại bí mật, đến hôm nay nghĩ lại thấy đúng là buồn cười, bị phát hiện thì sao chứ?

Đông Phương Bất Bại bước ra ngoài ao, nhìn thẳng ngọc bích đang phản chiếu thân thể hần, hơi lặng đi một chút, ánh mắt điềm nhiên đảo qua bí mật của mình, nếu như lúc này còn có thể bị gọi là bí mật thì cũng không phải chuyện hần còn chân chính lưu ý, người ta tự nói quỷ đáng sợ, mà khi gặp qua thì quỷ kia cũng chỉ là hình nhân loại, cần gì cứ tự dọa mình?

Đồng dạng, hần Đông Phương Bất Bại, như trước là Đông Phương Bất Bại, là Nhật Nguyệt thần giáo giáo chủ!

Hần lúc này chỉ lưu ý tới một điểm hồng trên xương quai xanh của mình, loáng thoáng nghĩ đến tư vị khi bẻ xương tên ngốc đó, Đông Phương Bất Bại nghĩ, bên tai lại nghe thấy một tiếng hít thở quá mức rõ ràng.

Dù trong lòng Đông Phương Bất Bại có hơi chút để ý hần ta vì quá khứ thì cũng bị tiếng thở như trâu kia càn quét — thực sự là vô dụng! Vừa nghe đã biết tên ngốc này leo cầu thang đá, lên đến đây còn thở không ra hơi.

“Dương..... Dương..... Liên Đình cầu kiến..... Cầu kiến giáo chủ..... Vù vù..... Chỗ này đúng là không phải cho người mà [nói thầm].....” Ngoài cửa tiếng thở dốc càng ngày càng rõ, với lỗ tai rất thính của Đông Phương Bất Bại thì ngang với sét đánh bên cạnh, hần thậm chí còn chuẩn xác phán đoán người này còn đang dựa vào thạch bích bên phải thở dốc kiềm run rẩy.

Đông Phương Bất Bại tùy ý cầm lấy một kiện quần áo cạnh ao phủ lên thân, tiện tay thắt đai lưng xoay người bước ra, ngồi vào ghế của giáo chủ, châm ngân tiện tay bắn vào cạnh cửa, lập tức thị vệ ngoài cửa nói: “Dương tổng quản, giáo chủ thỉnh!”

Sau đó là thanh âm cước bộ bất ổn mang theo phù phiếm đi tới, cửa phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra một khe, một người cúi đầu, trần đầy cung kính từ bên ngoài tiến vào, thị vệ ngay cạnh cửa lập tức rút lui.

Đông Phương Bất Bại ngồi ở trên, nhìn Dương Liên Đình, không nói gì.

Dương Liên Đình đứng ở cạnh cửa, tiếp tục cúi đầu, cũng không nói gì, chỉ có tiếng hô hấp của hần dần dần bình phục.

Nhất khắc..... Lưỡng khắc.....

Đông Phương Bất Bại tâm tình tốt ngoài ý muốn, mặc kệ tên đó đứng, cầm bản Quỳnh Hoa Bảo Điển tinh tế lật xem, sau đó giương mắt, thỉnh thoảng liếc Liên Đình một chút, nhớ hôm qua tên này đã “lớn mật” đến mức cả giáo chủ còn dám đụng — đến bây giờ tên đó vẫn ngây ngốc như thế, chưa từng thấy tổng quản nào được phong chức mà không đến tạ ân, cứ đứng ở cửa ngẩn người.

Đông Phương Bất Bại nhìn, nhưng không nhập vào đầu chữ nào, đêm qua đi nhanh nên cũng không lưu ý, hôm nay nhìn kỹ, Dương Liên Đình tuy không phải người tập võ, nhưng có dáng người khô vữa, thất lưng rộng, vừa nhìn đã biết là một tuần tú thiếu niên, nhưng khi nhìn lâu, tự nhiên lại có cảm giác muốn bắt nạt.

Dương Liên Đình đứng ở cạnh cửa cũng buồn bực, cúi đầu ra vẻ cung kính, tuy biết mình hần cũng sắp chết nên cũng không cần phải giả khúm núm van xin, nhưng hần vẫn cúi đầu tuân phục một chút, giáo chủ này hỉ nộ vô thường, muốn giết hần cũng được, không giết hần cũng được, người như hần, làm thế nào cũng là phí công, không bằng cứ tỏ ra thuần phục một chút, có lẽ sẽ không bị giết.

Nhưng đứng hồi lâu mà giáo chủ vẫn không nói một lời, thật là kỳ quái, giết hay không cũng không nói một tiếng, cứ coi chức tổng quản này thật là cho hần, thế nhưng cũng không đến mức một câu cũng không nói đi? Dương Liên Đình suy nghĩ nửa ngày rồi mới nhớ ra, người ta là giáo chủ, hần là mình nên lắm nhảm khẩu tạ thiên ân mở đầu, thế nhưng giờ mới nghĩ tới chuyện đó, thời gian cũng đã trôi lâu như vậy.....

Hần hít một hơi, tuy mình không thỉnh an nhưng giáo chủ vẫn không có giết, chắc rằng hiện tại hần nói hay không cũng vô dụng, Dương Liên Đình đơn giản tiếp tục đứng, chỉ là dù hần tiến vào trong phòng đã đến nửa ngày, nhưng ngoại trừ tiếng gió thổi bên ngoài, tiếng chim kêu, cùng với tiếng nước, hần thực sự không nghe được thanh âm gì khác, trong lòng không khỏi nghi hoặc, đầu tiên là hơi ngẩng đầu, con mắt liếc sang trái, liếc sang phải, cẩn thận quan sát xung quanh —

Ngoại trừ thấy gian phòng này có tranh vẽ về nơi giống như nơi ở của thần tiên, hay trên tường treo tranh chữ danh tác, còn lại hần không thấy chim, càng đừng nói thấy người, không có, giống như chẳng có dấu vết có ai ở đây cả.

Vì vậy Dương Liên Đình lại hơi ngẩng đầu lên, trong lòng hơi sợ hãi, thầm than, Hắc Mộc Nhai này quả nhiên là được điều luyện sắc sảo, bên ngoài khí thế rộng rãi, rầm rộ, ở chỗ này lại là... cảnh tượng khác,



không giống quỳnh khuê điện ngọc của nữ nhân, nhưng đại khí mang theo sự tinh xảo, tinh xảo lại thấy nét chất phác, chất phác lại mang tia cao sang, không khỏi nghĩ chủ nhân gian phòng tất là một kỳ nhân.

Vì vậy Dương Liên Đình kết luận trong phòng không có người, ngẩng đầu, nhưng vừa mới tự nói mình không cần sợ, khi nhìn lên Dương Liên Đình đã thấy trái tim mình như âm trà từ trên cao rơi xuống, vỡ ra thành vô số mảnh nhỏ!

“Là người –” Dương Liên Đình trừng lớn mắt, rất không biết chết sống chỉ thẳng vào Đông Phương Bất Bại, không nghĩ ngợi nhiều, giận dữ cứ trực tiếp toát ra.

Lúc này dù là sét đánh bên tai, Dương Liên Đình cũng không để ý, tức giận hóa thành dũng khí, dũng khí hóa thành xung động, xung động hóa thành thân người bước vọt tới trước mặt Đông Phương Bất Bại, muốn giật quyển sách Đông Phương Bất Bại cầm trên tay, xé thành mảnh vụn, nắm cổ áo Đông Phương Bất Bại mà chất vấn: Trêu chọc ta vui lắm sao?

Nhưng Dương Liên Đình không có cơ hội, hắn vừa tới trước mặt Đông Phương Bất Bại, Đông Phương Bất Bại đã nhàn nhã đặt Quỳnh Hoa Bảo Điển xuống bên cạnh, cười đồ ngốc Dương Liên Đình đúng là con thỏ điên không muốn sống đòi ăn thịt lão hổ, không biết Dương Liên Đình là ngu ngốc hay can đảm đây, hay hắn dám đoan chắc Đông Phương Bất Bại sẽ không giết hắn?

“Người.....” Dương Liên Đình muốn đánh, nhưng tầm mắt vừa hạ thấp, mặt liền không tự giác đỏ, vội quay đầu sang một bên, rất muốn gào: Người mặc y phục tử tế vào.....

Đều nói nữ sắc hoặc nhân, mỹ sắc nhiếp tâm hồn! Dương Liên Đình trong lòng kêu rên, Đông Phương giáo chủ này mặc hay không mặc đồ thì có cái gì khác nhau? Đã từng nghe nói kiểu che đây nửa kín nửa hở rất động lòng người, Đông Phương giáo chủ này mặc nhưng dáng dấp còn tạo vẻ quyến rũ hơn cả không mặc, làm con mắt Dương Liên Đình không biết nên đặt vào đâu mới tốt?

Đó là tại sao Dương Liên Đình tiến lên mà chuyện thứ nhất làm không phải là nắm cổ áo Đông Phương Bất Bại gào thét, mà là nhìn chăm chú vào song cửa được làm rất tinh xảo — mất trọn trắng, hiểu rõ nhìn là chết; Là vì đôi chân thon dài dưới áo choàng đỏ thắm, vừa nhìn qua đã thấy da thịt kia trắng như ngọc, còn có thể bổ sung ngực nhìn qua cũng nhẵn mịn, có vẻ rất mềm mại..... Chuyện hoang đường đêm qua cho dù chỉ chốc lát cũng bị gợi về.

Hiện tại, hắn chẳng dám nhìn, sợ bị chảy máu mũi đến chết, làm nam nhân hắn Dương Liên Đình rất rõ ràng, y bào tùy ý như vậy đều là trang phục sau khi tắm rửa, phía dưới là cái gì, kẻ ngu si cũng biết, cũng bởi vì cả ngốc tử cũng biết, mà Dương Liên Đình tự nhận mình không phải kẻ ngốc, nên sẽ có liên tưởng, dù biết liên tưởng này là muốn chết..... Nhưng giáo chủ không giết hắn, hắn cũng sẽ bị liên tưởng của mình hại chết.....

Vậy nên Dương Liên Đình đứng ở trước mặt Đông Phương Bất Bại, động tác đầu tiên là quay đầu nhìn cửa sổ, sau đó không nói một câu, khí thể liều mạng trong nháy mắt biến thành mặt đỏ, thở hổn hển, đầy đáng về một đại hài tử đang bức bối chịu ủy khuất.

“Bản tọa cái gì? Dương tổng quản?” Thanh âm mang theo nhất mạt lượng sắc, mơ hồ như nam nhân, rồi lại như nữ tử.

Đông Phương Bất Bại nghĩ Dương Liên Đình này thật là thú vị, không khỏi nổi lên đầu ngoan chi tâm (tâm tình chơi đùa), không nghĩ ra Dương Liên Đình bởi dáng dấp của hắn mà vạn phần quần bách, liền đứng dậy, bước đi thông thả vòng quanh Dương Liên Đình, phát hiện hắn ở chỗ nào, mắt Dương Liên Đình liền cấp tốc dời về phía tương phản.

“Giáo chủ..... hắn đã chọn nhầm người, Liên Đình vô tài, bất năng đảm nhiệm chức vụ, không bằng.....” Lánh thính cao minh (thính cao nhân khác)? Thả ta về nhà đi mà!

Dương Liên Đình rất muốn nhắm mắt lại, không muốn để mị ảnh này mê hoặc tâm trí, đối với một người nam nhân, đặc biệt là chính Đông Phương Bất Bại nổi lên ý nghĩ kỳ quái, không cần nghĩ cũng biết là tội chịu thiên đạo vạn quả, hắn Dương Liên Đình là con độc đinh..... cha hắn còn đang ngóng trông hắn ôm tôn tử về nhà, cho dù chết cũng nên có một lý do làm rạng rỡ tổ tông, vì nam sắc mà chết? Chết oan ah, hơn nữa hắn Dương Liên Đình kỳ thực thích nữ nhân!

“Người đang nói bản tọa nhìn người không tốt, đã chọn sai người?” Đông Phương Bất Bại đi tới cạnh chỗ thiêu án thư, thầm nghĩ: Liên đệ, người muốn về nhà? Đêm qua như vậy, chẳng lẽ còn không biết kẻ thấy rõ bí mật thì ngoài thế sống chết thuận phục, còn lại chỉ có thể tử sao?

“Liên Đình không dám, Liên Đình không có võ công.....” Dương Liên Đình đầu hướng về Đông Phương Bất Bại, mắt nhìn chăm chăm xuống đất, chăm chú xem kiến bò, đó là nếu có kiến bò.

“Hắc Mộc Nhai đều là võ nhân, tùy tiện nhờ một người dạy người là được.” Đông Phương Bất Bại mở lá thư trên bàn, đảo qua nhìn, hoặc là tùy ý phê một chữ rồi vứt sang bên.

“Liên Đình ngốc, từ nhỏ đã không thể tập võ.....”

“Tứ chi bất cần mà thôi, bản tọa sai người lấy roi đốc thúc, khó không thành công!” Chỉ cần người không chết là được!

“Giáo chủ, Liên Đình không phải người giang hồ!” Nghĩ đến roi quất người, Dương Liên Đình càng thêm kiên định quyết tâm ly khai.

“Nực cười, nếu nói người giang hồ phải trên giang hồ sinh ra, vậy thì ban đầu người giang hồ là từ tảng đá chui ra chắc ?”

“Giáo chủ.....”

“Dương, Liên, Đình!” Đông Phương Bất Bại liếc nhìn, sự kiên trì hiếm thấy bị quét sạch, sợi tơ trong tay vòng qua cổ Dương Liên Đình, chất vấn, “Người muốn sống, hay chết?”

“Sống.....” Dương Liên Đình mắt thấy sợi dây nhỏ trong tay Đông Phương Bất Bại, không biết sợi dây nhỏ kia là làm sao mà quấn vào người mình, chỉ có thể nhìn Đông Phương Bất Bại lúc này còn có thể một bên nhàn nhả tiếp tục xem thư từ, một bên cười nhạt không ngớt, làm như trên đồng giấy viết thư kia viết cái gì buồn cười lắm.

Đông Phương Bất Bại không lập tức nói, làm như nhìn giấy viết thư, chỉ một thoáng đã quên Dương Liên Đình tồn tại, tập trung vào tạp vụ của giáo trung rồi cau mày, Dương Liên Đình nhìn lên cũng ngây người, vô thức thầm khen giáo chủ quả nhiên hảo đáng đáp, thậm chí vào buổi tối trông càng đẹp mắt, rồi tự rửa mình, hần thể nào lại nghĩ Đông Phương Bất Bại là nữ nhân? Lại còn sàm sỡ người ta..... Không thể đợi chết hay sao?

Càng nghĩ, Dương Liên Đình càng thất thần, đôi con ngươi nhìn chăm chăm mặt Đông Phương Bất Bại, không hiểu —

Không hiểu Đông Phương Bất Bại vì sao không giết hần tại chỗ, mà còn cứu hần? Không hiểu sao đêm qua Đông Phương Bất Bại đến, mình như vậy hần cũng không nổi điên lên, hay giáo chủ..... thích nam sắc?

Nghĩ vậy, Dương Liên Đình trong lòng âm thầm thất sắc, đưa cho hần giáo vụ, nhưng chính là cầm đao kề lên cổ hần, mà hần hồn nhiên chưa phát giác ra Đông Phương Bất Bại lại đang len lén liếc nhìn mình —

“Bản tọa xưa nay không thích ép buộc, cho người hai con đường, một là làm tổng quản, hai là.....”

Đông Phương Bất Bại đột nhiên ngừng đầu, đứng dậy quăng cái gọi là mật thư quan trọng xuống bàn, bút cũng quăng qua một bên, hướng tới cái tên Dương Liên Đình cứ co rúm như chuột thấy mèo, xử lý xong công sự, Đông Phương Bất Bại quyết định hảo hảo điều giác một chút, đã bao nhiêu năm chưa có kẻ dám can đảm nói “Không” với hần.

Dương Liên Đình lập tức thu hồi ánh mắt, nhìn chăm chăm xuống đất, Đông Phương Bất Bại mặc thật ít áo, mùa đông mà không sợ lạnh chỉ mặc áo khoác ngoài, làm Dương Liên Đình bội phục và phiền não, ăn mặc kiểu đó chỉ làm người khác không giữ được kiên định thôi.

Đông Phương Bất Bại đi một bước, tim hần rơi xuống một tấc, Đông Phương Bất Bại gì cũng không nói, hần Dương Liên Đình tâm treo ở không trung lắc lư, vừa... vừa là mỹ sắc hoặc nhân, vừa... vừa là đường xuống hoàng tuyền —

Hần Dương Liên Đình tự nhận chỉ là một tiểu nam nhân bình thường, không có định lực thánh hiền, mỹ nhân ngồi trong lòng vẫn không loạn như Liễu Hạ Huệ\*, cũng không có dũng khí của cao nhân giang hồ

khi hấp hối cũng không sợ hãi, hắn chỉ có thể vùi đầu che giấu hình ảnh kiêu diễm trong đầu mình, nỗ lực không để ý việc áo tùy ý lộ ra một mảng da như tuyết trắng, chân lúc ẩn lúc hiện dưới vạt áo, bước đi đầy khí lực, như muốn nói cho hắn, mỹ nhân không phải mỹ nhân, mà là một lưỡi dao sắc bén có thể tùy thời đâm thủng ngực hắn.

“Dương tổng quản không dám nhìn bản tọa, là trong lòng có quỷ?”

Đông Phương Bất Bại nghĩ thật là có ý tứ, Dương Liên Đình lúc này đang hát hí khúc phải không? Đầu tiên là hùng hổ, sau đó là xấu hổ ngốc nghếch, lúc này lại ra dáng nô tài mười phần ghen khuất, hắn Đông Phương Bất Bại không dám nói mình tuấn mỹ đoạt thế, nhưng tuyệt đối là một mỹ nam tử, còn tên này thấy hắn tựa như thấy mãnh thú và dòng nước lũ! Hay là.....

Phát hiện hắn Đông Phương Bất Bại là nam? Nên đang hồi hận? Có lẽ.....

Mặt Đông Phương Bất Bại trong nháy mắt trở nên âm trầm, tay chỉ hướng Dương Liên Đình, đầu ngón tay băng lãnh lướt qua da thịt Dương Liên Đình, thấp mắt xuống nhìn cánh tay Dương Liên Đình đang thả xuống cạnh người: “Tay này..... Không cần !” Người chết không cần tay!

Dương Liên Đình lập tức hoàn hồn, trừng lớn mắt nhìn thẳng Đông Phương Bất Bại, thấy sát ý trong mắt y, lập tức minh bạch ám chỉ của Đông Phương Bất Bại, tâm tình vừa dao động vì mỹ sắc nhất thời hạ xuống.

“Người biết cái gì?” Đông Phương Bất Bại đầu ngón tay dừng tại áo Dương Liên Đình, hướng tới xương quai xanh, không để ý cách thân thể tên ngốc hơi căng thẳng, hắn nhớ kỹ vết hồng trên người mình chính do Dương Liên Đình đem qua lưu lại, hắn bắt quả chỉ là nhắc nhở Dương Liên Đình một việc, rằng hắn không muốn giết y, nhưng nếu không biết điều, vậy chỉ có thể tử.

“Liên Đình hoàn toàn không biết gì cả!” Mồ hôi lạnh theo lưng Dương Liên Đình chảy xuống không tiếng động, hắn rốt cục biết mình vì sao bị ấn vào chức tổng quản, đem qua hắn..... Chạm đến một bí mật.

“Chỉ có nói!” Đông Phương Bất Bại cười, trong ngực khen ngợi Dương Liên Đình cũng không phải thật sự khờ đến hết chỗ trị, sống là phải có chỗ hữu dụng, sở dĩ hắn ăn miếng trả miếng dùng tay lướt qua da thịt Dương Liên Đình, chính là nhắc nhở Dương Liên Đình, hắn Đông Phương Bất Bại rất rõ ràng ngày hôm qua mình bị quấy rối chỗ nào.

Dương Liên Đình không nhúc nhích, âm thầm hít một hơi, hắn nhớ kỹ phụ thân nói qua, người với người tối không nên biết bí mật của người khác.

“Trên giang hồ kẻ biết bí mật chỉ có ba loại kết cục: Một loại bị cắt rớt đầu lưỡi, có người biết viết chữ sẽ thêm vào chặt tay; Độ nhị là người chết, có người nói người chết tuyệt đối sẽ không để lộ bất cứ điều gì..... Bất quá bản tọa nghĩ người chết cũng sẽ nói thật đi, biện pháp tốt nhất là trước tiên giết sau đó hỏa thiêu, thành tro sẽ không có cái gì bí mật, người nghĩ phương pháp này thế nào?”

Nói đến chữ cuối cùng, tay Đông Phương Bất Bại cũng dừng lại tại địa phương tối hôm qua Dương Liên Đình tối hậu chạm đến, Đông Phương Bất Bại tưởng sẽ thấy gương mặt thanh bạch của Dương Liên Đình nhìn hắn cầu xin tha thứ, kết quả chính hắn cúi mặt, cũng hơi xấu hổ.

Hết Đệ Bát Chương

\*Liễu Hạ Huệ: Liễu Hạ Huệ, tên thật là Triển Cẩm, tự là Quý, người đất Liễu Hạ, nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.

Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.

Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang liếc nào.

## 9. Chương 9

Liên đệ? ...

“Không ai có thể nghịch bản tọa! Dương Liên Đình, bản tọa coi trọng điều gì, vậy chỉ có thể theo ý bản tọa!”  
Tử cũng không thể trái!

“.....” Giáo chủ?

Dương Liên Đình không phải xấu hổ, mà là quýnh, cùng run sợ, hẳn lúc này hận không có một cái lỗ nhét mình chui xuống, mai quên đi tất cả, đỡ phải chịu một đường mất mặt xấu hổ từ lúc lên Hắc Mộc Nhai, cho đến lúc sắp chết này, vẫn còn..... Mất mặt.

“Loại thứ ba.....”

Đông Phương Bất Bại nói nhỏ, xấu hổ nhưng không buông tay, giương mắt nhìn mặt Dương Liên Đình, mặt y tuy trắng xanh nhưng má lại hồng hồng, quan trọng là y không cầu xin tha thứ, làm hẳn trong lòng không giải thích được, lẽ nào Dương Liên Đình không sợ chết? Cứ coi như không sợ chết, nhưng y lúc này dám can đảm đối diện Đông Phương Bất Bại không cầu tha, nên.....

Nghĩ, tay Đông Phương Bất Bại hơi ấn xuống, hẳn muốn Dương Liên Đình phủ phục dưới chân hẳn, nguyện nghe lệnh hẳn, tuyệt không còn dám nói nửa chữ “Không”.

Thân thể Dương Liên Đình chấn động, nhưng hẳn như trước không nói gì, chỉ là tiếp tục trừng lớn mắt nhìn nhìn Đông Phương Bất Bại, không dám nháy mắt, không hiểu tại sao hai nam nhân lại gần sát như vậy, giáo chủ thật ra muốn thế nào? Trong lòng thấp thỏm phỏng đoán Đông Phương Bất Bại là muốn giết hẳn, và đang nói cho hẳn, loại kết cục thứ ba thật đáng sợ, là một đao đem thiên? Dù sao, đó là bí mật.....

“Sợ?” Đông Phương Bất Bại nhìn Dương Liên Đình cau mày, thực sự không hiểu người trước mắt vì cái gì mà không mở miệng, cơ thể chỉ là căng thẳng, sống lưng đứng nghiêm, trừng mắt nhìn mình, mang dáng dấp nghiêm nghị thấy chết không lùi, không khỏi rung mi.

“Sợ!” Dương Liên Đình lạnh lẽo đáp, từ xưa ai không sợ chết, nhưng nếu khi biết mình phải chết không thể nghi ngờ thì khúm núm nịnh bợ xin tha, hẳn Dương Liên Đình không làm được, mệnh tiền nhân bất tiện.

Hắn đơn giản trừng mắt nhìn Đông Phương Bất Bại, trong lòng thâm mắng tên này là một ma đầu, muốn giết thì giết, muốn bắt thì bắt, nửa đêm lại đi treu đùa hẳn..... Căn bản không tôn trọng hẳn là con người, mà nam tử hẳn đại trượng phu chết có gì phải sợ.

“Không cầu tha?” Đông Phương Bất Bại buông tay ra, kéo Dương Liên Đình theo mình, ngồi vào ghế, thưởng thức cảm giác đầu ngón tay vờn quanh cổ Dương Liên Đình, nhìn tên ngốc đó, không phát giác khoe miệng mình hơi cong lên.

Dương Liên Đình cười nhạt: “Liên Đình cầu xin tha thứ, giáo chủ sẽ cho Liên Đình hạ Hắc Mộc Nhai phải không?” Bí mật đã biết, tự nhiên chỉ có đường chết.

Dương Liên Đình liếc nhìn Đông Phương Bất Bại dáng dấp không ai bì nổi, lại nhớ đến cảnh tượng đêm hôm, thâm ảo não. Nhưng lúc này mà làm nhảm biết vậy chẳng làm gì đó, như thế quá là đáng cười —

Ngu xuẩn đi sờ soạng người ta, hẳn dám giở trò với Đông Phương Bất Bại thì chỉ có đường chết! Vậy cũng không oan, chữ sắc trên đầu có một cây đao, chỉ có thể nói gieo gió gặt bão, chẳng trách ai được.

“Ha ha a.....” Đông Phương Bất Bại cười, dây trên tay đã hơi thả lỏng, nghiêng đầu, nhìn Dương Liên Đình rõ ràng là đang sợ chết khiếp, vậy mà cư nhiên cũng dám ở trước mặt hẳn giả vờ dáng dấp kiêu ngạo, tất cả đều nói văn nhân cũng có ý chí sắt thép, có đây gan dạ, phải không Liên đệ của hẳn cũng muốn làm gương cho người mà bày đặt hi sinh oanh liệt?

Nhưng, làm sao có thể?

“Lại đây!” Đông Phương Bất Bại cười nhẹ, tay khẽ vẫy, ý bảo Dương Liên Đình đi đến trước mặt hẳn.

Dương Liên Đình liếc nhìn Đông Phương Bất Bại, không nhìn chỗ vạt áo hở ra da thịt, Đông Phương Bất Bại đáng ghét kia lại trưng ra dáng vẻ của người trong lòng hẳn, hẳn hận mình ngu ngốc, đối diện sinh tử mà còn nghĩ đến mấy thứ xuân sắc, tối không thể tưởng tượng nổi chính là, đối phương là một nam nhân.

Đông Phương Bất Bại cau mày, dám nghịch hẳn? Đầu ngón tay hơi dịch chuyển sợi tơ hồng, Dương Liên Đình chỉ cảm thấy đau đớn nhói qua, sau đó một luồng nhiệt nóng lưu lại, không cần tưởng, Dương Liên

Đình cũng biết đó là huyết, hấn sắp chết? Nhưng chân chính đối mặt cái chết rồi thì hấn vẫn phát hiện mình còn ham sống, hấn còn có phụ mẫu, còn chưa hoàn thành nghĩa vụ kéo dài Dương gia nhất mạch, phụ mẫu chi ân chưa báo.....

Dương Liên Đình nhắm mắt, cắn răng, chỉ có thể đổ thừa hấn bất hiếu! Kiếp sau tái.....

Dương Liên Đình vẻ mặt hùng hồn chịu chết, Đông Phương Bất Bại ngoạn tính đồn khởi (nổi hứng chơi đùa), hấn không cần Dương Liên Đình tử, võ lâm cao thủ trước hấn Đông Phương Bất Bại cũng không dám nói mình sẵn sàng chết, giang hồ hào kiệt cũng quỳ dưới gối hấn mà run, thế nhưng thân không có nửa điểm công phu như Dương Liên Đình lại dám làm điều không ai dám làm?

Ngu ngốc nên đi muốn đi tìm chết!

Thế nhưng Đông Phương Bất Bại tâm động, hấn nhớ tới phụ thân mình, là người thiết cốt, rõ ràng tự bảo vệ được thân..... nhưng phụ thân hấn lại chết, vì cứu thế nhi một mạng..... Rõ ràng là ngu xuẩn, mẫu thân hấn thì tự sát đi theo người đó đến hoàng tuyền, như lời hứa chết cùng mộ nào đó của họ.....

Nghĩ đến đây Đông Phương Bất Bại giận dữ, hồng tuyến trong nháy mắt bị bẻ gãy, Dương Liên Đình không giải thích được, trừng lớn mắt, cảm thấy hoa mắt, tỉnh táo lại một chút đã thấy mình bị Đông Phương Bất Bại tóm lấy, hấn nhìn gương mặt hơi phiếm hồng của Đông Phương Bất Bại, lúc này nhận ra, giãy dụa cũng vô vọng: “Giáo chủ muốn giết thì giết, chỉ cầu giết cho thống khoái!”

“Không ai có thể nghịch bản tọa! Dương Liên Đình, bản tọa coi trọng điều gì, vậy chỉ có thể theo ý bản tọa!”  
Tử cũng không thể trái!

Đông Phương Bất Bại tay xiết chặt cầm Dương Liên Đình, khiến Dương Liên Đình vô thức bật tiếng kêu nhỏ, hấn đem đầu Dương Liên Đình nâng lên, để sát vào mình, hấn muốn mắt y thấy rõ mặt hấn, thấy rõ hấn Đông Phương Bất Bại là ai? Nếu như Dương Liên Đình dám can đảm dời mắt, hấn sẽ bóp nát cầm y, nhìn xem y còn dám nghịch ý Đông Phương Bất Bại không.

“Tê —” Dương Liên Đình cắn răng, thở nhẹ, không muốn khuất phục uy quyền Đông Phương Bất Bại, dù còn một hơi thở, hấn cũng không muốn chết rồi mà một tia tôn nghiêm cũng không còn, lại càng không muốn sự đau đớn của mình đem lại cho tên bạo ngược một tia khoái cảm.

Thanh âm này làm sao thoát được tai Đông Phương Bất Bại, Đông Phương Bất Bại mắt không khỏi trầm xuống, nhìn thẳng mắt Dương Liên Đình, nhìn gương mặt dương cương tuấn mỹ, mi mắt hơi có vệt ánh bạc, Đông Phương Bất Bại tay thoáng lỏng ra —

Hấn hoảng hốt — quá khứ, hấn đã quên rất nhiều, nhưng người khác đã giúp hấn thì hấn vẫn nhớ, vẫn nhớ đứa trẻ tuy yếu ớt nhưng cũng đã vì hấn mà nỗ lực liên hệ..... Bàn tay hấn không thể nào xóa đi quá khứ ấy!

“Giáo..... Giáo chủ.....”

Dương Liên Đình kinh hãi, nếu là bạo lực rất đáng sợ, như vậy Đông Phương Bất Bại lúc này tinh tế vuốt ve hấn rốt cuộc là gì? Dự đồ? Làm dương Liên Đình tâm từng đợt簸 ngổ, đây là..... Cầm kị?

“.....” Ân?

Đông Phương Bất Bại mắt mở to như hoàn hồn, nhưng không nhúc nhích, mắt nhìn chăm chăm vẻ mặt kinh ngạc không hiểu của Dương Liên Đình, lông mày tiểu tử cau lại, có chút tâm tư hấn không rõ, không hiểu, nhưng ánh mắt y hấn hiểu được, chỉ là..... trong mắt tên đó là chán ghét!

“Đông —” Dương Liên Đình bị Đông Phương Bất Bại quăng lên rồi rơi xuống đất, Dương Liên Đình gào thét đau không ngớt trong lòng, hấn vốn không có đầu óc thông minh, giờ này còn bị rơi nên càng thêm choáng váng! Nhưng sự hoang mang trong hấn còn lớn hơn, đến giờ này thì chẳng còn biết nên tính toán cái gì nữa.

Đông Phương Bất Bại tâm loạn, đứng dậy, không có tâm trạng trêu đùa Dương Liên Đình nữa, chỉ vào cửa: “Cút —”

Dương Liên Đình cả kinh, hấn không biết mình có cầu vận tốt như thế, nên hấn vội vã đứng dậy chạy đi, thế nhưng lúc này tứ chi xương cốt phảng phất như xong, chỉ có thể cố gắng bò bò chạy trốn chết, cắn chặt

rằng cũng muốn ra khỏi phòng này thật nhanh!

Đông Phương Bất Bại câu kia “Cút” bất quá là tức lên nói, cũng không thật nghĩ, Dương Liên Đình vậy mà rất nghe lời, nghe lời lúc chẳng nên nghe lời, chạy trốn cứ như thỏ chạy, lúc này đã tới được cạnh cửa.

Dương Liên Đình định kéo cửa, nhưng phát hiện cửa kéo không nhúc nhích, mơ hồ thấy hai sợi dây bạc mảnh chế trụ cửa, lo sợ bất an quay đầu lại, đã thấy Đông Phương Bất Bại như trước ngồi trên cao, tựa hồ chưa từng làm gì quá phận, thần sắc trên mặt đã như thường.

Dương Liên Đình nhìn lại cửa, không hiểu Đông Phương Bất Bại muốn làm gì, lẽ nào lại muốn giết hắn?

“Dương, Liên, Đình..... Ha ha ha, người cho là người chạy ra khỏi cánh cửa kia, là có thể rời đi Hắc Mộc Nhai? Mặc dù người rời Hắc Mộc Nhai, nhưng người nghĩ trong thiên hạ này, người có chạy trốn ra ngoài lòng bàn tay bản tọa được không?”

Đông Phương Bất Bại một trận cười to, ở xa xa cười nhạo Dương Liên Đình không biết lượng sức, không biết trời cao đất rộng, hấn thanh âm không lớn, thế nhưng từng chữ đi vào tai Dương Liên Đình tựa như sấm vang.

Dương Liên Đình đứng bất động, không hiểu ý Đông Phương Bất Bại là như thế nào.

Không giết hắn, lưu hắn làm gì? Không khỏi quay đầu lại nhìn Đông Phương Bất Bại đứng ở chỗ cao, cô độc, y bào bị gió lạnh thổi trũng giống nhân gian tiên tử đi lạc, mơ hồ thương cảm.

Nhìn Dương Liên Đình nhìn lại mình, tâm Đông Phương Bất Bại vốn đang khó chịu liền hơi dịu đi, hấn thu hồi dây tơ, cười nhẹ: “Dương Liên Đình, hay là..... Bản tọa nên gọi người một tiếng Liên đệ?” Hấn Đông Phương Bất Bại quyền thế cao ngất, ai dám không theo quy tắc hắn định ra?

Liên đệ? Cho tới nay chỉ có một người gọi hắn như thế hô qua..... vài chục năm trần trọc trong mộng của Dương Liên Đình trong khoảnh khắc đổ nát tan tành, chỉ còn lại một đôi mắt khiếp sợ và không hiểu, nhìn thẳng vào Đông Phương Bất Bại, vô pháp nói nên lời.

“Người.....” Là Phương Húc?

Dương Liên Đình không cách nào thoát ra câu.

Kinh ngạc cùng thất vọng tụ tập lại trong lòng, Dương Liên Đình không thể đối diện tất cả được nữa!

Hắn xoay người muốn mở cửa, muốn trốn chạy để bình tĩnh làm rõ tâm tình nhiễu loạn của bản thân, người mình thích từ nhỏ lại là một nam nhân, nhận thức này làm Dương Liên Đình trong đầu một mảnh trắng xóa.

Đông Phương Bất Bại không dám tin trừng lớn mắt, nhìn Dương Liên Đình mở cửa trốn chạy, trong lòng nhất thời cảm thấy hậm hực, hướng cửa phất tay!

Dương Liên Đình vừa xuất môn xong liền lập tức né sang một bên, dựa vào tường muốn để ý âm thanh bên trong, hấn tựa hồ thoáng cái đã biết rất nhiều việc, nhưng thật ra cái gì cũng không biết, Đông Phương Bất Bại thật ra định làm gì.

Dương Liên Đình hít một ngụm khí khi thấy đại môn nam vàng hôi phi yên diệt, hóa thành hàng vạn hàng nghìn vụn gỗ bay la tả hạ xuống thêm đá, trời nổi trong thế gian, chậm rãi rơi.

Dương Liên Đình đã quên nghĩ mình nên làm gì, phảng phất cửa gỗ kia là chết thay hắn, lòng tĩnh lặng trong khoảnh khắc, đôi mắt nhìn chăm chăm vào chỗ vụn gỗ, sắc mặt hấn trắng bệch, phảng phất như thấy xác chết của bản thân.

Thời gian trôi qua, khi Dương Liên Đình cho rằng Đông Phương Bất Bại đã quên hấn tồn tại, bắt đầu đứng dậy chạy xuống thêm đá, thanh âm Đông Phương Bất Bại truyền vào tai hấn:

“Bản tọa thích người, người là người của bản tọa!”

## 10. Chương 10

Thích?...

Dương Liên Đình ngồi trên thềm đá nhìn ra chân trời phía xa, như thể Hắc Mộc Nhai ngàn dặm tràn ngập sương mù đang mê hoặc tầm mắt hắn.

Thích?

Dương Liên Đình ngồi trên thềm đá nhìn ra chân trời phía xa, như thể Hắc Mộc Nhai ngàn dặm tràn ngập sương mù đang mê hoặc tầm mắt hắn.

“Bổn tọa thích người, người là người của bổn tọa!”.....

Dương Liên Đình nghĩ đến câu nói mạc danh kỳ diệu\* kia, vô thức nhũ mảy, nhìn xuống đôi cánh tay đang gối lên đùi, cái tay bị thương vẫn được băng bó trong trúc bản, nghĩ về người băng bó cho mình, mắt hắn lẳng lặng xẹt qua một tia vi ba —

Giáo chủ bộ dáng tất nhiên vô song, nữ nhân thể gian dù thoải mái tự nhiên cũng không phóng dăng không câu nệ bức này, lại còn..... gan lớn cùng mê hoặc như thế.....

Dương Liên Đình thở dài, trong lòng tràn đầy bất khả tư nghị\*\*, bỏ qua một bên chuyện Đông Phương giáo chủ có phải là Húc tử tử hay không, chỉ tính riêng việc nam nhân thích nam nhân đã đủ bị thể tục nhạo báng, còn dám can đảm mới lần đầu gặp mặt, liền lớn giọng nói như thế mà không sợ dọa người bỏ chạy, khắp thiên hạ hẳn cũng chỉ duy độc Đông Phương Bất Bại một người mà thôi!

Chỉ là —

Nam nhân cùng nam nhân.....

Dương Liên Đình dùng tay trái nắm tay phải của mình, muốn gỡ xuống thanh nẹp trên tay, nhưng là dùng tới răng cũng vô pháp mở ra nút buộc quá mức chặt trên đó, hắn tự nhận là một phạm nhân, không muốn làm kẻ thấy người sang bắt quàng làm họ, lại càng không muốn trở thành đồ chơi của người khác.

Nói không phải chứ Dương Liên Đình giờ phút này lo lắng sợ mình bị áp —

Nam với nam, cha hắn thay thân giáo tông giữ loại này sinh ý ở Hàng Châu, hẳn Dương Liên Đình cho dù chưa làm qua thì cũng am hiểu sâu môn đạo trong đó, hướng chỉ trong lớp học ngày trước cũng có bọn ăn chơi trác táng chẳng thèm đọc sách, chuyên dụ dỗ các đệ tử bần hàn tuần tú, là loại hẳn Dương Liên Đình xưa nay khinh thường

Nam nhân cùng nam nhân..... Dương Liên Đình lặng lẽ xem xét, chẳng qua chỉ là da thịt thống khoái, một bên háo sắc một bên tham tài, làm sao có được chân tình? Nếu có dù chỉ một chút, thể gian giai thoại sao lại chỉ biết về tình yêu nam nữ? Có thể thấy được, nam nam không cùng chung hoạn nạn, không sinh tử tương hứa\*\*\*, loại chuyện lạm tình ấy, hẳn Dương Liên Đình không muốn làm, trước kia là vậy! Hiện tại cũng thế.....

Nghĩ, Dương Liên Đình cắn, dù cho lần nữa làm bị thương tay mình, cũng muốn vứt đi từ “Thích” đùa bỡn của người kia, hẳn Dương Liên Đình dù là xuất thân tầm thường, dù là một phạm phu tục tử, dù không có chút ưu điểm, nhưng cốt khí vẫn phải có, nếu muốn bắt hắn học mấy thứ nịnh thần trong sách sử lấy thân thị quân, dùng cơ thể đổi lấy vinh hoa, vậy không bằng giết quách hắn đi, không được sỉ nhục hắn.

Dương Liên Đình ngồi trên thềm đá, miệng đầy huyết, mảnh vải băng bó nhiễm máu, một phần bị xé rách rơi trên thềm đá, nhiễm hồng theo gió bay lên, không chút phát hiện ở phía sau hắn, Đông Phương Bất Bại đứng trong sương mù nhìn.

Nên tức giận.

Đông Phương Bất Bại nghĩ, nhưng hắn không hề động, cũng không có một tia tức giận, hắn lẳng lặng nhìn chăm chú vào Dương Liên Đình, kẻ rõ ràng đau đến nhe răng trợn mắt, lại vẫn phá đi trúc bản đem qua hắn vô ý làm, ý tứ cự tuyệt không cần phải nói, trong lòng cũng biết rõ ràng.

Nhưng hắn là Đông Phương Bất Bại.

Hắn lẳng lặng nhìn chăm chú vào kẻ vô luận góc độ gì cũng chẳng có chút ưu điểm Liên đệ, luận võ chẳng ra sao, luận văn..... có chỗ nào so với kỳ tài trác tuyệt trong Nhật Nguyệt thần giáo? Nhưng Đông Phương Bất Bại không dời mắt, hắn nhìn Dương Liên Đình dùng tay phải bị thương lau đi vết máu nơi khóe miệng, trong sương mù vẻ mặt quật cường của Dương Liên Đình càng hiện ra rõ ràng.

Đông Phương Bất Bại hạ mắt, nhìn vạn tượng huyền thạch, mây mù tràn ngập, chỉ loài chim mới có thể ở chỗ này trở hết tài năng, thăng hưởng thiên không..... Hắn Đông Phương Bất Bại không gì không thể, càng là khó được, hắn càng muốn có, nhân cũng thế, tâm cũng thế..... Liên đệ nguyện ý cũng được, không muốn cũng được, hắn Đông Phương Bất Bại đã quyết định thì nhất định trốn không thoát trong lòng bàn tay hắn, cho dù tử cũng không thể!

Dương Liên Đình nhìn lại cánh tay phải bị thương, muốn nắm tay lại vô lực, tức giận, bất khuất, đủ loại tình cảm phức tạp lần lượt thay đổi trên gương mặt non nớt, ấn ký đầu tiên về giang hồ khắc sâu rõ ràng trong đầu hắn, đó là sự vô lý ép buộc người —

Cường giả sinh tồn, sinh tử một đường, họa không nguồn gốc, tất cả dựa trên nhất thời hỉ giận của kẻ mạnh, Hắc Mộc Nhai như vậy làm hắn không thể nào phục tùng, nhưng hắn vẫn muốn sinh tồn, hoặc là nói, sống sót.....

Dương Liên Đình vì ý nghĩ cuối cùng của chính mình mà giật mình, thế này mới biết vì sao thế nhân luôn nói: con người khi cận kề cái chết sẽ càng muốn sống, bởi vì chỉ có gần đến giờ chết, mới biết mình sống hai mươi năm qua vô nghĩa, còn có rất nhiều chuyện chưa làm, như phụ mẫu ân chưa báo, như nhân sinh khát vọng chưa thực hiện, nếu như có thể..... hắn còn muốn chờ một ái nhân.....

Dương Liên Đình nắm tay mình, nhìn ra dãy núi ngàn dặm sương mù, hắn có một loại thanh tĩnh khi sống sót sau tai nạn, nhưng thanh tĩnh này giống như sương mù, khiến hắn tựa loài chim gãy cánh, chỉ có thể nhìn lên bầu trời khát vọng, không chút nào phát hiện, phía sau hắn Đông Phương Bất Bại sau khi đứng một hồi đã phất tay áo rời đi, bóng dáng kiên quyết trong sương mù nổi lên một vệt hồng, giống như hoa khai màu hồng đầu xuân.

Chữ tình giải thích thế nào?

Đông Phương Bất Bại không hiểu.

Dương Liên Đình cũng không hiểu, lại ở trong sương mù khát khao.

Trần trọc, gió Bắc mùa đông lạnh thấu xương gào thét.

Dương tổng quản vẫn là Dương Liên Đình, hắn đã cam chịu vị trí của mình, mỗi ngày làm việc lật vật, tay phải hắn cũng ổn, và Đông Phương Bất Bại đã phái người truyền lời nói:

“Tổng quản sẽ tứ chi đều đứt, hoặc là toàn bộ gãy, đưa vào trong \*\*\*g đường.”

Đông Phương Bất Bại không nói đùa, Dương Liên Đình không thể nào dùng nửa đời tự do đổi lấy nhất thời hành động theo cảm tình, hắn lựa chọn ẩn nhẫn.

Đông Phương Bất Bại không nói gì.

Dương Liên Đình đột nhiên có vẻ im lặng, Đông Phương Bất Bại dùng đầu ngón chân cũng biết suy tính trong lòng Dương Liên Đình, nhưng thừa cơ mà chạy cơ bản là không thể, dù Đông Phương Bất Bại cho Dương Liên Đình trăm ngày chạy trốn, sau đó hắn cũng chỉ cần hướng giang hồ phát lệnh truy nã, hắn không ra tay, cũng đảm bảo không cần đến bán nguyệt, Dương Liên Đình đã bị những kẻ muốn nịnh nọt hắn ngoan ngoãn dâng tới trước mặt hắn.

Cho nên, Đông Phương Bất Bại lạnh lùng quan sát, hắn tự nhận không có kiên nhẫn của Gia Cát Lượng khi bảy lần bắt Cầm Mạnh, nhưng trong một năm này Quý Hoa Bảo Điển của hắn đang đến thời điểm máu chốt, cảm giác để ý không rõ ràng đối với Dương Liên Đình khi so sánh cùng Quý Hoa Bảo Điển trở nên bé nhỏ không đáng kể.

Chính là..... Theo Đông Phương Bất Bại nội công ngày tinh tiến, trong lòng có chút thay đổi, như việc cảm thấy hai người họ một người chuyên tâm tu luyện, một người khác nhận mệnh làm tổng quản hầu hạ tá



hữu, có chút chuyện giống như ôn thủy nấu ếch, chỉ là hai người hiện trạng không rảnh, tựa như trong lòng có tình.

Xuân, hoa khai ba tháng, ngàn dặm sương mù tràn ngập suốt đông cũng tan một chút, đứng ở trên nhai có thể mơ hồ trông thấy phiến hoa đào nở trong sơn cốc, trong màu trắng sương mù tựa như áng mây sắc hồng.

Đông Phương Bất Bại như trước sáng sớm đứng trên đỉnh núi, một mình đứng đón mặt trời mọc, hít vào không khí thiên địa thuần dương, ánh nắng buổi sớm phủ lên người khiến cảm thấy toàn thân thư sướng, từ chân tóc cho tới cốt tủy không một chỗ nào không vui vẻ.

Hắn minh thần lắng nghe, nghe được ngàn điều chiêm chiếp dưới chân núi, vạn vật đều hô hấp, lòng tràn đầy đều là thỏa mãn, giống như trở thành thần nhân, vạn vật đứng dưới, hắn phiêu nhiên trong vân vụ, ngưng thần vận khí ra chưởng tựa lời đình vạn quân, dưới chưởng hắn gió núi cũng có thể đi ngược chiều.....

Đông Phương Bất Bại từng nghĩ một sợi tơ bông có thể vô hình đả thương người là tuyệt đỉnh thần công, bây giờ sau khi đứng thật lâu, để cho thể xác và tinh thần đều chìm trong vui sướng, lúc này hắn mới biết vì sao Quỷ Hoa Bảo Điển được bảo tồn trong Thiếu Lâm, nó đáng quý không ở thần công vô địch, mà ở sự sống vô tận thiên nhân nuôi dưỡng, sự kì diệu phát sinh ra vạn vật.

“Giáo chủ, ngài rời giường rồi sao?” Dương Liên Đình thanh âm từ thềm đá ngoài cửa truyền tới, vẫn như trước mang theo tiếng thở dốc quen thuộc, bất quá đã nhẹ hơn rất nhiều.

Đông Phương Bất Bại khẽ nhú mày, lúc này mới nhớ ra, đã tròn một mùa đông từ lúc hắn đem y lên Hắc Mộc Nhai, và hôm nay là ngày Liên đệ đã chịu cúi đầu chính thức tiếp quản chức vụ, khéo miệng hơi hơi giương lên.

Tuy rằng không thích bị người đánh gãy minh tường của thể xác và tinh thần, nhưng nghĩ đến trời sinh nuông chiều không biết khổ Liên đệ cuối cùng cũng làm được chút việc, Đông Phương Bất Bại trong lòng hơi có chút đắc ý, và cười lạnh về con kiến cũng dám gọi hắn, đồ ngốc chân chính không biết chết sống.

Chỉ là “rời giường sao?” Hời hợt cười!

Đông Phương Bất Bại không đáp, chính là hơi trợn mắt, theo nội tu ngày càng viên mãn mà Hắc Mộc Nhai trong mắt hắn lại càng thêm bất đồng, ánh mắt nhìn sự vật thay đổi —

Như trước kia với hắn đây chỉ là một bông hoa, nhưng giờ phút này nó lại lóng lánh phát ra sự vui sướng của sinh mệnh, càng phát ra ánh sáng động lòng người.

Tay hắn tùy tâm vươn tới, muốn hái xuống, lại cảm thấy hoa kia nếu bị hái xuống sẽ chết, sẽ không còn đẹp nữa, nghĩ vậy bàn tay định hái buông xuống, chỉ là tha cho bông hoa, Đông Phương Bất Bại không thấy vấn đề gì.

Mà đứng sau Đông Phương Bất Bại Dương Liên Đình trờng mắt, trong lòng một trận ngạc nhiên: Đông Phương giáo chủ đây là đang thương hoa tiếc ngọc? Hắn cũng sẽ thương hoa tiếc ngọc?

“Bổn tọa cho người vào?” Ăn nhiều khổ như vậy, vẫn còn không hiểu quy củ!

Đông Phương Bất Bại nhìn hoa, biết Dương Liên Đình đã đứng sau mình, nhưng hắn không quay đầu, vẫn như trước nhìn bông hoa đào trên cành, giống như là lần đầu tiên nhìn một bông hoa mang sức sống, làm hắn lưu luyến.

“Ách — giáo chủ nên tắm rửa!” Không có người nói cho hắn quy củ! Nghĩ cũng biết lý do.....

Dương Liên Đình đứng cách Đông Phương Bất Bại khoảng một trượng, sau một mùa đông, hắn đã học được làm sao làm một “Phế sài” cúi đầu khom lưng trên Hắc Mộc Nhai mà không bị bẻ gãy tay chân, hoặc là bị đâm nát thêm đá cho người ta nhục nhã giễu cợt —

Chính là hắn mỗi ngày rời giường đều phải nặn ra vẻ ngoan ngoãn thuần phục, bị đánh vẫn tạ ân, bị chế giễu thì coi như không nghe thấy, sau đó mỗi đêm cần rửa bôi thuốc cho mình, chà lau miệng vết thương.

Đông Phương Bất Bại hạ mắt, nhìn Dương Liên Đình có vẻ cung kính trước mặt, cười lạnh: “Liên đệ lòng đang oán hận bổn tọa!”

Lời này không phải hỏi, mà là khẳng định, bởi vì Đông Phương Bất Bại, không đợi Dương Liên Đình trả lời, cũng đã thả người hướng vách đá nhảy, xoay người vào hạ ốc của mình trên đỉnh núi, lưu lại Dương Liên Đình vẻ mặt khiếp sợ, mắt tràn đầy khó hiểu đứng ở chỗ cũ, ngóng nhìn địa phương Đông Phương Bất Bại biến mất, tâm tư xoay chuyển.

Hắn không hiểu.

Đông Phương Bất Bại nếu biết mình oán hận hắn, lại vẫn cố ý lấy lý do đặt hắn bên người.

Chẳng lẽ không sợ hắn khởi lòng xấu xa, hoặc là —

Chính là, Đông Phương Bất Bại cho rằng, cho dù y đang ngủ, hắn Dương Liên Đình một “Phế sài” cũng không làm gì được y? Thật giống như Thánh cô sáu bảy tuổi kia, rõ ràng mỗi người đều biết Đông Phương Bất Bại đoạt giáo chủ vị, nàng ngày sau nhất định sẽ báo thù cho cha.

Mà Đông Phương Bất Bại không chỉ không trảm thảo trừ căn, ngược lại đối xử tử tế với nàng, phong làm Thánh cô!

Dương Liên Đình không hiểu.

Hắc Mộc Nhai rất nhiều người cũng tựa hồ không hiểu.

Đông Phương Bất Bại, hắn rốt cuộc nghĩ cái gì?

Hết Đề Thập Chương

\*mặc danh kỳ diệu: không hiểu ra sao

\*\*bất khả tư nghị: không tưởng tượng nổi

\*\*\*sinh tử tương hứa: thề nguyện sống chết bên nhau

## 11. Chương 11

“Không muốn?” ...

“Chưa thử qua sao biết ai tốt ai xấu? Người không muốn ư, Liên đệ?”

Đông Phương Bất Bại cũng không hiểu mình muốn cái gì.

Sự hăng hái xưa khi mới làm giáo chủ phảng phất cũng đã theo thần công tu thành mà tan biến, hắn đã từng chấp nhất vô cùng, vậy mà giờ tựa như lưu vân trôi qua, những thứ nắm trong tay không còn ý nghĩa, chỉ có Hắc Mộc Nhai sương mù dày đặc hàng vạn thiên lý, hoa khai xuân ý dạt dào bừng bừng sinh cơ.

Thế giới trong mắt tràn đầy ánh sáng, tựa như vạn vật đều đang sống, dù là sương mù dày đặc nhìn như không chút thú vị, giờ lại như vụ long bạch sắc di động quần quanh nhai, nhàn nhai đi chơi tự tại, nơi đây tựa chốn Bồng Lai cực lạc, vấn đề là nhân tâm con người khó thấy, tuệ nhãn vừa mở liền nhận ra trước mắt là Bồng Lai thắng cảnh.

Theo thần công tinh tiến, từ từ rõ ràng cảm thụ, khiến Đông Phương Bất Bại trầm mê, hắn lẳng lặng cảm nhận vạn vật thế giới này, lắng nghe, cùng với chạm đến, không đến một tháng, Đông Phương Bất Bại đã dần dần chán ghét thần giáo nội vụ, thậm chí tâm tư đối với Dương Liên Đình cũng trở nên đậm nhạt, tiếp tục là thần long không gặp đầu đuôi, chuyên tu nội công cố gắng càng thêm tinh tiến.

Mà Dương Liên Đình mỗi ngày đứng hầu ngoài cửa, chỉ đơn giản đứng cho có, chứ Đông Phương Bất Bại suốt ngày không thấy bóng người, người ngoài luôn miệng hỏi hắn tại sao trình thư mà không có ý kiến phúc đáp, Dương Liên Đình bị người truy đến hết chỗ trốn, chỉ biết đơn giản canh giữ cửa nhà Đông Phương Bất Bại, dù sao cũng đều là chết, hắn cứ tay ôm cả đống thư, ngày tiếp nối đêm, hắn không tin Đông Phương Bất Bại không trở lại.

Đêm nay, Đông Phương Bất Bại nội tu kết thúc, canh cửa như trước là tiếng hít thở đối hắn mà nói lớn như sấm vang, không muốn để ý, thế nhưng với kẻ dám can đảm ngày tiếp nối đêm quấy rầy hắn luyện công như vậy, Đông Phương Bất Bại vẫn hơi khó chịu, Đông Phương Bất Bại vốn định một cước đạp cửa, đá

Dương Liên Đình cùng đóng thư tục vật kia xuống Hắc Mộc Nhai, biến chúng thành một đạo phong cảnh rơi xuống, nhưng hắn không nhúc nhích.

Hắn chỉ là hiếu kỳ, cái người đã từng thấy hắn thì chạy như thỏ chạy, cho dù chỉ là trúc bản hắn buộc thì thả chịu đau cũng phải tháo ra, hôm nay vì cái gì mà dám can đảm ngủ ở ngoài cửa phòng hắn, hay nhận ra Đông Phương Bất Bại thần công đại thành, hôm nay cũng như giang hồ ẩm lạnh, bất tri bất giác muốn tới nịnh bợ? Hát khúc nịnh hót, lấy thân yêu sủng?

Trong khi nghĩ, Đông Phương Bất Bại đã tới trước cửa, tay kéo môn, môn vị mở, một người tựa vào cửa rơi vào trong, ngã vừa đúng trên chân Đông Phương Bất Bại, Đông Phương Bất Bại không rõ mình có đời chân hay không, hình như chính hắn đã vô thức vươn chân ra, lo lắng cái đầu nhỏ kia mà đập thẳng xuống đất, một cái mạng nhỏ có khi lại lon ton xuống hoàng tuyền.

Tục vật.....

Ngực đánh giá như vậy, nhưng Đông Phương Bất Bại lại yên lặng nhìn người nằm thẳng trên chân hắn, tựa như y nhiều đêm chưa ngủ, đôi mày kiếm khi ngủ cũng cau lại, đóng thư được hai tay ôm thật chặt trong lòng, cho dù ngã xuống trên đất, vẫn như cũ tựa phụ thân ôm ấp hài tử, chăm chú giữ chúng trong địa phương an toàn nhất.

Đông Phương Bất Bại hơi có chút thất thần, nếu nói khi võ công đại thành thì vạn vật đều có linh tính ánh sáng, vậy thì lúc này dưới ánh trăng Dương Liên Đình làm hết phận sự, quanh thân cũng phủ đầy ngân nguyệt quang huy, hơn nữa gương mặt tựa hồ hôm qua còn có vẻ trắng nõn non nớt, hôm nay đã hơi nhiễm màu đồng cương nghị, nường ánh trăng lộ ra ánh sáng màu đồng.

Đông Phương Bất Bại vươn tay, hành động theo lòng mình, tựa như chạm vào nụ hoa mới nở, dùng đầu ngón tay lướt dọc cằm Dương Liên Đình, dọc theo gương mặt, lẳng lặng đi tới vành tai mềm mại, phân thân tai hơi dầm tay thô ráp, thuộc về đặc điểm của nam nhân thành thực có chút thô ráp.

Dương Liên Đình bình thường thì đã tỉnh, thế nhưng qua ba ngày đêm chưa ngủ, thì giờ hắn thực sự luyện tiếu mở mắt ra, nên hắn cứ thuận theo không biết gì, mặc Đông Phương Bất Bại làm gì thì làm, hơi nghiêng nghiêng tiếp tục ngủ gà ngủ gật, hắn quá mệt mỏi, phải chịu đựng ánh mắt người khác mỗi ngày, phân nửa thời gian hàng ngày trên Hắc Mộc Nhai là dành cho việc chạy đông chạy tây, vô số lần cảm thấy chịu không nổi, chỉ biết dựa vào tinh thần cắn răng mặc kệ người khác miệt thị cười nhạo —

Chỉ có giấc ngủ là vô mộng, nhưng lại rất mệt mỏi.

Đông Phương Bất Bại không nhúc nhích, mắt hắn dần dần ám sắc, bàn tay di động đến bụng Dương Liên Đình lại trở về chỗ cũ, đầu ngón tay truyền đến cảm xúc tê dại, lan khắp thân thể Đông Phương Bất Bại, sau đó lại là một loại khát vọng tinh tế tựa hồ chưa bao giờ có trong quá khứ trải rộng toàn thân, lẳng lặng hướng vào trong nội tâm Đông Phương Bất Bại, cầu xin càng nhiều, càng nhiều.....

Dương Liên Đình còn đang ngủ, ngủ thì không biết sợ.

Đông Phương Bất Bại vẫn nhìn, mắt theo bàn tay không cố kỵ lướt qua môi Dương Liên Đình, lông mày, đôi mắt, trán, má..... Sau đó trượt xuống cổ, thẳng tiến vào trong vạt áo, chậm rãi, lại cảm giác chậm rãi kia truyền đến, trong cơ thể tựa hồ có điều gì đó dâng trào, không nhận ra mình đã ném đóng thư Dương Liên Đình ôm trong lòng sang một bên.

“Ân.....” Không biết qua bao lâu, trong lúc ngủ mơ Dương Liên Đình phát ra một tiếng thở dốc, Đông Phương Bất Bại nở nụ cười, hắn nghĩ hắn thích thân thể này, nếu đã thích thì hắn sẽ có được, nên Đông Phương Bất Bại cứ thế một tay nhắc Dương Liên Đình lên giường.

Nam nam làm cách nào, Đông Phương Bất Bại kỳ thực không hiểu, trước kia hắn si mê võ học, trong phòng lại có mỹ thiếp —

Ai mà không ôn nhu uyển chuyển, cho dù trời sinh mạnh mẽ dũng cảm, trước mặt hắn Đông Phương Bất Bại mỗi người đều hận không thể hóa thành ôn nhu như nước, sử xuất tất cả kinh nghiệm kĩ thuật mê hoặc Đông Phương Bất Bại, khiến hắn chuyên sủng mình nàng.

Nên, trong chuyện phòng the, Đông Phương Bất Bại bề ngoài làm chủ đạo, kỳ thực là người bị chủ đạo, vốn tưởng rằng sau khi tự cung, chuyện phòng the sẽ cùng hần vô duyên, Đông Phương Bất Bại tự nhận mình là một võ si, đối với việc làm tình, phu thê chi hoan ăn nằm gì đó cũng không để trong lòng, tự cung xong thì chuyên tâm tập võ, hết lòng vào sự nghiệp, ai ngờ hết lần này tới lần khác lại có Dương Liên Đình.....

Dương Liên Đình.....

Mà không lâu sau khi ấn Dương Liên Đình lên giường, Đông Phương Bất Bại liền tức giận.

Con mồi đã bị cỡi sạch sẽ, hôn thì đã hôn, sờ cũng đã sờ, bước tiếp theo Đông Phương Bất Bại lại không có..... lúc cần dùng thì không có, nếu theo kiểu khác thì Đông Phương Bất Bại lại thấy không tốt cho tư cách nam nhân của mình.

Đông Phương Bất Bại chưa từ bỏ ý định, tiếp tục đè y xuống cần, hai tay tiếp tục lục lợi tiêu hồn tư vị.

Dương Liên Đình đang ngủ cũng không thoải mái, mấy tháng nay trần trọc nan miên, bình thường chỉ có thể nằm úp sấp hưởng thụ cảm giác nhắm mắt sau đó mở mắt, mà đêm nay, Dương Liên Đình ngủ càng không tốt, đầu tiên là gió lạnh bức người, tiếp đến là ngựa ngựa, tựa như có cái gì đó bò qua thân thể tạo cảm giác tê dại, muốn vung tay đuổi đi nhưng lại lười biếng động thủ, chỉ cảm thấy cả người xương cốt rã rời, thực sự không muốn động, nhưng.....

Người trong mộng tựa hồ không dự định cho hần nghỉ ngơi, cứ mân mê di động khắp người hần, tiếp theo là bị giật mình, Dương Liên Đình tỉnh, bị sờ đến tỉnh, mặc dù hần vẫn chưa thanh tỉnh hẳn, tựa hồ còn tưởng mình đang trong mộng — trong mộng đêm đó.

“Nữ quỷ” trong ngực, chính xác ra là Đông Phương giáo chủ một thân trần trụi dụi vào ngực hần, còn mang dáng dấp yêu thương nhưng nhớ chủ động dụ dỗ người ta.

Dương Liên Đình tự cho là còn đang trong mộng, tâm sững sốt, tròng lớn mắt ngưỡng mộ nhân trên người, bỏ qua một bên vấn đề phía dưới của Đông Phương giáo chủ, giáo chủ vẫn mỹ lệ hoặc người, hơn nữa giờ phút này trong mắt y tràn đầy mỹ hoặc, tràn đầy mời gọi, chỉ là.....

Dương Liên Đình cắn răng muốn tỉnh dậy, không muốn nhìn tên ma đầu đã hại hần thê thảm, dù là trong mộng cũng không muốn bị y đầu độc.

Đông Phương Bất Bại mắt nhú lại, cảm ghét bộ dạng coi thường mình của Dương Liên Đình, hần nắm cầm Dương Liên Đình xoay sang phía mình, trực tiếp hôn môi Dương Liên Đình, đòi hỏi Dương Liên Đình đáp lại, tâm không có nửa điểm chột dạ, hần chỉ biết là chính Dương Liên Đình mê hoặc hần, là y hôn hần trước, về sau lại không cố kỵ sờ soạng quấy rối hần, để hần nhớ rõ tư vị tiêu hồn, khiến Đông Phương Bất Bại không thể không nhớ kỹ y..... Hơn nữa, hần vốn không để tâm đến đạo lý, vào thứ gì gọi là đúng đắn.

“Người dù không muốn cũng phải thuận theo bản tọa.....” Nói, Đông Phương Bất Bại một ngụm cắn vai Dương Liên Đình.

“Giáo — tê.....” Người.....

Thanh âm Dương Liên Đình kêu đau trong nháy mắt hóa thành thanh âm dè thấp rên rỉ, còn giãy dụa muốn chạy, nhưng Đông Phương Bất Bại đã xuống tay nào thì nào có thể để con mồi bỏ chạy, Dương Liên Đình chỉ có thể cắn răng cảm thụ Đông Phương Bất Bại, trong lòng vô cùng lo lắng ảo não, đầu tiên là nghĩ về Đông Phương Bất Bại bí mật, thể nhưng bộ dáng lúc này của Đông Phương Bất Bại khiến Dương Liên Đình lưng chảy một tầng mồ hôi — không phải y đang dự tính ăn hần chứ?

“.....” Đông Phương Bất Bại không để ý tới kẻ kia, chỉ chuyên tâm vào việc lục lợi của mình, hần không chút nào cảm thấy việc mình mang Dương Liên Đình lên giường là bắt nạt kẻ yếu, thừa lúc người ta sơ ý mà tấn công.

Hần chỉ biết là hần đã nói qua rồi, mà Dương Liên Đình cùng hần trước đây cũng không phải không có quan hệ, nếu Dương Liên Đình nguyện ý làm tổng quản, chính là đã đáp ứng đồng ý, hần Đông Phương Bất Bại lúc này muốn sủng Dương Liên Đình của mình, mặc kệ vấn đề có nguyện ý hay không! Đối nữ nhân hần cũng làm vậy, thậm chí cả hỏi cũng không thêm hỏi qua.

“Giáo.....” Chủ.....

Dương Liên Đình càng nghĩ càng loạn, càng ngày càng không xác định, giáo chủ có đúng hay không vẫn có..... Hay cảm giác tay đêm đó là ảo giác, chỉ là giáo chủ cảm thấy quá mức mạo phạm nên mới đánh gãy tay hắn, dù sao người ta là giáo chủ, chỗ đó với ai cũng là bảo bối, không thể đụng vào, có khả năng vậy lắm, vừa nghĩ như thế, Dương Liên Đình liền hoảng hốt, bắt đầu giãy dụa.

“Giáo chủ..... Liên Đình.....”

Dương Liên Đình quần quai, Đông Phương Bất Bại đang đơn phương tinh tế vuốt ve tuy biết y không muốn, thế nhưng hắn không thích y như thế, làm sao có thể dễ dàng buông tay khỏi con mồi, hơn nữa lúc này tuy là giãy dụa, thế nhưng lại gia tăng cảm giác da thịt ma sát, Đông Phương Bất Bại thích tư vị giãy dụa này, nên cũng không áp Dương Liên Đình quá chặt, cho phép Dương Liên Đình tự cho là có hi vọng lẩn qua lẩn lại.

“Bản tọa thích người.....”

Đông Phương Bất Bại không cử động, chờ Dương Liên Đình dưới thân sau khi phí công giãy dụa thì muốn đứng lên, cười thầm Dương Liên Đình không biết lượng sức, không biết điều, thả hắn đi vốn là chuyện nực cười, kẻ biết bí mật của Đông Phương Bất Bại, thông thường chỉ có thể tử!

“Liên Đình là nam nhân!” Dương Liên Đình rất tự giác và ngu ngốc trả lời.

“Ha ha ha.....” Đông Phương Bất Bại cười to, nắm cầm Dương Liên Đình, cười mỉa hoặc, chất vấn: “Liên đệ, người tưởng bản tọa là người mù?” Nam làm sao? Nữ nhân thì thế nào? Hắn Đông Phương Bất Bại thích thì cứ thích, chẳng lẽ còn muốn học nam nữ si tình đi tương tư vô vọng một phen?

“Liên Đình chỉ là được dạy, nam nhân nên cặp với nữ nhân!” Liên Đình cười làm lạnh.

“Chưa thử qua sao biết ai tốt ai xấu? Người không muốn ư, Liên đệ?” Đông Phương Bất Bại nhìn như đang hỏi, mắt cười đến phong tình vạn chủng, thế nhưng bàn tay đầy uy hiếp đặt lên tiểu bảo bối của Dương Liên Đình, tựa như hơi sử chút lực lướt qua.

Dương Liên Đình run lên, sắc mặt nhất thời ửng hồng, ban đầu là rùng mình, rồi lại nhịn không được run lên sợ hãi, nhìn Đông Phương Bất Bại trong mắt xẹt qua tia ngoan ý, mặt hết hồng rồi xanh, cảm thấy vừa thẹn vừa sợ, cùng với khoái cảm trên thân đan xen vào nhau nhất nhất lần lượt thay đổi trên mặt hắn.

“Giáo chủ..... muốn.....” Thế nào?

Dương Liên Đình gian nan phun ra nuốt vào mấy chữ, chết có lẽ không, Đông Phương Bất Bại không nắm cổ, mà là nắm nơi khác, hơn nữa mọi nam nhân đều biết có một loại thương tổn còn tệ hơn bị giết.

Đông Phương Bất Bại cũng không biết hắn đến tội cùng muốn cái gì, dù thế nào thì hắn giờ phút này muốn khoái lạc, muốn Dương Liên Đình giống đêm đó, ôm hắn như vậy, hôn hắn như vậy, tiếp tục khoái hoạt chưa trọn đêm đó. Về phần còn lại là cái gì, Đông Phương Bất Bại cũng không rõ, chỉ là nghĩ hình như phần sau rất trọng yếu,

Tựa như trái tim vốn bị lơ là chỉ chuyên tâm truy cầu tham vọng, nay đang tìm đến niềm hạnh phúc mình đã từng bỏ qua.

“Điều bản tọa muốn mà không cho, giữ lại không bằng không có!” Đông Phương Bất Bại tiếp tục lưu luyến nơi đó, hắn muốn Dương Liên Đình đi vào khuôn khổ, hắn biết Dương Liên Đình biết mình muốn cái gì, bởi vì mắt Dương Liên Đình đang viết rất rõ ràng y hiểu, chỉ là không biết nên làm như thế nào.

Nên thuận theo?

Hay anh dừng nhất thời, sau đó sống vạn kiếp bất phục?

Dương Liên Đình nổi lòng phức tạp, lại khó có thể chống đỡ sự vuốt ve nhìn như đùa bỡn của Đông Phương Bất Bại, khi chậm khi nhanh lúc mạnh lúc nhẹ, thật đúng là muốn đòi mạng mà, hắn hít sâu một hơi, nghĩ mình đáp ứng là thiếu tự trọng, không đáp ứng chính là tự mình hại mình, chẳng lẽ lúc này cần lưỡi tự sát? Hắn cũng không phải nữ nhân, không lẽ phải lấy mệnh để bảo toàn trinh tiết? Tâm tư theo thân thể dâng trào khát vọng cứ thế dao động không ngừng.

“Không muốn?” Đông Phương Bất Bại bắt giác chán nản, môi ly khai cổ Dương Liên Đình, rốt cục mòn hết kiên nhẫn, động sát cơ.

Hết Đệ Thập Nhất Chương

Thích sự bá đạo của Đông Phương ghê Yêu nhất cách nói bá đạo của mỹ nhân: thích thì cứ thích, lỡ thích nam rồi chẳng lẽ còn bày đặt đi tương tư vô vọng một phen?

## 12. Chương 12

Mặt trời mọc phía Đông, ló ra từ tầng mây, khi sương trắng dần tan bớt để nắng mới lên thì Dương Liên Đình cũng vừa tỉnh dậy

Mặt trời mọc phía Đông, ló ra từ tầng mây, khi sương trắng dần tan bớt để nắng mới lên thì Dương Liên Đình cũng vừa tỉnh dậy, bắt đầu chuẩn bị cho một ngày vất vả.

Cái gọi là tổng quản, nói đường hoàng một chút, thì chính là Hắc Mộc Nhai tiểu tài thần, quản lý mọi việc từ cao đến thấp trên Hắc Mộc Nhai, từ việc nhỏ như tiền mắm muối tương dấm, cho đến việc lớn an bài hết thấy vấn đề giáo chủ ăn mặc ở đi lại, những chuyện không cao không thấp cũng do hắc Dương Liên Đình chường quản, nghe thì thật uy phong, nhưng hắc biết, tổng quản cũ đã từng làm tiền nhiệm giáo chủ Nhậm Ngã Hành mất hứng, sau đó bị Hấp Tinh đại pháp xử lý thành xác khô.

Hắc còn được biết, không ít người ngay ngày hắc nhận chức đã bắt đầu cá cược, cược xem hắc có thể sống mấy ngày, bất quá người người đều thua cuộc, các lão bà như hoa như ngọc của Đông Phương giáo chủ ra đi, hắc Dương Liên Đình lại còn sống, ngoại trừ đầu khớp xương bị đứt vài lần.....

Dương Liên Đình bắt đầu chỉnh lý ăn mặc của mình, ngẫm ngẫm lại những chuyện muốn làm hôm nay, suy nghĩ lại những chỗ không ổn, rồi sắp xếp lịch trình lần nữa.

“Tổng quản thực để ý tới chuyện của giáo chủ!”

Thị nữ thất đại lung, khen ngợi Dương Liên Đình, từ khi Đông Phương giáo chủ đột nhiên trong một đêm khiến mấy phu nhân hồn đoạn Hắc Mộc Nhai, mộng tưởng của các nữ tử với Đông Phương giáo chủ cũng như gạch đá nát vụn, tìm cũng chẳng ra ai.

Dương Liên Đình cười nhạt, hắc bất quá không muốn chết sớm thôi, những chuyện trước kia chẳng thêm làm, giờ đều đã làm, nhưng cứ hơi tí là gần chết, nhìn thế nào cũng cảm thấy mất nhiều hơn được.

“Hôm trước Thanh nhi nghe nói tổng quản sai người hướng Nam biên mua tơ lụa thượng đẳng, vô luận tính chất, ánh sáng màu sắc đều là thượng thừa, có phải Hắc Mộc Nhai sắp có hỉ sự không?” Tỷ như giáo chủ lại đột nhiên muốn nạp thiếp ? Có lẽ cưới thêm giáo chủ phu nhân?

“Cái này..... Liên Đình không dám vọng đoán, bất quá là giáo chủ yêu cầu, Liên Đình cứ y mệnh mà làm.” Dương Liên Đình cười, hắc không thể nói giáo chủ gần đây thích thêm trắng lợt non sông ah.

“Ha hã a.....” Mấy thị nữ trẻ tuổi cười bên giường.

Dương Liên Đình khó hiểu, xoay qua nhìn, thấy họ truyền tay nhau xem một hà bao (túi hương) được thêu tinh xảo, mặt lapj twcs có chút hồng.

“Tổng quản..... Đây là cái gì?” Một người lắc lắc hà bao trước mắt Dương Liên Đình.

“Tổng quản không ra khỏi Hắc Mộc Nhai..... Lúc đến đây cũng chưa từng thấy nó.....” Một cái nữ tử tuệ nhãn chuyển động, ám chỉ rõ ràng.

“Tổng quản, ai đưa vậy?” Người kia con mắt nhìn quanh bốn phía, nói nhỏ: “Thêu uyên ương đó.....”

“Có phải người cùng cấp bậc chúng ta không?”.....

Các cô nương càng đoán càng loạn, khiến Dương Liên Đình sắc mặt tái xanh.

“Nói bậy bạ gì đó! Nhặt được!” Dương Liên Đình nghiêng đầu sang chỗ khác... giống như không quan tâm, trong đầu lại hiện lên thân ảnh xấu hổ giao nó cho hắc rồi xoay người chạy đi —

Nữ hài kia hẳn cũng quen biết, chỉ là, khi nhìn bóng hình kia bỏ đi, Dương Liên Đình đã nhú mày, nhớ tới hình dáng giáo chủ đêm đó..... Thấy được, chạm được, chỉ là, chỉ là không chiếm được!

“Tổng quản?”

“Dương tổng quản?”

“Đó là tỷ muội tăng kia a?”

Một đàn thị nữ đang chờ Dương Liên Đình không đánh đã khai, chọc ghẹo Dương tổng quản, nhưng thấy y một người đột nhiên suy nghĩ xuất thần, đôi mày kiếm cau lại như đang suy nghĩ khó khăn, giữa đôi mi đều là tình sầu, không khỏi khiến họ càng thêm buồn cười trêu ghẹo tiếp.

“Ai sẽ thích ta? Các người a, lại lấy ta làm trò cười!” Sao có thể thích hẳn, hẳn Dương Liên Đình bất quá là một “Giang hồ phế vật” dựa vào Đông Phương Bất Bại để tồn tại.

Dương Liên Đình cười nói với bọn thị nữ, rồi ôm đồng sổ sách đã thẩm tra tới qua, căn bản không muốn tiếp chuyện bang tỷ muội này.

“Tức giận sao?”

“Hay là xấu hổ?”

Nữ hài môn phía sau nói thầm, Dương Liên Đình nghe được thở dài, dự định lấy lại rồi trả cho cô nương kia, nhưng hẳn làm sao có thể là đối thủ của đám người này, chỉ có thể dùng trí.

“Các người a, đừng náo loạn nữa, mau trả hà bao cho Dương tổng quản, chờ Dương tổng quản thành thân thì mời các người uống rượu mừng.” Một thị nữ lớn tuổi giật hà bao khỏi tay thị nữ kia, thuyết: “Đến lúc đó, cũng đừng quên tỷ tỷ ta giúp người lấy lại hà bao, phải bảo tiểu nương tử của người kính chúng ta mấy chén a!”

“Tỷ tỷ cũng hứa vào chọc Liên Đình. Ở đây ai có thể để ý ta? Không võ công lại không bản lĩnh.” Người vợ ở nơi nào, cũng sẽ không tại Hắc Mộc Nhai.

“Tổng quản con mắt rất cao, tổng quản hạ mắt thấp xuống một chút là có thể thấy các cô nương trên nhai len lén thích tổng quản.” Người nói chuyện cười, nhét hà bao vào trong tay Dương Liên Đình.

“Như tỷ tỷ cát ngôn!”

Dương Liên Đình cười, tiếp nhận hà bao, qua quýt bỏ vào trong ngực, xoay người ra khỏi phòng, ngẫm tính lát nữa khi xong việc của giáo chủ thì tiện đường trả hà bao lại. Không thể đáp lại thì cũng đừng làm lỡ nhân duyên của cô nương người ta, hẳn Dương Liên Đình sinh tử khó tự quyết, không nên liên lụy người khác.

Dương Liên Đình ôm đồ vật này nọ bước nhanh ra khỏi phòng, cách đó không xa là sương mù tràn ngập thêm đá, ánh sáng buổi sớm cũng không xuyên thấu được sương mù này – ánh sáng nhạt nhè nhẹ, cấp tốc hiện lên, phảng phất Hắc Mộc Nhai này là nơi Nhật Nguyệt gặp nhau, mỗi ngày giữa đầu, các cao nhân bay tới bay lui trong không trung, mỗi cú nhảy dài mấy trượng, như trước xẹt qua xẹt lại trên đầu hẳn.

Từ mùa đông năm ngoái, hẳn bị mang đến Hắc Mộc Nhai, tới nay đã nửa năm .....

Tựa như một giấc mộng.

Mà hẳn Dương Liên Đình thật giống phạm nhân xông vào thiên đình trong mộng, tận mắt thấy người khác đều là thần tiên, đều mang tiên pháp, cứ nhắm trời cao mà bay.

Còn hẳn là con người, ngoại trừ ngưỡng vọng thì chỉ có thể ngưỡng vọng, sau đó là chết lặng, đồng thời tập mãi thành thói quen, mặc cho người khác bay qua bay lại trên đầu hẳn, thậm chí còn có tên đáng ghét, dùng đầu hẳn làm điểm tựa—

Là ai, hẳn cũng không thấy rõ, cứ coi như mình gặp bướng bình tiểu yêu, sau đó tưởng tượng nàng mỹ lệ động nhân, cười rộ lên sẽ thấy một cặp tiểu răng nanh khả ái, nếu không nhờ tự hình dung thế, hẳn hẳn không dễ dàng chịu việc bị đập lên đầu suốt nửa năm.

Vẫn như thường lệ, Dương Liên Đình ôm trọng trách vô cùng nặng nề đột nhiên bị vứt cho từ năm ngoái, người giang hồ luôn nói chết có gì đáng sợ, nhưng sổ sách luôn là thứ khiến họ tránh không kịp, kiềm cảm thù đến tận xương tủy —

Đúng vậy, Nhật Nguyệt thần giáo buồn thiu sổ sách, chữ như vẽ bùa không ai đọc hiểu sổ sách, hẳn phải cố xem mà làm việc, dẫn lên thạch thê được điêu khắc tinh tế, để lại từng vết chân rêu mây hướng vào chỗ sâu trong — Đông Phương giáo chủ đại diện.

Khoảng cách từ sườn núi tới đỉnh núi, nha đầu võ công kém cỏi nhất trong giáo cũng chỉ dùng một khắc (20 phút) công phu, mà trong một khắc này có hơn phân nửa là đi báo danh hào, đợi cho thủ vệ khắp nơi đến khám xét, không như hẳn, một canh giờ, còn chưa khám xét, chưa báo danh, bọn thị vệ đã từ thật xa nhìn hẳn tập tễnh, dằng dấp đi bước một thở hổn hển như trâu, nhìn xa đã biết người tới là ai.

“Không cần nhìn, ngoại trừ phệ nhân nhắc đến tới qua còn có thể là ai?” Một người ngáp một cái, nhìn tên mới tới đứng cạnh mình đang quan sát, không khỏi cười nói.

“Xem ra cũng khô ngô!”

Người mới tới vươn cổ nhìn, nhìn xa xa từ đầu là một điểm đen, nửa ngày sau điểm đen liền hiện rõ là Dương Liên Đình, khiến y hơi có chút không thể tin tưởng, rõ ràng người phía dưới vóc người thon dài, lưng dài vai rộng, mang một cổ dương cương khí.

“Kia chỉ là cái túi da, ta nói người hay, hẳn cùng giáo chủ đứng đầu về dáng dấp ở đây, vấn đề là..... Người xem bộ dáng ốc sên kia kia!” Đầu giống người của Hắc Mộc Nhai!

“A.....” Giáo chủ rất hảo bộ dáng đó a! Hẳn mỗi lần len lén nhìn xa xa, đều là nhìn đến mắt hờn a. Người mới tới mắt lại trừng lớn hơn một chút, điểm đen vẫn là điểm đen, hình như qua ba khắc công phu, người kia mới đến tầng thứ tư thôi.....

“Không biết giáo chủ giữ thứ phệ vật như thế làm gì?” Càng xem càng muốn một chương đập chết hẳn.

“Ách —” Người mới im lặng, hẳn càng không hiểu, giáo chủ võ công cái thế, lại mang về một phệ nhân như vậy, chẳng lẽ là tìm trò chơi để chọc ghẹo?

“Ít nói thôi, giáo chủ ghét nhất người khác vô sự lảm nhảm, không thấy đường chủ ngày ấy trên điện vì nói nhiều một câu, làm giáo chủ khó chịu, liền nhất chiêu mất mạng sao?” Một người đi ngang qua cảnh cáo.

“Khâu trưởng lão..... lão nhân gia hảo.” Người vừa cảm giận bất mãn vội nhảy xuống, cung kính quỳ trên đất rồi chào hỏi.

“Tiểu hầu tử nhà ngươi, suốt ngày ngồi đây nói chuyện! Đó chính là Dương tổng quản trong đồn đại à?” Người có chòm râu hoa râm nhìn điểm đen ra sức chạy dưới núi, cũng nhin không được nhú mày.

“Dù sao cũng tới đây nửa năm rồi, làm thế nào mà vẫn còn dùng thang!” Không biết tự đi bái sư học chút khinh công, chỉ biết ngồi trong phòng gậy bàn tính thì có ích gì.

“Giáo chủ dùng hẳn, tự nhiên là giáo chủ tự quyết, người cũng biết hiện nay danh môn chính phái quá rảnh rồi, cứ thích đến Hắc Mộc Nhai chúng ta thám thính thực hư, giáo chủ xưa nay nổi tiếng thần bí, sát kẻ không thể sát, dùng người này tất nhiên có thâm ý của ngài!”

Khâu trưởng lão nhìn điểm đen phía dưới, mi bắt giác cau lại.

“Khâu trưởng lão, có người nói giáo chủ thần công cái thế, đã là thiên hạ vô địch .....” người nọ ngôn ngữ tràn đầy kính phục.

“Điều đó không phải chỉ mình ta nói, Đồng trưởng lão cùng các trưởng lão khác cũng nhận xét vậy, họ bây giờ thậm chí không nhìn ra giác chủ ra chiêu lúc nào, thần công ngài đã đại thành! Bất quá giáo chủ xưa nay đối mình yêu cầu rất cao, ít ngày nữa lại có thể muốn bế quan!”

Khâu trưởng lão nói, nhìn thoáng qua Dương Liên Đình đã bỏ được tới tầng thứ bảy, nghĩ đến việc mình muốn nhờ người như vậy bẩm báo giáo chủ, liệu có thỏa đáng không? Nghĩ, đầu ngón tay không khỏi niết lá thư cầm trong tay.



Khâu trưởng lão suy nghĩ một lúc, rốt cục đã thấy điểm đen kia trèo lên đến đây, không khỏi tập trung nhìn vào, trong lòng thầm khen, đáng đáp quả nhiên tốt như trong đồn đại: Mây kiếm mắt sáng, tuy không phải người trong giang hồ nhưng mơ hồ lộ ra một cổ dương cương khí của giang hồ, cùng giáo chủ giờ đây càng lúc càng âm nhu, cứ như Nhật Nguyệt tranh nhau phát sáng, chỉ là.....

Khâu trưởng lão thở dài, cơ thể hảo hảo, nhưng hết lần này tới lần khác đều là một văn bất năng võ bất năng phế vật, hơn nữa..... Khâu trưởng lão mắt như chim ưng nhìn trộm gương mặt Dương Liên Đình, ngực mơ hồ nghĩ, không phải Hắc Mộc Nhai phúc khí a, không phải hắc hoài nghi điều gì, mà là sau khi Dương tổng quản xuất hiện, liên tiếp xảy ra chuyện, làm cho hắc ngực không thoải mái, nhất là giáo chủ đột nhiên trong một đêm tru sát thất vị phu nhân, không biết tại sao không có lý do..... Làm cho người ta run rẩy!

Khâu trưởng lão nghĩ, chậm rãi nhảy về sau mấy trượng, hắc muốn âm thầm hảo hảo quan sát Dương tổng quản một phen, hắc tâm tư cẩn thận, luôn cảm thấy trong lòng bất an, nhất là khi Dương Liên Đình này chạy tới, rõ ràng mờ mờ nhễ nhại, rõ ràng là mặt đỏ tới mang tai, nhưng cổ ánh lên màu đồng, hơi lộ ra vết hồng, phản chiếu tầng mờ mờ bạc.....

Hắn không thể không nhớ tới gương mặt trắng nõn tinh xảo của giáo chủ, phảng phất có cái gì hiện ra rõ ràng, rồi lại trở nên mờ ảo.

### 13. Chương 13

Nảy mầm...

Hoan ái, tựa như mộng cũ, rồi lại được thần nhiên nhắc tới, quanh quẩn không đi.

Hai người nhàn nhã tựa vào lan can đá, thấy Dương Liên Đình chậm rãi đi lên nhưng tựa như không phát hiện ra y, cứ tiếp tục trò chuyện.

Đợi đến khi Dương Liên Đình dừng lại thở hộc hơi thì một người cười nói: “Dương tổng quản, cần phải bảo trọng thân thể a, mạng người vốn nhỏ, lúc giáo chủ chúng ta nhặt về thì người trông như chỉ còn nửa mệnh ấy.”

Dương Liên Đình thở dốc, cười làm lành: “Giáo chủ ân cứu mạng Liên Đình kiếp này không quên.” Rõ ràng là Đông Phương giáo chủ đã thương, giữ bảo hắc cảm tạ y không giết chỉ ân?

“Không quên thì sao, người định báo đáp thế nào?”

Một người ngồi trên lan can cười hỏi, như thể dưới lan can không phải vách núi cao vạn trượng mà là hoa viên hồ nước, tựa hồ không phát hiện mặt Dương Liên Đình vì lời nói đùa của hắc mà tái xanh không tự nhiên.

Dương Liên Đình khóe miệng co giật, cứng ngắc cười bồi: “Liên Đình vì giáo chủ quản lý sổ sách.” Hắc cũng chỉ biết làm cái này.....

Những người hiểu chút viết văn trong Nhật Nguyệt thần giáo đều cao ngạo cổ quái dị thường, nhưng họ cũng không coi tính toán sổ sách là tục vật, biết tính sổ không phải chỉ có mỗi hắc Dương Liên Đình, nhưng cũng chỉ có hắc mỗi ngày siêng tính toán về tương dầu mắm muối nước trà, không phải hắc không nghe Khổng phu tử dạy bảo, mà là hắc mười năm gian khổ học tập, chẳng lẽ vứt đi hết để làm nam sủng bên gối, độc chiếm cưng chiều của Đông Phương Bất Bại? Cứ tận hưởng cho đến khi có gì bất trắc, sẽ như phế vật bị một cước đạp xuống Hắc Mộc Nhai?

Thủ vệ nghe xong đều cười nhạo, Hắc Mộc Nhai này không cần người quản sổ sách, không có tiền, cứ xuống dưới đòi mạng, ai nghe đại danh Hắc Mộc Nhai xong, không hai tay cung phụng nịnh bợ đưa đồ tốt nhất..... Tổng quản sao, chỉ là thứ vô dụng!

“Liên Đình đi trước?” Dương Liên Đình ôm sổ sách định đi lên tiếp, hai người vốn định tiếp tục trêu chọc tổng quản đã làm họ thua tiền này, không ngờ lại có một người từ trên đi xuống.

Người nọ hô: “Các người còn không câm miệng! Dương tổng quản, giáo chủ hỏi lão nhân gia ngài bao giờ mới đến? Ngài ấy đang bực mình đấy.” Người giải vây ngữ khí bất thiện.

“Được được, lập tức đi ngay!”

Dương Liên Đình ôm sổ sách, chạy một bước hai bậc, chạy như điên hướng vào trong mây, sau thời gian ngắn người trên Hắc Mộc Nhai, hẳn nghĩ thu hoạch lớn nhất của mình là tốc độ leo núi càng lúc càng nhanh, trước đây đi một canh giờ, hôm nay nửa canh giờ, bước đi cũng như bay —

Bước đi như bay?

Dương Liên Đình còn đang an ủi bản thân, đã thấy người đi thông báo cho mình, mũi chân nhẹ nhàng nhấn vào lan can một chút, liền lao đi mấy trượng, nhảy lần nữa, không cần nhìn, người đã tiêu thất trong mây.

Không nói được gì để chống đỡ!

Dương Liên Đình an ủi mình tiếp tục chạy! Giáo chủ nếu mất hứng thì hẳn ngay cả cơ hội chạy cũng không có, mà sẽ trực tiếp phi thăng, ngấm lại, cầu thang dài dằng dặc của đại điện to lớn này, chỉ sợ chỉ có hẳn Dương Liên Đình có cơ hội hưởng thụ cảm giác hai chân dẫm nát lên, thế cũng coi như đệ nhất nhân rồi! Dù nghĩ thế, nhưng Dương Liên Đình cảm thấy mình càng lúc càng không lạc quan nổi, trong lòng xẹt qua một tia đau đớn —

Mùa xuân trước, hẳn từng thề tuyệt đối không làm người giang hồ ăn bữa hôm nay lo bữa ngày mai, chỉ một lòng đọc sách mưu cầu công danh, làm chỗ dựa cho cha mẹ lúc tuổi già..... Nhưng đến giờ, trong tình cảnh này, kết quả đó chỉ là một giấc mộng của hắn!

Chẳng lẽ cứ sống như vậy hết một đời, hoặc là cứ sống đến lúc bị chán ghét? Nhưng giáo chủ rốt cuộc muốn gì chứ?

Tiếng nước ào ào rơi.

Bọt nước trên da thịt Đông Phương Bất Bại lỏng lẻo như ngọc, rồi văng khắp nơi, bốc hơi khỏi làn da tuyết trắng, hóa thành sương trắng lượn lờ, sương mù che người tầm mắt, mờ ảo mê hoặc trái tim đang cố gắng bình tĩnh.

“Sao hôm nay đến chậm như vậy?” Đông Phương Bất Bại sau khi bế quan nửa tháng, bước ra từ ao, đi tới bên người Dương Liên Đình.

“Trên đường chậm trễ!” Dương Liên Đình vẫn duy trì tư thế đứng hầu, thực quân tử nhìn không chớp mắt, dâng áo choàng lên.

“Bọn họ làm khó dễ người?” Đông Phương Bất Bại phủ áo choàng lên, tự thất đại lưng, thủy chung không có thói quen của đám nhà giàu đệ tử, cần người hầu hạ hắn mặc quần áo.

“Chưa từng, các huynh đệ đối với Liên Đình vô cùng tốt!” Dương Liên Đình cười, hẳn sẽ không ngốc như đám giáo chủ phụ nhân, các giáo chủ phụ nhân tự cho mình là đúng, ngang tàng đến ngang tàng đi, tự đưa tới mầm tai vạ.

Đông Phương Bất Bại sững sờ.

Hắn mất hơi nghiêng nhìn Dương Liên Đình, xem người phía dưới là cái gì sắc mặt, bản thân hắn vốn từ tầng chót của Nhật Nguyệt thần giáo, dựa vào liều mạng từng bước một đi lên, bao lần suýt chết để có ngày hôm nay, chẳng lẽ còn không hiểu lòng người trong Hắc Mộc Nhai?

Cảm thấy giáo chủ ánh mắt không tốt, Dương Liên Đình trong lòng biết nói dối bị vạch trần, nhưng hắn như trước đứng thẳng người, mọi nam nhân đều chán ghét nữ nhân trì sủng mà kiêu, một người nam nhân nếu yếu như nữ nhân sẽ càng chết sớm hơn, hơn nữa..... nam nhân kiêu đó càng làm cho hắn Dương Liên Đình cảm thấy chán ghét, hắn không cần làm một luyện sủng, lại càng không muốn dựa vào thân thể để lên ngôi cao, hắn là nam nhân, hắn có làm nam nhân kiêu ngạo, thậm chí muốn dựa vào tài hoa để được người yêu thích, chứ không phải bề ngoài với công phu trên giường.

Đông Phương Bất Bại lưng thưng cất bước hướng phòng ngủ của mình, dư quang vẫn chú ý tư thế Dương Liên Đình đi sau mình, y như trước không có một tia khúm núm, cứ thẳng lưng mà đi là muốn hướng hẳn thuyết mình gì đó, nhưng có thể nói rõ gì đây?

Muốn bảo y không ngốc như hần tưởng tượng? Nói dối..... làm cho người ta cảm thấy biết đúng mực, điểm này các thượng vị giả đều thích, hơn nữa người hần Đông Phương Bất Bại muốn..... sao có thể giống nữ nhân?

Đông Phương Bất Bại cười.

Mắt lạnh đảo qua bộ dáng Dương Liên Đình, y hành xử như thể đêm đó họ chẳng có gì, trong lòng buồn cười, chẳng lẽ chuyện tình phát sinh đêm đó sẽ vì hần bé quan nửa tháng mà biến mất?

Đông Phương Bất Bại nghĩ nghĩ, ngồi vào ghế, tùy tay cầm mấy tàn trang bên cạnh, tay kia cầm huyết chúc trên bàn uống một hơi cạn sạch, mặc cho cháo đỏ tươi dính chút trên môi, liếc mắt thấy Dương Liên Đình nâng mắt nhìn mình, mắt hần lóe ra chút ánh sáng, lưng y vẫn thẳng, làm mông nhếch lên nổi bật càng khiến người ta thích.

“Người muốn ăn không?” Đông Phương Bất Bại tùy ý hỏi, hần hỏi bất quá chỉ muốn làm Dương Liên Đình đi tới.

“Giáo chủ không ăn, Liên Đình không dám ăn trước!” Hần trước khi xuất môn đã uống hai chén cháo, cộng thêm bốn bánh màn thầu, đã no được sáu phần.

Đông Phương Bất Bại nhíu mày, nhét từng khối thịt bò vào miệng, không ăn? Thế lực đâu mà leo thang? Nhưng Đông Phương Bất Bại cảm thấy, lời lấy lòng này, hần thích nghe, liền cao hứng bảo: “Tiếp tục nói!”

Dương Liên Đình nhíu mày, nhìn nhìn bốn phía, không hiểu Đông Phương Bất Bại muốn hần nói cái gì, mắt không khỏi hơi mở to, chỉ thấy Đông Phương Bất Bại ăn từng khối thịt, còn uống rượu ngon như uống nước, bộ dáng tựa như thư trung hào hiệp, gương mặt tuyệt mỹ tỏa sáng, khiến Dương Liên Đình hơi thất thần.

“Thế nào.....” Không nói lời nào?

Đông Phương Bất Bại bỏ thịt vào miệng, giương mắt thấy bộ dáng Dương Liên Đình ngây ngốc nhìn mình, trong lòng không hiểu sao lại có chút vui mừng, không khỏi hạ mắt, làm bộ như không thấy, đem rượu chưa uống hết tình tế đổ vào trong miệng, không rơi ra ngoài một giọt, cảm thấy rượu lạnh thanh thuần theo cổ họng chảy say lòng người, rất kỳ quái, rất thích.....

Khi Dương Liên Đình hoàn hồn, Đông Phương Bất Bại còn đang uống, hần liền quay mắt qua một bên, không biết khoe miệng bất giác giương lên của Đông Phương Bất Bại đã vì mình mà lập tức hạ xuống, hơn nữa còn khiến lòng giáo chủ tràn đầy rầu rĩ không vui khó hiểu.

“Giáo chủ muốn Liên Đình nói gì?” Dương Liên Đình sau khi nghĩ nghĩ cả gan cẩn thận hỏi.

Đông Phương Bất Bại tâm tình vui sướng trong nháy mắt rơi xuống đáy cốc, một ngụm rượu còn lại trong bầu trời xuống yết hầu, đột nhiên cảm thấy rượu này nhạt như nước lã, vô vị, đặt bầu rượu xuống bàn, hần lập tức ngồi vào ghế, bắt đầu xem vài tờ tàn trang kia: “Nếu người ngại đầu lưỡi quá dài, bản tọa không ngại giúp người ngắn bớt hai tấc!”

Dương Liên Đình lập tức ngậm miệng không lên tiếng, ôm đám thư từ như báu vật, đứng lặng trước người Đông Phương Bất Bại, dáng chừng sững bất động.

Đông Phương Bất Bại trong lòng buồn bực, rõ ràng tâm tình tốt lắm, lại bị Dương Liên Đình ngu ngốc không biết gì làm u ám tràn đầy, hần cũng không biết mình làm sao lại vậy, hần chỉ cảm thấy mình ghét bị Dương Liên Đình không đặt trong lòng, rầu rĩ giận dữ nhìn nhưng chẳng xem tàn trang trong tay.

Dương Liên Đình cũng buồn bực, hoàn toàn đoán không ra giáo chủ tâm tư, chỉ biết sốt ruột mà đứng, ôm thư Khâu trưởng lão giao cho hần trong tay, không dám nhanh chóng xen vào thời gian Đông Phương Bất Bại đọc sách, vì sắc mặt y tuy nhìn như bình tĩnh, nhưng Dương Liên Đình trực giác cảm thấy giáo chủ giờ phút này đang mất hứng, tốt nhất là đừng quấy rầy, tự rước vào mình rắc rối, chỉ có thể đơn giản lẳng lặng đứng hầu trước Đông Phương Bất Bại, không nói gì.

Một khắc, lại một khắc.

Trong phòng trừ bỏ gió núi, chỉ có tiếng đầu ngón tay Đông Phương Bất Bại lật trang sách loạt soạt.....

Dương Liên Đình dư quang không tự giác lưu luyến nhìn chỗ da nửa ửng nửa hiện của Đông Phương Bất Bại, kí ức đêm đó giống như giấc mộng bị gió thổi đến, nhẹ nhàng đập vào tâm trí hắn, Dương Liên Đình không hiểu, không hiểu Đông Phương Bất Bại đêm đó rốt cuộc vì sao đối hắn như vậy, hay trước kia y cũng từng làm thế với người khác? Ý nghĩ này làm tâm Dương Liên Đình thoáng buồn —

Hắn hối hận mình đêm đó quá quân tử, cứ nhiên đắm chìm trong niềm vui mình sẽ không bị ăn luôn, chưa hề bật lại ăn quách giáo chủ, tuy rằng ngày đó có cho hắn ngàn cái lá gan, thì việc áp chế giáo chủ cũng không phải muốn là làm được..... Nhưng hắn giờ phút này vẫn là thâm hối hận.

Đông Phương Bất Bại lẳng lẳng hưởng thụ sự hài lòng khi bị Dương Liên Đình quan sát.

Hoan ái, tựa như mộng cũ, rồi lại được thần nhiên nhắc tới, quanh quẩn không đi.

Đông Phương Bất Bại hơi xuất thần, lòng bắt đầu hỗn loạn, hắn không biết mình muốn cái gì, nhìn Quỳ Hoa Bảo Điển trong tay – thứ từng làm hắn từng mất ăn mất ngủ mang nó theo người, rồi rầm đọc đi đọc lại, là vô lâm bí tịch so với mạng mình còn trọng yếu hơn, đã từng coi nó là quan trọng nhất.

Ba chữ Dương Liên Đình cũng như tinh túy cuối cùng của Quỳ Hoa Bảo Điển, ở trong đầu Đông Phương Bất Bại bồi hồi không đi.

“Giáo chủ!” Một thanh âm khê khê, đánh gãy Đông Phương Bất Bại trầm tư.

Đông Phương Bất Bại lúc này mới phát hiện, mắt mình vẫn theo khe hở trên trang sách nhìn lên sang Dương Liên Đình bên cạnh, liền lập tức bắt động thanh sắc hạ ánh mắt xuống.

“Phê thư đi!”

Dương Liên Đình đọc đám giấy cầm trong tay xong, nhìn thật lâu nhưng thấy Đông Phương Bất Bại không nói gì, liền lên lút cầm chỗ thư vừa đọc đặt xuống trước mặt Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại tiện tay cầm bút, mắt liếc thư một cái, lại tiện tay cầm bút vẽ vài nét trên giấy.

“Còn có cái này.....” Dương Liên Đình động tác nhanh chóng, mở thư khác đặt sẵn sàng trước mặt Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại mày hơi nhíu lại, Dương Liên Đình lập tức hạ mắt làm tư thế cung kính tiêu chuẩn, Đông Phương Bất Bại khước miệng hơi giương lên một chút, tựa như cười lạnh.

Cảm thấy Đông Phương Bất Bại không vui, Dương Liên Đình tiếp tục nhìn xuống đất bảo trì trầm mặc không tiếng động, bộ dáng vô cùng kính cẩn.

Đông Phương Bất Bại nhìn nhìn Dương Liên Đình ra vẻ cung kính, hơi chút kinh ngạc khi Dương Liên Đình lá gan mỗi ngày một to, nhưng hắn cũng không bình luận gì, chỉ vui đầu tiếp tục coi chồng thư Dương Liên Đình đã xếp gọn trên bàn, bắt đầu chuyên tâm làm việc.

Dương Liên Đình lúc này mới chậm chạp thở ra một hơi trong ngực, dù vẫn cảm thấy Đông Phương Bất Bại thực đáng sợ, nhưng cùng Đông Phương Bất Bại ở chung lâu, Dương Liên Đình cũng tựa như cỏ dại thích nghi tốt với môi trường, tạm hiểu bản tính Đông Phương Bất Bại, biết để sống thì cần hai từ: trung, thành —

Trung, tức là không hai lòng, thật tâm thật dạ phục vụ y.

Thành, tức là nói thật, đừng tự cho mình là đúng, tự cao tự đại nghĩ nói dối không bị phát hiện.

Hai điểm này, Dương Liên Đình tự cảm thấy mình có thể chiếm vị trí đầu tiên, nên mới tồn tại được đến nay, đương nhiên cũng không loại trừ mấy việc buổi tối kia.....

Đông Phương Bất Bại đã bỏ mặc nội vụ một tháng để bế quan, cứ bế quan là bế cả tháng, điều này làm Dương Liên Đình vẫn thực khó hiểu, không hiểu người bế quan là làm thế nào, cứ nhốt mình trong một gian phòng tắm tối cả tháng, ngày cũng như đêm như đêm, chẳng gặp gỡ ai thì làm sao chịu đựng được, nếu là hắn thì không bị bức điên mới kỳ quái đó.

Không hiểu thì không hiểu, nhưng Dương Liên Đình sẽ không ngốc đến mức đi hỏi người khác, vô lâm cao nhân yêu vô thành si, một cuốn sách có thể gây giết chóc đến đầu rơi máu chảy, phong vân biến sắc.

Dương Liên Đình nghĩ thì nghĩ, nhưng bộ dạng vẫn thực cung kính, một bên mở sẵn thư cho giáo chủ, có thể không xem thì sẽ không xem, nhưng khi sắp xếp lại chồng thư Đông Phương Bất Bại đã phê duyệt thì vẫn vô tình thấy chữ ‘Sát’, một đám chữ “Sát” đỏ thẫm làm Dương Liên Đình tâm hơi sợ hãi, không thể hiểu được, chẳng lẽ mạng sống con người được quyết định trong một chữ này ư?

Dương Liên Đình nhét thư vào đúng phong bì, trong lòng chồng chất bao nghi vấn, nhưng cũng không dám mở miệng, chỉ yên lặng, tay làm việc, đầu thì đoán, có phải Đông Phương Bất Bại mỗi lần phê duyệt chỉ biết viết một chữ “Sát”?

Đông Phương Bất Bại phê xong tờ nào liền cố ý ném xuống dưới chân mình, sau đó dùng dư quang nhìn Dương Liên Đình bận rộn cúi cúi chuyển động quanh mình, cảm giác này thật tốt.

Đông Phương Bất Bại buông bút, phê xong phong thư cuối cùng, thần nhiên đưa thư cho Dương Liên Đình đang bận rộn đến đầu đầy mồ hôi: “Đưa Khúc trường lão.” Nói xong Đông Phương Bất Bại lại vui đầu tiếp tục xem sách của hắn.

“Vâng!” Dương Liên Đình ôm một chồng thư lui ra ngoài.

Đông Phương Bất Bại giương mắt nhìn Dương Liên Đình đi khỏi, tay lấy quyển khác lật xem, càng lật, mặt càng trầm.....

## 14. Chương 14

Dương Liên Đình lần này hoàn toàn ngu ngơ, không biết đây là thành thật với nhau? Hay là muốn tìm có giết mình?

Hương bao?

Hà bao?

Đông Phương Bất Bại dư quang qua khe hở giữa trang sách, ánh mắt sắc bén đảo qua chỗ Dương Liên Đình vừa đứng, một tiểu hà bao hồng nhạt được thêu tinh tế rõ ràng bị rơi khi Dương Liên Đình xoay cước bộ, nằm trên sàn gai mắt đến kì lạ, đáng chú ý là hình thêu hoa nở, nở rõ xinh đẹp.....

Thư trên tay Đông Phương Bất Bại nháy mắt hóa thành bụi.

Dương Liên Đình đi, Đông Phương Bất Bại nhìn, hắn không nói, cũng không gọi lại, chính là hai mắt nhìn hà bao kia, muốn phóng vạn châm vào hà bao bộ dáng nở hoa đó, rồi nghe tiếng cửa mở ra, nhẹ nhàng khép lại, sau đó là tiếng bước chân hướng đi xuống, đầu tiên là thông thả, tiếp theo là chạy chạy —

Đông Phương Bất Bại vung tay, dựa vào ghế đứng dậy, đi đến hà bao nhỏ nhỏ dám can đảm đối hắn thị uy, tiện tay nhặt lên hà bao bị rơi này.

Chất liệu không coi là vô cùng tốt, thợ làm cũng không hẳn là giỏi, chỉ có thể nói là khi thêu để tâm thôi, mỗi đường châm phàm là người hiểu chút châm tuyến đều biết, từng đường may trong lúc đó đều ẩn tàng tình ý, kéo dài nhẹ nhàng như tình ý nữ tử, tựa như điệp vũ bay loạn — tựa như hắn lúc nhỏ, mỗi một lần thấy mẫu thân vì phụ thân may xiêm y.

Hạnh phúc sao?

Đông Phương Bất Bại đầu ngón tay lật xem hà bao, xem thường thủ công thô tạo này, nhưng không cách nào quên mẫu thân năm đó khi may quần áo mỗi đầy ý cười hạnh phúc, hắn hồi bé mỗi lần nhìn lên mẫu thân cũng mong mỗi điều đó, có một ngày có thể giống mẫu thân gặp một người có tình cảm chân thành, cũng có đôi mắt ngóng nhìn, si ngốc như vậy dõi theo chính mình thân ảnh.....

Đông Phương Bất Bại hạ mắt, tay sờ, hà bao tựa như nở hoa tơ, theo đầu ngón tay Đông Phương Bất Bại mở ra, những hạt nhỏ bay tán loạn như tuyết, tuyết hồng nhạt, rất thơm, giống nữ tử nhập xuân tình ý, cũng giống kí ức cùng giấc mộng xưa đã lâu dài đến mức hắn cơ hồ quên mất.

Đông Phương Bất Bại mở cửa sổ, cầm trong tay phần còn lại đưa vào trong gió, bay đi, như quá khứ cơ hồ đã quên đi, sau khi mất song thân, hắn chỉ có thể dựa vào Đồng đại ca, hắn chỉ có thể gia nhập Nhật

Nguyệt thần giáo tàng long ngoạ hổ, khi đem mệnh mình giao lên thân kiếm, trong mắt Đông Phương Bất Bại đã không còn thứ tình cảm mãnh mai tinh tế đó.

Gió núi mãnh liệt thổi mạnh, tràn đầy phòng ốc, Đông Phương Bất Bại như trước đứng lặng trong gió cuối xuân, mặc cho gió thổi y bào hần tung bay, hồi ức như triều dâng, như nước lũ phá tan đê lớn, đem giọt giọt khổ cùng đau khi mới vào Nhật Nguyệt thần giáo này ập tới.

Hắn Đông Phương Bất Bại không có tuyệt thế võ công gia truyền, cũng không thể dựa vào nhân vật quyền thế, lại càng không là kỳ tài tập võ trăm năm mới có, mà mấy thứ tiểu thuyết như gặp được cao nhân chỉ điểm, thiếu niên anh hùng trong động có kỳ ngộ, hắn Đông Phương Bất Bại nghĩ cũng không dám nghĩ, cũng chưa từng tin tưởng, ngay cả một chút nhân hạ lười biếng cũng không dám có, từ mười hai tuổi năm ấy, hắn không biết chơi đùa là gì.

Gà gáy khởi vũ, đêm thu hết đao, hướng thỉnh giáo mỗi vị tiền bối, trong giao chiến nghiên ngẫm đối thủ, trong lúc liều chết tìm kiếm chiêu thức giết người nhanh nhất.....

Nghĩ về ngày đó, Đông Phương Bất Bại vì chính mình khi còn trẻ đơn độc tinh thuần, thờ dài rồi lại mỉm cười, không khỏi cảm khái, Đồng đại ca khi đó là bậc đại ca so với hắn vào đời sớm hơn, sớm gia nhập Nhật Nguyệt thần giáo hơn, vậy mà kém hơn hắn, mà chính hắn khi chết cũng sẽ không làm người ta nhớ kỹ hơn con kiến.

Giang hồ..... Là cái gì?

Là sát cuộc đua giết cùng bị giết, nơi này mỗi người chỉ có rất tốt, càng mạnh, trò giỏi hơn thầy mà thắng mới có thể sống được lâu, mới có được tôn nghiêm, mà hắn Đông Phương Bất Bại đi tới cuối cùng, chịu bao sỉ nhục, khổ luyện đi bước một lên ngôi cao nhất Nhật Nguyệt thần giáo, có lẽ rất vất vả, cho nên mấy năm nay, hắn trong mắt cái gì đều nhìn không thấy, thậm chí ngay cả thất vị phu nhân kia, hắn cũng không từng thật sự nhớ kỹ một ai.

Mọi người đều nói, hắn Đông Phương Bất Bại là một người lãnh huyết vô tình.....

Lãnh huyết vô tình!

Đông Phương Bất Bại khoe miệng dậy lên một chút cười lạnh, hắn cảm thấy từ này tựa như vì hắn mà xuất hiện, vì kẻ thị sát thành tánh như hắn mà đặc biệt viết, đang muốn hảo hảo tán dương từ này một phen, lại nghe ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, tâm không khỏi hơi có chút chờ đợi, chính là không hiểu đó là đợi cái gì.

Hắn chỉ nhớ rõ, Liên đệ khi nghe tin hắn một đêm giết chết bảy vị yêu thiếp, đã dùng đôi mắt khiếp sợ nhìn hắn, đôi mày rậm nhăn chặt lại, nói lên điều Hắc Mộc Nhai không người dám nói:

“Liên Đình nghĩ trời cao ban thưởng nam tử dương cương khí phách, giao cho nữ tử mỹ lệ âm nhu, là vì muốn cho hai người kết thành phu thê gắn bó suốt đời, hành động của giáo chủ, thống sát nhân tâm, chẳng lẽ một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa cũng là thứ không đáng nhắc tới trong chốn giang hồ?”

Đông Phương Bất Bại nhớ rõ chính mình một khắc kia, sát ý đã bùng dậy, đối với lời của Dương Liên Đình cực kỳ nổi giận, tay lúc ấy đã vòng quanh cổ Dương Liên Đình, đầu ngón tay hắn có thể cảm giác máu Dương Liên Đình chảy nhanh hơn dưới cổ, hắn vô cùng rõ ràng, bản thân không cần dùng sức, chỉ cần cổ tay gấp lại, cổ Dương Liên Đình sẽ như chiếc đũa gãy đổ sang một bên, vĩnh viễn không thể lăm miệng thêm một câu.

Nhưng Dương Liên Đình trong mắt lần đầu tiên dày đặc lãnh ý cùng khinh thường, lần đầu tiên làm hắn đông cứng, hắn trong mắt Dương Liên Đình thấy hai chữ “Đáng thương”, tâm hắn liền nổi sấm, đó là điều hắn đã từng không quan tâm—

Thế gian này hắn không yêu bất luận kẻ nào, mà người yêu hắn cũng chẳng có ai! Liên ngay cả người hắn từng một lòng nguyện trung thành Nhậm Ngã Hành cũng phản bội hắn, Đồng đại ca cũng vì ghen tị mà không còn thân cận với hắn..... Mà bảy thiếp thất kia cũng chỉ là yêu Đông Phương Bất Bại quyền thế, ngay cả người khi nhỏ bám chặt núp lấy, suốt ngày nói thích hắn Liên đệ, nay cũng chán ghét hắn!

Đó là lần đầu tiên từ khi hấn tự đảm nhiệm chức giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo, trong lòng cảm thấy một tia sợ hãi, hấn là vô địch, Quỷ Hoa Bảo Điển quả thật cho hấn vô thượng siêu việt, nhưng hấn thời khắc đó mới hiểu, hấn như trước vẫn là một phàm nhân, hấn khát vọng được yêu, ít nhất thì khi hấn chết, hấn muốn được người nhớ kỹ không vì chữ thiên hạ vô địch, hấn muốn một người ghi nhớ hấn, toàn tâm vì hấn mà khóc.

Đông Phương Bất Bại nhớ rõ hấn một khắc kia trợn to đôi mắt không thể tin của mình, cảm tức nhìn Liên đệ của mình, vào cái kẻ dùng đôi mắt tràn ngập oán giận cùng “người thực đáng thương”, hấn ngăn chặn cuộn cuộn trong lòng, cười lạnh nói: “Nực cười, bỗng tọa chỉ nghe nói ‘Vợ chồng vốn là chim trong rừng, đại nạn đến đều là tự bay.’”

Mạng Dương Liên Đình bị hấn nắm trong tay, lại còn có thể mím môi, khoe miệng dính máu cười lạnh nói:

“Đó cũng là người không hiểu tình yêu đáng thương! Liên Đình chỉ biết, lấy chân tâm đãi nhân, vợ chồng hoạn nạn cùng sinh cùng tử, là ‘Không cầu đồng nhất sinh, nhưng cầu đồng nhất tử’, Liên Đình là một người nhu nhược, là một phế nhân, nhưng Liên Đình hiểu được, cuộc đời này nếu gặp người thật lòng, tất sẽ lấy thật lòng đáp lại, cầu thề sống chết bên nhau, ngay cả khi nàng phụ ta, ta cũng nhớ mãi thâm tình ngày xưa.....”.....

“Cuộc đời này nếu gặp người thật lòng, tất sẽ lấy thật lòng đáp lại, cầu thề sống chết bên nhau.....”

Đông Phương Bất Bại nghĩ câu nói kia của Dương Liên Đình, bên tai nghe Dương Liên Đình lẳng lặng đẩy cửa tiến vào, không khỏi bỗng nhiên mở miệng:

“Ngày xưa, khi bỗng tọa mới tiến Nhật Nguyệt thần giáo, chỉ thấy Nhật Nguyệt thần giáo cấp bậc sâm nghiêm, đi lên là kiếm khí lạnh như băng dày đặc hàn ý..... tuyết trên thiên không, đẹp nhưng giống như không phải là màu trắng.....” Không biết vì cái gì lại nhắc tới một chút, nhưng Đông Phương Bất Bại đột nhiên hy vọng Dương Liên Đình hiểu hấn, hấn không quan tâm người trong thiên hạ nói hấn Đông Phương Bất Bại vô tình lãnh huyết, nhưng hấn hy vọng Dương Liên Đình..... có thể khác.

Khác đến đâu? Hấn còn không biết! Nếu nam nhân cùng nam nhân trong lúc đó có thể tương hứa, hấn kỳ vọng đó là “Cuộc đời này nếu gặp người thật lòng, tất sẽ lấy thật lòng đáp lại, cầu thề sống chết bên nhau.....” người thật lòng..... Ý tưởng chợt tới này làm mặt nước tâm Đông Phương Bất Bại tựa như bị ném cự thạch, tâm hồ tràn ra sóng gợn tầng tầng.

“.....” Dương Liên Đình cũng sửng sốt, hấn không hiểu Đông Phương Bất Bại có ý gì? Là đang nhớ lại? Hay đang tự lẩm bầm? Hấn không khỏi rón ra rón rén tính rời phòng, mấy lần tìm được đường sống trong chỗ chết không có nghĩa mệnh hấn dài, nhất là sau khi Đông Phương Bất Bại đêm đó chém giết bảy mĩ thiếp của y, Dương Liên Đình càng có giấc ngộ gần vua như gần cạp.

“Liên đệ, người sợ ta?”

Đông Phương Bất Bại nghe tiếng bước chân Dương Liên Đình dịch chuyển, vội vàng quay đầu, hấn từng hy vọng người trong thiên hạ đều sợ hãi hấn, nhưng sau hấn lần này bế quan đi ra, hấn mới phát hiện mình thật sự đáng thương, cái gọi là chỗ cao không thắng hàn, hấn không muốn cô đơn cả đời, nhưng cũng đã bị cách ly với nhân thế bên ngoài —

Thế giới của hấn cũng từng có huynh đệ nghĩa khí, hào khí can vân, chính là đến cuối cùng, hết thấy ân tình, thương thức, hoan ái đều gần đây ngơ vực vô căn cứ.....

“Ách?” Ý gì?

Dương Liên Đình thật sự không hiểu, giáo chủ trở nên càng ngày càng làm người ta đoán không ra, nhớ khi mới gặp giáo chủ cũng hỏi qua một câu như vậy, Dương Liên Đình chưa suy tư thêm đã nói: “Người trong thiên hạ không ai không úy kỵ thần công cái thể của giáo chủ.” Vô môn ngửa này khiến cả Dương Liên Đình cũng cảm thấy chính mình nổi da gà.

“.....” Đôi mắt mong đợi của Đông Phương Bất Bại nháy mắt ảm đạm, rủ xuống suy nghĩ, nhàn nhạt hỏi: “Ta chỉ hỏi người, không hỏi người trong thiên hạ!” Người trong thiên hạ, cùng hấn Đông Phương Bất Bại không quan hệ.

Đông Phương Bất Bại hơi ảo não, trong lòng phiền muộn, không khỏi ghen tị với bảy phu nhân đã chết kia của hắn, dù chưa bao giờ gặp, nhưng vì là nữ tử nên Liên đề có thể mạo hiểm tánh mạng, vì các nàng mà bất bình, có thể thấy nữ tử trong lòng Liên đề trân quý bao nhiêu.....

“Liên Đình là một phạm phu, không phải cũng là một người trong thiên hạ sao?” Có khác nhau sao?

Dương Liên Đình thực loạn không hiểu Đông Phương Bất Bại hôm nay lại muốn xưng khúc thể nào, không thể không nghĩ tới đêm đó trước khi giáo chủ bế quan, hai nam nhân sờ tới sờ lui, giáo chủ tự cung nên không có việc gì, hắn Dương Liên Đình còn đầy đủ, không muốn lại trong nước sôi lửa bỏng như vậy.

“Người.....”

Đông Phương Bất Bại muốn mở miệng nói gì đó, lại không biết nói thế nào, hắn thật ra từng nghe nói qua việc nam nam, nhưng đây là chuyện tình không công khai, hắn cũng chưa từng để ý, ngay cả nữ nhân cũng là Nhậm giáo chủ cho, hắn muốn thì đoạt, yêu là cái gì?

Yêu là gì? Mở miệng thế nào? Đông Phương Bất Bại do dự, thấy đôi mắt cố gắng xem hiểu của Dương Liên Đình, hắn Đông Phương Bất Bại muốn, nhưng nên nói thế nào thành lời?

“Giáo chủ.....” Người.....

Dương Liên Đình lần đầu tiên nhìn Đông Phương Bất Bại bộ dáng muốn nói lại thôi, trong lòng không khỏi bồn chồn, hình như hắn biết ý tứ của lời y muốn nói, chỉ là hắn xưa nay ngu dốt, thật không nhìn thấu triệt cõi lòng của y.

Đông Phương Bất Bại mắt nhìn sang bên khác, nhớ lần đầu tiên mình nói “Ta thích ngươi, ngươi chính là của ta” Nói như vậy thì dù y từ chối cũng coi như mình thật hào sảng, nhưng nay mở miệng, nếu người kia cự tuyệt, hắn Đông Phương Bất Bại, đường đường giáo chủ sẽ chẳng còn mặt mũi nào, lại không muốn dễ dàng mở miệng tỏ tình trước với y.

“Người.....” Đông Phương Bất Bại nhú mày, nóng vội, nhưng trên mặt như trước là lạnh lùng ngạo nhân, “Cảm thấy bốn tọa là một người vô tình sao?” Lời này vừa nói ra, Đông Phương Bất Bại đột nhiên rất muốn cắn đứt đầu lưỡi mình.

“Ách?”

Dương Liên Đình lần này hoàn toàn ngu ngơ, không biết đây là thành thật với nhau? Hay là muốn tìm cơ giết mình?

## 15. Chương 15

Ai sợ ai? Hắn chờ chính là Dương Liên Đình không sợ hắn.

“Ra ngoài –”

Chán ghét vẻ mờ mịt trong mắt Dương Liên Đình, Đông Phương Bất Bại phát tay áo, đầu ngón tay lại âm thầm làm thủng trang sách, nếu nghe thì sẽ không nghe được trả lời vừa ý, lại càng không muốn mình khi không vui lỡ tay giết Dương Liên Đình.

Ách?

“Vâng!” Dương Liên Đình vâng lệnh cúi người quay đầu xuất môn, dù chưa hiểu được tại sao Đông Phương Bất Bại trước sau mâu thuẫn, nhưng làm tổng quản lâu ngày, tự nhiên học được một bộ bảo mệnh chi đạo – chính là vô luận hiểu hay không, giáo chủ mệnh lệnh không thể làm trái, phạm vào thì phải chết, như thất vị phu nhân kia chính là bằng chứng.

Nhưng theo Dương Liên Đình cước bộ đi ra ngoài, thanh âm cửa bị khép lại nhẹ nhàng kết thúc, Đông Phương Bất Bại tâm tình cũng nháy mắt trở nên tồi tệ, giận dữ đứng lên, vung tay ném sách lên cánh cửa vừa khép, tựa như cửa kia chính là tên Dương Liên Đình không hiểu tâm sự hắn, là cái loại không đánh không tính ra!

Ngoài cửa chỉ nghe tiếng “Phanh –”! Trang sách xuyên cửa nửa phân.



Dương Liên Đình ngoài cửa trong lòng ngẩn ra, quay đầu, chỉ thấy sau đầu mình là một trang giấy đã vạch thành cái khe trên cửa, cơ hồ sẽ xuyên môn mà ra, nhắm chính giữa cái ót hần, không biết nên nói giáo chủ ra tay chậm nửa bước, hay là hần hôm nay mạng lớn, dù sao giáo chủ tạm thời có vẻ còn không muốn giết hần!

Dương Liên Đình trấn định lại, hít một hơi, xoay người, có chút may mắn vì tạm thời giáo chủ sẽ không giết hần, cứ thế này sống một ngày lại đợi một ngày, làm người lúc nào cũng có thể chết, khiến song thân người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh!

Dương Liên Đình nắm chặt thư tín trong tay, trong đầu nghĩ đến lời phụ tử “Người nói Tư Mã thiên cuộc đời này quý nhất ở điểm nào? Là dám sống!”

Có gan sống..... Dương Liên Đình cảm thấy một cổ dũng khí dâng lên trong lòng, nhắc chân nhấc bậc thang mà đi, cước bộ vững vàng, hần mang tình tự quật cường cùng hào hùng giữ mạng sống trong hang hổ, càng chạy càng thêm mạng mẽ, trong đầu tất cả đều là Đông Phương Bất Bại không đáng sợ, đáng sợ là chính mình sợ hãi.....

Nhưng Dương Liên Đình vừa bước đến bậc thứ ba, một câu phá không xuyên cửa mà đến “Tên nhu nhược!”

Rõ ràng, rõ ràng, tựa như một câu bình luận đá đến chỗ mềm mại cuối cùng trong lòng Dương Liên Đình — đó là giáo chủ thanh âm!

Dương Liên Đình sắc mặt nhất thời đỏ bừng, trước mắt một mảnh huyết sắc, tay nhanh siết lại, ngực khí huyết cuộn cuộn, tình cảnh mấy tháng nay nảy lên trong lòng, ngực rõ ràng đang nói nhẫn! Nhẫn! Nhẫn! Nhẫn —

Nhỏ không nhẹn sẽ loạn mưu lớn..... Muốn sống trước..... Nhưng, sĩ tử khả sát không thể nhục — huyết bốc lên đầu, trong lúc nhất thời cũng moi đầu được dũng khí, Dương Liên Đình thể nhưng lại xoay người đẩy cửa ra, thả xấp thư rơi trên mặt đất, đứng ở trước cửa, trừng mắt nhưng tựa hồ không thấy rõ Đông Phương Bất Bại trước mắt, chỉ nhớ rõ Đông Phương Bất Bại thốt ra câu kia: “Tên nhu nhược!”, chỉ nhìn thấy Đông Phương Bất Bại, chỉ nhớ y diện mạo khuyên thành, trong mắt hần —

Thấy thế nào cũng giống nữ nhân!

“Ta Dương Liên Đình không sợ người.....” Người giết ..... Ba chữ nói không nên lời! Không phải Dương Liên Đình giờ phút này khiếp đảm, mà là Đông Phương Bất Bại áo lộ chỗ dưới cổ, làm Dương Liên Đình vốn ghen mấy tháng phun huyết —

“Giáo chủ.....” Dương Liên Đình che cái mũi quay lưng lại, không hề tự giác để khoảng không phía sau cho Đông Phương Bất Bại, mà vừa rồi một phen muốn lao tới lăm lẹm đâm cảm sẵn sàng chết, cũng đều bị một tay máu mũi giấu đi khí thế, chỉ còn lại chật vật.

“Liên Đình.....” Thất lễ!

“Liên Đình cáo lui.....”

“Đi chỗ nào?” ổng tay áo đỏ thắm chắn cửa.

“Ách?” Dương Liên Đình giương mắt, ôm cái mũi tròn mắt, phát hiện Đông Phương Bất Bại vẫn còn lộ rõ làn da trắng như tuyết dưới áo, ngay tại trước mắt, không khỏi dư quang quay sang một bên.

“Bốn tọa hỏi người đi nơi nào?” Đông Phương Bất Bại tới gần, tựa tiểu phi tiểu, đem dáng vẻ chật vật của Dương Liên Đình đặt trong đáy mắt, hần thấy rõ, là phản ứng mọi nam nhân đều hiểu — nguyên lai Dương Liên Đình cũng không phải đối hần vô cảm.....

“Ách..... Đi xuống! Đúng..... Liên Đình cần đi xuống! Đưa.....” Thư..... Đã vút rơi ngoài cửa tán loạn.

Liên Đình cúi người, hận giờ phút này không thể dịch chuyển tức thời, mà phải đi nhặt đám thư trắng như tuyết rơi loạn trên đất.

“Người nói, người không sợ bốn tọa??”

Đông Phương Bất Bại hạ mắt xem Dương Liên Đình giống như phủ phục dưới chân mình dọn dẹp đám thư, liền nhin không được, dùng chân trần dẫm một phong lại một phong Dương Liên Đình chuẩn bị nhặt lên, im lặng chờ, chờ Dương Liên Đình nâng cái đầu luôn muốn trốn tránh mình lên, để nhìn lên hắn, hắn muốn Dương Liên Đình nhìn vào mắt hắn, muốn biết đôi mắt ấy có phải mang tình cảm hắn đang nghĩ đến không.

“Ách –” Lại một phong thư bị bàn chân như bạch ngọc của Đông Phương Bất Bại giẫm!

Dương Liên Đình không dám ngẩng đầu, nhưng chỉ nhìn cái chân dẫm lên giấy, cũng cảm thấy y đúng là thất thường kì quặc, trong lòng nói thầm: Người lớn lên giống nữ nhân thì thôi, thế nhưng ngay cả đôi chân to nam nhân cũng lớn thành bộ dáng tốt như vậy, này không phải làm hắn Dương Liên Đình chạy trời không khỏi nắng sao?

“Chuyện gì?” Đông Phương Bất Bại từng bước tiến về phía trước, chính đến dẫm tay Dương Liên Đình, bắt quá lần này hắn không dùng lực, chỉ là dẫm lại không sử dụng lực, nhưng cứ như vậy, thân là thuộc hạ Dương Liên Đình cũng không dám rút tay khỏi chân giáo chủ.

“Giáo chủ.....” Dương Liên Đình nhìn Đông Phương Bất Bại chân làm càn, cố gắng gạt bỏ vọng niệm muốn áp đảo giáo chủ, cố gắng mắt nhìn chăm chăm giáo chủ chân, dõi nhìn theo giáo chủ y bào thon dài hướng lên trên, nhưng nói thì dễ, làm thì khó, giáo chủ y bào xẻ thật lớn thật dài, chân tựa làm từ sứ trắng, khiến ánh mắt dư quang nhìn đắm đắm và tâm run rẩy, giáo chủ mặt còn không có thấy, mắt Dương Liên Đình đã làm phản lí trí cứ dính vào bắp đùi.

Trắng trơn phản bội!

Dương Liên Đình mắt đứng hình ở bắp đùi Đông Phương Bất Bại một lúc, cuối cùng kiên trì sụp đổ! Vừa rồi còn trong lòng kêu gào “Ta không phải người nhu nhược” đảo mắt liền biến thành “Ai sợ ai!”

Ai sợ ai? Hắn chờ chính là Dương Liên Đình không sợ hắn.

Đông Phương Bất Bại khoe miệng giương lên cười một chút, nhìn mắt Dương Liên Đình khi nhìn mình chuyển thành ám sắc, đôi mắt thường ngày ngày nguyệt trang cung kính giờ tràn ngập một loại dã thú hơi thở, Đông Phương Bất Bại kiêu ngạo lần đầu tiên cảm thấy một loại khát vọng, một loại khát vọng bị chinh phục, rất kỳ quái, thực không hiểu, không phải kiểu cô tịch chỗ cao không thẳng hàn, mà là lần đầu tiên muốn mang một người cùng đi chỗ cao nhất, hưởng thụ cao nhất chờ đợi.

Hắn chờ, vô cùng sốt ruột, nhưng lại không muốn dọa tiểu thú vừa mới tìm về được trước mắt, làm nó trở lại thời điểm ngày thơ, Đông Phương Bất Bại chân không khỏi vì trông đợi mà hơi hơi sử dụng lực.

“Giáo chủ.....” Dương Liên Đình nhìn Đông Phương Bất Bại ánh mắt nỉ non, tựa như thần tử hỏi nữ vương, ngữ khí giống như thỉnh cầu, càng muốn đang hỏi: “Người nguyện ý sao?”

Đông Phương Bất Bại không cười, cũng không nhíu mày, chỉ là thần nhiên hạ mắt xuống như muốn suy xét, lại tựa như một loại cao ngạo ngầm đồng ý, không cự tuyệt mà thôi.

“Giáo chủ –” Dương Liên Đình biết chính mình đang gọi Đông Phương Bất Bại, nhưng hắn thì hay rồi, giống bị dụ hoặc mê đảo tâm hồn, mắt thấy Đông Phương Bất Bại trước mặt, trong lòng biết hắn là giáo chủ, là một đại nam nhân, nhưng trong mắt, trong tay, cả người như nhập ma, như có ai nói cho hắn biết, Đông Phương Bất Bại đang triệu hồi hắn đi vào, đi vào, vào nơi thiên địa chỉ có hai người họ.....

Đông Phương Bất Bại đã không hề cử động, như trước vẫn duy trì tư thế đứng thẳng vừa rồi, hắn cảm giác Dương Liên Đình trong tiếng gọi thứ hai là bàn tay thoáng làm bữa di chuyển, mắt buông xuống hơi hơi rung động, thân thể trong nháy mắt cứng lại, hắn không biết đó là tâm trí hay vẫn là da thịt lưu ngân, chỉ biết là Dương Liên Đình kia tiếng thứ hai “Giáo chủ.....” đã tuyên cáo y muốn tiến tới, mà hắn ngầm đồng ý loại hành vi dám can đảm phạm thượng này.

Chính là..... Trong giây lát —

Khác thường!?

“Liên đệ.....” Tay nắm chặt vai Dương Liên Đình, Đông Phương Bất Bại đột nhiên trợn mắt nhìn thẳng mặt Dương Liên Đình giờ phút này —

Lần đầu tiên khác thường là sau khi Đông Phương Bất Bại đánh bại Nhâm Ngã Hành, Đông Phương Bất Bại khi đó cảm thấy bất an, tựa như khi hắn muốn mưu đoạt giáo chủ vị một khắc không yên, lại giống nóng cháy khát vọng muốn chạm đến giáo chủ vị, muốn lấy được, lại không yên tâm vì sự mạo hiểm trong đó.

Lúc này đây hắn không ngăn cản, cũng không ngầm đồng ý, giống như muốn cân nhắc, lại sợ bỏ qua cơ hội cân nhắc, mà đã bỏ qua rất khó có lại!

“Giáo chủ!” Dương Liên Đình tiếng thứ ba dồn dập.

Dương Liên Đình đã không biết người kêu này là ai, là hắn, không phải hắn, có lẽ là hắn — đã không phải hắn mà hắn từng quen thuộc. Nếu nói vừa rồi là giáo chủ triệu hồi hắn đi vào, như vậy giờ phút này, Dương Liên Đình chỉ cảm thấy hắn khẩn cầu giáo chủ, xin ngài cho phép hắn đi vào — đi vào thế giới họ chỉ thuộc về nhau, cho dù chỉ khoảnh khắc rồi sẽ chết luôn cũng không để ý.....

Nhưng giáo chủ giống nữ vương đứng ở thành lâu luôn thay đổi chủ ý, hắn quan sát Dương Liên Đình, không mở cửa! Cũng không nói vì cái gì.

“Giáo chủ.....” sau một tiếng thỉnh cầu cuối cùng, hóa thân thành giận thú, Dương Liên Đình cảm thấy mình tựa như một đầu mãnh thú xông vào hồng thủy tìm chết, hướng tới cửa thành mãnh lực va chạm, muốn phá chỗ xung yếu để vào thành, đi vào thế giới kia, để làm nữ vương biết thế giới kia cất giấu thế gian tuyệt diệu, chỉ có hắn biết.....

Nhưng nữ vương đổi ý, vẫn là đổi ý —

“Phanh —”

“Phốc —”

Thanh âm máu cùng xương gãy, Dương Liên Đình bị đẩy xuất môn suýt nữa ngã nhào xuống vách núi, nếu không phải Đông Phương Bất Bại hoàn hồn kịp lúc theo bản năng bảo hộ y, Dương Liên Đình đã muốn rời khỏi Hắc Mộc Nhai, hóa thân thành thịt nát — đó là nếu phía dưới không có ác điều hay quạ đen gì đó.

Người ngoài phòng chỉ thấy trong điện quang hỏa thạch, một cái bóng trắng lóe ra, chớp mắt sau một đạo hồng ảnh cũng chợt vút qua, giáo chủ đại môn đóng, ngoài cửa huyết đỏ tươi kia đập vào mắt —

Người hầu đối diện — lại chết một tổng quản, kế tiếp tìm ai đây?

## 16. Chương 16

Liên Đình trong lòng có tương ứng, kiếp này thắm ước bầu bạn bên nàng, chết già không rời, thỉnh giáo chủ thành toàn!

Huyết.....

Đập vào mắt là máu tươi như hồng vũ rơi trên đất, từng giọt từng giọt.

“.....” Liên đệ!

Đông Phương Bất Bại xé rách hồng bào trên tay áo, không chút nghĩ ngợi vươn tay hướng về ngực Dương Liên Đình.

“Ba —” tay Đông Phương Bất Bại bị Dương Liên Đình ngăn lại.

Đông Phương Bất Bại ngẩn ra, nâng mắt, đã thấy Dương Liên Đình chặt vật quay đầu sang bên — hắn còn sống!

“Chỉ gãy mấy cái xương sườn!” Đông Phương Bất Bại mắt trầm nói nhỏ, Dương Liên Đình bình thản nghe, không biết là tức giận hay không.

“Tạ giáo chủ!” Dương Liên Đình cắn răng, rồi bụm tay lên miệng ho vài tiếng, nhìn xuống, mắt thấy chính mình một tay là huyết, không muốn ngược lên nhìn người kia, dám can đảm xâm phạm giáo chủ là chính mình tự làm tự chịu. Đau — nghiêng rằng!

“Tạ bổn tọa cái gì?” Đông Phương Bất Bại nhú mày khó hiểu, hắn còn chưa thi ân!

“Tạ giáo chủ..... Không giết..... Chi ân!” Dương Liên Đình tay lạnh giá, mồ hôi lạnh theo thái dương Dương Liên Đình từng giọt chảy xuống, đó là đau, đau khi xương cốt nát, nhưng dù bị mồ hôi lạnh làm cho mờ hồ, thì giờ phút này, hắn vẫn rõ ràng nhớ rõ, hắn vừa rồi làm cái gì.

Đông Phương Bất Bại hạ mắt, tự nhiên biết ý tứ của Dương Liên Đình, hắn không nói gì không có nghĩa ngầm đồng ý, chuyện đã xảy ra, mạo phạm, đi vào, hiện tại nhắc lại có chút đầu đuôi lẫn lộn, nam nhân có một số việc không cần so đo, nhưng có vài việc lại liên quan đến tôn nghiêm.....

Thế nhưng lại đem hắn làm nữ nhân.....

Đông Phương Bất Bại trong nháy mắt mặt xanh mét — nhất là câu sau của Dương Liên Đình, cảm giác đau như nơi nào đó bị xé rách.....

“Nôn —” Một trận đau nhức, một ngụm máu tươi phun ra từ yết hầu Dương Liên Đình, rơi đầy trên những lá thư, hắn không thể cử động, Đông Phương Bất Bại còn chưa nói hắn có thể miễn tử, hắn Dương Liên Đình sẽ không thể xúc động, là hắn tự mình đa tình, là hắn không biết lượng sức, là hắn biết rõ tử lộ, cuối cùng vẫn là khuất phục thân thể kêu gào —

Vô luận thân thể đau cỡ nào, Dương Liên Đình vẫn cố gắng bày ra tư thế phủ phục, hắn không muốn chết, lại càng không muốn chết khó coi như thế trước mặt Đông Phương Bất Bại.

“Bổn tọa chưa nói không giết ngươi!” Đông Phương Bất Bại đứng dậy, trong dư quang của Dương Liên Đình, đôi chân thon dài ấy đứng thẳng, hình ảnh lưu lại chỉ có đôi chân lúc ban đầu dụ hoặc hắn.

“Liên Đình..... Đáng chết..... Thỉnh giáo chủ..... Giết Liên Đình!”

Dương Liên Đình vội dời mắt, nhưng nghiêng mắt đi, ngược lại lại thấy thân thể Đông Phương Bất Bại khi cúi người, thấy ẩn ký của chuyện vừa rồi, trong lòng nhảy lên, tụ huyết trong \*\*\*g ngực lại dâng lên chảy ra khoe miệng.

“Ngươi muốn chết? Ha ha ha ha!”

Đông Phương Bất Bại cảm thấy trong lòng không còn ý nghĩ sát Dương Liên Đình, hắn có lẽ cũng chưa từng muốn, hắn không thích kết quả này, hắn muốn Dương Liên Đình, cả thân thể và tâm hồn, nhưng nghĩ đến Dương Liên Đình cả gan làm loạn, nghĩ đến Dương Liên Đình..... cư nhiên đặt hắn dưới thân làm chuyện đó, kiêu ngạo tựa như tự lại thành một cổ buồn bực trong lòng, hận không thể đem Dương Liên Đình xương cốt đều nát.

“Bổn tọa sẽ không giết ngươi!” Đông Phương Bất Bại không mặc y phục, tùy ý cài đai lưng, lấy chân đá đá đầu Dương Liên Đình, hắn thật sự thực sinh khí, hắn rất muốn sủng Dương Liên Đình, cho Dương Liên Đình sự sủng ái mà thất phu nhân của hắn cũng không thể có được, nhưng..... Dám đem hắn làm nữ nhân.....

Đông Phương Bất Bại nghĩ, đơn giản cũng học Dương Liên Đình, vươn tay hướng nơi nào đó.

“Giáo..... Chủ.....” Dương Liên Đình kinh hoảng, lập tức hiểu Đông Phương Bất Bại muốn làm gì, “Thỉnh ngài..... Giết Liên Đình!” thân thể đau đớn chỉ có thể hơi hơi di động, giống chuột bị miêu bắt lấy, biết rõ không thể sống, nhưng không cách nào trốn chạy, muốn chết cũng không thể.

Lời này không làm Đông Phương Bất Bại có một tia mềm lòng, ngược lại còn làm Đông Phương Bất Bại tức giận — hắn Đông Phương Bất Bại vừa mới cho Dương Liên Đình muốn làm gì mình thì làm, thậm chí như vậy..... Cũng chưa từng có một tia khuất nhục, vậy mà Dương Liên Đình bộ dáng giờ phút này khiến Đông Phương Bất Bại không khỏi giận tím mặt.

“Xưa nay bổn tọa làm việc, người nếu thiếu ta một, tất phải đòi ngàn lần! Liên đệ, ngươi nói..... ngươi nên trả thế nào?” Đông Phương Bất Bại ngồi xuống, tay niết cầm Dương Liên Đình cười lạnh.

Da thịt thân cận nếu là khuất nhục, vậy hắn Đông Phương Bất Bại trong mắt Dương Liên Đình vừa rồi chẳng phải thành luyện sủng ư.....

Dương Liên Đình mắt ảm đạm, hạ mắt, đã biết sinh tử, cần gì phải khẩn cầu, vô lực đào thoát, Dương Liên Đình đơn giản nhắm mắt lại, quyết định vô luận Đông Phương Bất Bại đối hắn làm gì, hắn đều phải chết như một nam nhân.

Tê —

Ngực đau, như xương sườn lại bị bẻ gãy!

Đây là..... Nỗi xương?

Dương Liên Đình kinh ngạc trợn mắt, nhìn lên Đông Phương Bất Bại, khó hiểu.

“Bổn tọa muốn nối xương cốt để người sống thêm mấy ngày, người nói có phải thú vị hơn không!”

Đông Phương Bất Bại cười lạnh, không có chút ý tứ ta muốn cứu người, bộ dáng thoải mái như thợ mộc đóng ghế dựa.

Dương Liên Đình tâm trầm xuống, hắn tưởng họ trong lúc đó có tình..... Dương Liên Đình nghĩ vậy, mắt dời khỏi mặt Đông Phương Bất Bại — may mà khi nối xương hắn không đau kêu toáng, không có nhe răng đến khó coi, mà lý do hắn không muốn kêu đau, chính là hắn không muốn..... Không muốn làm Đông Phương Bất Bại cảm thấy hắn là người nhu nhược! Cho dù Đông Phương Bất Bại quyết định tra tấn hắn đến chết, hắn cũng quyết không cầu xin tha thứ, quyết không như quá khứ kêu la cầu xin.

“Sao không cầu bổn tọa giết người?” Đông Phương Bất Bại sắc mặt như thường.

“Giáo chủ..... Luyện tiếc sát Liên Đình!”

Dương Liên Đình lấy tay quệt máu trên khóe miệng, hắn ngẩng đầu, đôi mắt đen tràn ngập ta coi thường người, cố ý muốn chọc giận Đông Phương Bất Bại, muốn y một chưởng chấm dứt thống khổ của hắn.

Đông Phương Bất Bại nở nụ cười, đứa nhỏ kỹ xảo, bắt quá dùng không sai, hắn đúng là tức giận.

“Bổn tọa thích người.....” Đông Phương Bất Bại cười, chỉ là khóe miệng nhếch lên một chút, một tay nhẹ nhàng lướt qua vạt áo Dương Liên Đình, từ dưới mà lên..... từ trên xuống tinh tế mơn trớn, đó là loại thô ráp cùng đường cong thuộc về nam nhân, rộng rãi, gầy mà cứng rắn.....

Môi Đông Phương Bất Bại lại gần nói nhỏ:“Thoải mái không?” Hắn muốn Dương Liên Đình giống mình đã mê luyện Dương Liên Đình đụng chạm, thành thói quen, sau đó mê luyện chính mình vuốt ve, mê luyện mình hương vị da thịt.

Đau!

Đau lòng!

Xương cốt đau!

Mồ hôi lạnh theo trán Dương Liên Đình chảy xuống, từng giọt từng giọt chảy xuống, phân không rõ là nóng hay là mê loạn, hay là ngực đau.....

“[ nhẫn ].....[ nhẫn ].....”

Không nhớ rõ khi nào trong phòng chỉ còn lại ánh trăng, trăng chiếu xuống thân sắc Đông Phương Bất Bại như máu, Dương Liên Đình biết đó là máu chính mình.

“Bình Nhất Chỉ nói, người còn có thể sống nhiều năm!” Đông Phương Bất Bại thanh âm từ bên kia giường xa xôi truyền đến.

“.....” Dương Liên Đình không nói gì, ghét bản thân nhược thể như vậy, mắt chỉ nhìn tân nguyệt ngoài cửa sổ, thế gian này chẳng lẽ là thế giới của vô lâm cao nhân, không phải cao nhân, thì ngay cả làm nam nhân tôn nghiêm cũng không có?

Lần đầu tiên, lần đầu tiên Dương Liên Đình thật sự nhìn thấy khoảng cách giữa mình cùng Phương Húc ngày xưa — không phải khoảng cách giữa giáo chủ cùng giáo chúng, cũng không phải khoảng cách giữa quý tộc cùng thứ dân, mà là —

Thiên cùng địa không thể gần nhau, cũng không thể nhìn lên, chỉ có thể xa cách vĩnh cửu.

Dương Liên Đình muốn cười, nhưng trong lòng trào dâng cay đắng — nguyên lai trong lòng mình vẫn không buông Phương Húc! Thế nên mới có ảo tưởng, nên giờ mới có thể lại chịu cảnh này.....

Nam nhân tự tôn lần đầu tiên làm Dương Liên Đình trước mặt Đông Phương Bất Bại, cảm thấy cảm giác xấu hổ cùng thất bại khó nói nên lời, lại chỉ có thể vô ích nắm hai tay thành quyền, một mình run run, phát tiết sự không cam lòng trong lòng lên người chính mình.

“Đau?” Đông Phương Bất Bại không hiểu Dương Liên Đình vì sao run run, nghĩ đây là vì bị thương quá nặng.

“.....” Dương Liên Đình nhắm mắt, ngực đau đớn, làm hắn chỉ có thể như thì thầm thấp giọng hỏi: “Liên Đình không hiểu, Liên Đình có chỗ nào thụ giáo chủ xem trọng, được ưu ái như thế?” Người qua lại ở Quỷ Môn quan, kết quả chính là gan lớn!

Đông Phương Bất Bại không hề trợn mắt, chỉ cảm thấy vạn vật thiên địa không còn hơi thở của sinh mệnh, thế gian này chỉ còn hắn cùng Dương Liên Đình, chỉ cảm thấy yên tĩnh lại tràn ngập vui sướng, vừa nghe Dương Liên Đình hỏi như thế, mới vừa rồi mở mắt, chỉ thấy ánh trắng như nước, lấp lánh ngân quang, ngày xưa lạnh giá, bởi vì đối diện Dương Liên Đình nên căn phòng rộng như vậy tựa hồ trở nên đầy nhân khí.

“Người không sợ bổn tọa!”

“Giáo chủ đánh giá cao, Liên Đình chỉ là một người sợ chết nhu nhược!”

“Dám cãi lời bổn tọa, cho tới nay trừ bỏ Nhâm Ngã Hành, cũng chỉ có người còn sống.”

“Nhâm Ngã Hành?”

“Nhật Nguyệt thần giáo tiền nhiệm giáo chủ, người đối bản giáo thật đúng là rất để ý!”

“Nghe nói tiền nhiệm giáo chủ bế quan.....”

“Nhâm Ngã Hành bế quan..... Ha ha ha, hắn cho dù bế cả trăm năm, cũng không phải bổn tọa đối thủ, Liên đệ muốn hỏi hắn chết hay sống?”

“.....”

“Là người phương nào nhờ người dò hỏi bổn tọa?”

“Không ai nhờ Liên Đình!”

“Muốn hỏi cũng không sao, người hỏi, bổn tọa sẽ nói!”

“Liên Đình không có ý này, Liên Đình chỉ muốn nói, giáo chủ nhìn sai Liên Đình.”

“..... Sao không nói rõ ràng.”

“Liên Đình là một nam nhân, thân không năng lực, càn vô tuyệt thế vô công, không đáng được giáo chủ sủng ái.”

“Người sợ bổn tọa chán người, rồi sẽ giết người?”

“Sinh tử thì sao, chỉ là dưa xanh hái không ngọt, Liên Đình trong lòng không có giáo chủ, chỉ suy nghĩ độc một nữ tử mà thôi!”

“..... Muốn chọc giận làm bổn tọa giết người?”

“Liên Đình ăn ngay nói thật, không có ý lừa gạt giáo chủ.”

“Bổn tọa sẽ không lại tổn thương người lắm may!”

“Là Liên Đình trong lòng có tương ứng, kiếp này thâm ước bầu bạn bên nàng, chết già không rời, thỉnh giáo chủ thành toàn! Cho dù..... Chết cũng không hối hận!”

“..... Bổn tọa nếu không đáp ứng?”

“Sẽ gọi là thân ở Tào doanh lòng tại Hán, giáo chủ trí dũng song toàn, được cho đương kim vô lâm một thể hệ kiều hùng, độc bộ vô lâm đứng đầu thiên hạ, không người dám xưng thứ hai, có thể nói là nhân trung long phượng; Liên Đình luận quyền cước nhiều nhất cũng chỉ là vũ phu giữ nhà hộ viện, khác nhau một trời một vực, Liên Đình không dám trèo cao, cũng không xứng đứng bên tả hữu hầu hạ.....”

“Đủ rồi!”

“Vâng!”

“Người lừa gạt bốn tọa! Người chưa từng định hôn sự, cũng không cùng ai ước hẹn! Cái gọi là lòng có tương ứng, vốn là giả dối hư ảo!”

“Giáo chủ sai lầm rồi, nàng trong lòng Liên Đình rất sống động, vạn vật thất sắc! Nhật Nguyệt vô huy.”

“Xảo lười như hoàng!”

“.....”

“Bốn tọa không thả người, người không thể đến chỗ nàng ta!”

“Liên Đình sẽ đặt nàng trong lòng đến chết!”

“Hảo một câu đến chết không quên! Ha ha ha! Hảo một câu đến chết không quên, người nếu yêu nàng ngay cả mệnh cũng không cần, vậy người cứ như vậy từ trong phòng đi ra ngoài đi, nếu có thể sống trở về nhà của người, bốn tọa sẽ thanh toán cho người! Nếu.....”

Đông Phương Bất Bại giận dữ, không khỏi nói lời tàn nhẫn, lời tàn nhẫn còn chưa dứt, hắn đã thấy dưới ánh trăng, Dương Liên Đình chậm rãi vật lộn đứng dậy, không nhìn đôi mắt kinh ngạc của Đông Phương Bất Bại, lung lay dựa cột đứng lên, muốn đứng dậy mặc đồ rời đi.

“.....” Đông Phương Bất Bại ngực cứng lại, trừng lớn mắt nhìn Dương Liên Đình đã ngồi dậy, bắt đầu trứ y.

Đau – đau thấu nội tâm! Khóe miệng cắn nát, huyết giọt giọt theo khóe miệng chậm rãi tràn ra, chợt bị mu bàn tay lau đi.

Dương Liên Đình cố gắng cắn chặt răng, mặc cho mồ hôi lạnh vì đau như mưa trút xuống, cố gắng đặt tay tựa trên giường, chống đỡ thân thể đầy đau đớn, từng chút một từ trên giường đứng lên, không thể kêu, không thể nhú mày, càng không thể..... Sợ hãi những bậc thang dày đặc sau đại môn tối tăm! Một loại cảm giác khác hẳn với dũng khí kiên trì dâng lên trong đáy lòng Dương Liên Đình, đó là vì nam nhân tôn nghiêm —

Hắn không đáng để Đông Phương Bất Bại thích, càng không thể xứng đôi với Phương Húc hồi bé sớm chiều tưởng niệm, nên hắn trong mắt Đông Phương Bất Bại chỉ là đồ chơi..... Hắn thà cô độc sống quãng đời còn lại, cũng sẽ không làm đồ chơi của người khác!

Hoàn Đệ Thập Lục Chương

## 17. Chương 17

Đông Phương Bất Bại ngưng thần, nhìn Dương Liên Đình đang cố gắng, hắn như trước không hề cử động, chỉ nhìn, trong lòng ẩn ẩn đang chờ đợi, chờ đợi Dương Liên Đình đứng lên — không hiểu sao, hắn trong lòng có một cán cân, một đầu cán cân đang lằng lằng bình phán, nhưng vô luận kết quả bình phán thế nào, có một điều không thể nghi ngờ, rằng chắc chắn Dương Liên Đình là của Đông Phương Bất Bại, chỉ là sớm hay muộn!

Chỉ là kiên trì cùng cố gắng của Dương Liên Đình, nỗ lực muốn thoát khỏi hắn, làm tim hắn đau đớn, đem kiều ngạo của hắn xé rách chỉ còn mảnh nhỏ — hắn rất mâu thuẫn, Dương Liên Đình càng kiên trì càng làm hắn thêm yêu, nhưng như vậy Dương Liên Đình lại càng không có khả năng vì quyền thế, lợi lộc nên khuất phục hắn, thậm chí có thể vĩnh viễn sẽ không thương hắn.....

“Người cho rằng chỉ như vậy là có thể ra khỏi cánh cửa này?” Ra khỏi bàn tay và trái tim của Đông Phương Bất Bại ta?

Phủ thêm ngoại bào lên thân, Đông Phương Bất Bại sắc mặt như hàn băng, rõ ràng ban ngày bọn họ như keo như sơn, giờ phút này lại bị gió đêm ngoài cửa sổ thổi trúng làm thanh tỉnh, hắn biết hôm nay mình ra tay hơi nặng, nhưng..... Liên đệ kia đột nhiên..... Thật sự không thể tưởng tượng, hắn thật sự không hiểu nổi.

“.....!” Dương Liên Đình đã run rẩy đứng ở bên giường, mắt nhìn chăm chăm một góc mặt đất, giật mình, ánh trăng như mê hoặc, hắn lại vô thức nhớ nhung rồi cất bước, hắn không nhìn Đông Phương Bất Bại bên cạnh kia, giờ phút này quyết định rời đi, hắn mới thấy lòng có sự không muốn, đau nhẹ nhẹ, ly khai, sẽ không thể trở lại, Đông Phương Bất Bại tuy giết người không chớp mắt, nhưng là một quân tử nhất ngôn cửu đỉnh.

“Liên Đình không hiểu ý giáo chủ!”

Dương Liên Đình lung lay đi nhanh vài bước, cuối cùng dựa lưng vào đá cẩm thạch chỗ thư án, miễn cưỡng đứng lại, trong miệng không hề xuất huyết, nhưng cổ tay áo đã bị huyết nhuộm một mảng.

“..... Người tự tìm tử lộ!” Đông Phương Bất Bại muốn nhìn sang chỗ khác, lại không thể rời mắt khỏi Dương Liên Đình đang cố gắng, cố gắng thoát đi vì muốn cự tuyệt mình, kiêu ngạo trong hắn đang tan vỡ, đi cùng với sự trông chờ hi vọng ngày xưa.

“Liên Đình biết! Tạ giáo chủ thành toàn!” Dương Liên Đình chống lên án thư cố gắng đi về phía trước.

“.....” Đông Phương Bất Bại mắt càng nhìn càng lạnh lùng, hắn không đi đỡ Dương Liên Đình, cũng không cảm thấy Dương Liên Đình giờ phút này cần người nâng, hơn nữa hắn sớm đã quên người kia vì sao cần bị nâng. Chỉ cảm thấy giống như hồi nhỏ, khi cha mẹ lần lượt đoạn tuyệt rồi bỏ hắn, cứ chết như vậy không hề nhớ nhung.

“Liên đệ –” Mắt thấy Dương Liên Đình từng bước từng bước di chuyển, cuối cùng đã tiếp cận phiên đại môn nhất Dương Liên Đình cùng hắn trong cùng một thế giới, Đông Phương Bất Bại tâm như thất lại, cấp bách đến quên đi hô hấp, tựa như kia là một con đường không lối về, để người kia rời đi bỏ lại hắn:

“Nữ tử trong lòng người bộ dáng ra sao?”

Tay Dương Liên Đình vừa chạm đến đại môn, nghe người vừa hỏi, không khỏi sửng sốt, tuy không quay đầu nhưng người lại lưu nguyên tại chỗ, giống như quyến luyến giống như dừng lại:

“Nữ tử trong lòng Liên Đình.....”

Dương Liên Đình cúi đầu, nghĩ đến nàng, hình ảnh nàng đều là khi hắn còn nhỏ, ngưỡng vọng nhìn Phương Húc, ghi tạc từng nụ cười, từng cái cau mày, từng đường cằm nàng thêu, từng ngôn từ nàng nói.....

“Nàng rất hảo châm pháp, có thể tú ra linh khí trên hoa sắc tối bình thường của thế gian.”

Cho dù không có linh khí như vậy, nhưng trong mắt Dương Liên Đình, Phương Húc năm đó mỗi một đường thêu đều là đẹp nhất, bởi vì nàng vẽ mặt chuyên tâm hết sức khi thêu hoa, dù chỉ là vì luyện công.....

“Nàng sẽ cười với ta, trong sân có đủ loại hoa, trong viện một năm bốn mùa đều có thể thấy hoa, nàng sẽ luôn thưởng thức hương hoa, trên người cũng là hương vị của hoa cỏ.....” Khi đó Phương Húc nhà nghèo, sân nhỏ cũng bị lợi dụng trồng đủ loại dược thảo.....

“Giọng nói của nàng ôn nhu..... Là một hảo thê tử!” Dương Liên Đình lắc đầu, cảm thấy nhớ lại như mộng lại đã thương người sâu vô cùng, trước khi mình không khống chế được cảm xúc, hắn qua loa bồi thêm một câu: “Thật lòng yêu Liên Đình.” Nói xong liền đẩy cửa bước ra, chỉ thấy Hắc Mộc Nhai đen đặc sâu thẳm, tựa như thâm uyên vô nhai rõ ràng trước mắt.

“Nếu nàng là một nam nhân!”

Âm thanh sâu kín từ sau truyền đến.

Dương Liên Đình bỗng nhiên quay đầu, chỉ thấy Đông Phương Bất Bại đứng dưới ánh trăng, tựa như trích tiên đi lạc đến nhân gian đã quên đường về, hắn rất muốn gật đầu, nhưng vết thương trong ngực đang nói, nàng chỉ là mộng cảnh ngày bé, tương lai — thê tử hắn sẽ qua mai mối quen biết, Đông Phương giáo chủ là một truyền thuyết hắn vĩnh viễn chỉ có thể nghe đồn, y nhất định sẽ chọn người xứng với mình —



Hắn Dương Liên Đình vĩnh viễn không thể chạm đến y, không thể làm người xứng đôi với y, trước mặt giáo chủ, hắn chính là con cóc muốn ăn thịt thiên nga.

“Phanh –”

Cửa bị đẩy ra hướng đến đêm tối hắc động.

“Phanh –”

Hắn bị giam ở nơi xa lạ không biết, phía sau là mộng cũ, nhưng lại như máu!

Trắng, sáng, sao thưa.

Gió ngoài cửa sổ quét qua như lấy linh hồn người.

Đông Phương Bất Bại không hề cử động, cũng không muốn cử động, nhưng nhìn người đứng bên cửa sổ nói dưới ánh trăng, hắn sao có thể không động dung, hắn đã muốn quên đi, nhưng lại có một người ghi lại từng đoạn trí nhớ về hắn, đặt trong lòng, từng giọt từng giọt kí ức tốt đẹp nhất về hắn thuở nhỏ, trả hạnh phúc hắn chưa bao giờ cảm thấy cho hắn.

Hắn nhớ rõ khi đó tuy khốn đốn, nhưng cha mẹ luôn thực cố gắng, cha mẹ đôi lúc cũng sẽ khắc khẩu, nhưng vô luận tranh chấp thế nào, hắn đều thấy phụ thân che chở mẫu thân, đều thấy mẫu thân ở trong góc ánh mắt lắng lặng ngóng nhìn phụ thân thân ảnh, dù là những ngày gian nan như vậy, bọn họ đều yêu nhau trọn kiếp, sau đó ích kỷ sinh tử bên nhau, cùng ly khai bỏ lại hắn vì lời thề của họ.....

“Giọng nói của nàng ôn nhu..... Là một hảo thê tử!”

“Thật lòng yêu Liên Đình.”.....

Như vậy là được ư ?

Không phải tướng mạo siêu quần, không phải hiền lương thực đức? Hoặc là, xuất thân danh môn?

Đông Phương Bất Bại trầm tư trong hồi ức, nghe Dương Liên Đình đi từng bước xuống cầu thang, y thở dốc, tiếng đục ngầu, gian khổ còn mang sự khó thở —

Hắn muốn lưu lại Dương Liên Đình cước bộ, nhưng hắn kiên ngạo cũng không cho phép hắn trước bất kỳ ai cúi đầu.

Ngoài cửa, Dương Liên Đình dựa vào vách đá, đi trong đêm tối, nhìn không thấy vách núi độ cao, cũng nhìn không thấy bậc thang dưới chân chính mình, giống như toàn bộ Hắc Mộc Nhai là một quái thú có cái miệng khổng lồ há ra, muốn hấp thu hết thảy vào, ánh trăng sáng tỏ là để lừa gạt mắt người, nói còn có hy vọng.

Thở dốc, kiên trì, khi đi đến bậc thang thứ ba, nghị lực đột nhiên tới cũng đi nhanh như khi xuất hiện, trong chớp mắt biến mất, chỉ còn bất động, cả người chỉ còn nổi đau thể xác không ngừng tra tấn kiên trì cuối cùng của hắn.

Vươn bàn tay tựa như đã không phải của chính mình, chạm đến trước vách đá, Dương Liên Đình vẫn kiên trì như trước, trong vài bậc thang ngắn ngủi, hắn đã có sự u buồn chưa từng có thuở tiền sinh, hắn nghĩ, nếu Đông Phương giáo chủ không phải Phương Húc, hắn sẽ không kiên trì; Nếu Đông Phương giáo chủ không phải Phương Húc, hắn đêm đó cũng sẽ không đuổi theo..... Nếu Đông Phương giáo chủ không phải Phương Húc, hắn sẽ không cảm thấy tự tôn bị hao tổn —

Nếu Đông Phương giáo chủ không phải Phương Húc, tâm hắn sẽ không bị thương!

Tay nắm chặt trên vách đá, đầu ngón tay bị thạch bích ma sát có cảm giác tê dại, làm Dương Liên Đình cắn răng, cho dù biết rõ vô luận kiên trì cỡ nào, hắn cũng không thể đi hết cầu thang, điều hắn có thể làm chỉ là đi xuống dưới, sau đó chờ kiệt lực rớt xuống vách núi – như thế ít nhất hắn có thể chết có tôn nghiêm trước mặt Đông Phương giáo chủ.

Dù vậy, càng gần cái chết, lòng người lại càng muốn sống, cho dù hắn từng ảo tưởng vô số lần, rằng mình sẽ giống tiền nhân lừng lẫy mà chết, nhưng khi sắp chết đến nơi mới thấy còn sống là một loại tốt đẹp thế nào – toàn bộ sai lầm đều có thể sửa chữa làm lại, còn sống là còn hy vọng.....

Nhưng hắn không thể cầu xin tha thứ, không thể trước mặt Phương Húc xé nát tôn nghiêm cuối cùng của mình, vì trừ bỏ tôn nghiêm hắn đã không còn gì cả, mất tôn nghiêm, tình yêu của hắn đối Phương Húc sẽ không chỗ giấu kín.

Đi — đi đến chết lặng, mới có thể quên chính mình đã yêu một người nguy hiểm cỡ nào, một người mình vĩnh viễn không thể siêu việt cỡ nào.

Đi đến cả người đau đến tê dại, mới có thể quên đau trong đáy lòng, hắn Dương Liên Đình dù hèn mọn như con kiến, nhưng cũng khát vọng có một người thật lòng yêu mình, không thể trèo cao hơn người ấy thì hắn vẫn có thể yên lặng đặt y trong đáy lòng vĩnh không chạm đến, nhưng hắn không muốn trở thành đồ chơi, là một nam nhân, một nam nhân đã dụng tâm tìm Phương Húc, đợi Phương Húc hơn mười năm, chân tình của hắn không cho phép bị giẫm lên.

Đúng vậy, hắn yêu Phương Húc, cho dù biết Phương Húc là Đông Phương Bất Bại, vẫn như trước không thể quên, hắn yêu..... Giáo chủ!

Bàn tay cuối cùng chạm đến tảng đá, nắm chặt, như muốn đem mười ngón xuyên thủng thang đá, nếu hắn là Đông Phương giáo chủ, giờ phút này hắn sẽ phá hủy từng bậc thang, rồi đánh nát \*\*\*g ngực phân không rõ là xương sườn thương hay chỗ nào bị thương, hay là bị xé rách đau lòng, run rẩy đến làm hắn không thể hô hấp, không thể hô to, càng không thể như nữ nhân bình thường gào khóc!

Nhưng Dương Liên Đình không phải Đông Phương Bất Bại, tay hắn không xuyên thủng được tảng đá, chỉ biết làm mười đầu ngón đau, huyết nhục mơ hồ, ép thân thể cơ hồ yếu đến mất đi tri giác lại lần nữa di chuyển.

Đi, đi, hình dung mình chập vọt trốn trong bóng đêm thăm hại thế nào, đi bao lâu, Dương Liên Đình không biết, hắn chỉ còn biết di động máy móc, làm theo một tín niệm mơ hồ, rằng hắn sẽ cứ như vậy đi xuống hoàng thổ, nhưng một thanh âm non nớt đã cải biến cuộc đời hắn:

“Đông Phương thúc thúc, người ở đây chờ cha ta sao?”

## 18. Chương 18

“Có lẽ..... người có thể khiến bốn tọa chết chỉ có người.....” Một người mà thôi.

Đông Phương thúc thúc?

Dương Liên Đình giật mình hoảng hốt, muốn quay đầu lại, sợ quay đầu lại — sợ nhìn thấy hy vọng trong đáy lòng, càng sợ hy vọng đáy lòng tan vỡ.

“Ân, Doanh Doanh cũng không ngủ được?”

Dương Liên Đình tim run rẩy, đó là Đông Phương Bất Bại thanh âm, hắn ngay sau chính mình, hắn vì sao sẽ ở sau chính mình?

“Ân, Doanh Doanh nhớ cha. Đông Phương thúc thúc, người nói phụ thân có phải hay không không thích Doanh Doanh?”

Người cầm đèn \*\*\*g đi tới, ngọn đèn mơ hồ bao phủ gương mặt trắng nõn, đôi mắt thùy mị trong bóng đêm tựa như minh nguyệt gần gang tấc, bộ dáng dù mới là đứa nhỏ, nhưng ngũ quan xinh xắn, đã đảm bảo tương lai tất là một khuynh thành mỹ nhân, chỉ là Dương Liên Đình hiện tại chưa từng nghĩ đến, lần đổi mặt này, đã làm nhân sinh của cô ấy cùng mình và Đông Phương Bất Bại sinh tử tương liên.

“Doanh Doanh không bằng chờ cha trở về, hỏi cha người được không?”

Khi nói chuyện, Đông Phương Bất Bại đã đi xuống bậc thang, đứng sau Dương Liên Đình, không biết vì sao chính hắn lại chọn đứng sau Dương Liên Đình, hắn không rõ nữa, chỉ là khi hắn nghĩ đến sự trầm mê của mẫu thân ngóng nhìn phụ thân, hắn cũng đã ly khai phòng mình, lẳng lặng đứng trên thềm đá, nhìn Dương Liên Đình bước đi như sen, chưa từng rời mắt, thẳng đến khi thanh âm Nhậm Doanh Doanh từ sau truyền đến —

Nguyên lai, Dương Liên Đình mới chỉ bò đến tầng thứ tám!

“Nhưng Doanh Doanh đã chờ cha gần một năm.” Nữ hài tử thanh âm u buồn âm trầm đầy tịch mịch, “Phụ thân hàng năm bế quan, mẹ nói cha chỉ yêu võ công, không thương chúng ta, thật vậy chăng?” Đứa nhỏ nhìn lên, mắt tràn đầy dò hỏi.

“Chuyện này Đông Phương thúc thúc không thể trả lời người!” Đông Phương Bất Bại đã rời bỏ tuổi thơ rất lâu, không hiểu đứa nhỏ tâm tư tại sao nhiều nghi vấn như vậy, nhưng hắn sẽ không lừa hài tử nói phụ thân người đi nơi rất xa, tựa như khi cha mẹ hắn mất, người ta nói bọn họ sẽ ở trên trời phù hộ hắn, người thì đã chết, ngay cả chính mình cũng không bảo đảm được, làm sao có thể bảo vệ hắn đây?

Nữ hài tử hạ mắt thất vọng, rốt cục thấy Dương Liên Đình rối loạn đang gần trong gang tấc, kỳ quái trộn to hai mắt, từ khi ra đời, nàng đã thành thói quen rằng những người bị đánh bay từ trên xuống dưới không thể còn sống, nhưng người trước mắt này, dù huyết nhục mơ hồ một đoàn, quần áo không chỉnh tề, thân thể loang lổ vết máu nhưng vẫn còn có thể cử động, làm nàng tò mò.

“Hắn còn sống!” Cô gái thanh âm mơ hồ.

Dương Liên Đình tâm căng thẳng, không nghĩ một tiểu cô nương mới vài tuổi, lại nói ra lời lãnh huyết như thế.

“Vì Đông Phương thúc thúc muốn hắn sống!” Đông Phương Bất Bại cúi đầu nhìn Dương Liên Đình đang trừng mắt, tin Dương Liên Đình tạm thời không có gì đáng ngại.

Nữ hài tử nhíu mày, cúi đầu nhìn kỹ Dương Liên Đình mấy lần, xiêm y đã sắp nát, toàn thân đầy tro núi, trên mặt, trên tay đều mang dấu vết trầy da, tựa hồ là đi xuống dưới, không khỏi cau mày, bĩu môi bất mãn nói: “Phụ thân nói, Hắc Mộc Nhai không lưu người vô dụng, người vô dụng đều đáng chết!”

“Đông Phương thúc thúc muốn hắn sống, Đông Phương thúc thúc cần hắn, hắn chính là Hắc Mộc Nhai hữu dụng nhân!” Đông Phương Bất Bại mắt nhìn Doanh Doanh trước mặt, nói cũng là đối Dương Liên Đình nói.

Nhậm Doanh Doanh tiểu mi tinh tế không khỏi cau lại: “Doanh Doanh không hiểu. Hắn là ai vậy?” Sao chưa thấy qua? Từ khi Đông Phương thúc thúc làm giáo chủ, tựa hồ rất nhiều chuyện không giống với trước kia, sau khi mẹ đi nơi rất xa, cha tựa hồ cũng không để ý đến nàng, nàng rất tịch mịch.

“Hắn là Dương tổng quản.”

“Thôi thúc thúc đâu?” Nàng nhớ rõ vị tổng quản mập mập, tuổi rất lớn, còn có râu đầy má.

“Cha người năm trước đã đưa hắn ra đi! Doanh Doanh nên ngủ! Đưa đại tiểu thư đi nghỉ ngơi!”

“Như vậy..... Đông Phương thúc thúc..... Đông Phương thúc thúc..... Doanh Doanh.....” Doanh Doanh thanh âm rất nhanh bị tiếng thị nữ che lấp: “Đại tiểu thư, trời tối, giáo chủ có việc.....”

“Có phải muốn hỏi nàng là ai?” Đông Phương Bất Bại đi đến trước người Dương Liên Đình, không cúi đầu, nhìn theo hướng mắt Dương Liên Đình, những \*\*\*g đèn càng ngày càng xa.

“.....” Dương Liên Đình hạ mắt, từ khi Đông Phương Bất Bại xuất hiện, tâm hắn liền bình tĩnh dị thường, nỗi đau tê tái giống như từ khi Đông Phương Bất Bại đến mà hóa thành mừng thầm — nó không muốn rời khỏi Đông Phương Bất Bại, cho dù giáo chủ không coi hắn Dương Liên Đình là người, nó vẫn như trước muốn ở lại bên y, nhận thức này làm Dương Liên Đình im lặng.

“Nàng chính là con gái duy nhất của Nhâm giáo chủ, Nhậm Doanh Doanh!” Đông Phương Bất Bại tự hỏi tự đáp, đã là thói quen khi đám thuộc hạ bị hắn hỏi luôn do dự mãi.

Nhậm Doanh Doanh? Nhâm giáo chủ chỉ nữ? Kia không phải..... Cừu nhân nữ nhi? Dương Liên Đình hít một hơi, không thể tin được giương mắt xem Đông Phương Bất Bại —

Nếu hắn nghe không lầm, thì mọi người đều biết Đông Phương giáo chủ lợi dụng lúc Nhâm giáo chủ bế quan, đoạt được giáo chủ vị, khi đó mỗi người tuyên thệ nguyện trung thành, ăn Tam thi não thần đan biểu đạt trung tâm như một..... Hắn cũng ăn một viên —

Không nói, hắn thiếu chút nữa đã quên, cho dù Đông Phương Bất Bại thả hắn đi, hắn cũng không thể còn sống ra khỏi Hắc Mộc Nhai, nghĩ, một giọt mồ hôi lạnh theo trán Dương Liên Đình chảy xuống, nghĩ về viên thuốc nghe nói nghe nói chứa trăm cổ kìa, Dương Liên Đình tưởng tượng đến hàng trăm trùng lúc nhúc trên hài cốt, trái tim kia sợ đến tê dại, làm Dương Liên Đình nghĩ mà sợ.

“Bổn tọa không cho nàng ném qua một viên Tam thi não thần đan.....” Đông Phương Bất Bại nói xong đến gần Dương Liên Đình, hắn muốn nhìn một chút xem đáy mắt Dương Liên Đình có lo lắng không?

“Nàng sẽ giết người!” Dương Liên Đình không hiểu, hắn chỉ biết là thù giết cha không đội trời chung, cô gái này sẽ vì Đông Phương Bất Bại nhất thời thương hại mà trở thành mằm tai vạ.

“.....” Đông Phương Bất Bại nhìn thẳng Dương Liên Đình đang xem thường mình, khoe miệng hơi giương lên một chút thành cười, nửa ngày thấp giọng nói: “Có lẽ..... người có thể khiến bổn tọa chết chỉ có người.....” Một người mà thôi.

“Ha ha ha ha..... Khụ khụ khụ.....” Dương Liên Đình cười, cảm thấy Đông Phương Bất Bại đang nói đùa —

Hắn Dương Liên Đình nay ngay cả giáo chủ tùy tay đẩy cũng thừa nhận không nổi, tài đức gì mà có thể đưa giáo chủ vào chỗ chết? Hắn muốn cười, cười chính mình rất yếu đuối, cười giáo chủ để mắt hắn Dương Liên Đình biết bao, một Hắc Mộc Nhai nhất đẳng phế vật như vậy! Chính là tiếng cười ảnh hưởng đến ngực nội thương, đau đến Dương Liên Đình nhe răng, không thể không thu liễm ngửa mặt lên trời cười thành cười run rẩy quái dị:

“Giáo chủ..... tiểu sát Liên Đình!”

“Có lẽ đây không phải chuyện đùa!” Đông Phương Bất Bại trả lời nghiêm túc dị thường, hắn mới vừa rồi khi nhìn Dương Liên Đình đi từng bậc từng bậc thang xuống, tâm liền siết lại.

“Như vậy giáo chủ thay đổi chủ ý, muốn giết Liên Đình?” Dương Liên Đình tâm hạ xuống, chìm — nguyên lai không phải hữu tình, chỉ là tính hài tử muốn coi khi nào hắn tử!

“Bổn tọa sẽ không giết người!” Đông Phương Bất Bại tâm như gương sáng nhìn như tượng không gợn sóng, nhưng sóng ngầm đã nổi lên, khi Dương Liên Đình muốn xoay người tiếp tục rời đi, lại lên tiếng:

“Bổn tọa cũng sẽ không thả người đi!”

“Liên Đình không hiểu!”

“Vì bổn tọa thích người!”

“Liên Đình là nam nhân!”

“Thích đó là thích, nam nhân thì thế nào?”

“.....” Dương Liên Đình quay đầu, trừng lớn mắt, không thể tin được đó là lời Đông Phương Bất Bại nói ra, loại chuyện kinh thế hãi tục, từ hắn trong miệng đi ra, sao lại làm người ta cảm thấy, kỳ quái chính là mình? Nam nhân thích nam nhân chẳng lẽ không phải chuyện thế gian khinh thường sao?

“Người không thích bổn tọa?” Đông Phương Bất Bại hỏi, cho dù vừa rồi Dương Liên Đình đã tỏ vẻ chỉ yêu nữ nhân, hắn vẫn thích Dương Liên Đình, thậm chí, càng thích.

“..... Ân!” Dương Liên Đình đưa mắt sang một bên, bản thân mấy cân mấy lượng chẳng lẽ chính mình còn không rõ ràng? Cho dù giáo chủ yêu nam nhân, thì cũng nên là một khôi vĩ nam tử.

Đông Phương Bất Bại mắt ám sắc, nhìn vách núi tối đen, trong hoàng hôn, trong mắt chỉ có Dương Liên Đình hiện rõ, “Không thích không sao cả, nhưng người nhất định là của bổn tọa.” Tay hắn mơn trớn mặt rồi đến cổ Dương Liên Đình, phân không rõ là nhớ nhung hay uy hiếp khi đặt tay lên Dương Liên Đình xương quai xanh hơi dùng lực, giống như muốn bóp nát chỗ xương mảnh mai này, làm y lộ một tia đau đớn.

“Liên đệ, người tin hay không tin, người sẽ có một ngày giống như bổn tọa muốn người, không bỏ được bổn tọa?”

“.....” Dương Liên Đình nhú mảy, không hiểu giáo chủ sao nói những lời này, ai không ly khai ai, câu này dùng giữa nam nhân cùng nam nhân thật vô cùng kỳ quái, hơn nữa..... Hắn Dương Liên Đình không phải nữ nhân! Buổi nói chuyện này nghe hết sức không tự nhiên!

“Giáo chủ quá lời!” Thế gian không có ai không ly khai ai, chỉ có muốn cùng không muốn, thế đạo này cho phép hay không. Dương Liên Đình theo bản năng muốn thoát ly khỏi Đông Phương Bất Bại bàn tay.

“Biết bổn tọa vì sao không giết Doanh Doanh?” Đông Phương Bất Bại dúm đầu vào cổ Dương Liên Đình, tay như dây leo quấn lấy Dương Liên Đình, vây y trong lòng mình, giống như Dương Liên Đình hương vị mồ hôi cùng máu sẽ che đi hương vị ôn tồn họ thuộc về nhau cách đó không lâu, nói nhỏ.

Dương Liên Đình đang muốn giãy ra lại sững sốt, không khỏi cúi đầu nhìn Đông Phương Bất Bại, trong đôi mắt tối chớp lóe tinh quang, quang kia dụ hoặc hẳn không thể dời mắt.

Đông Phương Bất Bại cười hôn Dương Liên Đình: “Bởi vì bổn tọa, đột nhiên hoài niệm: tư vị bị người đến báo thù.....” Chỉ tiếc không hề lo lắng đề phòng.....

“.....” Trầm mặc trong cái ôm, Dương Liên Đình chán ghét mình lần lượt bị mê hoặc, lại lần lượt bị đùa bỡn tư vị.

Hắn một đôi mắt lạnh, nhìn Đông Phương Bất Bại nhắm mắt lại trước mặt mình, tựa như thờ ơ, lại giống như đang tìm kiếm một loại kỷ niệm nào đó, say mê, dây dưa..... Chính là khuôn mặt như vậy, dưới ánh trăng, nhìn xem lâu, lại làm cho người ta hoảng hốt.

Làm sao có thể nói một câu không thích, có thể ý chí sắt đá đây?

Tay Dương Liên Đình cuối cùng vẫn là lén lút đưa lên Đông Phương Bất Bại eo, đem người đã mê hoặc chính mình này vây vào trong lòng, hẳn muốn, một khắc, liền một khắc, nhớ nhưng một lần trong một khắc cuối cùng, cũng không từng ngờ, một khắc này, một khắc cuối cùng cuối cùng này thật dài, đã khiến hắn bồi lên cả đời, bồi lên danh tiếng một đời —

Yêu nếu không thể bỏ, chắc chắn bị lạc.....

Cho dù nhiều năm sau, Dương Liên Đình cũng vẫn không hiểu đêm này mình là làm sao vậy, chẳng lẽ thật sự là duyên phận sai khiến?

Chính mình bị đánh cho chết khiếp, tại sao vẫn ôm chặt vị giáo chủ trong lòng biết rõ vĩnh viễn không thể xứng đôi, biết rõ phía sau giáo chủ là huyết vũ tinh phong, là giang hồ đầm máu hẳn không hiểu, hẳn vẫn tại sao sau khi cố gắng, vẫn đem giáo chủ áp vào trong ngực, muốn trầm trong mộng mình bảo vệ giáo chủ, muốn đem lại ấm áp luôn bị gió thổi đi, lại không biết giáo chủ bản thân rất lạnh.

Càng làm cho hắn không rõ là, hẳn vì sao tại một đêm kia, rõ ràng cảm thấy Đông Phương Bất Bại điên cuồng, lại thủy chung không đi ngăn cản quyết định không giết Nhậm Doanh Doanh của giáo chủ —

Nếu kết quả cuối cùng đã sớm được định, chỉ có thể nói bọn họ gặp nhau là một lẽ tất nhiên, coi như [trông đánh xuôi, kèn thổi ngược] bọn họ nhất định yêu nhau vận mệnh, chính là vì sao lại bị người nhạo báng, chẳng lẽ đơn giản vì bọn họ đều là nam nhân? Chẳng lẽ đơn giản chỉ vì họ lựa chọn làm chính mình?

Nhiều năm sau Dương Liên Đình biết, Đông Phương Bất Bại không thêm để ý, nhưng đầy đều là chuyện tương lai, hiện tại chỉ nói, trong đêm này, Đông Phương Bất Bại lần đầu tiên nâng dậy một người, lần đầu tiên đi bước một lên bậc thang, đi trên Hắc Mộc Nhai bậc thang, thành giáo chủ đầu tiên dùng chân bước lên từng bậc thang từ khi Nhật Nguyệt thần giáo ngụ tại Hắc Mộc Nhai đến nay.

Ngày kế hoa nở rực rỡ, ngày kế Nhậm Doanh Doanh nhận thức Đông Phương thúc thúc và cùng nhau nuôi nấng nàng Dương tổng quản, ngày kế rất dài, cũng là một chuyện xưa ngắn ngủi mà tốt đẹp, đối với Dương Liên Đình, đối với Đông Phương Bất Bại, cùng với Nhậm Doanh Doanh, đều là một đoạn ngày tốt đẹp, lại ngắn ngủi, xinh đẹp, ôn hòa, hoặc là nói đó là một đoạn chuyện xưa về nhà, về tình yêu, thẳng đến khi vận mệnh đã định thổi quét đến —

## 19. Chương 19

“Dương tổng quản, người đây là chim tước bay đầu cành làm phượng hoàng?”

Thơ ấu luôn là thời gian đẹp nhất.

Cho dù sau khi thành thân, Nhậm Doanh Doanh cũng không thể phủ nhận, rằng những ngày tốt đẹp nhất của nàng không phải những ngày tuân thủ ở bên cạnh Lệnh Hồ Xung làm thê tử, nhớ rõ, không thể xóa nhòa, là trong mỗi một lần ngóng nhìn bóng dáng trượng phu, trong đầu lại hiện lên người kia —

Người nàng yêu từ thuở ban đầu, lại vĩnh viễn sẽ không quay đầu lại phát hiện nàng yêu hắn.

Lệnh Hồ Xung rất giống hắn một điểm, chính là yêu say mê một người, khi yêu một người thì trong mắt, trong lòng chỉ si mê người kia, mà cùng Lệnh Hồ Xung bất đồng là, người kia cho dù nàng lựa chọn hóa thành bụi đất, cũng sẽ không quay đầu liếc nhìn nàng một cái —

Đông Phương Bất Bại, đây là bí mật nàng vĩnh viễn cất giấu trong lòng sẽ không nói với ai.

Hắc Mộc Nhai bình minh luôn tới rất sớm, trí nhớ từ nhỏ tựa như mộng không thể xóa đi, hoàn toàn bay vào trước mắt, thật đẹp, rất huyền ảo, tựa hồ ngay cả Hắc Mộc Nhai mây mù cũng lay động hạnh phúc sáng mờ, luôn chói lọi nở rộ sinh cơ, tựa như ba tháng sau thu năm ấy lúc mới gặp Dương tổng quản.....

Cây hồng đỏ rực đốt cháy một phiến núi rừng đối diện Hắc Mộc Nhai, một mảnh hỏa lại như mùa thu trong sạch.

Nhờ tài của Bình Nhất Chỉ, Dương tổng quản bình phục, lại lần nữa đột ngột nhảy vọt trên Hắc Mộc Nhai, từ tầng thứ nhất chuyển đến tầng thứ chín gần giáo chủ Đông Phương Bất Bại nhất, thành người đầu tiên ngoại trừ giáo chủ phụ nhân trụ tiền tầng thứ chín tượng trưng cho quyền lực tối cao trong Nhật Nguyệt thần giáo cho dù y cũng không phải nam nhân của giáo chủ — trước kia chưa từng xuất hiện qua nữ giáo chủ —

Dù là khi Nhậm Doanh Doanh mẫu thân còn sống, Nhâm Ngã Hành cũng chưa từng cho nàng đặt chân vào lãnh địa độc thuộc giáo chủ này. Việc này, chỉ có Nhật Nguyệt thần giáo các trưởng lão từng trải biết rõ. Chỉ là Nhật Nguyệt thần giáo các trưởng lão đều là người hành vi quái đản, không chịu thể tục sở thúc, giáo chủ thích cái gì, bọn họ không hứng thú, cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu, nghe một chút rồi thôi, rất biết điều hiểu chuyện, cũng không xằng bậy nghị luận.

Cho nên Dương Liên Đình thương lành liên phụng mệnh tả hữu hầu hạ Đông Phương Bất Bại, chỉ biết mình sẽ lên tầng thứ chín ở, cũng không chút biết khi Đông Phương Bất Bại ra lệnh cho hắn bên người, đã nói với chư giáo chúng, Dương Liên Đình là người tâm phúc của hắn, phải tôn sùng phi thường, từ nay về sau gặp Dương Liên Đình như thấy bảo chủ, phải đối Dương tổng quản tôn kính —

Nam nhân thôi, chỉ nói như vậy là hiểu được, ý ngầm trong đó người có chút trí tuệ đều biết, dù không hiểu cũng sẽ không đề cập đến hỏi vì sao, Nhật Nguyệt thần giáo bàn luận luôn rất cẩn thận.

Đông Phương Bất Bại dụng tâm, Dương Liên Đình không hiểu, chỉ cho là đổi địa chỉ ở, nhưng Đông Phương Bất Bại có ý đồ gì, vì sao đem hắn tới bên người, hắn thật ra hiểu được ngay, giáo chủ đêm đó đã nói rất dễ hiểu, hắn sẽ không ngây ngốc nghĩ sau khi phát sinh qua những chuyện này, mình vẫn sẽ ở tại chỗ bình an vô sự, nhưng nam nhân tự tôn, cho dù không muốn, hắn cũng không thể đối người ta nói một câu rằng hắn cùng Đông Phương Bất Bại như thế nào ra sao, mọi người cứ thế coi hắn được giáo chủ trọng dụng, lên chức.

Dương Liên Đình như trước trước mặt người khác cúi đầu khom lưng, một đường vâng vâng dạ dạ về phía thị tòng đang nhìn theo hắn, tỏ vẻ chính mình thụ sủng nhược kinh, cũng không dám không đặt chư vị đại ca trong mắt, mỗi khi qua một cửa, liền tràn đầy cung kính nói: “Làm phiền!”

“Dương tổng quản, người đây là chim tước bay đầu cành làm phượng hoàng?”

Thị tòng đã từng ở cầu thang đá chế ngạo Dương Liên Đình, nói chuyện vẫn là người tập võ thẳng tính kia, trong lòng khó chịu khi một phế vật không đúng tỷ nào, đột nhiên lại thành người hầu gần người giáo chủ, lời nói ra thẳng như ruột ngựa, không dùng đầu óc, chỉ nói cho thỏa.

“Ha ha a..... Đại ca nói đùa!” Dương Liên Đình ngoài miệng lại đang cười, hướng thị vệ cười, nam nhân mà, cho dù võ công kém, lòng vẫn mang hoài bão lớn lao, hắc Dương Liên Đình rất phóng khoáng, hơn nữa thị tẩm..... Không coi là phượng hoàng, nhiều nhất chỉ là chim tước trong \*\*\*g.

“Kia không dám, tương lai, người hầu hạ giáo chủ hảo, chúng ta đều phải kêu người một tiếng Dương đại ca a!”

“Ha ha a..... Đại ca đây là đầu mà nói tương lai, Liên Đình là cái phế vật, tứ chi thô kệch, chỉ có thể làm chút chuyện bưng trà rót nước, so với đại ca ngày đêm thủ vệ giáo chủ càng vất vả hơn, công lao càng lớn hơn!”

“Ha ha, câu này nghe được, tiểu tử, ca ca nói với người, đến bên người giáo chủ phải chịu khó chút, có mạng đi lên, coi chừng mất mạng xuống dưới!” Người hầu nghe được thoải mái, vỗ vỗ vai Dương Liên Đình, “Huynh đệ, khi rảnh rồi xuống dưới đi một chút, cho ca ca biết người chưa sao, mệnh vẫn còn!”

“Ân!” Dương Liên Đình cười, nhìn nhìn người gần một năm nay không có việc gì làm luôn chế nhạo mình, cười, trong lòng đột nhiên có chút cảm động, nguyên lai người giang hồ cũng không phải một bọn chỉ biết cướp của giết người mà thôi.

“Đừng lại gây xương nữa! Đi thôi, chậm, giáo chủ sẽ mất hứng!”

Người hầu vỗ vỗ Dương Liên Đình, đẩy Dương Liên Đình chạy nhanh đi lên, đừng nhìn thường ngày nhìn Dương tổng quản cảm thấy hắc không giống người Hắc Mộc Nhai, nhưng giờ phút này nhìn Dương tổng quản thực đi lên rồi, hai người lại cảm thấy từ nay cầu thang dài lại chỉ còn hai người họ khổ thủ, bất giác thấy vắng vẻ, đột nhiên cảm thấy bộ dáng Dương Liên Đình đi bậc thang cũng không tính là quá khó xem.

“Người nói, giáo chủ sao kêu hắc đi hầu hạ?”

“Nghe nói hắc là người giáo chủ mang lên Hắc Mộc Nhai.”

“Mang đến làm người hầu?” Không phải quá đại phí chu chương (tốn công tốn sức) ư?

“Suy nghĩ của giáo chủ, đó là điều đám lâu la chúng ta biết được sao.” Biết sao còn làm thủ vệ, suốt ngày xem mây mù lượn lờ, cùng bóng người vút vút nhảy qua.

“Đúng thế! Nghe nói không, Khúc trưởng lão nhi tử bị giết, tựa hồ là muốn diệt môn.”

“Là hữu sử Khúc trưởng lão vì nhất bộ [ Quảng Lăng Tán ] mà đào cả phần mộ tổ tiên người ta?”

“Đúng! Người không thấy hôm nay vài vị trưởng lão cùng các đường trưởng lão đều đến đây sao?”

“Tra ra ai chưa?”

“Này ta nào biết, lại nói tiếp, thiếu chút nữa cả nhà chết, nghe nói chỉ còn một đứa nhỏ, may mà nhân thủ đúng lúc đuổi tới, mới có thể bảo trụ tánh mạng. Bằng không đứa nhỏ bọn họ cũng muốn giết! Chắc chắc.....”

“Lại là cái gọi là vô lâm chính phái?” thanh âm trầm thấp tràn đầy oán giận, hận nhất đám quân tử mở miệng đầy nhân nghĩa, chuyên hoạt động mánh khéo âm thầm vô lâm chính phái.

“Các trưởng lão đều trong đại diện nghị sự!” Hai người hầu tuần tra xẹt qua, đứng giữa hai người họ, “Các người nói chuyện cẩn thận một chút, coi chừng đầu lưỡi.”

Hai người vội im bặt, chính là nín không nhin được, thấy nhị vị đại ca tuần tra mới từ trên xuống dưới, trong lòng không khỏi tò mò, tựa như miêu trảo (loài mèo khi tò mò cái gì hay lấy chân khều khều vật đó ^^), không khỏi lại mở miệng hỏi: “Nhị vị đại ca, có phải chúng ta sắp xuống núi?”

“Xuống núi?”

“Thay Khúc trưởng lão báo thù a! Này không phải rõ ràng khi dễ chúng ta Nhật Nguyệt thần giáo.....” Người hầu xoa tay, Nhật Nguyệt thần giáo chưa có đại triển quyền cước cơ hội đâu.

“Bọn họ đều đã chết!” Người vừa tới ôn hoà nhìn hai người kia, không hiểu bọn họ Nhật Nguyệt thần giáo khi nào vô năng đến mức giết vài người còn muốn giáo chủ xuất mã.

“Ách — đã chết?” Sao có khả năng! Hai người đều sững sốt.

“Ân!” Người tới gạt đầu, dặn dò hai người xong, liền tiếp tục lao xuống dưới, chỉ để lại hai người giật mình sững sờ trong gió thu, yên lặng trong lòng theo gió thu đi mất — giờ mới biết? Liền đã xong?

Mà giờ phút này Dương Liên Đình đang ở tầng thứ ba, hướng tầng thứ chín tiếp tục đi tới, hơi sững sốt khi thấy một nữ tử đứng trong sương, váy áo tổ sắc đón gió thổi, dây lưng bên hông màu xanh thả bay trong gió, làm Dương Liên nảy chút xấu hổ.

“Người đã đến rồi.” Nữ nhân thanh âm nhẹ nhàng tan vào trong gió.

“Ân.....” Dương Liên Đình đứng lặng cách nữ tử mấy thước, ngẩng đầu ngưỡng xem nữ tử, nam nữ chi phòng hấn luôn luôn cần thủ bốn phận, ngay cả khi biết như vậy sẽ bị chê cười — nhi nữ trên giang hồ cũng không để ý mấy thứ này, nhưng hấn chính là cảm thấy, nữ tử đều là tinh quý không thể đường đột coi như đồ trang sức rẻ tiền.

“Ta nghe nói ngươi bị thương?” Nữ tử thấy Dương Liên Đình bất động, cũng không tiện tùy tiện đi về phía trước, nàng thích chính là Dương tổng quản biết lễ biết tiết, không giống đám phong lưu kiếm khách bình thường có chút tuần tú, liền can rõ tự cho mình là đúng.

“Ân, đã tốt lắm!” Dương Liên Đình muốn nói hương bao của ngươi, nhưng lại tìm đâu cũng không thấy túi hương, hơn nữa Dương Liên Đình cũng không biết mở miệng nói lời từ chối thế nào, chỉ ứng đối nói chuyện.

“Ân..... Nghe nói tổng quản chuyển lên phía trên?” Về sau sẽ không gặp được nữa? Nữ tử nói chút thì dừng lại, ngay ấy tùy tiện nhét hương túi vào tay Dương Liên Đình rồi cúi đầu chạy, chờ mình chạy xa, mới nhớ mình còn chưa từng nói tên.

“Giáo chủ mệnh lệnh!” Dương Liên Đình không được tự nhiên, không biết mở miệng thế nào, chuyện chính mình cùng giáo chủ không muốn người khác biết, cũng không muốn liên lụy đến người khác.

“Chuyện tốt a!” Nữ tử tâm tình mâu thuẫn, vừa cao hứng Dương Liên Đình có tiền đồ, không cần tiếp tục chịu cái gât vô cớ của người khác, lại ai oán chính mình khó lắm mới gặp một người nghĩ có thể dựa vào, thế mà nay người này lại sắp ly khai.

“Đúng!” Dương Liên Đình gạt đầu, không dám nhìn nữ tử, định nói: Tỷ tỷ tâm ý Liên Đình tâm lĩnh, nhưng..... Nhưng nghĩ lại liên tưởng đến trong mắt mọi người mình vừa lên chức, giờ phút này mở miệng cự tuyệt không ổn lắm.

“Ngươi..... Ngươi..... Phải cẩn thận a!” Nữ tử vô thức quan tâm, muốn hỏi chuyện ngày ấy, lại ngượng ngùng mở miệng.

Dương Liên Đình thấy tình cảnh như vậy, tâm như lửa cháy, suy nghĩ mãi liền quyết định mở miệng, không thể chậm trễ chung thân cô nương người ta, không kiềm được mở lời “Tỷ tỷ..... Liên Đình.....”

Không ngờ một thanh âm từ sau cười nói: “Dương tổng quản, ngươi còn ở nơi này a?”

## 20. Chương 20

Dương Liên Đình nghe tiếng quay đầu, trong lòng kinh hãi, người tới không ngờ là Tang trưởng lão đứng đầu trong mười trưởng lão của Nhật Nguyệt thần giáo, vội nhanh đứng sang một bên.

Tang Tam Nương cười dài đi xuống, đôi mắt sắc bén như nhìn thấu triệt Dương Liên Đình từ đầu đến chân.

“Khi ta xuống dưới thì nghe nói giáo chủ đang hỏi tổng quản.” Nàng cười nói, mắt quét Dương Liên Đình sắc mặt hơi màu đồng, nhưng so với lúc trước khi mới đến thì khôi ngô hơn nhiều.

“Tạ Tang trưởng lão nhắc nhở!” Dương Liên Đình tuân lệnh lập tức nhanh đi vài bước, vừa lúc đi qua nữ tử, bắt giác quay đầu xem nàng.

Nữ tử cũng giống như đuổi theo hấn từng bước, chính là Tang Tam Nương vừa lúc mắt quét qua nữ tử, nữ tử đầu gục xuống, đem lời bên miệng nuốt xuống, chỉ có thể mở to mắt, nhìn Dương Liên Đình hướng về phía trước bước nhanh rời đi.



“Thích tổng quản?” Tang Tam Nương không khỏi nhú mày, nàng không thích xen vào, nhưng đều là nữ nhân, nàng khó tránh khỏi sinh vài phần thương hại, giáo chủ tính cách ai không biết.

“..... Ân!” Nữ tử gật đầu.

“Thích tổng quản chỗ nào?” Tang Tam Nương nhú mày, tổng quản này đến Hắc Mộc Nhai đã được một năm, trừ gương mặt coi như tuần tú, người cũng biết tiến thoái ra, luận lời nói thật, thì y không phải người đáng để giang hồ nữ tử dựa vào cả đời, nàng thật không hiểu sao một người nam nhân như thế lại được nhiều người thích, khiến cả giáo chủ cũng thần hồn điên đảo?

“..... Người..... Người tốt!” Nữ tử cúi đầu nói.

“Người tốt..... Người tên gì?” Tam nương cảm thấy lý do này thật buồn cười, giống như nông thôn cô nương tìm nông thôn tiểu tử, không hề thực tế.

“Tô Xu.....” Nữ tử mặt đỏ bừng, không biết mình có phải sai gì, hơi có chút run run.

“Tên rất đẹp.” Chỉ tiếc là một người bạc mệnh.

Tang Tam Nương cười nhẹ, mắt đánh giá nữ tử một phen, nữ tử không coi là mỹ nhân nhưng cũng thanh tú, bất giác tiếc hận: Mới vừa rồi giáo chủ khi hỏi tổng quản, thần sắc kia dù lãnh đạm, nhưng trong lúc công sự hỏi việc nhỏ vụn vặt, cho tới nay đây là lần đầu, có thể thấy sủng ái đến mức nào.

“Tạ trưởng lão!” Tô Xu thi lễ.

“Cám tạ ta cái gì?” Tang Tam Nương khó hiểu, cười nói: “Người đã tạ Tam Nương ta, vậy cho nha đầu người một câu, tổng quản vẫn là kính nhi viễn chi tốt hơn! Đừng đến lúc đó, chết như thế nào cũng không biết.” Giáo chủ trong mắt cho tới nay không dung người ngoài.

“Ân?” Tô Xu gương mặt, khó hiểu, cân nhắc, có phải tổng quản đã bị người nào nhìn trúng? Muốn hỏi lại, nhưng Tang Tam Nương đã xa xa lướt xuống bậc thang, chẳng còn gọi được người, chỉ có thể rầu rĩ quay thân, tâm tư trăm chuyển, không đề cập tới một đêm thức trắng.

Nói về Dương Liên Đình ôm hành lý, giờ phút này đã lên tầng thứ tám.

Thái dương chính ngọ không xuyên được Hắc Mộc Nhai nồng đậm sương mù, xa xa có thể thấy lúc này vài vị trưởng lão đang lục tục rời đi, hẳn là cũng không tính ở lại Hắc Mộc Nhai cùng giáo chủ ăn chung ngọ thiện. Chỉ có một vị lão nhân, râu tóc nửa trắng, thân mang đàn cổ, trong lòng ôm một đứa nhỏ đang cùng Nhậm Doanh Doanh nói chuyện, Dương Liên Đình bước lên phía trước vấn an —

Chức tổng quản này nói khó nghe tựa như thái giám tổng quản trong cung, nhìn như cao quý, kì thực chính là một đại nô tài trên Hắc Mộc Nhai, gặp người, mỗi người đều nhận ra hắn, nhưng mỗi người tựa hồ so với hắn địa vị đều cao hơn.

“Dương tổng quản, đây là muốn đi gặp Đông Phương thúc thúc?”

“Hồi Thánh cô, đúng vậy!” Dương Liên Đình hướng Nhậm Doanh Doanh cúi đầu.

“Đây là quang minh hữu sử Khúc trưởng lão! Hắn chính là tân nhiệm tổng quản Dương Liên Đình của Đông Phương thúc thúc.” Nhậm Doanh Doanh chỉ chỉ Khúc Dương bên người, ánh mắt lại xem xét Dương Liên Đình.

“Khúc trưởng lão!” Dương Liên Đình tâm cả kinh, trong lúc dương thương đã nghe nói Khúc trưởng lão nhi tử gia đình bị người giết chết, giờ phút này nhìn thấy bản nhân, trong lòng không khỏi một trận bi thương.

“Dương tổng quản!” Khúc trưởng lão không có tâm tình nói chuyện, nhưng đối Dương Liên Đình cũng đồng dạng nâng mắt lên nhìn, quả nhiên là hảo bộ dáng, nhưng tựa hồ còn chưa hảo như giáo chủ.

“Đây là.....” Dương Liên Đình tiến lên từng bước, thấy đứa nhỏ trong lòng kia, mới sinh tình điều ngọc mài, thật là khả ái, bất giác thấy thích.

“Nàng kêu Phi Yên, là cháu gái của tại hạ.” Khúc Dương cười cô đơn, nhưng khi thấy cháu gái, đầy mắt đều là từ ái, làm Dương Liên Đình tâm tình không khỏi trầm xuống.

“Chắc chắn rất lạnh lợi!”

Dương Liên Đình cười phụ họa, trong lòng lại nghĩ một đứa nhỏ như vậy, trong tã lót đã mất song thân, mà Khúc trưởng lão người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, thê lương đến bậc nào, lại nhìn Nhậm Doanh Doanh cũng là còn nhỏ, cũng mất phụ thân, giờ mình cạnh Đông Phương Bất Bại, có vinh hạnh đặc biệt, khó tránh khỏi vết xe đổ của Nhâm Ngã Hành.....

“Ta muốn nói với Đông Phương thúc thúc rằng muốn học cầm cùng Khúc trưởng lão, nhưng Đông Phương thúc thúc luôn nói không được, không bằng Dương tổng quản truyền lời cho ta.” Nhậm Doanh Doanh vô cùng thích đứa nhỏ trong lòng Khúc trưởng lão, đại để là vì từ nhỏ không có cha mẹ yêu thương, nên nàng đối Khúc Phi Yên có một loại thương cảm đồng mệnh tương liên.

“Vâng! Liên Đình cũng nên đi!” Dương Liên Đình lui thân, Khúc trưởng lão cùng Nhậm Doanh Doanh từ biệt, về phần nói gì đó, Dương Liên Đình chỉ cảm thấy tâm loạn, cũng không lắng nghe, chỉ chào từ già rồi xoay người hướng tầng thứ chín đi lên.

Người hầu tầng thứ chín thấy Dương Liên Đình, dứt khoát miễn mọi khoản thông báo thủ tục, cho Dương Liên Đình thẳng thượng tầng điện của Đông Phương Bất Bại. Nhưng thật ra Dương Liên Đình đến ngoài phòng Đông Phương Bất Bại, gõ cửa ba lần, rồi mới đẩy cửa ra.

“Giáo chủ!” Dương Liên Đình đứng ở cửa thi lễ.

Đông Phương Bất Bại vừa rời đại sảnh nghị sự đến ở đây một lát, trong tay đầy thư, bên người cũng có người hầu ở một bên bưng trà đưa nước, nghe nói Dương Liên Đình vào nhà, Đông Phương Bất Bại trên mặt hơi có chút không hài lòng.

“Vài món cũ quần áo, Dương tổng quản cũng phải thu thập hai canh giờ?” Đông Phương Bất Bại cầm thư trong tay, mắt nhìn thư, ngữ khí tràn đầy không vui.

“Thu thập quần áo là việc nhỏ, nhưng Liên Đình đã đến Hắc Mộc Nhai hơn một năm, nhận được các nơi chiếu cố, nếu phải rời khỏi, vẫn nên nói lời cảm tạ một lần mới được!” Liên Đình thật cẩn thận đi vào ốc, đứng trước người Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại phát tay, ý bảo người hầu hạ bên người vừa rời lui ra ngoài, tùy tiện xuất thư phê duyệt hơn phân nửa cho quân sự đang chờ đợi các nơi.

“Liên đệ thật ra rất biết làm người!” Đông Phương Bất Bại cầm bút vẽ chữ sát trên phong thư khác xong, giương mắt nhìn Dương Liên Đình đứng một bên, sóng mắt vừa chuyển, đem Dương Liên Đình đánh giá một lần, tuy vẫn là bộ dáng thường ngày, nhưng hần nhìn thấy liền ưa thích: “Nói vậy thì người với nữ tử đưa hà bao cũng nhuyển ngọc ôn hương một phen đi?” Là nam nhân đều biết, nhưng hần Đông Phương Bất Bại nghĩ Dương Liên Đình ôm nữ nhân khác vào trong ngực, trong lòng sẽ không thoải mái.

“Giáo chủ?” Dương Liên Đình trừng lớn mắt, không thể tin Đông Phương Bất Bại sẽ nói lời này, lại càng không dám tin, rằng Đông Phương Bất Bại ngay cả việc có người đưa hần túi hương cũng biết, vội nói: “Đang giấu cột Liên Đình sao!” Hần chết không có gì đáng tiếc, nhưng không nên liên lụy nữ hài tử kia.

“Có phải giấu cột không, Liên đệ trong lòng tối rõ ràng!” Đông Phương Bất Bại cũng không muốn miệt mài theo đuổi chuyện này, hần nhiên hần đang trêu chọc Dương Liên Đình, nhưng hần cũng không muốn đem dài lăm mòng, dính líu đến người khác, “Liên đệ muốn nói, người đi Hắc Mộc Nhai này hai canh giờ? Hay là tham ngủ dậy muộn?”

“..... Liên Đình vừa gặp Thánh cô, cùng Khúc trưởng lão, Thánh cô nói muốn lưu Khúc trưởng lão ở Hắc Mộc Nhai dạy nàng đánh đàn, nhờ Liên Đình hỏi một chút giáo chủ ý tứ.” Dương Liên Đình tránh nặng tìm nhẹ, đem lời vừa rồi đơn giản nói ra.

“.....” Đông Phương Bất Bại không nói gì, Nhậm Doanh Doanh tâm tư hần biết, nha đầu kia tuổi không lớn, nhưng nội tâm cũng không đơn giản.

“Nếu Thánh cô muốn học cầm, vậy cứ cho nàng học, chính là..... Khúc trưởng lão nguyện ý đi, nguyện ý lưu, đều phải nghe ý Khúc trưởng lão, nhất thiết không thể cưỡng cầu!” Đông Phương Bất Bại suy tư một chút,

liền nói với Dương Liên Đình: “Nếu Thánh cô nhờ người nói việc này, như vậy việc này cứ giao cho người xử lí!”

Dương Liên Đình sửng sốt, không nghĩ chuyện như vậy sẽ giao cho hắn quản, hắn xưa nay chỉ quản chút việc nhỏ lông gà vỏ tỏi vụn vặt như [ăn, mặc, ở, đi lại]: “Liên Đình.....” Làm sao có thể, tổng quản nhỏ nhỏ sao có thể động vào một trường lão?

“Ân?” Đông Phương Bất Bại nhíu mày, hắn muốn Dương Liên Đình xử lí, đầu tiên là cho y xứng chức, thứ hai, không có đạo lý rằng mọi việc đều theo ý Nhậm Doanh Doanh, việc này hắn Đông Phương Bất Bại không tiện tự mình ra mặt, nếu mỗi người trong lòng biết Dương Liên Đình là hắn tâm phúc, vậy cho Dương Liên Đình làm, tự nhiên chính là ý của hắn Đông Phương Bất Bại.

“Vâng!” Dương Liên Đình cúi đầu, biết những người khác sẽ không nghịch ý giáo chủ, nam nhân yêu nhất chính là mặt mũi.

“Nhanh đi làm việc!” Đông Phương Bất Bại hạ lệnh.

“Vâng!” Dương Liên Đình ôm này nọ rời cửa.

“Chậm đã!” Đông Phương Bất Bại giương mắt, nhìn nhìn Dương Liên Đình, ý bảo người hầu lấy quần áo cũ trong tay Dương Liên Đình, “Đem đồ của Dương tổng quản tới phòng cách vách, rồi phái hai người đi theo Dương tổng quản, dừng lại để mấy chuyện oanh oanh yển yển trì hoãn tổng quản canh giờ. Bốn tọa hy vọng trước bữa tối có thể thấy Dương tổng quản.”

“Vâng!” người hầu lui thân, theo Dương Liên Đình đi ra ngoài.

Ngay sau đó cửa khép lại, Đông Phương Bất Bại ngẩng đầu khỏi đồng thư, nữ tử yêu nam nhân điều gì, hắn Đông Phương Bất Bại tự xưng là không người có thể so sánh, nhưng còn Liên đệ, hắn phải làm sao để y yêu mình đây?

Nữ nhân a.....

Hắn Đông Phương Bất Bại rốt cuộc chỉ có chỗ đó không bằng nữ nhân a?

“Nàng rất hảo châm pháp, có thể tú ra linh khí trên hoa sắc tối bình thường của thế gian.”

“Nàng sẽ cười với ta, trong sân có đủ loại hoa, trong viện một năm bốn mùa đều có thể thấy hoa, nàng sẽ luôn thưởng thức hương hoa, trên người cũng là hương vị của hoa cỏ.....”

“Giọng nói của nàng ôn nhu..... Là một hảo thê tử!” ..... lời Liên đệ trong đêm đó, trong lòng Đông Phương Bất Bại ngàn tư trăm chuyển, hắn cũng biết phái người nhìn chăm chăm Dương Liên Đình chỉ là nhìn người không nhìn được tâm, suốt mấy tháng nay, Đông Phương Bất Bại sau mỗi lần luyện công, không biết thế nào đều nghĩ về hà bao hồng nhạt, đều cảm thấy có người muốn cướp đi Liên đệ của hắn.

Chỉ cần Liên đệ thương hắn, hắn có thể vì y mà thay đổi, trở nên châm pháp linh hoạt, trở nên yêu hoa, biến thành bộ dáng người y yêu.....

## 21. Chương 21

Thử...

“Liên đệ, người trong lòng thích ai?”

Không thích hợp!

Không thích hợp!

Chạng vạng sáng mờ hiem có trên Hắc Mộc Nhai, Dương Liên Đình bước trên thangka cảnh ít thấy này, không rảnh nhìn kỹ, vội vàng ôm một chồng thư hướng lên trên chạy, nhưng cứ chạy chạy, trong lòng không khỏi nghĩ thầm, sao ngoài cửa viện giáo chủ cư nhiên không có người hầu?

Chẳng lẽ y không ở đây?

Dương Liên Đình thả chậm cước bộ, nhìn xem trái phải, lại tiếp tục lên cầu thang, mới đi lên vài bước, đã phát hiện hôm nay ngoài cửa cứ nhiên nhiều hơn mấy bồn hoa, vẫn là hoa cúc đẹp nhưng tràn tục trong miệng giáo chủ.....

Cảm thấy không yên tâm, Dương Liên Đình trong lòng không khỏi rung mình, nhanh xốc tinh thần tiếp tục hướng lên trên đi, càng đi càng khó lường, hần cứ nhiên nghe thấy bên trong có tiếng đàn cổ —

Bên trong chẳng lẽ có mỹ nhân ca múa...

Dương Liên Đình chần chờ, tâm trầm xuống, không biết chính mình có nên đi vào sát phong cảnh không, nhưng cước bộ vừa chuyển ra sau, chợt nghe cửa mở.

“Người đi đâu?” Đông Phương Bất Bại thanh âm âm trầm, tâm tình nguyên bản tốt, nghe cước bộ quen thuộc ngoài cửa xoay ngược lại liền trở nên xấu đi.

“Liên Đình..... nghĩ.....” Trong phòng có người!

Dương Liên Đình quay đầu, mắt lộ ra kinh ngạc, tâm trầm xuống hơi bay lên một chút, nhưng tiếng đàn trong phòng không ngừng, vẫn khả nghi như cũ.

“Nghĩ cái gì?” Chẳng lẽ trong phòng hần có thể giấu kiều nga?

Đông Phương Bất Bại tâm tình tốt đột nhiên về không, quay đầu chợt nhìn thấy hoa cúc cạnh cửa chính mình mới mang lên, chợt cảm thấy lòng hỗn loạn, dứt khoát một cước đạp mấy bồn hoa ra ngoài, ngay cả thanh âm “Phốc lạp” cũng không nghe thấy, tất cả chìm vào vách núi.

“.....” Dương Liên Đình liếc mấy bồn hoa kia, vội ôm thư nhanh lên cầu thang vài bước, đuổi theo Đông Phương Bất Bại cước bộ, vào phòng.

Lúc này tiếng đàn chợt dứt.

Dương Liên Đình giương mắt, chỉ thấy ngồi trước cây đàn cổ thật dài kia chính là Thánh cô, ngẫm giận chính mình đa tâm.

“Đông Phương thúc thúc, sao lại mất hứng?” Nhậm Doanh Doanh đứng lên, đi đến bên người Đông Phương Bất Bại, kéo tay Đông Phương, như kiều nữ quyến luyến phụ thân, mặt nhẹ nhìn lên Đông Phương Bất Bại, chỉ dùng dư quang tà tà đánh giá Dương Liên Đình đang ôm chồng thư, “Dương tổng quản, làm gì vậy?” Dù là phụ thân nàng, cũng sẽ không làm việc buổi tối.

“Cha ta nói buổi tối đều là thời điểm nam nhân uống rượu chè chén.” Nhậm Doanh Doanh nhắc nhở Dương Liên Đình không thức thời, cảm thấy kỳ quái sao lại có người không biết quy củ này.

“Ách?” Dương Liên Đình sửng sốt, hần lần đầu được nghe lời này, hần tưởng phàm là người làm đại sự sẽ đều giống như Chư Cát tiên sinh, cúc cung tận tụy..... Với lại hần nghe nói các bậc đế vương đều phê duyệt tấu chương ngày đêm không nghỉ.

“Doanh Doanh nên đi!” Đông Phương Bất Bại gạt bàn tay nhỏ bé đang cầm tay mình của Nhậm Doanh Doanh.

“Doanh Doanh không muốn, Đông Phương thúc thúc, Doanh Doanh mới đến, mới một khúc, người còn chưa nghe xong đâu?” từ khi Nhậm Doanh Doanh ra đời, phụ thân đã luôn bế quan luyện công, nàng gặp nhiều nhất là Đông Phương Bất Bại, trong tâm cũng đem Đông Phương Bất Bại thường xuyên đến thăm là tối thân nhân của nàng.

“Doanh Doanh nghe lời!” Đông Phương Bất Bại dứt khoát, không có kiên nhẫn nghe Nhậm Doanh Doanh làm nũng, lấy mắt nhìn ý bảo người hầu dẫn Nhậm Doanh Doanh đi xuống.

“Ân! Vậy lần sau Đông Phương thúc thúc nhất định phải nghe hết nga!” Nhậm Doanh Doanh chu môi rời khỏi đàn cổ, các đại nhân khi làm việc chính sự thì sẽ không bồi nàng chơi đùa.

“Được!” Đông Phương Bất Bại đáp ứng, không biết lần sau khi nghe sẽ ra sao, mắt quét qua Dương Liên Đình làm hần mất hứng, hoàn toàn không hiểu tại sao lại vậy, cao hứng vì một người, mất hứng cũng vì một người.

“Đưa Doanh Doanh đi xuống!”

“Cung tiễn Thánh cô!” Đông Phương Bất Bại hạ lệnh, mắt giống như nhìn Nhậm Doanh Doanh bên cạnh, dư quang lại dừng trên người Dương Liên Đình.

“Cung tiễn Thánh cô!” Dương Liên Đình ôm thư đứng một bên, ai cũng biết tuy Nhâm giáo chủ đã chết, nhưng Nhậm Doanh Doanh vẫn là Nhật Nguyệt thánh giáo đại tiểu thư, thậm chí có người phỏng đoán Nhậm Doanh Doanh là Đông Phương Bất Bại nữ nhi.

“Tránh ra!” Nhậm Doanh Doanh ảo não, biết không có đường năn nỉ, chỉ có thể phần nộ không vui hướng cửa đi, khi đi ngang qua Dương Liên Đình, chân như vô ý hung hăng đạp Dương Liên Đình một cước, còn làm bộ dáng điêu ngoa người chần đường ta.

“Tê —” Gót chân không lớn, nhưng người đạp xong còn nán lại, dẫm đến Dương Liên Đình dở khóc dở cười, nhưng cảm thấy đau cũng không thể không biết xấu hổ nói đau, trong lòng kêu la: Hắn đây là trêu ai chọc ai a?

“Hừ!” Nhậm Doanh Doanh mắt to như nước trong veo, hung hăng trừng Dương Liên Đình, sau đó vung tay, sai bước bước ra cửa, về mặt bộ dáng kỳ khai đắc thắng (chiến thắng ngay từ đầu), nghênh ngang thẳng xuống cầu thang, người phía sau mang cảm theo sát nòng.

Mà Đông Phương Bất Bại một bên vừa rồi buồn bực giờ ngược lại vui vẻ, nhìn bộ dáng Dương Liên Đình kinh ngạc, không khỏi tâm tình tốt, khoe miệng hơi giương lên, ngồi ở ven giường, nhẹ dựa vào gối đệm, xem xét Dương Liên Đình trước mặt.

Dương Liên Đình vừa nâng mắt đã thấy Đông Phương Bất Bại vẻ mặt xem diễn, cũng cười, nghĩ rằng: Đại nhi đồng đầu! Ta không hay ho người liên cao hứng.....

“Cười cái gì?” Đông Phương Bất Bại nhú mày, chưa từng thấy người vừa bị khi dễ còn có thể cười như vậy, càng chưa thấy qua người trước mặt hắn Đông Phương Bất Bại không quy củ như vậy.

“Giáo chủ nở nụ cười, Liên Đình tự nhiên cười theo!” Dương Liên Đình đặt một chồng thư tín trên thư án.

Đông Phương Bất Bại nghe lời này, cảm thấy có chút ý tứ, thấp mắt, chiết phiến cầm trong tay mở ra, cười nói: “Bổn tọa chỉ nghe nói qua, phu xướng phụ tùy, Liên đệ đây là thế nào?” Vẫn là ý tứ của ta?

Dương Liên Đình đang muốn đi bên kia giúp người khác bày bàn tiệc, nghe trong lời Đông Phương Bất Bại nói có vấn đề, nhịn không được hỏi đầu, chỉ thấy Đông Phương Bất Bại giờ phút này mắt nhìn lên, hình như có men say, nổi lòng hỗn loạn, nhanh nhìn sang hướng khác cười nhẹ: “Giáo chủ nói giỡn! Liên Đình đây là chủ xướng phó tùy!”

“Chủ xướng phó tùy? Người nói bổn tọa sẽ liên tiếp cứu một tôi tớ sao?” Đông Phương Bất Bại cười nhẹ, ý trong lời mình nói, hắn xem chừng Liên đệ đã hiểu, hắn là ai chứ? Há có thể mặc kệ Liên đệ giả bộ hồ đồ cho qua?

“Liên Đình..... không hiểu giáo chủ ý tứ!” Dương Liên Đình hạ giọng, mắt thấy tôi tớ bên kia bày tiệc, lo lắng người bên kia nghe thấy thanh âm bên này, nào biết lời Đông Phương Bất Bại nói là dùng ngăn dậm truyền âm, chỉ hắn có thể nghe thấy.

“Bổn tọa ý tứ, Liên đệ ngày ấy nên biết!” Dương Liên Đình có thể tiếp tục giả bộ coi như cái gì cũng chưa phát sinh, nhưng hắn Đông Phương Bất Bại đều nhớ kỹ, chuyện đêm đó, hắn thừa lúc Liên đệ dương thương, đại khái đi sớm sờ soạng chút chút — nguyên lai vậy cũng không coi là mạo phạm..... Đông Phương Bất Bại thấp mắt, kỳ thật hắn nghĩ, nếu đã yêu thì hắn Đông Phương Bất Bại có thể không để ý chuyện trên dưới.

“.....” Dương Liên Đình nhìn xuống, thực không hiểu Đông Phương Bất Bại ám chỉ điều gì, đã nói rất nhiều lần là thích hắn, hôm nay như vậy chỉ nói một lần, vẫn là bộ dáng say lòng người, không phải là lại muốn hủy Dương Liên Đình xương cốt chứ?

“Liên Đình ngu dốt, thỉnh giáo chủ nói rõ?”

Dương Liên Đình nuốt nuốt nước miếng, không có chút tự giác mình điếm phúc sâu dày, chỉ cảm thấy xương cốt vừa dài ra lạnh lặn lại đang răng rắc rung động, người không sợ chết, bẻ xương cốt một lần cũng coi như

thôi, nhưng thử nghĩ hắn Dương Liên Đình bị Đông Phương Bất Bại hủy đi vài lần? Hắn cũng không phải bù nhìn, gãy rồi chữa lành mấy lần, chẳng lẽ không biết nghĩ mà sợ? Bị thế thì lang cũng sẽ biến dương chứ, mà hắn con dê này đâu thể biến thành lang bất tử.

“.....” Đông Phương Bất Bại rõ ràng vừa rồi coi như uyển chuyển tâm tư, bị Dương Liên Đình hỏi vậy liền mất hứng, hắn Đông Phương Bất Bại đường đường một giáo chủ, chẳng lẽ muốn hắn nói, ta hy vọng người đối ta như vậy? Nghĩ, Đông Phương Bất Bại mặt đen lại, nếu không phải lúc trước từng có chuyện, hắn thật muốn bẻ xương Dương Liên Đình lần nữa, xem y còn dám kêu hắn Đông Phương Bất Bại nói rõ không?

“Liên đệ, người muốn bổn tọa nói cho người cái gì?” Đông Phương Bất Bại tươi cười không thay đổi, nhưng người thông minh vừa nghe đã biết là từ kẻ rằng nghiêng chặt thốt ra.

“.....” Dương Liên Đình lập tức nghe xương cốt chính mình Khách khách khách, cảm giác không ổn chút nào, cười gượng nói: “Giáo chủ nên dùng bữa!”

Đông Phương Bất Bại hít sâu, thâm nghĩ tức đã đủ no rồi, nhưng như cũ đứng dậy, ngồi vào trước bàn, chờ người hầu mang đĩa rau đi lên, nhất nhất ăn thử, sau đó cấp Dương Liên Đình thử ăn, cuối cùng tới Đông Phương Bất Bại trước mặt.

“Giáo chủ thỉnh!” Dương Liên Đình thử ăn xong, cầm chén đĩa đặt trước mặt Đông Phương Bất Bại.

“Rượu!” Đông Phương Bất Bại thật sự không quen bộ dáng cẩn thận này của Dương Liên Đình, người giang hồ thích mồm to uống rượu, ăn khối thịt lớn, hắn không tin không thể biến Dương Liên Đình thành giang hồ nam nhân điển hình—

Một người nam nhân, suốt ngày cẩn thận đề phòng, kĩ càng lắm chuyện không coi là chân nam nhân!

Dương Liên Đình bưng cốc lên.

“Nhỏ!” Đông Phương Bất Bại phát tay.

Dương Liên Đình chỉ có thể mang cốc rượu lớn hơn ra.

Đông Phương Bất Bại một tay lấy vò rượu Dương Liên Đình ôm, vò lớn như bình hoa, liếc mắt thấy Dương Liên Đình như có chút lo lắng, liền há mồm coi vò như bát hướng miệng mà rót, trong khoảnh khắc chỉ cảm thấy rượu kia giống như thác trút xuống, một nửa vào miệng Đông Phương Bất Bại, nửa khác ào ào xuống như vũ lạc trên môi Đông Phương Bất Bại, nhiễm môi, ướt cổ, tẩm một mảnh vạt áo trước..... Say mắt người xem.

Dương Liên Đình cẩn thận đặt mắt qua một bên.

“Bát!” Đông Phương Bất Bại buông vò rượu, Dương Liên Đình mắt sắc phát hiện vò rượu còn hơn nửa, không hiểu Đông Phương Bất Bại ý tứ, chỉ từ trong tay người hầu tiếp nhận một cái chén lớn, còn chưa kịp cầm chén đưa qua, đã bị Đông Phương Bất Bại đoạt đi.

“Ồ ồ —” Là thanh âm rót rượu.

“Uống!” Đông Phương Bất Bại đưa bát tới tay Dương Liên Đình.

Nếu là trước kia, hắn đã uống một ngụm, nhưng nay phận làm tôi tớ, Dương Liên Đình không khỏi ngần người, không vì gì khác, mà là hắn nghe nói người rượu phẩm kém..... Say sẽ nói lung tung.

Đông Phương Bất Bại hí hí mắt, Dương Liên Đình bất đắc dĩ chỉ có thể kiên trì nâng cốc uống.

“Uống tiếp!” Đông Phương Bất Bại lại đổ.

Dương Liên Đình khó hiểu, tiếp tục uống, tiếp đó lại thêm ba bát, Dương Liên Đình chính mình không rõ ràng lắm, rốt cuộc là hần hầu hạ Đông Phương Bất Bại uống rượu, hay là Đông Phương Bất Bại hầu hạ hần uống rượu, lại nghe Đông Phương Bất Bại ở một bên lạnh nhạt nói: “Say rồi?”

Vừa nhắc mắt, đã thấy Đông Phương Bất Bại đang uống, rõ ràng nhìn một thành hai, cũng không biết mượn gan lớn từ đâu, Dương Liên Đình đoạt lấy bình rượu trong tay Đông Phương Bất Bại, ôm trong lòng mình: “Ta không say!”

Đông Phương Bất Bại giũt vạt áo mình, vạt áo bị rượu làm ướt nhẹp dính vào da thịt không thoải mái, nhìn Dương Liên Đình ôm bình rượu mạnh mẽ ngồi xuống, cũng muốn học nâng bình lên uống, xem lâu khóe miệng nhếch lên, bất giác mỉm cười, phát tay ý bảo người hầu rời đi, chính mình thẳng thắn tiến lên giúp một phen, thành công làm Dương Liên Đình gơ lên bình rượu, cũng hào sảng mở miệng uống được mấy ngụm.

Chỉ là Dương Liên Đình kia không giống Đông Phương Bất Bại xưa nay đều uống rượu như thế, mới hai ngụm đã bị sặc, ho khan không ngừng, quần áo cũng đều là rượu.

“Còn uống không?” Đông Phương Bất Bại kéo áo, lôi một vò rượu khác ra cười hỏi.

“Khụ khụ khụ –” Dương Liên Đình khụ đến đỏ bừng, thấy Đông Phương Bất Bại vẻ mặt ý cười, nghĩ đây là cười chính mình chết nhất, liền cười nói: “Uống! Sao lại không uống? Người dám uống, ta liền dám!”

“Hảo!” Đông Phương Bất Bại lấy vò rượu ra, ngửa đầu lại rót cả đổ, sau đó một tay nâng vò đưa cho Dương Liên Đình; “Còn lại, người uống hết!”

Dương Liên Đình cười, cũng không biết khí lực từ đâu, gơ vò rượu lên rót hết, ra vẻ vô cùng thuần thực, nhưng cũng ho khan rất nhỏ một hai lần: “Ta uống hết rồi!”

“Tiếp không?” Đông Phương Bất Bại ngằm dùng nội lực, làm vò rượu kia bay vào trong tay hắn, như trước một tay nhấc vò rượu, ngửa đầu, xong chỉ còn một nửa, “Tối người!”

Dương Liên Đình đến Hắc Mộc Nhai đã được một năm, tuy công phu không tăng bao nhiêu, nhưng mỗi ngày lao lực nên bất giác cũng tăng sức mạnh, lần này nươg rượu lực nên cầm nửa vò trong tay thoải mái rất nhiều, cũng học Đông Phương Bất Bại hướng miệng dốc uống, nhưng không bằng Đông Phương Bất Bại dễ dàng như vậy uống hết một nửa, hắn ngửa đầu uống một ngụm, xong cần thời gian thở dốc một chút.

Đông Phương Bất Bại thấy Dương Liên Đình uống, bộ dáng nhìn như say vô cùng, không còn đứng mực như trước, liền bất động thanh sắc, mang vò lại đây, ngửa đầu uống xong còn lại nửa vò, sau đó một tay cầm vò rượu đứng đưa bên chân, nhìn như lơ đãng hỏi: “Liên đệ, người trong lòng thích ai?”

## 22. Chương 22

Ánh trăng như hoặc...

“Khi không người, người không cần gọi ta giáo chủ, ta cũng không phải của người giáo chủ.....”

Dương Liên Đình chính là đang uống đến thất thần, thình lình nghe hỏi cái này, không khỏi ngẩn người, còn chưa hồi thần, lời này không nhớ bao lâu rồi không có người hỏi qua, nhất thời cũng không biết chính mình có phải nghe lầm không.

“Người trong lòng thích ai?” Đông Phương Bất Bại cầm vò rượu trực tiếp ngồi kề bên Dương Liên Đình, mắt xem xét vò rượu, nhìn như không thêm để ý.

Dương Liên Đình ôm vò rượu bên chân Đông Phương Bất Bại, ngại ít rượu, cười: “Ta có thể thích ai? Ai có thể thích ta a!” Nói xong cầm vò hướng miệng đổ, dựa lưng vào Đông Phương Bất Bại, nhìn trăng ngoài cửa sổ, lòng đột nhiên thấy buồn.

“Kia..... túi hương thì sao?” Đông Phương Bất Bại đứng đưa vò rượu trong tay, hắn không tin không tra khảo được Dương Liên Đình.

“Hà bao..... Người nói hà bao..... Hà bao là một cô nương đưa .” Dương Liên Đình không khỏi nở nụ cười, nhìn tiểu vò rượu trong tay mình, nghĩ cô nương buổi sáng đứng nơi đó, cười đến hơi tự đắc: “Đáng tiếc.....”

“Đáng tiếc gì?” Đông Phương Bất Bại không vui, không phải là một túi hương sao? Hắn Đông Phương Bất Bại hồi nhớ từng giúp mẫu thân làm đồ gia dụng, cũng đã từng làm, không phải chỉ mất hai ba ngày công phu ư.

“Đáng tiếc..... Không biết tên!” Dương Liên Đình nhìn vò rượu trong tay, một bên cười, một bên nâng vò lại uống một ngụm, cười cười ngẩn ngơ.

“Biết tên, thì làm thế nào?” Đông Phương Bất Bại chắc chắn không hài lòng, sắc mặt hơi trầm xuống, vò rượu trong tay cũng không chịu nổi muốn vỡ ra.

“Đương nhiên là nói lời cảm ơn..... Ách –” Dương Liên Đình nắc cụt vì rượu. Còn muốn nói gì nữa, chợt nghe tiếng vò rượu nổ tung, quay đầu nhìn, chỉ thấy Đông Phương Bất Bại sắc mặt không tốt, nhất thời tỉnh rượu bảy phần, vật lộn muốn đứng lên: “Giáo.....”

Đông Phương Bất Bại ý thức chính mình thất thố, sắc mặt không đổi, đứng lên, cầm trong tay vò rượu cuối cùng ở đây, uống hết một nửa, quay xem Dương Liên Đình đã hơi đứng dậy, khoe miệng giương lên: “Thế nào, người say?” Nói xong đưa nửa vò cho Dương Liên Đình, tựa như hấn căn bản chưa từng không vui.

“Giáo chủ.....” Dương Liên Đình tưởng mình đa tâm, bất giác cười cười.

“Trong phòng uống rượu không thoải mái, người theo ta!” Đông Phương Bất Bại nói xong, một tay cầm nửa vò rượu, tay kia túm Dương Liên Đình đi hướng tiểu viện sau núi, Dương Liên Đình bị tóm như vậy mới nhận ra mình đã uống quá nhiều, nhưng bị Đông Phương Bất Bại dẫn theo thì chạy đi đâu, chỉ có thể nghiêng ngả lảo đảo cùng lên đỉnh núi.

“Liên đệ, uống một ngụm!” Đông Phương Bất Bại cầm vò rượu, một phen lôi Dương Liên Đình đến nơi y ngày xưa từng ngồi, ấn vò rượu hướng miệng Dương Liên Đình đổ, Dương Liên Đình không uống được mấy, gọi là bị tẩm rượu đúng hơn.

“Khụ khụ khụ –” Dương Liên Đình vội kéo tay Đông Phương Bất Bại ra, nói: “Ta không được!”

“Không được?” Đông Phương Bất Bại cười, đơn giản cầm trụ Dương Liên Đình, tay kia cầm rượu tự uống, trong lòng hấn hôm nay thực không thoải mái.

Dương Liên Đình không hiểu Đông Phương Bất Bại đây là làm sao, chỉ mắt say lơ lơ nhìn Đông Phương Bất Bại như vậy, cũng không hiểu vì sao y hào sảng như vậy, nhưng mình lại ần ần cảm thấy Đông Phương Bất Bại tựa hồ không vui, uống đến làm cho người ta cảm thấy buồn, hấn trong lòng nghĩ, tay đã đưa qua muốn đoạt vò rượu trong tay Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại là người nào, hấn vò rượu có ai đoạt được? Nếu đổi ngày xưa, hấn sẽ làm Dương Liên Đình hối hận vì đã vờn tay, nhưng hôm nay hấn không nhúc nhích, hấn chỉ cầm vò rượu, nhìn thẳng mắt Dương Liên Đình, muốn từ trong đó bắt ra cho dù là một tia mang chữ tình.

“Người không sợ ta hủy xương cốt người?” Đông Phương Bất Bại giương mắt, nhìn Dương Liên Đình mắt lóe sáng, hấn hy vọng đó là vì hấn mà mang ánh sáng, không tại sao muốn, chỉ là hy vọng.

“Sợ, người cũng không phải hủy đi vài lần?” Dương Liên Đình cười khổ, cúi đầu quan sát Đông Phương Bất Bại chính mình thường ngày chỉ có thể nhìn lên, lần đầu tiên phát hiện Đông Phương Bất Bại cũng sẽ có một đôi mắt mang khát vọng, tâm hơi chấn động, tựa hồ mềm đi rất nhiều, ngược lại lực đoạt vò rượu lớn hơn nữa.

“Người sợ ta sao?” Đông Phương Bất Bại không để ý, cũng không sử lực, giờ phút này hấn hy vọng hấn là người bình thường, cũng có thể có một người quan tâm hấn.

“Không sợ!” Dương Liên Đình giương mắt nhìn lại Đông Phương Bất Bại, không rõ giờ phút này người say là Đông Phương Bất Bại hay là chính mình, hoặc là đều say, hấn mới có thể cảm thấy giờ phút này Đông Phương Bất Bại là một người tịch mịch, cần hấn che chở.....

“Thích không?” Đông Phương Bất Bại nghĩ mình nhất định say, bằng không hấn sẽ không cho Dương Liên Đình lấy đi vò rượu trong tay hấn.

Dương Liên Đình muốn tránh mắt đi, nhưng mắt Đông Phương Bất Bại làm cho hấn không thể dời mắt, hấn yêu Đông Phương Bất Bại..... Cho dù y là một nam nhân.....

“Thích ta sao?” Đông Phương Bất Bại ngưng mắt, tay đã muốn bỏ lên vạt áo đầy rượu của Dương Liên Đình, tựa hồ chỉ chờ xé mở xiêm y trở ngại hấn tới gần.

Dương Liên Đình hạ mắt ngó nhìn Đông Phương Bất Bại: “Thích!” Là nam nhân, yêu vốn không nên hối hận, cần gì phải sợ thừa nhận! Muốn cười nhạo liền cười nhạo đi.....



Đông Phương Bất Bại cao hứng, giờ phút này mới thấy tim hần trong thời khắc hỏi Liên đệ yêu ai, vẫn chưa từng buông, hần muốn lại làm Dương Liên Đình nói lần nữa, nhưng Dương Liên Đình tựa hồ muốn xoa người.

“Liên đệ.....” Đông Phương Bất Bại giữ chặt Dương Liên Đình, không hiểu Dương Liên Đình sao cảm thấy phải đi, có phải y đã hứa hẹn gì với nữ tử khác, nghĩ mà ngực cứng lại, hần sao có thể thả y! Nghĩ tay niết nhanh Dương Liên Đình cánh tay, mới vừa cảm thấy vui sướng tưởng mất mà lại được, mà giây lát sau đã mất đi, còn khựng hoảng hơn sinh tử một đường.

“Giáo.....” Dương Liên Đình cúi đầu, lời nói vừa rồi bị gió thổi đi như vậy, mới thấy chính mình không chỉ không xứng với nữ tử đưa hà bao kia, càng không xứng với Đông Phương Bất Bại cao cao tại thượng, bất giác muốn sửa miệng.

“Không được gọi ta giáo chủ!” Đông Phương Bất Bại ôm chặt Dương Liên Đình từ sau, nói nhỏ: “Khi không người, người không cần gọi ta giáo chủ, ta cũng không phải của người giáo chủ.....”

Dương Liên Đình trong lòng ẩn ẩn biết đây là gì, Dương Liên Đình say rượu nhưng thanh tỉnh lấy thêm can đảm, hồi đầu nhìn Đông Phương Bất Bại đang nâng lên đôi mắt mị hoặc.

Lời nói đến bên miệng tựa hồ bị cặp mắt kia nuốt sống, chỉ còn lại rung động lúc ban đầu, cũng vô pháp tự hỏi đây là gì, chỉ y theo nam nhân bản năng, tay vươn qua chạm đến mặt Đông Phương Bất Bại, đến cổ, sau đó hần cảm giác được Đông Phương Bất Bại tay kéo mở đai lưng lẫn nhau, toàn bộ tôn ti, toàn bộ lý trí về việc xứng đôi, đều như bị gió núi thổi đi, chỉ nhớ trên đỉnh núi ánh trăng như hoặc, làm rối loạn tâm hai người.

“Ta thích người.....” Không nhớ rõ đây là cuối cùng lý trí, hay là ánh trăng dụ hoặc làm người ta không thể suy nghĩ, chỉ có thể thẳng thắn thành khẩn nói ra tình cảm tận đáy lòng.

“Liên đệ.....”

[ hài hòa thời kì..... Hết thấy tự tưởng tượng ]

Gió núi đêm hè, quét đến khô nóng.

Đỉnh núi, con người điên loạn đảo phượng làm vô số phi cầm sợ bay mất, và đến bình minh ngày kế, Dương Liên Đình tỉnh rượu phát hiện mình ngủ trên giường Đông Phương giáo chủ.

Kết quả là, đêm qua, say rượu, rồi đủ thứ hiện ra rõ ràng trước mắt, làm cho Dương Liên Đình không biết mình nên đập đầu vào vò rượu mà chết, hay nên hướng Đông Phương giáo chủ chịu đòn nhận tội, hoặc là trực tiếp giả ngu — nếu giáo chủ đại nhân đại lượng cho qua.

Toàn bộ giả thiết đều ngừng lại khi nghe tiếng dòng nước cách đây không xa ào ào dội xuống, Dương Liên Đình hít một hơi đứng dậy, hần biết đây là lúc Đông Phương giáo chủ luyện công xong trở về tắm rửa, xúc chân lên, không cần hoài nghi, cũng biết giường với mình là cái dạng gì, dù không có kinh nghiệm nhưng mấy thứ trong tạp thư [ Lữ Bố đùa giỡn Điều Thuyền ] gì đó chưa từng thiếu cảnh này.

Xuống giường, trừ y, thấy chết không sờn!

Dương Liên Đình hít một hơi thật sâu, đi theo hướng tiếng nước ào ào, dân gian thường nói, sớm chết sớm siêu sinh, nam tử hán đại trượng phu dám làm dám chịu, giáo chủ muốn giết muốn chém thì cứ tự nhiên, muốn làm gì hần cũng được, Dương Liên Đình tinh thần run run, an ủi mình không làm hoa mẫu đơn thì chết cũng thành quỷ phong lưu, tuy rằng giáo chủ không phải mẫu đơn, tốt xấu cũng coi như nhân trung long phượng.....

Trong phòng, Đông Phương Bất Bại đứng như Dương Liên Đình sở liệu, hần vừa luyện công xong trở về tắm rửa, cho dù không cần vào nhà, hần cũng có thể nhờ nhĩ lực hơn người, biết khi hần về, Dương Liên Đình vẫn còn trong phòng, còn đang say ngủ, giờ đã tỉnh lại, hơn nữa đang hướng bên hần đi tới, tư vị trong lòng cùng ngày xưa hoàn toàn bất đồng, giống như khi thân công mới thành, chứng kiến sinh mệnh hoa mộc nảy nhót —

Mà tâm hần lúc này cũng như kia hoa cỏ vui sướng, tinh tế thưởng thức sự vui mừng chưa từng có, tâm tình nhảy nhót lại mang theo mong đợi tha thiết nhất, hy vọng, tựa như hoa cỏ ngủ đông chìm sâu trong

đất chờ đợi xuân phân dễ chịu sẽ tỉnh lại.

Hắn thậm chí có thể nghe thấy từng tiếng bước chân của Dương Liên Đình đi tới, như giẫm vào lòng hắn làm nó nảy lên theo từng bước y đến gần, sau đó tâm hắn bỗng nhiên mềm mại, giống như muốn hóa thành nước để kể ra hắn yêu Dương Liên Đình như thế, muốn dây dưa cả đời, ý tưởng này rất kỳ quái, đêm qua chỉ có khi trộm nhập cực lạc mà quên đi nhẹ nhàng vui thích cùng đau đớn, mà sáng sớm sau khi kinh qua nội tu, hoan ái đêm qua chỉ một thoáng, lại mang khôn cùng vui sướng đông đầy trái tim, đem tràn đầy hạnh phúc nhồi vào làm tâm không chứa nổi.....

[ Quỳ Hoa Bảo Điện ].....

Đông Phương Bất Bại cảm thấy thần công ngày càng tinh tiến, lại nghĩ tới Dương Liên Đình..... Độ cong của khoe miệng càng tăng lên, thầm nghĩ [ Quỳ Hoa Bảo Điện ] quả nhiên là nhân gian thần vật, cái gọi là thiên nhân hoá sinh, vạn vật phát sinh nguyên lai là bộ dáng như vậy.

Đông Phương Bất Bại trong sương mờ vui sướng, nào biết đâu rằng Dương Liên Đình giờ phút này như nhìn vào địa ngục không lối thoát, tay nâng lên, đẩy ra cửa đá nặng nề, rõ ràng muốn tới nhận tội, nhưng cửa vừa đẩy mở, Dương Liên Đình cố lấy dũng khí ngẩng đầu lên, mắt liền vạn phần quần bách nhìn sang vách tường bên kia, chỉ cảm thấy cả tiếng nước chảy rờn xuống sơn tuyền cũng đều là dụ hoặc —

Đông Phương Bất Bại da thịt từng là bạch ngọc không tỳ vết, giờ phút này xanh xanh tím tím, đều nhắc nhở Dương Liên Đình về một đêm kia tiêu hồn thực cốt, hắn đã làm gì, ngay cả vì say rượu nhưng trong lòng vẫn hiểu rất rõ, huống chi còn khoái hoạt kia, lần đầu tiên trong đời thì sao có thể không nhớ rõ, nhưng chỉ có thể tràn đầy xấu hổ đứng trước mặt Đông Phương Bất Bại, đỏ mặt, nói là đến lĩnh tử, còn không phải như nói là, hắn nhớ ơn tồn đêm qua.

“Giáo..... Chủ..... Giáo.....” Dương Liên Đình lấy hết dũng khí, quyết định dũng cảm gánh vác chịu tội, nếu là nữ tử, hắn Dương Liên Đình còn có thể nói lời phụ trách, nhưng là giáo chủ, hắn phụ trách cái gì? Trừ bỏ lấy tử tạ tội, không còn đường nào khác!

Đông Phương Bất Bại thấy Dương Liên Đình đẩy cửa tiến vào, trong lòng vốn là nhảy nhót, nam nhân thôi, tại sao phải xấu hổ, dù sao hắn cũng không phải Dương Liên Đình bình sinh đệ nhất dễ xấu hổ, nam nữ chi hoan, trước khi hắn chưa tự cung cũng đã từng thích thú qua, việc đêm qua, hắn trong lòng rất thẳng thắn, thích sẽ nói mình thích, chính là Dương Liên Đình bộ dáng xấu hổ, làm hắn không vui, càng miễn bàn Dương Liên Đình vừa mở miệng đã kêu “Giáo chủ”, càng khiến tâm tình tốt nhảy nhót cả buổi sáng của Đông Phương Bất Bại dâng lên một mảnh u ám.

Đông Phương Bất Bại đứng trong nước, sắc mặt lập tức trầm xuống, lạnh lùng hỏi: “Liên đệ, gọi ta là gì?”

## 23. Chương 23

“Nếu ta nói, ta có thể làm nữ nhân?”

Trong phòng sương mù bốc hơi, vì Đông Phương Bất Bại đột nhiên trầm giọng hỏi mà trở nên đông lạnh.

Dương Liên Đình giương mắt, chỉ thấy Đông Phương Bất Bại sắc mặt lạnh lùng, không khỏi nhú mào, một năm nay, Dương Liên Đình đối Đông Phương Bất Bại đã có chút hiểu biết, Đông Phương Bất Bại vô luận cao hứng hay tức giận, vẻ mặt xưa nay đều là khó có thể nắm lấy, mà giờ phút này, sự tức giận rõ ràng ở trên mặt, không khỏi khiến hắn trong lòng thầm giật mình.

“Liên Đình.....” Dương Liên Đình mở miệng, trong lúc nhất thời cũng không biết xưng hô Đông Phương Bất Bại thế nào cho thỏa đáng, thế nhưng Đông Phương Bất Bại không thích xưng hô giáo chủ này, tự nhiên phải thay đổi mới nói chuyện tiếp được.

“Người gọi ta là gì?” Đông Phương Bất Bại lặp lại, giống như không kiên nhẫn, tuy lúc này hắn cũng không rõ, rằng hắn rốt cục muốn Dương Liên Đình gọi hắn kiểu gì, nhưng sau một đêm qua, hắn trong lòng tự nhiên chán ghét xưng hô xa cách này, nhất là rất có khả năng Dương Liên Đình kia cố ý dùng ngữ khí xa cách.

“Giáo.....” Trừ bỏ giáo chủ, Dương Liên Đình thật đúng không biết có thể gọi kiểu gì? Nhưng hắn vừa mở miệng, liền thấy thanh tuyến xoay chuyển, thẳng bay dội vào hắn từ đầu đến chân, làm Dương Liên Đình giống như tiểu cầu bị rơi xuống nước, cả người ướt đẫm cứ như vậy bị nước xối từ đỉnh đầu thẳng xuống.

Đông Phương Bất Bại xem Dương Liên Đình bộ dáng chật vật, đột nhiên thoải mái, tính trẻ con nổi dậy, đơn giản khiến nước suối tưới Dương Liên Đình từ trong ra ngoài, coi hắn một bộ Khổng gia lễ pháp cường hơn bao nhiêu so với Đông Phương Bất Bại!

Dương Liên Đình nâng tay nhìn nước xiết, sau đó giương mắt nhìn Đông Phương Bất Bại, bỗng nhiên sững sốt, sau đó không khỏi lại sững sờ nhìn Đông Phương Bất Bại, không nói một lời, ngược lại hướng về phía Đông Phương Bất Bại nở nụ cười.

Đông Phương Bất Bại ý cười dừng lại, hơi kinh ngạc, hỏi: “Cười cái gì?” Hắn phát ngốc à?

Dương Liên Đình không nói, lắc đầu, như cũ cười.

Đông Phương Bất Bại không khỏi dừng tay, nghĩ đến Dương Liên Đình chưa tỉnh rượu, lại bị dội nước nên choáng váng, vội từ trong ao đứng dậy, không ngờ Dương Liên Đình đứng nơi đó nhìn nhưng lại nhớ tới chỗ sơn tuyến, tiếc hận nói: “Bộ dáng cười thật lòng của ngươi, đẹp như ngươi ngày trước! Ngươi nên cười nhiều .....”

Đông Phương Bất Bại hơi sững sốt, có chút không hiểu, Dương Liên Đình sao đột nhiên bật ra một câu như vậy, không khỏi giương mắt xem Dương Liên Đình, chẳng lẽ thực còn chưa tỉnh rượu? Híp mắt nhìn, lại thấy Dương Liên Đình sửa lại thái độ bình thường, tựa vào một bên gương, thẳng thắn xem xét mình, bộ dáng si mê, lại có chút đắm chiêu.

“Đang nghĩ gì?” Đông Phương Bất Bại một lời vừa ra, liền thấy mình hỏi ngu dần, dù Dương Liên Đình đang nghĩ gì thì vì gì y lại chịu nói?

Dương Liên Đình dựa lưng vào gương, hơi kéo vạt áo nhỏ giọt, hai mắt nhìn Đông Phương Bất Bại tắm rửa trong ao, cũng không biết chính mình đang nghĩ gì, đôi mắt mang vẻ thâm trầm khác hẳn thường ngày, nghe Đông Phương Bất Bại hỏi vậy, mở miệng: “Nghĩ nếu giáo chủ là nữ tử, Liên Đình nhất định sẽ theo đuổi tới cùng.” Hắn thật sự muốn kết hôn với Đông Phương Bất Bại, nhưng.....

“Nếu không phải nữ tử?” Đông Phương Bất Bại bước ra khỏi ao, nhìn thẳng mắt Dương Liên Đình.

Dương Liên Đình kéo kéo khoe miệng, dựa vào gương, nhìn Đông Phương Bất Bại một thân dấu vết, quay đầu sang một bên: “Liên Đình sẽ không làm giáo chủ đồ chơi.” Dù chết cũng thế, hắn Dương Liên Đình sẽ không vì cầu mạng mà giẫm đạp tôn nghiêm trước người mình thích, một con cầu thích cũng là thích.....

“Ta cũng không có ý này!” Đông Phương Bất Bại nhún mày, không hiểu Dương Liên Đình sao lại cho rằng như vậy.

“Vậy ngài có ý gì?” Dương Liên Đình cười lạnh, hắn không phải nữ nhân, sẽ không vì được người coi trọng về ngoài mà vui sướng, lại càng sẽ không học đám đệ tử bị khinh bạc, vì danh lợi, lấy thân thị quân cầu chút vinh hoa lợi lộc, hắn chỉ cầu được yêu, được gần nhau mà thôi! Không nhiều lắm, lại khó cầu!

“Liên đệ muốn gì?” Muốn gì hắn đều cấp! Đông Phương Bất Bại kẻ sát Dương Liên Đình, hắn thích Dương Liên Đình, hơn nữa Dương Liên Đình giờ phút này rất chân thật, mà không phải đeo sợ hãi mặt nạ Liên đệ.

Dương Liên Đình nhún mày, cười nhạt: “Ngươi cho ta là gì?” Một người vì vinh hoa mạng nhỏ, sẽ lấy thân thể trao đổi nịnh nọt?

“Ta cho ngươi là Dương Liên Đình!” Đông Phương Bất Bại vươn tay thăm tiến Dương Liên Đình quần áo, ai có thể so với nam nhân biết nam nhân thân thể thích gì đây? Hắn không tin Dương Liên Đình sau khi trải qua đêm qua, còn có thể ngồi trong lòng mà vẫn không loạn.

“Giáo chủ!”

Dương Liên Đình hô hấp cứng lại, tự cảm giác được Đông Phương Bất Bại đi tới, dư ôn đêm qua giống như chưa tán, một cổ khô nóng theo Đông Phương Bất Bại tới gần mà ập lại, giờ phút này lại làm Dương Liên

Đình khó có thể thở dốc, bất quá vẫn còn giãy dụa, là nam nhân nên tới luôn, nhưng loại cá nước thân mật này chỉ nên là nhất thời vui thích, chung quy không nên làm.

“Ta không phải giáo chủ.....” Đông Phương Bất Bại nói nhỏ, tay chạy dưới áo Dương Liên Đình.

Y phục ướt sũng, nước ướt đầm bụng khi lướt qua mang lại cảm giác ôn nhuận.

“Liên đệ..... Người muốn gì?”

“.....” Dương Liên Đình mặt quay sang một bên, tối qua hấn say, nhưng hôm nay hấn không say.

“Liên đệ..... Ta đều cho người!”

“.....” Dương Liên Đình mắt nhìn thẳng cái ao, cố gắng nói với chính mình, dù sẽ làm Đông Phương Bất Bại tức giận thì hấn cũng không phải đồ chơi bên gối, coi nhau là gì chứ? Ở trên, ở dưới? Thì sao, cảm giác này thật giống như triều thần bị Thái hậu nhìn trúng.....

“Người nói đi!” Muốn quyền? Đòi tiền? Đông Phương Bất Bại đặt Dương Liên Đình trong lòng, Dương Liên Đình càng là như thế, hấn càng thích, không giống nữ nhân nhất mực lấy lòng hấn.

“Người phóng..... Người!? Người.....”

Dương Liên Đình thở dốc không nói hết, lời nói đánh bạc cái mạng vừa ra khỏi miệng, đã bị hành động lớn mật của Đông Phương Bất Bại làm cả kinh không thể ra lời, lần đầu tiên..... Lần đầu tiên hấn phát hiện chuyện như vậy, nguyên lai cũng không phải chính mình có thể định đoạt.

“Phóng? Người nói, như vậy..... Như thế nào phóng?” Đông Phương Bất Bại thấp giọng hỏi, lời nói vô cùng thân thiết ngay bên tai Dương Liên Đình, cùng với thanh âm đã tính quen thuộc đêm qua kêu gào, quanh quẩn.....

[ hòa hài ]

Nước ao nổi bọt sóng, chỉ có tiếng nước xuôi chảy vào trong ao ào ào, lẳng lặng lướt qua hai thân thể mỗi một quần vào nhau trong nước, róc rách mà rơi.

Dương Liên Đình không nói chuyện. Sau toàn bộ cuồng loạn quay về bình tĩnh, hấn ôm lấy Đông Phương Bất Bại, tựa vào bệ trên vách đá, hai mắt nhìn bệ kia đã đầy chỗ lõm, giống mưa to đã trút xuống đây —

Có một số việc, phải làm mới biết được, mà có một số việc, tình lại mới có thể biết.

“Liên đệ.....” Đông Phương Bất Bại nửa khép mắt, đầu đặt trên vai Dương Liên Đình, kéo tay Dương Liên Đình đặt bên hông, nỉ non, tựa như ngẩn ngơ chưa tỉnh, khóe miệng mang cười, trong lòng dính dính, có một cảm giác thuộc về không nói nên lời, sau đêm qua như vậy, Đông Phương Bất Bại liền yêu loại cảm giác này, hận không thể trồng một cái cây tạo cảm giác đó trong lòng.

“Ân!” Dương Liên Đình nghiêng mắt, có thể thấy Đông Phương Bất Bại đang quay mặt nhìn mình, tỏa ra khuyến khích động nhân tâm mị hoặc như tơ, cực kỳ giống ánh trăng đêm qua, mỹ lệ không phân biệt giới tính.

“Liên đệ nghĩ muốn cái gì?” Đông Phương Bất Bại lần đầu tiên cảm thấy mình yếu đuối, lần đầu tiên đặt toàn bộ sức nặng của mình trên người Dương Liên Đình, dựa sát vào nhau rồi nói nhỏ, đột nhiên cảm thấy nữ tử rất hạnh phúc, các nàng từ nhỏ đã có hạnh phúc như vậy, được nằm trong tay người mình yêu — hấn cũng muốn có.

Dương Liên Đình không nói, điều hấn muốn, Đông Phương Bất Bại sẽ không cho hấn, cần gì phải hỏi.

“Sao không nói lời nào?” Đông Phương Bất Bại nửa khép mắt, tay nhanh cầm tay Dương Liên Đình tạo thành chữ thập.

“Vì sao chính là ta?” Dương Liên Đình nhìn tay mình trong tay Đông Phương Bất Bại, mười ngón tương hợp, đầu óc hỗn loạn.

“Người không thích chúng ta như vậy?” Đông Phương Bất Bại khóe miệng mỉm cười, mắt lóe lên, cùng là nam nhân hấn hiểu rõ điểm này, bọn họ đều thích, bằng không..... Sẽ không kiệt sức như vậy.

Thích..... Như thế nào sẽ không thích! Là nam nhân đều thích!

Dương Liên Đình không nói gì, hấn để ý chính là hấn dạng này là gì? Định cứ như vậy sống? Chờ Đông Phương Bất Bại có niềm vui mới, sau đó hấn cũng giống mấy phu nhân kia bị giết?

“Ân?” Đông Phương Bất Bại không thích Dương Liên Đình ở phía sau trăm dặm, cảm thấy giống như việc này chỉ có mình khoái hoạt, hấn muốn Dương Liên Đình cũng thích, chỉ có thích, chuyện hai người mới xem như chắc chắn.

“Thích.” Dương Liên Đình thấp giọng nói.

“.....” Đông Phương Bất Bại cười, thân xoay lại ôm lấy Dương Liên Đình, “Vậy sao phải rầu rĩ.” Cứ như hấn lại bắt buộc y làm gì ấy.

“Nhưng ta không muốn như vậy!” Dương Liên Đình nhìn đỉnh đầu Đông Phương Bất Bại, không muốn lại nhượng bộ vì lợi ích toàn cục, trong tình hình này, hấn chán ghét hư tình giả ý, chán ghét chuyện như vậy, càng không muốn đội mặt nạ giả bộ về tình cảm.

“Không muốn như vậy?” Đông Phương Bất Bại tâm trầm xuống, vui sướng tràn đầy như bị phủ sương giá, nhất thời rầu rĩ ngưng kết trong ngực muốn phát tác, lại không muốn lần nữa làm Dương Liên Đình bị thương, không thể không nhẫn nhịn.

“Ân!” Dương Liên Đình gạt đầu, ngầm đợi Đông Phương Bất Bại lại đánh hấn gãy xương, hoặc là một chưởng đánh chết hấn, tiếp tục nói: “Ta không muốn như vậy, ta chỉ muốn kết hôn với một nữ tử bình thường, sống những ngày bình thường.”

“Người đi theo ta, sẽ có vinh hoa phú quý, ta còn có thể truyền thụ người tuyệt thế võ công, người cũng biết thiên hạ này, duy ta bất bại, người chỉ cần theo ta, ta đều có thể cho người!” Đông Phương Bất Bại trầm giọng nói, mặc dù cầu người như vậy sẽ tổn hại chính mình tôn nghiêm, nhưng hấn muốn giữ lấy tâm Dương Liên Đình, cho dù y chỉ yêu quyền lợi cùng địa vị của hấn.

“Ta muốn chúng làm gì?” Dương Liên Đình cảm thấy buồn cười, hấn là một phàm phu tục tử, chưa từng nghĩ tới cái gì độc bộ vô lâm, tuyệt thế võ công có thể làm cơm ăn? Mà giang hồ này đâu có kẻ cả đời bất bại? Giang hồ chính là nơi người ăn thịt người.

“Có ta ở đây bên người, không ai dám khi nhục người! Người ở lại bên ta, Nhật Nguyệt thần giáo đều thuộc về người?”

“Ta không có bản sự đó, cũng không có vọng tưởng kia!”

“Người có tin ta sẽ đánh gãy chân người, làm người vĩnh viễn không thể rời ta nửa bước?”

“Vậy không bằng giết quách ta đi.” Đã chết qua vài lần, bất quá không chết hấn mà thôi.

“Ta sẽ làm người muốn sống không thể, muốn chết không thể.” Một câu, nếu rời hấn Đông Phương Bất Bại, chết cũng không được.

“Người rốt cuộc phải làm sao mới có thể thả ta?”

“Người hỏi sai rồi, người đáng ra phải hỏi chính mình, xem người rốt cuộc muốn như thế nào, người nên biết cân nhắc tốt xấu!” Đông Phương Bất Bại cười lạnh, đứng dậy mặc đồ, đưa lưng về Dương Liên Đình lặng lẽ nói.

“Nếu ta không biết?” Người sẽ giết ta? Dương Liên Đình ngồi sau Đông Phương Bất Bại đứng lên.

“Người yêu kẻ nào, ta giết kẻ đó! Người trừ bỏ theo ta, vẫn chỉ có thể theo ta, người trừ bỏ thích ta, cũng chỉ có thể thích ta, người cả đời này chỉ có thể theo ta, cũng chỉ có thể theo ta tử huyệt! Liên đệ, ta thích người, đây không phải nói chơi!” Đông Phương Bất Bại quay đầu, quay đầu nhìn Dương Liên Đình, vẻ mặt nghiêm túc, “Người cần thận ngấm lại, người theo ta, ta sủng người, yêu người, người muốn cái gì ta đều cho người, người muốn ai chết, ta tuyệt đối không cho hấn sống!”

“Người đang nói đùa?” Dương Liên Đình mặt lộ vẻ cười, trong đầu là mặt sau của Đông Phương Bất Bại câu nói, trong lòng hơi giật mình.

“Sao lại đùa?” Đông Phương Bất Bại cười xoay người, tay lướt qua mặt Dương Liên Đình, sờ soạng \*\*\*g ngực dày mà rộng lớn của Dương Liên Đình, nghiêng người, thì thầm: “Người nếu cùng ta hảo, ta có thể vì người làm hết thấy, cho dù là chuyện như vừa rồi, người muốn ta đều cấp.....”

Dương Liên Đình xấu hổ, Đông Phương Bất Bại lại nở nụ cười, với hắn đó cũng bất quá là hoan ái thôi.

“Ta là nam nhân!” Dương Liên Đình không tự nhiên kiên trì đạo phòng tuyến cuối cùng trong lòng.

“Nếu ta nói, ta có thể làm nữ nhân?” Đông Phương Bất Bại giương mắt.

## 24. Chương 24

“Cám ơn!” Dương Liên Đình đang cúi đầu, nhưng vừa nhấc mắt, mới nhớ trên Hắc Mộc Nhai này còn có một nữ tử đã đưa hà bao cho hắn!

Hắc Mộc Nhai sương mù nửa ngày không tiêu tan, cực kỳ giống khí trời tươi mát sáng nay tràn ngập quanh thân Đông Phương Bất Bại.....

Dương Liên Đình đứng sau Nhậm Doanh Doanh nghe cảm, nhưng hai mắt nhìn đại diện nơi Đông Phương Bất Bại đang bận rộn, đã nghĩ ngơ ngẩn ngây ngốc nửa ngày.

Làm nữ nhân?

Dương Liên Đình nhú mày, trong lòng cũng không bài xích.

Vì cái gì?

Dương Liên Đình không hiểu, nhưng vừa nghĩ đến đôi mắt nâng lên của Đông Phương Bất Bại, tâm hắn sẽ bất giác nhảy loạn.

Không rõ a..... Dương Liên Đình cứ thế thở dài, thầm than lòng của nữ nhân sâu như mò kim đáy biển, tâm tư giáo chủ so với kim trong đáy biển còn khó nắm lấy hơn —

Thử hỏi một nam nhân so với bất cứ nam nhân nào còn nam nhân hơn nói, hắn nguyện ý làm nữ nhân.....

Dương Liên Đình hít một hơi, do dự, trong đầu hiện lên hình ảnh Đông Phương Bất Bại, mềm lòng một phần, không thể phủ nhận là, giáo chủ nếu làm nữ nhân, có khi..... so với nữ nhân càng nữ nhân.....

“Khụ khụ khụ..... Dương tổng quản!”

Khúc Dương đứng cạnh dạy Nhậm Doanh Doanh đánh đàn, rốt cục không nhin được ho khan, ám chỉ người đã thất thần rất lâu này tốt xấu gì cũng nên ra dáng giống người hầu đang hầu hạ.

“Àn?”

Mắt Dương Liên Đình dứt khỏi đám sương mù, thần sắc mờ mịt nhìn xem, chỉ thấy Khúc Dương lấy tay che miệng cố ý khụ ra thanh âm cổ quái..... Khúc Dương?

Dương Liên Đình trong lòng ngẩn ra, mở miệng: “Khúc trưởng lão không thoải mái?”

Khúc Dương nhú mày, chưa thấy qua tổng quản ngốc như vậy!

“Hừ —” Nhậm Doanh Doanh xem thường, sẵn giọng: “Khúc trưởng lão rất khỏe, còn Dương tổng quản cứ như cả đêm không ngủ, Đông Phương thúc thúc phạt người quỳ gối ngoài cửa chịu hình phải không?”

Dương Liên Đình hạ mắt.

Nhậm Doanh Doanh gương mặt trắng nộn nhỏ nhắn, nhớ tới hôm trước đang đàn hảo hảo khúc, lại bị tiểu tử này quấy nhiễu, trong lòng không thoải mái: “Ta hỏi người, người dám không trả lời?”

“Ách? Hồi Thánh cô, chưa từng!” Dương Liên Đình vội làm rõ.

“Có phải nhìn trúng tỷ tỷ nào nên thất thần?” Nhậm Doanh Doanh đứng dậy, tay nhỏ bé đẩy Dương Liên Đình ra, “Người như vậy mà xứng làm tổng quản? Người mà xứng sống ở Hắc Mộc Nhai, hầu hạ bên Đông Phương thúc thúc?”

“Liên Đình biết sai!” Dương Liên Đình cúi đầu, nghĩ muốn chạy theo, không ngờ Nhậm Doanh Doanh ngăn lại: “Không cần, tổng quản còn chưa ngăn người đủ, không bằng đứng tại đây trên Hắc Mộc Nhai đến khi trời tối đi! Người nên nghe ta nói, phải thay đổi đi. Đồ phế vật!”

Dương Liên Đình cúi đầu không nói, thế này gọi là nhiều lời nhiều sai, hôm qua thấy Nhậm Doanh Doanh rời đi như vậy, đã biết Thánh cô trong lòng tức giận, nữ hài tử tính khí ồn ào, giận cá chém thớt lên mình cũng là đương nhiên.

Khúc Dương lắc đầu, đứng sau Nhậm Doanh Doanh cười nói: “Thánh cô, như vậy không ổn lắm, lúc ta tới nghe nói giáo chủ giao việc cho tổng quản làm, nếu giáo chủ biết là Thánh cô.....”

“Vây..... làm việc đi, xong việc về đứng tiếp!” Nhậm Doanh Doanh chu môi, không muốn làm Đông Phương Bất Bại tức giận, nhưng lại cảm thấy cứ như vậy buông tha Dương Liên Đình thì không yên, phải biết rằng, hôm qua nàng khó khăn lắm mới chộp được lúc Đông Phương thúc thúc tâm tình tốt — ghét nhất giáo chủ gì đó a, khi phụ thân làm giáo chủ cũng không rảnh rồi xem nàng, nay Đông Phương thúc thúc làm giáo chủ, cũng không có thời gian xem nàng ..... Giáo chủ, giáo chủ, toàn quản loại đại sự không thể trì hoãn a.

“Vâng, Thánh cô còn đàn tiếp sao?” Dương Liên Đình cảm kích nhìn Khúc trưởng lão.

Khúc Dương cười nhẹ, cũng không nói gì, biến cố trong nhà làm hắn trở nên rất ít mỉm cười với ngoại nhân, ngay cả cười cũng gần như là một loại khách sáo lãnh đạm.

Nhưng Nhậm Doanh Doanh bĩu môi, vẻ mặt ảo não: “Đàn, đàn cái gì mà đàn? Bị người làm tức chết rồi, đàn gì nữa? Người đâu, mang cầm đi, hảo hứng trí đều bị người chọc mất hết! Còn không tránh ra cho ta.”

“Vâng!” Dương Liên Đình cúi đầu tránh ra, cung tiễn Nhậm Doanh Doanh sai người ôm cầm rời đi, trong lòng cười thầm, Thánh cô sáng sớm kêu hắn hầu đánh đàn trong này như vậy, đến tám phần là vì tức hắn chuyện hôm qua, nhìn Nhậm Doanh Doanh rời đi, Dương Liên Đình không khỏi lắc đầu cười khổ, hài tử cuối cùng vẫn là hài tử — còn nhỏ mà tính khí đã tinh quái như thế, trưởng thành không biết là bộ dáng gì nữa.

Nghĩ đến Nhậm Doanh Doanh lớn lên..... Dương Liên Đình hẹp mắt — nàng là nữ nhi của Nhâm Ngã Hành!

“Thánh cô tuổi còn nhỏ, tổng quản không nên để tâm!” Khúc Dương đứng bên cạnh Dương Liên Đình thấp giọng nói, mắt nhìn thân ảnh nho nhỏ của Nhậm Doanh Doanh, nhưng dư quang lại đánh giá Dương Liên Đình, tự nhiên không bỏ qua mặt ám sắc trong mắt Dương Liên Đình kia, tuy nói ai sống ai chết không quan hệ tới hắn, nhưng nghĩ đến cháu gái của mình, hắn suy bụng ta ra bụng người, cân cân tiểu lý trong lòng tự nhiên hơi nặng về Nhậm Doanh Doanh vài phần.

“Khúc trưởng lão nói quá lời, Thánh cô vẫn còn con nít, Liên Đình đâu thể để bụng! Còn phải cảm ơn Khúc trưởng lão giải vây cho Liên Đình!”

Liên Đình cúi đầu, trong lòng tự nhiên nghe ra ẩn ý bên trong, nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười cảm kích, không lộ ra vẻ mình hiểu được, chính là trong lòng hắn có Đông Phương Bất Bại, sao không coi an nguy của Đông Phương Bất Bại quan trọng hơn thế nhân xa lạ?

“Ta không có làm gì, tổng quản không cần đa lễ!” Khúc Dương xua tay, nói xong xoay người rời đi, Hắc Mộc Nhai người lừa ta gạt, tranh quyền đoạt lợi xưa nay không thú vị.

Dương Liên Đình nhìn theo Khúc trưởng lão, hồi tưởng lời Khúc trưởng lão nói, ẩn ý hiển nhiên là bảo hộ Nhậm Doanh Doanh, nhưng tư thế rời đi cũng là tránh xa phiền phức, Dương Liên Đình cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ mọi người đều cảm thấy hắn sẽ gây bất lợi với Nhậm Doanh Doanh? Đa nghi?

Dương Liên Đình lắc đầu, cảm thấy những người này tâm tư kỳ quái, hắn một đại nam nhân chẳng lẽ lại so đo cùng nữ hài tử? Khi xoay người xuống cầu thang, Dương Liên Đình mắt nhìn ngàn dặm sương mù trước mặt, nổi lên trong lòng vẫn như cũ là Đông Phương Bất Bại, sau đó là câu kia: “Nếu ta nói, ta có thể làm nữ nhân?”

Nói đùa? Tuy là nói đùa nhưng mình cũng động tâm!

Dương Liên Đình thở dài, chỉ cảm thấy đầu đặc quánh, hoàn toàn không hiểu Đông Phương Bất Bại mấy tháng trước còn bề xương hắn bây giờ đang nổi điên cái gì? Là yêu Dương Liên Đình hắn? Nói cho người

nào nghe cũng sẽ bị cười rụng răng nha! Nhưng..... Da thịt chi thân cũng đã có, nếu là nam nữ, coi như là vợ chồng .....

Vợ chồng?

Dương Liên Đình lập tức hung hăng vỗ vỗ đầu, không nên mà còn nghĩ lung tung, chỉ sợ chính mình lại đang mơ tưởng hão huyền, sau đó lại ngăn người với ai đó, khiến mạng nhỏ của mình bay mất, hấn vội vàng chạy xuống núi, cố gắng vớt bộ dáng cùng câu nói của Đông Phương Bất Bại ra khỏi đầu, nhồi một đồng sách vở thể vào —

Tuy nói đồ trên Hắc Mộc Nhai đều là không cần mua bán, nhưng nghĩ đến danh mục thu không bằng chi, còn muốn bắt bao nhiêu mạng người vô tội đến điền vào, Dương Liên Đình liền có xúc động chính đồn thu nhập, con kiến sẽ hiểu bất đắc dĩ của con kiến khác.

Dương Liên Đình đại biểu cho Đông Phương Bất Bại mặt mũi, nhưng lời người khác nói chọt lọt vào tai:

“Người nói xem, giáo chủ sao lại lưu trữ đại tiểu thư, còn phong làm Thánh cô?”

“Giáo chủ tâm tư ai mà biết được?”

“Đừng nói nữa, phế vật kia đang đến đây.....”

“Về sau cẩn thận một chút, ta nghe nói.....”

“Thật sao?”

Cước bộ Dương Liên Đình chạy xuống bỗng dừng một chút, nhưng hấn không dừng hấn, cũng không biết vì sao từ khi sinh bệnh tới nay, kinh mạch giống như đả thông rất nhiều, thể lực tăng lên, nhĩ lực cũng dị thường sâu sắc, lời không muốn nghe cũng đều lọt vào tai.

“Tổng quản!”

“Tổng quản!”

Dưới sương mù, hai bóng người trước mắt Dương Liên Đình dần rõ ràng lên.

Một cao một thấp, được xưng Vô Thường huynh đệ, vì mỗi lần bọn họ xuống núi, người ban đêm gặp bọn họ đều chết, nên mới mang danh này. Dương Liên Đình cũng không biết tên thật của họ, Hắc Mộc Nhai nhân tài đông đúc, dù là hai huynh đệ này cũng chỉ ở tầm thường bậc trung.

“Hai vị đại ca hảo!” Dương Liên Đình cười đầy cung kính, không hiểu sao chỉ qua một đêm, thái độ mỗi người đối với hấn đều thay đổi nghiêng trời lệch đất.

“Tổng quản thay giáo chủ làm việc, cần gì tự mình xuống dưới! Tìm một huynh đệ nói là được!” Một người cười nói, Dương Liên Đình cười đáp lại, chỉ cảm thấy người mang đao trước mắt khi cười trông rất dữ tợn.

“Ha ha!” Dương Liên Đình cười lảng tránh.

“Tổng quản có chuyện gì cứ nói với huynh đệ một tiếng, huynh đệ ta giúp người!” Người thấp hơn cười như hài đồng.

“Ta không việc gì! Sao dám làm phiền hai vị ca ca!” Dương Liên Đình cười cảo từ rồi tiếp tục chạy xuống, trong lòng buồn bực, sao hai người này lại chủ động chào hỏi mình! Chính là mới chạy xuống mấy chục bước, đã nghe một thanh âm lạnh nhạt nói trong sương mù:

“Một tổng quản nho nhỏ, Vô Thường huynh đệ đâu cần đối hấn khách khí như vậy!”

“Hừ, người thì biết được bao nhiêu?”

“Sao người nói vậy, vậy người nói coi phế tài kia năng lực có gì?”

“Huynh đệ ta nghe nói, giáo chủ vì hấn giết thất vị phu nhân.....”

Dương Liên Đình lão đảo thiếu chút nữa lặn xuống cầu thang — giáo chủ vì hấn giết thất vị phu nhân? Hấn có tài đức gì? Có bản sự gì.....



“Cẩn thận!” Một bàn tay kéo Dương Liên Đình lại.

“Cám ơn!” Dương Liên Đình đang cúi đầu, nhưng vừa nhấc mắt, mới nhớ trên Hắc Mộc Nhai này còn có một nữ tử đã đưa hà bao cho hắn!

## 25. Chương 25

“Dương tổng quản, bọn họ nói đều là vô tâm, người đừng để trong lòng!”

Nữ tử nói xong, gương mặt lo lắng nhìn về phía Dương Liên Đình đang hai mắt đăm đăm, không hiểu muốn quay đầu lại, lại bị Dương Liên Đình kéo cổ tay áo, ý bảo nàng không nên quay đầu.

“Đa tạ tỷ tỷ cứu mạng!” mặt Dương Liên Đình hiện lên tươi cười nhàn nhạt, không chút dấu vết bỏ tay nữ tử khỏi áo mình, lui ra sau một bước nói lời cảm tạ.

“Nhắc tay chi lao! Không cần để ý.....” Tô Xu thấy Dương Liên Đình sắc mặt khác thường, không khỏi không yên, vô thức nhớ về lời Tang trưởng lão nói ngày ấy, tâm không khỏi trầm xuống, nhưng nghĩ lại hành động che chở vừa rồi của tổng quản, lại cảm thấy ngực hơi ngọt ngào.

“Lời ấy sai rồi, nếu tỷ tỷ không ra tay, Liên Đình sớm ngã xuống Hắc Mộc Nhai, đâu còn mệnh tại.” Dương Liên Đình tim đập như đánh trống, khóe mắt thỉnh thoảng đảo qua góc áo đỏ thẫm bên kia, “Chỉ là Liên Đình đang có yếu vụ trong người, hôm khác xin dâng môn nói lời cảm tạ!”

“Tổng quản cứ đi đi!” Tô Xu cảm thấy ánh mắt phía sau đậm như kiếm nhọn, làm cho nàng không thể không áp chế tâm tình, nói lời cáo từ.

“Đa tạ!” Dương Liên Đình nâng tay, tránh sang một bên, ý bảo Tô Xu rời đi trước.

Tô Xu hiểu ý, lập tức nhanh chóng theo đường Dương Liên Đình chỉ ra phi thân phóng đi, khi đi tới chỗ góc, nàng hơi ngoái đầu nhìn lại, môi đỏ mọng hé mở không dám tin, đó là tồn tại như thần nhân trong Nhật Nguyệt thần giáo — giáo chủ.

“Gặp ta mất hứng?” Rõ ràng thấy nữ nhân kia, cười đến như ánh rạng đông.

Đồng Phương Bất Bại mặt hơi trầm xuống, hắn từ đại điện đi ra, phát hiện Dương Liên Đình đứng sau Nhậm Doanh Doanh, liền không nhìn được hăm mộ Nhậm Doanh Doanh thân là nữ nhân, tuổi còn nhỏ cũng đã có thể thấy ngày sau duyên dáng yêu kiều, nam nhân sao có thể không thích nàng? Hắn cứ như vậy một đường xuống dưới, trong lòng đã hơi không thoải mái, lại lần đầu phát hiện Nhật Nguyệt thần giáo im ắng lâu nay giờ lại có kẻ nhàn rỗi dám quản chuyện của Đồng Phương Bất Bại hắn, nhất là khi nữ nhân xen vào việc của người khác kia xuất hiện thì tâm tình hắn càng đại khó chịu.

“Chưa từng nghĩ vậy!”

Dương Liên Đình ngẩng mặt, trong lòng thầm than: Thật sự là sợ gặp ai sẽ thấy ngay người đó! Người trước mắt không phải Đồng Phương Bất Bại thì là ai? Một thân ngoại bào đỏ thẫm kia, dù cách ngàn dặm sương mù, Dương Liên Đình vẫn liếc mắt là nhận ra.

“Vậy người nghĩ gì?”

Đồng Phương Bất Bại không chút để ý nhấc chân, bước xuống bậc thang, nam nhân cũng được, nữ nhân cũng tốt, hắn Đồng Phương Bất Bại muốn ai, kẻ khác không được rình mò.

“Nghĩ việc một tổng quản nên làm.”

Dương Liên Đình quay mặt qua bên, mắt nhìn bốn phía, bốn phía tuy là sương mù, nhưng cao thủ nói chuyện có thể truyền âm ngàn dặm, lời hắn nói dù rất nhỏ, cũng sẽ truyền tiến trong tai người khác, như Đồng Phương Bất Bại.

“Nếu bốn tọa nói, việc tổng quản nên làm là hống hảo bốn tọa\* đây?” Đồng Phương Bất Bại nói xong lướt đến bên người Dương Liên Đình, mắt đảo qua Dương Liên Đình, thẳng tắp dừng lại tại thân hình yếu diệu đang cứng đờ trong góc, khóe miệng cười lạnh – giỏi lắm, nha đầu không biết trời cao đất dày!

\*hồng hảo bốn tọa: lấy lòng, làm Đông Phương vui vẻ

“Liên Đình..... thắm muốn làm hữu dụng nam nhân!”

Dương Liên Đình xoay mặt, thấy thân ảnh màu vàng trong góc, trong lòng không khỏi căng thẳng, giọng đã hạ lại càng nhỏ nữa.

“Ha ha ha!” Đông Phương Bất Bại nghe xong cười to, xoay mặt, trong mắt thấp thoáng sắc bén chưa kịp thu hồi, giống như nhìn vào Dương Liên Đình cốt tủy, như trước dùng ngàn dặm truyền âm thẳng tắp bức ép vào Dương Liên Đình màng nhĩ:

“Liên đệ, cho rằng thế nào là hữu dụng?” Có Đông Phương Bất Bại hấn mà còn cùng nữ nhân liếc mắt đưa tình? Vậy Liên đệ đã nhìn nhầm người rồi! Đông Phương Bất Bại sẽ không ghen, nhưng đánh một người phé đi rồi giữ lại bên người, thật ra vô cùng thuần thực.

“Liên Đình trên Hắc Mộc Nhai này chỉ là một trò cười, một phé vật!”

Dù không muốn thừa nhận, nhưng Dương Liên Đình lúc này không thể không nói sự thật, nếu hấn dù làm gì cũng không thể xứng đôi giáo chủ, thì không bằng mặc hấn nhảy khỏi Hắc Mộc Nhai luôn cho xong, hai người cứ trốn tránh thực tế như vậy, đừng nói người ngoài mà cả hấn cũng sẽ xem thường mình.

“Bốn tọa, có thể vì Liên đệ cắt lưỡi họ!” Nam nhân lưỡi dài không bằng không lưỡi.

Đông Phương Bất Bại thản nhiên nói, lời vừa rồi hấn cũng nghe rõ, bất quá lời thế gian là cái quái gì? Hấn Đông Phương Bất Bại dám làm dám chịu, thích ai, yêu ai thì sao, ai dám quản hấn?

Cắt lưỡi?

Dương Liên Đình ngẩn ra, bị Đông Phương Bất Bại bộ dáng thản nhiên như không làm hoảng sợ, vội la lên: “Bọn họ cũng chỉ là nói thật, Liên Đình nơi Hắc Mộc Nhai tay trái gà không chặt, ngay cả xuống núi cũng không thể, không phải phé vật thì là gì?”

“Liên đệ muốn tập võ?” Đông Phương Bất Bại nhún mày, lòng hơi kinh ngạc, hấn biết Liên đệ e ngại tập võ, hồi nhỏ cũng chỉ là bị đánh, chẳng muốn đánh ai.

Dương Liên Đình khoe miệng co rút, ai chẳng muốn có võ công tối thượng, nhưng trong sách dạy đều rất khó khăn, đứng tấn chịu khổ mười năm như một, tu hành đều đều, thì đó mới chỉ là nền tảng căn cơ, ngoài ra còn phải luyện chiêu thức, nội lực, đương nhiên có đường tắt khác, nhưng nếu không có căn bản vững chắc, chiêu thức cũng chỉ là có hoa không quả, trăm ngàn chỗ hở.....

Nhưng.....

“Chẳng lẽ..... thành tài chỉ có tập võ một đường?” Dương Liên Đình thật sự không biết nên nói thế nào, hấn muốn vượt qua Đông Phương Bất Bại, hay ít nhất là ngang nhau cũng được, nếu cùng Đông Phương Bất Bại tập võ, kết quả cũng chỉ có thể là đồ đệ, không nghe nói qua thầy trò cùng lăn lộn trên giường.....

“Liên đệ sao đột nhiên muốn thành tài?” Không tập võ, tài gì ở Hắc Mộc Nhai đều là phé tài!

Đông Phương Bất Bại không nghĩ ra thiên hạ này trừ bỏ võ công cao nhất, còn có cái gì có thể mạnh hơn võ công? Nhưng hấn càng để ý lý do Liên Đình đột nhiên có ý tưởng này, hai mắt không khỏi nhanh nhìn chăm chăm vào mắt Dương Liên Đình, nếu Dương Liên Đình dám đối nữ nhân kia có nửa điểm nhớ nhung, hấn sẽ không cho Dương Liên Đình nửa phần mơ màng cơ hội — thành tài? Phé tài còn kém hơn!

Dương Liên Đình nhìn sương mù, lo lắng bị Đông Phương Bất Bại nhìn thấu tâm sự, bất đắc dĩ thở dài: “Vẫn luôn muốn!” Sao lại là đột nhiên?

Cùng là nam nhân, ai nguyện ý luôn bị người uy hiếp, huống chi lại là người mình ngưỡng mộ từ nhỏ, nhớ năm đó mỗi khi Đông Phương giáo chủ bị người khi dễ, đều là hấn Dương Liên Đình xông lên – dù mỗi lần luôn là ba đánh một, kết quả là hấn bị đánh thành đầu heo..... nhưng tốt xấu cũng là anh hùng.

“Vì nữ nhân?” Khó mà làm được!

Đông Phương Bất Bại cười lạnh, hồi tưởng Liên đệ sau khi được tặng hà bao liền trở nên kiêu ngạo, dám can đảm liên tiếp không tuân theo hần, nhớ lại hồi nhỏ y rất ngốc, vì hần mà cứ như con ruồi không mắt thấy đá cứng cứ lao đầu vào.

“..... Nói bậy bạ gì đó!” Dương Liên Đình không muốn nói gì, lại không thể không trả lời, hần không có ý gì với nữ nhân kia, cũng chưa từng nghĩ tới phương diện kia, nhưng cha hần từng nói qua, nữ nhân ư, càng giải thích càng hồng bét, trăm ngàn không thể cố phân biện.

“Vậy thì vì sao?” Không phải vì nữ nhân thật vô cùng tốt!

Dương Liên Đình cúi đầu một câu “Nói bậy bạ gì đó” không làm Đông Phương Bất Bại tức giận, ngược lại khiến hần không hiểu sao sinh ra một tia mừng thầm.

“Không nam nhân nào nguyện ý làm phế vật!”

Dương Liên Đình nhúc nhích đầu, mắt nhìn đôi mắt chấp nhất tới tận cùng của Đông Phương Bất Bại, lần đầu phát hiện, nam nhân khi tìm tòi so với nữ nhân đào càng sâu, nhưng.....

“Bổn tọa cảm thấy Liên đệ trước đó rất vui vẻ!” Vừa rồi trước khi gặp được hần, đều cười đến làm hần ghen tị.

Đông Phương Bất Bại không thích mơ mơ màng màng sống, hần muốn cùng Dương Liên Đình hảo, Dương Liên Đình cũng chỉ có thể trung với hần một người, trong lòng cũng chỉ có thể có hần một người, liền ngay cả cha mẹ Liên đệ cũng không thể cao hơn hần nửa phân, hần muốn mình cao cao tại thượng, như mặt trời kia độc bá phía chân trời.

“.....” Dương Liên Đình không nói gì nhìn Đông Phương Bất Bại, hần muốn nói hần thích Đông Phương Bất Bại, hần muốn nói bọn họ như vậy, hần không thể giả ngốc lừa gạt chính mình, chính mình vẫn chưa là yếu nhất, thật sự khó có thể mở miệng.

Dương Liên Đình càng nghĩ càng cảm thấy xấu hổ vô cùng, đơn giản quyết định xuống cầu thang, không muốn lại cùng Đông Phương Bất Bại dây dưa giải thích vấn đề không rõ này, nhưng Đông Phương Bất Bại sao cho phép người chưa trả lời hần đã bỏ trốn mất dạng, liền một phen tóm trụ Dương Liên Đình:

“Không nói rõ ràng, người còn dám bỏ bổn tọa chạy?” mắt phượng hẹp lại thu hết gương mặt Dương Liên Đình vào đáy mắt.

“Nói cái gì? Có thể nói gì? Người nói vì cái gì?” Dương Liên Đình nhất thời cả giận, nghiêng đầu sang bên khác nói một tràng “cái gì” chính hần cũng không hiểu, nhưng đối mặt với Đông Phương Bất Bại mắt tràn đầy nghi vấn, lại không khỏi đỏ mặt, quay sang một bên, cúi đầu nói: “Người thật không biết vì cái gì?” Rõ ràng liên tiếp làm nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ còn muốn hần Dương Liên Đình chỉ ra?

Đông Phương Bất Bại mắt trừng lớn, nhìn Dương Liên Đình nửa ngày, trừ bỏ nhìn ra mặt Dương Liên Đình tựa hồ rất nóng thì gì cũng chưa hiểu, trong lòng hần tự nhiên biết một chuỗi “cái gì” rồi “cái gì” kia có liên quan tới đêm qua, nhưng thật đúng là không hiểu được Dương Liên Đình có ý nói gì với mình, hần chỉ có thể nói đêm qua rất là tận hứng —

Liên đệ võ công thấp kém nhưng ở phương diện đó thật ra rất có thiên phú, cũng không biết có phải vì tập Quỷ Hoa Bảo Điển, nên khi ma sát da thịt chi thân liền cảm thấy tiêu hồn thực cốt, lại có ý niệm vớ vẩn sống là Liên đệ nhân, chết là Liên đệ quỷ trong đầu.

“Người không nói, bổn tọa sao hiểu được?”

Nhớ tới đêm qua, ngũ diệu Đông Phương Bất Bại hơi mềm lại, nếu Liên đệ thật lòng ở lại bên hần, hần tự nhiên sẽ đối Liên đệ hảo, nếu không, dù hần rút gân Liên đệ, cũng phải giữ Liên đệ ngày đêm cạnh hần, không thích cũng không sao cả, dù sao người nhất định là của hần.

“.....” Dương Liên Đình cảm thấy như bị hỏa thiêu, trong đầu mơ hồ, nhưng Đông Phương Bất Bại vẻ mặt chấp nhất, làm hần căn môi nửa ngày, ra sức trấn định tâm thần, ra vẻ thờ ơ nhìn sương mù bốn phía, tỏ ra đây rất không thêm để ý, mắt nhìn sương mù, liếm liếm môi, thấp giọng nói: “Người nói..... Người nói người có thể làm nữ tử..... Liên Đình.....”

Đông Phương Bất Bại giương mắt, lòng dậy lên nhẹ nhàng mong đợi, gương mặt không biểu cảm, nhưng lần đầu tiên cảm thấy tâm mình như nai con nhảy loạn, Quỷ Hoa Bảo Điển như khiến lòng hắn cảm thấy nhảy nhót dồn dập chưa từng cảm nhận, như thiếu nữ tuổi xuân nãy mầm khát khao cảm tình, hắn cẩn thận dấu diếm một tia mong đợi, nhưng hai mắt thẳng nhìn chăm chăm mắt Dương Liên Đình — nếu y dám can đảm cự tuyệt hắn, hắn nhất định phải dẫn y về dạy dỗ lần nữa, thẳng đến khi y cũng yêu Đông Phương Bất Bại mới thôi.

“Liên Đình.....” Dương Liên Đình cảm thấy hô hấp khó khăn, khi cảm thấy Đông Phương Bất Bại tới gần, hai mắt nhìn thẳng vào mình, hắn phát hiện thân là một nam nhân, cứ như vậy không chuẩn bị đối diện với người đã tưởng niệm mười mấy năm, lại còn bày tỏ tâm ý ra rất khó.

Đông Phương Bất Bại thầm muốn chụp lấy Dương Liên Đình, bắt hắn nói nhanh lên, nhưng lại lo ngại nếu mình động thủ, e chỉ cần mở miệng, thì Liên đệ sẽ lập tức nhét lời muốn nói về, chỉ có thể nhẫn nại chờ đợi, trong khi đợi chờ, chợt nhớ phía sau hắn còn một nữ tử, trong lòng nhất thời không vui – vừa nghĩ tới, Đông Phương Bất Bại liền dùng ngàn dặm truyền âm, thét ra lệnh: “Cút –” Tái kiến giết không tha, đừng tưởng hắn không biết ánh mắt nàng nhìn Liên đệ, dám có chủ ý với người Đông Phương Bất Bại nhìn trúng, rõ ràng ngại hoàng tuyền lộ đoản!

“Liên Đình.....” Dương Liên Đình lại hít sâu lần nữa, “Liên Đình muốn làm một nam nhân!” Xứng đôi giáo chủ nam nhân!

“Nam nhân?” Đông Phương Bất Bại nhíu mày, ban đầu khó hiểu.

“Nói vậy ngươi còn không hiểu, sớm biết thà đừng nói!” Dương Liên Đình quẫn bách, không khỏi lớn tiếng kêu la, đẩy Đông Phương Bất Bại ra đi xuống dưới.

“.....” Muốn làm một nam nhân?

Đông Phương Bất Bại nghiêng đầu, kết hợp lời nói trước đó..... Cảm giác mừng thầm không ngôn ngữ nào miêu tả tràn ngập tâm trí Đông Phương Bất Bại, nhất thời hóa thành ngàn vạn nhu tình, khiến hắn lắc mình lao theo cước bộ Dương Liên Đình đang quỳnh lên chạy xuống.

“Ngươi đáp ứng rồi?” Đông Phương Bất Bại cười nhẹ, mặt mày đều là cười, sung sướng tựa như chấp hắn thêm đôi cánh, làm hắn thân nhẹ như mây, phiêu nhiên thoáng chốc đã vù đến chỗ Dương Liên Đình.

“Ta đáp ứng gì? Ngươi nói bậy bạ gì đó!”

Dương Liên Đình xấu hổ vô cùng, hận không thể chui xuống đất trốn, nhưng trước mắt trừ bỏ Đông Phương Bất Bại đang mặt cười như hoa nở, thì chỉ có Hắc Mộc Nhai cao sáu nghìn thước, bảo hắn da mặt mỏng làm sao chịu được, chỉ có thể thô âm lớn tiếng che dấu lúng túng khốn đốn của mình.

“Ta buổi tối chờ ngươi về!”

Đông Phương Bất Bại thấy chuyện đã tốt liền dừng lại, vẻ mặt như trước, nhưng ánh mắt đang cười, tựa như vừa uống rượu, cảm giác cả người như đắm nát đắm mây, phiêu a phiêu.

Quay đầu nhìn thân hình tựa hồ thực bình tĩnh của Đông Phương Bất Bại, Dương Liên Đình chỉ cảm thấy vẻ mặt hắc tuyến, bởi Đông Phương Bất Bại hôm nay lên Hắc Mộc Nhai không phải vút đi đi lên, mà cảm giác như là phi thăng —

Trích tiên?

Dương Liên Đình lấy lại tinh thần, mới thấy thể diện mình sau câu nói cuối cùng kia của Đông Phương Bất Bại đã cháy sạch thành than, than đã đen còn cứng ngắc ..... Trên mặt lại hắc tuyến trùng điệp!

## 26. Chương 26

Mặt trời ngả về Tây, gió thổi đi sương mù trầm tích mấy ngày, mang lại một chút sáng mờ.

Dương Liên Đình ngồi trên thềm đá nhìn ra trời xa đầy mây, một mình thất thần, quy luật biến cường trên Hắc Mộc Nhai chính là tập võ, nhưng vấn đề là bá ai vì sư?

Mà ai sẽ thu một tên đồ đệ nửa chừng thế này? (ý nói Liên đệ trước kia học văn, lớn rồi mới chạy sang võ)

“Dương tổng quản có tâm sự?” Một thanh âm truyền đến tai Dương Liên Đình.

Dương Liên Đình giương mắt, chỉ thấy Khúc trưởng lão đang ôm cháu gái Phi Yên đi xuống, hần đứng dậy giúp Khúc trưởng lão ôm hài tử, cười: “Liên Đình ở Hắc Mộc Nhai đã lâu, lại không biết mình có thể làm gì.”

Khúc trưởng lão cười nhìn hoàng hôn: “Tổng quản nói sai rồi, không phải không biết có thể làm gì, mà là tổng quản muốn làm gì?”

“Muốn làm gì?” Dương Liên Đình nhìn Khúc trưởng lão, mắt lộ vẻ kinh ngạc, cảm thấy người tập võ nói chuyện thật kỳ quái.

“Giáo chúng Nhật Nguyệt thần giáo xưa nay đều tùy hứng mà làm, nếu tập võ mà không thể làm việc bản thân muốn làm, vậy tập võ để làm gì đây?” Khúc trưởng lão cười hỏi Dương Liên Đình.

Dương Liên Đình không khỏi sửng sốt hỏi lại: “Chẳng lẽ không phải để trừ gian diệt ác? Quảng bá chính nghĩa, giải quyết những bất công của thiên hạ?”

“Ha ha!” Khúc trưởng lão cười lớn, nhìn lại Dương Liên Đình: “Nói nghe rất hay, giống những thứ gọi là danh môn chính phái hay nói, miệng đầy mua danh cầu lợi.”

“Liên Đình không hiểu!” Dương Liên Đình ôm Phi Yên, trong mắt đều là nghi vấn.

“Người thấy Nhật Nguyệt thần giáo chúng ta thế nào?”

“Tàng long ngọa hổ!” Nhật Nguyệt thần giáo nhân tài đông đúc, tùy tiện tóm cái lâu la đều là người nổi danh trong giang hồ.

“Vậy họ có từng nói qua việc trừ gian diệt ác? Quảng bá chính nghĩa, giải quyết những bất công của thiên hạ?”

“Thật ra..... Chưa từng nghe nói.” Liên Đình nhú mày.

“Ha ha a, nói vậy cũng đúng, Nhật Nguyệt thần giáo ta xưa nay không cầu hư danh, trừ gian cũng thế, diệt ác cũng thế. Chỉ là nhất thời cao hứng, muốn làm thì làm, cũng không lưu lại tính danh gì, lại càng sẽ không tuyên truyền xung quanh, người nói họ mưu cầu điều gì?” Khúc trưởng lão nhìn trời chiều, giống như đang hỏi Dương Liên Đình, lại tựa như đang hỏi chính mình.

“Mưu cầu thống khoái?” Dương Liên Đình thử đáp.

“Nói rất hay! Lời này lão phu thích!” Khúc trưởng lão cười vỗ vỗ Dương Liên Đình, “Chúng ta cầu chính là thống khoái trong lòng, trong lòng cao hứng, nói thế, người không hẳn tin, năm đó lão phu vì [ Quảng Lăng Tán ] một hơi đào hai mươi chín tòa mộ thời Tấn, cho đến khi tìm thấy đồ trong mộ Thái Ung mới thôi! Nghe vậy tổng quản có cảm thấy Khúc mỗ tội ác tày trời?”

“Khúc trưởng lão thật sự là yêu cảm như si!”

Dương Liên Đình mỉm cười nói, trước kia nghe người ta nói quật mộ người khác tội không thể tha, nhưng nay ngay cả mạng người cũng có thể đùa bỡn trong tay, huống chi là mộ phần người khác.

“Bất quá là vì ham mê không từ thủ đoạn! Trong lòng tổng quản nhất định cảm thấy lão phu đối tổ tiên đại bất kính, tội ác tày trời!” Khúc trưởng lão dứt lời quay đầu nhìn Dương Liên Đình, trong ánh mắt tưởng như nhu hòa nhưng nhìn kỹ lại có mặt sắc bén, Hắc Mộc Nhai là thánh thổ của loại người tùy hứng như bọn hắn, không ai sẽ thích bị một ngoại nhân quấy nhiễu xu hướng vốn có này.

“Ách?” Dương Liên Đình trong mắt chợt lóe, nội tâm hần như trước chứa đầy tam cương luân thường, hần không thể lý giải việc quấy rầy người chết ngủ yên, nhưng nhiều người trước khi chết đã hưởng hết vinh hoa phú quý, nay còn muốn mang cả người cả vật vùi vào phần mộ, hần cũng vô pháp lý giải.

“Việc ai nấy làm, Liên Đình nhớ giáo chủ từng nói Nhật Nguyệt thần giáo xưa nay là làm theo ý mình, không chịu thế gian pháp luật hạn chế, Liên Đình không hiểu Khúc trưởng lão vì sao phải để ý quan điểm của Liên Đình?”

Khúc trưởng lão cười, hạ mắt, thầm nghĩ nếu không phải giáo chủ đối đãi người bất đồng, lão phu để ý làm chi? Nhưng trên mặt lại thản nhiên cười nói: “Tổng quản nói rất đúng, thế gian này người mua danh cầu lợi nhiều lắm, mà cái gọi là danh môn chính phái quá nhiều giết người, chỗ nào cũng có, Hắc Mộc Nhai là chúng ta nhạc thổ, lão phu hy vọng tổng quản có thể biết.”

Liên Đình moi móc lời y nói, không hiểu Khúc trưởng lão nhìn ra cái gì: “Khúc trưởng lão đây là ý gì?”

Khúc trưởng lão đưa tay tiếp nhận cháu gái cười: “Lão phu hy vọng tổng quản có thể làm một người chân chính của Hắc Mộc Nhai trên Hắc Mộc Nhai. Cho nên lão phu mới nói tổng quản không phải không thể làm gì, mà là chưa từng suy nghĩ cẩn thận muốn làm gì? Nếu đã muốn há không thể đạt thành?”

Dương Liên Đình sững sốt, không khỏi giương mắt nhìn Khúc trưởng lão.

Khúc trưởng lão kéo tay cháu gái, cười nói với nàng: “Yên nhi, khi lớn lên ngươi muốn làm gì thì làm cái đó, như thúc thúc tổng quản tâm thành sở trí, giữ vững kiên định.”

Khúc Phi Yên cười khanh khách với Khúc trưởng lão, còn xoay gương mặt bầu bĩnh nhìn Dương Liên Đình cười: “Cha..... Cha.....”

Dương Liên Đình chỉ cảm thấy mũi đau xót, không khỏi nghĩ đến Khúc Phi Yên phụ mẫu song vong, nay đi theo Khúc trưởng lão hai ông cháu sống nương tựa lẫn nhau, trong lòng chấn động, nghĩ đến sau này mình cùng Đông Phương Bất Bại khó tránh không gặp chuyện, không khỏi nói: “Liên Đình muốn là người có thể bảo hộ giáo chủ.”

Khúc trưởng lão trừng lớn mắt, quay nhìn Dương Liên Đình, hẳn không nghe nhầm đi? Bảo hộ giáo chủ? Với công phu võ văn cả chó mèo trên Hắc Mộc Nhai cũng chướng mắt?

“Ách.....” Tập võ quá muộn! Khúc trưởng lão nghĩ nghĩ, nhưng cũng có thể y sẽ đại tài trưởng thành trể, có thể được cao nhân chỉ điểm.

“Liên Đình biết giờ tập võ đã quá muộn, không biết còn có thể làm chút gì?” Dương Liên Đình giải thích, ngầm bức việc mình không biết kiêng kỵ mở miệng quá nhanh.

“Tập võ có thể cường kiện thân thể, không phân biệt sớm muộn, lão phu nghĩ cũng không phải là không thể được!” Khúc trưởng lão không muốn dả kích Dương Liên Đình, dù sao y ở Hắc Mộc Nhai lẫn lộn hồi lâu, khó tránh đã biết khôn hơn, “Chỉ là, Liên Đình hầu hạ giáo chủ, nếu có thể biết chút kì thuật thì cho dù nguy nan hết sức cũng có thể hóa hiểm thành an. Gặp dữ hóa lành cũng không phải chuyện không thể.”

Dương Liên Đình nghe xong hai mắt tỏa sáng, như trong bóng tối thấy được ánh mặt trời, không khỏi cảm kích nói: “Tạ Khúc trưởng lão chỉ điểm!” Nói xong phải đi, chính là đi mấy bước rồi lại quay người cúi đầu hành lễ: “Tạ Khúc trưởng lão.”

Khúc trưởng lão nhẹ cười, trước kia cảm thấy tiểu tử này cổ hủ không chịu nổi, hiện tại xem ra người biết lễ nghĩa cũng không tệ, kỳ thật không sai, không khỏi lại chỉ điểm vài câu: “Nếu muốn báỉ Bình Nhất Chỉ vi sư, lỡ không thể báỉ sư, cũng không nên cưỡng cầu.”

Dương Liên Đình quay đầu khó hiểu, nhưng Khúc trưởng lão đã ôm tôn nữ chậm rãi đi xuống.

“Chân thành kiên định sẽ thành công!” Rất xa thanh âm truyền đến, Khúc trưởng lão thân ảnh đã biến mất trong sương mù, Dương Liên Đình chỉ có thể hướng sương mù hành lễ, cho đến khi bóng đen kia biến mất vô tung, Dương Liên Đình mới xoay người tiếp tục hướng về phía trước.

Mắt nhìn đến cuối sương mù, Dương Liên Đình giống như giữa mông manh trời chiều thấy đèn đuốc mờ nhạt trên tầng thứ chín, trong lòng có một thanh âm nói: Đó là chỗ để về, hẳn không khỏi nhanh hơn cước bộ, nhưng ở góc chỗ xa liền thấy thân ảnh nho nhỏ của Thánh cô bồi hồi dưới bậc thang, Dương Liên Đình trong lòng ngăn ra: Lại là nữ tử mồ côi đó!

“Đông Phương thúc thúc tới nay vẫn bề bộn nhiều việc sao?”

“Vâng, Thánh cô, giáo chủ công việc bận rộn. Khi có thời gian nhất định sẽ đến nghe Thánh cô đánh đàn.”

“Ngươi không phải Đông Phương thúc thúc, làm sao ngươi biết?” trong thanh âm non nớt tràn đầy tức giận.

“Vâng, Tiểu Lan biết sai rồi!”

“Sai sai sai, người chỉ biết nói sai! Người còn không hữu dụng bằng phế vật tổng quản kia.” tiếng bước chân rất nhỏ tràn đầy oán hận rời đi.

Phế vật tổng quản?

Dương Liên Đình tâm cứng lại, nhàn nhạt cười, quả nhiên là đứa nhỏ, không biết nói dối, nghĩ rồi xoay người tiếp tục hướng về phía trước, lại đụng vào một người.

“Liên đệ nhìn gì vậy? Chuyên tâm như thế?” Đông Phương Bất Bại thanh âm truyền đến Dương Liên Đình, mắt lại nhìn hướng Nhậm Doanh Doanh biến mất.

Nghĩ đến việc Đông Phương Bất Bại nhất định nghe được lời Nhậm Doanh Doanh nói, Dương Liên Đình trong lòng không được tự nhiên, chính mình nói cùng hắn nghe người ta nói, dù sao cũng bất đồng.

“Ta có thể nhìn gì chứ?” Dương Liên Đình từ trong lòng Đông Phương Bất Bại lập tức đẩy y ra, nào có nam nhân rúc vào trong lòng người khác, khuôn mặt tuấn tú cố gắng chuyển thành bộ dáng nghiêm túc. Muốn ở trước mặt một nam nhân bày ra bộ dáng càng nam nhân.

Đông Phương Bất Bại còn lâu mới buông tay, Liên đệ không dựa vào hắn, hắn dựa vào Liên đệ, cũng may Liên đệ dù võ công không tốt, dáng người cũng đủ cường tráng, lời Doanh Doanh nói hắn tự nhiên nghe được, nhưng Liên đệ không nhắc tới, hắn cũng không nhắc tới, làm như không nghe thấy, bất luận kẻ nào nói Liên đệ là phế vật, hắn đều không để ý, trong lòng hắn Liên đệ không phải vậy, chỉ là hắn vẫn mất hứng, tương đương mất hứng.

“.....” Giáo chủ?

Thân thể bị Đông Phương Bất Bại dựa sát vào, Dương Liên Đình lập tức nhìn quanh, hắn thì không sao, nhưng Đông Phương Bất Bại là giáo chủ, giáo chủ uy nghi há có thể để giáo chúng thấy bộ dáng này, vội đẩy Đông Phương Bất Bại ra, muốn nói chúng ta về phòng tâm sự, nhưng lại không dám mở miệng, sợ vừa phát ngôn thì những người có tai thính hơn thỏ ở đây sẽ nghe thấy hết.

“Sợ cái gì?” Đông Phương Bất Bại càng bị đẩy càng ấn người, dựa vào dán người càng chặt, hắn Đông Phương Bất Bại thật muốn xem ai dám quản việc của hắn? Hắn yêu người nào liền dán người đó, muốn yêu như thế nào liền yêu như thế ấy. Đơn giản là đem cả người dán sát vào trên người Dương Liên Đình, hắn liền cao hứng! Hắn muốn tất cả mọi người biết, Liên đệ là của Đông Phương Bất Bại hắn, hắn Đông Phương Bất Bại chính là thích Liên đệ.

“Người như vậy..... Ta đi thế nào?” Dương Liên Đình quýnh lên, vừa nói lại vừa đè thấp thanh âm, nhìn như mất hứng trách cứ.

“Ta đây ôm người đi!” Đông Phương Bất Bại nghĩ đến Dương Liên Đình một mỗi, cười nói.

Dương Liên Đình nghe được, càng khó chịu, nam nhân nhà ai để lão bà ôm vào phòng! Nghĩ, dứt khoát tâm động không bằng lập tức hành động, kiên trì một phen nâng lên Đông Phương Bất Bại vòng eo, “Cọ cọ” một đường chạy nhanh thẳng lên tấm điện tầng thứ chín của Đông Phương Bất Bại, khép cửa rồi dựa vào cửa buồng Đông Phương Bất Bại ra, đến giờ Dương Liên Đình mới biết Đông Phương Bất Bại thực ra không nhẹ — nam nhân quả nhiên không ôm dễ dàng như vậy.

“Người sợ cái gì?” khóe miệng Đông Phương Bất Bại khẽ nhếch, trong mắt là ý cười không thể ngăn cản, nên biết hắn cả đêm qua đã trong lòng lằng lằng, nếu biết Liên đệ có thể nhận ý hắn, hắn trước kia cần gì quanh quẩn đi vòng lớn như vậy, trực tiếp lôi người lên giường là bớt được bao nhiêu việc, sẽ không lãng phí nhiều ngày tốt như thế.

Dương Liên Đình mặt đỏ tai hồng, không rõ là vì mệt, hay vì vừa rồi bị Đông Phương Bất Bại hù sợ.

“Ta chết còn không sợ, có thể sợ gì?” Hảo tâm không hảo báo!

Dương Liên Đình nghiêm mặt, không nhịn được trừng mắt nhìn Đông Phương Bất Bại, hắn thật sự sợ hãi, hắn Dương Liên Đình bất quá là một phế vật trên Hắc Mộc Nhai, nếu để ai biết hắn cùng giáo chủ như vậy,

vẫn là..... Hắn lo lắng Đông Phương Bất Bại sẽ ngồi không vững trên giáo chủ vị, y đã trải qua huyết vũ tinh phong như vậy mới có được nó, hắn không thể để y rơi vào kết cục như Nhâm Ngã Hành.

Đông Phương Bất Bại nhìn Liên đệ kia bộ dáng tức giận, hạ mắt, khoe miệng ý cười càng đậm: “Liên đệ vẫn là bộ dáng trước kia.” Phồng má giả làm người mập, khi nhỏ bị người khác đánh cho không thể động đây, còn vệt chết không sợ nước sôi mạnh miệng hung dữ nói hắn chỉ muốn nằm trên đất nghỉ ngơi một lúc, chớ phiền nhiễu hắn nghỉ ngơi, sau đó khi không người liên một mình lén lút về nhà, bị phụ thân vừa đau lòng vừa tức sứt rên không thành thép đánh thêm một trận.....

“Ta trước kia..... là cái dạng gì?” Dương Liên Đình thật đúng là không cười nổi, vừa rồi thân mật trắng trợn như vậy, nếu bị người thấy còn vui sướng được sao.

“Chỉ bốn tọa biết là đủ!” Đông Phương Bất Bại khoe miệng nhếch lên, chỉ một mình Đông Phương Bất Bại hắn biết Liên đệ hảo là được, nghĩ vậy, Đông Phương Bất Bại bước tới giúp mở cổ áo Dương Liên Đình, nhìn Liên đệ không rời mắt.

“.....” Dương Liên Đình giương mắt sững sờ.

“Như vậy được không?” Đông Phương Bất Bại một tay rộng mở Dương Liên Đình áo, giương mắt hỏi, đôi con ngươi chỉ một thoáng đã bị đôi mắt tối đen của Dương Liên Đình hút vào...

## 27. Chương 27

\*Hai câu này ví Liên đệ và Đông Phương như thiên lôi và địa hỏa, ý bảo không biết thực ra là ai câu dẫn người kia trước, ai thiêu đốt người kia trước. Đông Phương Bất Bại không biết, Dương Liên Đình cũng không biết, chỉ là khi họ thoáng thanh tỉnh, đã thấy Dương Liên Đình nằm trên người Đông Phương Bất Bại, thân thể xích lửa trên mặt đất lạnh lạnh, mặc cho gió đêm thổi đi mờ mờ trên người. Làm thử dốc dần dần bình ổn. “Tại sao lại là ta?” Dương Liên Đình kéo hồng bào che lên thân thể Đông Phương Bất Bại, sau đó nằm xuống thử dốc bên cạnh y, bị Đông Phương Bất Bại ép buộc lâu như vậy, thân thể hắn tựa hồ đối y hoàn toàn không thể chống đỡ, luôn là làm việc trước suy nghĩ sau. “Ai biết được?” Đông Phương Bất Bại xoa người đặt Dương Liên Đình đang thử gấp dưới thân, quần chặt lấy, hắn thật sự thích thân thể Liên đệ, thích nghe tiếng tim y đập, yêu vô cùng, một chút khe hở cũng không muốn lưu cho gió núi kia — Từ đêm đó khi Liên đệ ôm chặt hắn vào trong ngực, từ khi khát vọng bắt đầu, hắn liên tục yêu việc cùng Liên đệ da thịt ma sát, vô luận làm bao lâu cũng cảm thấy không đủ, đêm qua mới hiểu, nguyên lai thân thể khao khát không chỉ đơn giản là da thịt thân cận như vậy..... “Không biết..... còn như vậy?” Càng quần càng chặt? Dương Liên Đình vươn tay cầm quần áo, nằm trên đất lâu cũng không tốt, hơn nữa hắn còn chưa từng ngủ lại trong phòng ốc an bài cho mình, người hầu tới quét dọn ngày mai sẽ nghĩ thế nào? Đầu thể đêm nào cũng không về ngủ. “Làm gì vậy?” Đông Phương Bất Bại nắm chặt cổ tay đang lấy y phục của Dương Liên Đình, nhíu mày, đêm còn chưa hết đâu. “Cần phải trở về!” Dương Liên Đình muốn đẩy tay Đông Phương Bất Bại ra! Đông Phương Bất Bại không buông tay, chỉ dùng đầu ngón tay chạm rai di chuyển vuốt trên mặt trong tay Dương Liên Đình, họ đã giao hòa mấy tháng, hắn tự nhận mình còn hiểu thân thể Liên đệ hơn cả cha mẹ y. “Về làm gì?” Đông Phương Bất Bại lại lấy thân mình đè lên Dương Liên Đình, tỏ ý dẫn dắt khoe miệng thì thầm. Dương Liên Đình giương mắt, nhìn đôi mắt Đông Phương Bất Bại lấp lánh hào quang trong bóng đêm, lóe ra ý cười hắn quen thuộc, thấp hỏi: “Người nói xem?” “Liên đệ muốn đến như thế nào?” Đông Phương Bất Bại cúi đầu thì thầm, môi sát qua trên mặt Dương Liên Đình, động tác lớn mật không có nửa điểm e lệ hay mất tự nhiên, làm Dương Liên Đình muốn nói cũng không hảo biểu hiện ra ngoài, trong lòng lại cảm khái, người tập võ thật hảo, người đọc sách có muốn theo cũng theo không kịp, khó khăn với y e cũng chưa từng là khó khăn. “Liên đệ?” Đông Phương Bất Bại giương mắt, nhanh kéo Dương Liên Đình, thanh âm khi hỏi đầy mềm mại, đôi mắt đang nói: Đến đây! Khác hẳn với Đông Phương Bất Bại rất tùy ý, gần như phóng đảng triển lộ thân hình, tâm Dương Liên Đình đã có chút ngần ngại, nhưng..... Một người nam nhân sao có thể chần chừ lúc này đây? Dương Liên Đình không chần chừ, giờ phút này mà chần chừ thì thực quý dị, về sau có một ngày hắn đột nhiên tỉnh lại bắt đầu tự hỏi, rằng tại sao hắn cùng Đông Phương Bất Bại lại đi đến bước đây? Tại sao Đông Phương Bất Bại ngay từ đầu đã có thể lớn gan không kiêng nể gì như vậy, tại sao từ lúc bắt đầu hắn cùng người bên gối ấy đã như thể rất quen thuộc giống một đôi lão phu lão thê, tựa hồ họ từ nhỏ đã bên nhau, ai cũng chưa từng rời ai. Nhưng thế sự khó liệu, một phong thư nhà từ Hàng Châu xa xôi gửi đến tay Dương Liên Đình. Ngày



ấy, sao sáng trên trời xa, gió thổi qua đỉnh núi, thổi tan Hắc Mộc Nhai tràn ngập sương mù, khiến ánh sáng mặt trời tiến vào mang ba phần quang. Dương Liên Đình ở hậu sơn không người, luyện tập phương pháp cổ lão nhất, cũng là cơ bản nhất trung bình tấn, thư trên tay bay trong gió, sắc mặt ngưng trọng không hề cảm thấy một tiểu hài tử đang len lén tiến đến sau lưng hắn. “Hi hi, hi hi.....” Hài tử ôm thân cây so với nàng còn lớn hơn, nhìn xung quanh Dương Liên Đình, cánh tay nộn nộn nhỏ bé cầm sâu lông trông như tiểu thảo, khấn trương hướng đến da thịt lỗ lổ của Dương Liên Đình, chờ cơ hội tiến đến, hảo chạy tới gãi gãi chọc Liên thúc thúc ngứa. Dương Liên Đình đang mặt nhăn mày nhíu vì nghe tiếng động phía sau mà hơi giãn ra, tai nghe bước chân tựa hồ thật cẩn thận phía sau, cùng tiếng cỏ bị dẫm lên, không khỏi nhét tín điệp trong tay vào lại vạt áo, đánh giá canh giờ, cũng gần đến lúc quay về xử lý công việc trong giáo. Nhưng Dương Liên Đình cứ theo thói quen tiếp tục giả bộ đang chuyên tâm luyện tập trung bình tấn, hắn không kéo được mặt mũi nam nhân đi bái Đông Phương Bất Bại vì sư, Hắc Mộc Nhai cũng không có ai nguyện ý thu hắn làm đồ đệ, nhiều lắm chỉ xem qua rồi ngẫu nhiên chỉ điểm một hai chiêu, hắn chỉ có thể tự học tự bắt đầu từ cơ bản, dấu sao võ công nào cũng cần trụ cột vững chắc. “Hi hi, hi hi.....” Hài tử không hiểu võ công, từ khi nàng hiểu chuyện đã ở trên ngọn núi này, người gặp được chỉ có Liên thúc thúc, giáo chủ thúc thúc, gia gia cùng với Doanh tỷ tỷ, những người còn lại đều xuất quỷ nhập thần, nàng còn không thấy rõ là ai, khuôn mặt nhỏ nhắn đã bị cấu véo trên chọc, cũng may bọn họ đều khen nàng hảo ngoan ngoan nên nàng cũng sẽ không so đo, kỳ thật chỉ cần Liên thúc thúc bồi nàng ngoan là tốt rồi. “Hư — hư —” Tiểu Phi Yên di chuyển đôi chân béo mập ngăn ngừn, vừa tiếp cận Liên thúc thúc, vừa tự nhủ bảo mình cần bí mật, nhất định phải bí mật, nào biết đâu rằng thanh âm của nàng đã một tia không sót truyền tiến vào lỗ tai Dương Liên Đình. Dương Liên Đình cười thầm, thầm nghĩ đúng là tiểu đứa ngốc! Hắn cố ý tiếp tục trung bình tấn, sau đó hướng bên phải chậm rãi vô thanh dịch chuyển, trong thời gian khổ luyện hắn được tắm bổ bằng những thứ gọi là linh dược, mỗi ngày đều uống nên cũng được cường thân kiện thể, thân nhẹ đi rất nhiều, dù khoảng cách gần như vậy, cũng có thể di chuyển lặng yên không tiếng động. Phi Yên đi hai bước, vươn tay, mắt to sững sốt, sao còn thiếu hai bước? Vì thế mạo hiểm béo chân lại tiếp tục đuổi theo hai bước, kết quả vẫn là cách hai bước, nghĩ nghĩ, tiếp tục đuổi, lại tiếp tục đuổi, không biết nàng bắt tri bắt giác đã vòng quanh đại thụ chạy hai vòng, khuôn mặt tươi cười trẻ con vì chạy mà hồng lên, rốt cục không nhận được hô: “Liên..... Liên thúc thúc!” Dương Liên Đình dừng cước bộ, nhìn nhìn khoảng cách Phi Yên chạy cách mình, hướng Phi Yên vươn tay: “Yên nhi lại tới đây vụng trộm xem Liên thúc thúc a!” “Yên nhi không nói cho Đông Phương thúc thúc!” Phi Yên “cọ cọ cọ” nhào vào Dương Liên Đình ôm ấp, lấy mặt cọ xát mặt Dương Liên Đình. “Thật không?” Dương Liên Đình ôm tiểu Khúc Phi Yên đứng dậy, tùy tay cầm quần áo đặt trên đất lên, hắn nên quay về, lúc này Đông Phương Bất Bại hẳn là đã luyện công xong đang về phòng, hắn không muốn Đông Phương Bất Bại biết việc hắn vụng trộm tập võ. “Yên nhi không nói dối!” Phi Yên ôm cổ Dương Liên Đình. Dương Liên Đình nhu nhu tiểu đầu của Phi Yên, bước đi: “Sao dậy sớm như vậy?” “Doanh tỷ tỷ đã dậy luyện công rồi nga.” Phi Yên ôm đầu Dương Liên Đình, dùng thanh âm tràn ngập tính chất trẻ con oa oa: “Thức dậy thật sớm, Doanh tỷ tỷ nói tương lai phải làm Đông Phương thúc thúc tân nương.” “Tân nương?” Dương Liên Đình nhíu mày. “Àn, bí mật nga! Doanh tỷ tỷ nói không thể nói cho người khác, đây là bí mật!” đầu Phi Yên đặt trên vai Dương Liên Đình, “Liên thúc thúc không được nói nga, Doanh tỷ tỷ sẽ tức giận.” “Yên nhi sợ Doanh tỷ tỷ giận sao?” Dương Liên Đình nhàn nhạt nói. “Sợ, bộ dáng Doanh tỷ tỷ tức giận thật đáng sợ.” Phi Yên thấp giọng nói bên tai Dương Liên Đình: “Liên thúc thúc không được nói cho người khác nga.” “Àn, Liên thúc thúc sẽ giữ bí mật cho Yên nhi!” Dương Liên Đình đi trên bậc thang, như trước đi từng bước hướng lên trên, “Như vậy có phải Yên nhi cũng muốn làm Đông Phương thúc thúc tân nương không?” “Yên nhi thích Liên thúc thúc!” Phi Yên vươn hai tiểu trảo nhéo nhéo Dương Liên Đình khiến y cước bộ lay động, “Thích làm Liên thúc thúc tân nương.” Dương Liên Đình đang muốn cười vì suy nghĩ trẻ con của Phi Yên, lại nghe một thanh âm không mẫn không nhạt truyền đến từ sau Dương Liên Đình: “Khi Yên nhi lớn lên, Liên thúc thúc sẽ già đi giống gia gia người!” Bước chân đang đi lên của Dương Liên Đình thiếu chút nữa lão đảo mà ngã, thầm nghĩ ta nào có già như vậy, người và Nhậm Doanh Doanh so với ta và Yên nhi cũng không chênh lệch bao nhiêu đâu. Đông Phương Bất Bại đưa tay ôm Phi Yên từ trên vai Dương Liên Đình xuống, thả nàng xuống rồi nói: “Bổn tọa cùng Liên thúc thúc có bí mật.” Phi Yên chớp mắt to: “Yên nhi sẽ giữ bí mật.” Đông Phương Bất Bại ngồi xổm xuống, nhìn Phi Yên, sờ sờ tiểu đầu của Phi Yên, quyết định thu thập địch nhân tương lai này trước: “Liên thúc thúc của ngươi đã có tân nương, không thể cưới người!” Phi Yên nghiêng đầu, đầu quay xem Dương Liên Đình bấu môi nghĩ nghĩ: “Giáo chủ thúc thúc gặt người!”

## 28. Chương 28

“Ha ha ha –”

Lời Phi Yên vừa ra, Dương Liên Đình liền không nhịn được cười ha hả, hẳn chưa từng nghĩ một oa nhi hai ba tuổi dám bác bỏ lời Đông Phương Bất Bại nói.

Về mặt Đông Phương Bất Bại không dao động, gương mặt nhìn Dương Liên Đình, khóe miệng cười, mắt hạ xuống, nói với Phi Yên: “Bổn tọa không gạt người! Vì, tân nương chính là giáo chủ thúc thúc ta đây.”

Dương Liên Đình tươi cười cứng đờ, không khỏi trừng lớn mắt nhìn Đông Phương Bất Bại đang không chút do dự nói, khiếp sợ một chốc, rồi lập tức nhìn quanh, về mặt nghiêm túc ôm lấy Phi Yên, đề thấp thanh âm tức giận nói: “Trước mặt tiểu hài tử, nói bậy bạ gì vậy?”

“Bổn tọa không nói dối, dù là trước mặt hài tử cũng vậy!” Đông Phương Bất Bại vươn tay ôm lấy Phi Yên từ tay Dương Liên Đình, trong lòng khó chịu, nhưng sắc mặt như thường, chỉ là Dương Liên Đình vẫn nghe được không vui trong giọng nói của y, “Phi Phi, người tin bổn tọa, hay là Liên thúc thúc của người?”

Phi Yên chớp mắt to, nhìn Đông Phương Bất Bại, lại nhìn Dương Liên Đình, đầu nhỏ nghiêng nghiêng, ôm lấy tiểu đầu, nghiêm túc suy nghĩ, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn mặt nhăn thành một đoàn, nhăn nhăn nữa, thật lâu sau mới thực phiến não nói: “Sao giáo chủ thúc thúc phải làm tân nương của Liên thúc thúc?”

“Vì giáo chủ thúc thúc thích Liên thúc thúc của người.” Đông Phương Bất Bại đáp rất lưu loát, còn Dương Liên Đình da mặt mỏng, vừa nghe mặt đã ửng ửng đỏ chút hồng, chỉ có thể ra vẻ không nghe thấy dù trong lòng rất hưởng thụ, chỉ là khi hẳn nghĩ đến bức thư nhà giấu bên hông, tâm liền trầm xuống.

“Yên nhi cũng thích nha!” Phi Yên bĩu môi bất mãn, “Còn thích hơn giáo chủ thúc thúc.”

Đông Phương Bất Bại nhú mày — một con bé chưa dứt sữa cũng dám cướp người với Đông Phương Bất Bại hẳn? Vừa nghĩ vậy đôi mắt hẹp dài liền thu lại, thẳng nhìn vào mắt Dương Liên Đình.

“Người lớn không nên so đo với hài tử!” Dương Liên Đình muốn ôm Phi Yên về. Đông Phương Bất Bại lại khê dờ cánh tay, tựa như không có ý gì ôm Phi Yên tránh Dương Liên Đình, làm Dương Liên Đình vươn tay vào khoảng không.

“Nhưng giáo chủ thúc thúc sẽ không nhường Phi Yên!” Đông Phương Bất Bại liếc mắt thấy bóng người đang tới đằng xa, tùy tay thả Phi Yên xuống cầu thang, hai mắt nhìn Phi Yên, dư quang nhìn Dương Liên Đình đang đứng ở bậc thang khác, có vẻ y đang lo lắng sợ Phi Yên sẽ bị ngã thương, rồi hẳn nhẹ mở miệng: “Liên thúc thúc chỉ có thể là của giáo chủ thúc thúc!”

“Quý hẹp hòi! Giáo chủ thúc thúc là quý hẹp hòi –” Phi Yên lớn tiếng kêu.

Đông Phương Bất Bại không để ý nhún vai, thấy Dương Liên Đình đang lo lắng, liền mất hứng kéo kéo khóe miệng, không chịu yếu thế chậm rãi nói: “Phi Phi không nhường giáo chủ thúc thúc, nên Phi Phi cũng là quý hẹp hòi! Tiểu quý hẹp hòi!”

“Phi Phi không phải quý hẹp hòi!” đôi mắt to của Phi Yên lập tức mờ mịt, về mặt ủy khuất xoay mặt nhìn Dương Liên Đình, “Liên thúc thúc –” Hẳn khi để Phi Phi.

“Giáo chủ thúc thúc hay nói đùa! Yên nhi của chúng ta ngoan nhất .....” Dương Liên Đình lời kéo Đông Phương Bất Bại.

“Bổn tọa sẽ không nói dối với kẻ yếu!” Đông Phương Bất Bại lạnh nhạt nói: “Người cùng Yên nhi thành một nhà từ khi nào? Người là người của ta, Liên đệ người đứng ra nên nói thẳng với Yên nhi, rằng việc không thể vĩnh viễn sẽ không thể!” Quyết tâm của tiểu hài tử cứ nhìn Liên đệ hồi nhỏ là biết.

“Người thế nhưng là nhất giáo đứng đầu!”

“Nhất giáo đứng đầu càng hiểu được phân lượng đôi bên, một lời nói đáng giá ngàn vàng.”

“Người — Yên nhi còn nhỏ!”

“Không nhỏ, ba tuổi đã lớn, sáu tuổi già rồi!”

“.....”

“Gia gia –”

Trong khi hai người đang cúi đầu tranh chấp, Phi Yên đột nhiên lớn tiếng kêu một tiếng, Dương Liên Đình lập tức im lặng đứng sau Đông Phương Bất Bại, mắt thấy Phi Yên như con thỏ nhỏ nhảy lên hướng tới Khúc Dương, tiểu béo chân từng bước đi ra sức hướng lên.

“Phi Phi, hài tử ngươi lại chạy loạn!” Khúc trưởng lão nhanh đi tới, thấy Đông Phương Bất Bại liền ôm Phi Yên thì lễ: “Khúc Dương kính chào giáo chủ.”

“Giáo chủ thúc thúc là quý họ hàng!” Phi Yên quay đầu kêu la, bĩu môi cáo trạng với gia gia, nói xong mắt còn trừng vào Đông Phương Bất Bại, biểu thị bất mãn.

“.....” Khúc trưởng lão trong lòng chấn động, vội bồi tội: “Giáo chủ.....”

“Bổn tọa đâu thể chấp nhận với hài tử?” Đông Phương Bất Bại không thèm nhìn Phi Yên đang le lưỡi, trong mắt không có bóng người Khúc Dương.

“Tạ giáo chủ!” Khúc trưởng lão thì lễ, vừa rồi khi hắn từ xa nghe được lời mạo phạm Phi Phi nói, liền sợ tới mức một thân mồ hôi lạnh.

“Bổn tọa nghe nói, Khúc trưởng lão hình như có qua lại với người của Ngũ Nhạc kiếm phái?” Khi Đông Phương Bất Bại chuẩn bị nhấc chân rời đi, lại như đột nhiên nhớ tới chuyện gì, liền xoay người nhàn nhạt hỏi một câu như vậy.

“..... Vâng!” Khúc trưởng lão cả kinh, không ngờ việc nhỏ như vậy cũng không thể giấu được tai mắt của giáo chủ.

“Giao du với ngoại giáo! Dễ làm hỏng đại sự.”

Đông Phương Bất Bại nhắc nhở, nguyên bản hắn không muốn nói nhiều, nhưng khi nhìn thấy tiểu Phi Yên le lưỡi còn chưa rút lưỡi lại, trong lòng lại xẹt một tia không đành lòng – lí do không đành lòng này không phải vì đứa nhỏ khả ái, mà vì quan tâm tới Liên đệ — Liên đệ dường như có một loại cảm giác tự hào của phụ thân với hài tử này. Đông Phương Bất Bại suy nghĩ, mắt đảo qua Liên đệ, nhưng khi ánh mắt đảo qua trước ngực Dương Liên Đình, liền bị một tờ giấy viết thư hấp dẫn.

“Vâng!” Khúc trưởng lão hạ mắt, dư quang nhìn hồng sắc thân ảnh của giáo chủ biến mất giữa mây mù, rồi mới quay đầu nhìn tiểu tử còn đang nhắm mắt nhìn hướng Đông Phương Bất Bại đi, trong lòng vừa tức vừa buồn cười, không khỏi thở dài: Bị ai đó làm hư rồi.

“Đây là Đông Phương giáo chủ lo lắng cho ngài cùng Phi Yên.”

Dương Liên Đình không đuổi kịp cước bộ của Đông Phương Bất Bại, lòng lại lo vì mình che chở tiểu Phi Yên nên y mất hứng, hắn muốn đuổi theo đi lên, nhưng lại cảm thấy Đông Phương Bất Bại nói không rõ ràng, có thể khiến Khúc trưởng lão hiểu lầm, dù hắn không biết Ngũ Nhạc kiếm phái là danh môn chính phái nào, nhưng thường ngày cũng nghe người khác nói hai ba câu, cũng hình dung được đó là một đại phái lớn, liền lo lắng nhìn nhìn nói với Khúc trưởng lão.

Khúc trưởng lão ôm Phi Yên gật đầu, giáo chủ hiếm khi nói nhiều, hắn tự nhiên hiểu được ý ngài nói: “Dương tổng quản đi trước đi!”

“Vậy Liên Đình cáo từ!” Dương Liên Đình thở dài, xoay người đi hướng đỉnh núi mà Đông Phương Bất Bại biến mất.

“Liên thúc thúc đi rồi!” Phi Yên thất vọng tựa vào vai Khúc Dương, cô đơn nhìn Liên thúc thúc lại đuổi theo giáo chủ thúc thúc kia, thật sự là đáng giận, tại sao giáo chủ thúc thúc đã có Doanh tỷ tỷ làm tân nương, mà còn muốn làm tân nương của Liên thúc thúc?

“Phi Phi, sao vừa rồi lại bảo giáo chủ thúc thúc là quý họ hàng?” Khúc Dương khá để ý việc này.

Nhắc tới việc này, Phi Yên liền nhăn miệng, lòng đầy căm phẫn nói cho gia gia: “Giáo chủ thúc thúc rất keo kiệt, hắn có Doanh tỷ tỷ rồi còn muốn làm Liên thúc thúc tân nương, không cho Phi Phi.”

Tâm tình hậm hực của Khúc Dương biến mất, chỉ cảm thấy đầu óc tối sầm: Tân nương? Hắn nắm chặt tay Phi Yên, việc giữa giáo chủ và tổng quản sớm đã là bí mật công khai Hắc Mộc Nhai đều biết, gọi là công khai vì giáo chủ không có chút kiêng dè cùng che lấp —

Diễn hình ví dụ chính là vào ban đêm, nơi Hắc Mộc Nhai cao thủ nhiều như mây, giáo chủ của họ không chút thu liễm, làm người mất bạn đời, hay những kẻ trẻ tuổi chưa có lão bà chịu sao được? Mà việc Nhật Nguyệt thần giáo gần đây thường có người ra ngoài câu dẫn ai đó về, hôn nhân năm sau nhiều hơn năm trước, Khúc Dương cảm thấy giáo chủ gánh một nửa trách nhiệm.

Mà bí mật ư —

Không phải Đông Phương giáo chủ không cho ai nói, mà là đã là người của Nhật Nguyệt thần giáo, nên tất cả đều thực ần ý kiên quyết không đề cập tới chuyện này, dù võ lâm cũng không phản đối nam phong, nhưng dấu sao muốn nam phong cũng phải ngấm ngấm..... Đông Phương Bất Bại lại là giáo chủ, nếu rơi vào trong tai a miêu a cẩu danh môn chính phái, lại thành chuyện ác của Nhật Nguyệt thần giáo: Ép buộc đàn hoàng phụ nam!

Cho nên, chuyện giữa giáo chủ cùng tổng quản, là “bí mật” mọi người Hắc Mộc Nhai đều biết.

Nhưng còn tân nương?

Chẳng lẽ trước mặt Đông Phương giáo chủ anh minh thần võ, lại võ công cái thế, Dương tổng quản còn có thể đảm nhận vị trí phụ quân?

Khúc Dương rất ngạc nhiên, vô cùng ngạc nhiên, không biết tình cảm giữa nam nam là làm sao, chẳng lẽ còn sâu hơn hẳn cùng Lưu hiền đệ lấy tâm tương giao, lấy nhạc kết bạn, tri kỷ gặp tri âm?

Khó hiểu chi mê a, chỉ có Phi Yên không hiểu kỳ, nàng ôm cổ gia gia, rất tự tin nói: “Khi Phi Phi lớn sẽ làm tân nương của Liên thúc thúc.”

Khúc Dương đang rối rắm muốn vỡ đầu, lập tức tựa như bị một chày lớn nện trúng đầu, chỉ cảm thấy tiểu Phi Phi thật cao thâm khó lường, còn muốn nhờ rằng cộp.....

Hai tổ tôn trên sườn núi ôn lại tổ tôn tình, mà trên đỉnh núi trong tầm diện của Đông Phương Bất Bại, Dương Liên Đình đóng cửa rồi đi vào, liền thấy Đông Phương Bất Bại cầm một chồng thư trong tay, lạnh lùng nhìn mình, màu sắc biến ảo khó lường.

“Phi Yên chỉ là hài tử!” Dương Liên Đình tựa vào cửa giải thích.

Đông Phương Bất Bại như trước tay cầm chồng thư xem xét Dương Liên Đình, màu sắc chuyển đậm, đáy lòng bốc lên khó chịu, hắn biết nam nhân, hắn biết nên làm sao để khiến một nam nhân thần phục dưới dục vọng..... Nhưng..... Hắn hạ mắt xuống nhìn, giữa những hàng chữ kia hắn thấy được nhược điểm trí mạng trong quan hệ giữa họ — hắn không thể sinh con!

## 29. Chương 29

“Nghe nói cha mẹ người gửi người thư nhà?”

Đông Phương Bất Bại nhìn Dương Liên Đình đứng cạnh cửa, hỏi như không chút để ý, hắn không thích trẻ con, nhưng nếu Liên đệ thích, hắn cũng có thể nhận vài đứa nhỏ nuôi dưỡng chơi đùa, cũng tựa như đã dưỡng dục Doanh Doanh vậy, nhưng nếu bảo đệ Liên đệ làm việc với nữ nhân nhằm sinh con, thì kẻ khuyên câu đó đã nghĩ sai về Đông Phương Bất Bại rồi.

“Ân? Ân.....”

Dương Liên Đình theo bản năng muốn sờ sờ bức thư trong ngực, lòng thoáng rối loạn, nhưng hắn dựa vào hiểu biết của mình với Đông Phương Bất Bại nên đã không nhúc nhích, cũng không phải hắn sợ y phát hiện việc gì, chỉ là hắn muốn tự mình nói rõ với phụ mẫu.

“Thư viết gì vậy?” Đông Phương Bất Bại khoe miệng kéo kéo, giống như đang cười, giấy trong tay khẽ phe phẩy, không rõ vì gió thổi hay bị người bóp.

“Có thể viết gì chứ..... chỉ là hỏi mấy ngày nay sinh hoạt thế nào.” Dương Liên Đình liếc mắt sang một bên, nói đối trước mặt Đông Phương Bất Bại không khác gì tự chui đầu vào rọ, không đánh đã khai, hơn nữa hẳn còn không nghĩ được xem nên nói với cha mẹ như thế nào.

“Nga.....” Đông Phương Bất Bại hạ mắt, khoe miệng khẽ cười, còn tưởng Liên đệ sẽ mượn cơ hội về nhà một chuyến đây.

“Người tưởng là gì?”

Dương Liên Đình hơi đa nghi, hẳn đi vào trong, theo thói quen tùy tay cầm một kiện ngoại bào phủ lên tấm áo mỏng trên người Đông Phương Bất Bại, đặt nước trà đã lạnh sang một bên, đem đồ ăn sáng vừa rồi người hầu bưng tới đặt trên bàn Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại liếc mắt, thấy động tác không yên lòng của Dương Liên Đình, hai mắt y nhìn hướng nào cũng nhìn ra hai chữ chột dạ thật to, tâm tình cũng liên rầu rĩ.

“Liên đệ ra ngoài đã lâu, hẳn cũng muốn gặp cha mẹ?” Đông Phương Bất Bại thập phần “thiện nhân hiểu ý” (hiểu lòng người) khẽ nói.

“Ách.....” tay cầm thìa của Dương Liên Đình hơi chấn động, hẳn từ nhỏ đến lớn chưa từng rời nhà, đêm đó đột nhiên chạy đi, liên cơ hội nói lời từ biệt cũng không có, nói không nhớ cha mẹ là không thể nào, chỉ là nếu về nghĩa là hẳn phải thành thân, mà trái tim hẳn lại đâu bỏ được Đông Phương Bất Bại.

“Qua mấy ngày nữa nói sau! Nam nhi chí ở tứ phương.....”

Nghĩ đến lời tỏ ý vui mừng của phụ mẫu khi biết hẳn ở Hắc Mộc Nhai cao cư tổng quản vị, Dương Liên Đình liền cúi đầu giả bộ cười nói, chỉ là nét cười vẫn mang khổ sở, cứ nghĩ đến tâm tình phụ mẫu hy vọng được ôm cháu, hẳn liền cảm thấy lời muốn nói càng không thể ra khỏi miệng.

“Qua mấy ngày nữa?” Thật đúng là vọng tưởng!

Đông Phương Bất Bại cầm thìa, quấy bát cháo trước mắt, mắt nhìn bát, tai lại nghe tiếng hô hấp mang theo áp lực của Dương Liên Đình, hẳn sẽ không thả ra, cũng không thể nào thả y — mọi việc đều có thể thương lượng, cho dù đem Nhật Nguyệt thần giáo này cho y cũng được, duy độc cưới vợ sinh con là không thể.

“Cháo sắp nguội rồi.” Dương Liên Đình không hiểu cháo nguội còn khoảng cái gì, cháo kia trước khi đưa lên hẳn đã lạng lẽ thổi qua, bát cháo ấm áp là thích hợp nhất với Đông Phương Bất Bại tay chân luôn lạnh lẽo.

Đông Phương Bất Bại giương mắt, nhìn gương mặt không được tự nhiên của Dương Liên Đình, khoe miệng nổi lên chút tươi cười.

“Cười gì? Coi chừng nguội hết!” Dương Liên Đình liếc Đông Phương Bất Bại một cái, cứng rắn nói xong liền chôn đầu vào bàn, sửa soạn đóng sách cùng giấy viết thư tán loạn trên án thư, bộ dáng ta mặc kệ người.

“Bổn tọa cười, vì Liên đệ đối bổn tọa hảo!”

Đông Phương Bất Bại cầm cháo đưa đến bên miệng cười nói, hai mắt vừa kịp lúc bắt giữ được đôi mắt nâng lên lo lắng của Liên đệ, y tựa hồ lo sợ mình sẽ làm đổ cháo, hẳn không biết y học được cái gì của Bình Nhất Chỉ, thể nhưng lại thừa lúc hẳn ngủ bắt mạch cho hẳn – chỉ chút công phu mèo ba chân này của y thì có thể bắt được gì? Chính là hẳn thích.

“Nói bậy bạ gì đó! Cháo lạnh thì ta cũng không có thời gian chạy tới chỗ đầu bếp đòi bát khác đâu!” tay cầm bút của Dương Liên Đình run lên, cứ cúi đầu tiếp tục sao chép sổ sách.

Nghe lời nói cứng nhắc của Liên đệ, Đông Phương Bất Bại ăn cháo, trong lòng lại ngọt như mật.

“Liên đệ, người nói ta hảo, hay là nữ nhân hảo?” Đông Phương Bất Bại ăn cháo, lại như đột nhiên nhớ tới cái gì, không khỏi hỏi.

“.....” Dương Liên Đình ngẩng đầu, rồi liền nhúc nhích đầu, đầu thế so sánh nam nhân với nữ nhân, mà người đã cưới lão bà cũng không phải hẳn.

“Sao không nói lời nào?” Đông Phương Bất Bại buông bát, mi tâm dựng thẳng.

“Người hảo!” Dương Liên Đình vội vàng phân loại giáo vụ của Đông Phương Bất Bại dựa theo mức độ quan trọng, vừa nghe lời mang ý tức giận hỏi vấn đề này, liền hiểu chuyện tuyên bố, tâm lại nói: Ta có quen biết nữ nhân nào đâu?

“Nói thật?” Đông Phương Bất Bại trên mặt mang cười, cả người hướng Dương Liên Đình lao qua, người dần lên Dương Liên Đình.

“Đương nhiên!” Nữ nhân nào có tinh thần như ngươi.

“Sao ta nghe nói cha mẹ ngươi thu xếp việc hôn nhân cho ngươi?” Đông Phương Bất Bại lại như quen việc lần tay vào trong sở soạn.

“.....” tìm Dương Liên Đình trầm xuống: “Nghe ai nói hươu nói vượn?”

Đông Phương Bất Bại cũng không mang thần sắc nghiêm túc, chỉ tươi cười hai tay nhẹ nhàng lôi kéo quần áo Dương Liên Đình: “Nghe cha mẹ ngươi nói vậy.”

“Cha mẹ ta ở Hàng Châu!” Dương Liên Đình hô hấp ngừng lại, người hơi thả lỏng.

“Ta muốn bế quan mấy ngày.” Đông Phương Bất Bại thản nhiên nói xong, tay lại chậm rãi thói quen xoa bên hông Dương Liên Đình, lần đi xuống dưới.

“Không phải mới bế quan không lâu sao?” tay Dương Liên Đình cứng đờ, việc đầu tiên nổi lên trong đầu là tạp vụ chồng chất như núi của Nhật Nguyệt thần giáo, không thể mãi bắt hẩn giả truyền thánh chỉ đi.

“Không được sao?” Đông Phương Bất Bại giữ chặt vạt áo Dương Liên Đình, khiến y không thể không rời mắt khỏi đồng giấy tờ vô dụng, chỉ nhìn vào hẩn.

“Đồng thư lệnh này làm sao bây giờ? Ngươi thế nhưng là giáo chủ đây.” Dương Liên Đình vỗ trán, chỉ cảm thấy nhức đầu, hẩn đã phải giả danh nghĩa Đông Phương Bất Bại giả truyền thánh chỉ ít nhất nửa năm, ánh mắt giáo chúng nhìn hẩn đều thay đổi.

“Bốn tọa mặc kệ!” Đông Phương Bất Bại khoe miệng nâng lên, cởi bỏ dây lưng bên hông mình, áp người vào: “Liên đệ ngươi có biết thế gian này, việc quan trọng nhất là gì không?”

“..... Là gì?” Quan sát thấy Đông Phương Bất Bại xiêm y cởi bỏ tới gần trước mắt, Dương Liên Đình chỉ cảm thấy đồng chuyện chồng chất như núi vừa rồi bị một ngọn lửa thổi qua, trong mắt, trong đầu, trong tay, trong lòng chỉ có Đông Phương Bất Bại mà thôi.

Đông Phương Bất Bại cười: “Chính là cười bốn tọa.....” một tia cách trở cuối cùng giữa hai người bị xé đi — mây mưa xoay vần, hồng phong quay cuồng, chỉ có thiên lôi địa hỏa mới hiểu chìm vào vòng ngã [ hài hòa kì, cổ vũ tưởng tượng ].....

Cười giáo chủ?

Cười thế nào?

Dương Liên Đình hiếm khi thất thần trước mặt Đồng trưởng lão.

Rõ ràng trong mắt vẫn là thân hình lưng hùm vai gấu của Đồng Bách Hùng, bên tai vẫn vang rõ tiếng nói: “Ta muốn gặp Đông Phương huynh đệ của ta! Ngươi là ai!”

Nhưng giờ phút này Dương Liên Đình nhìn thân hình to lớn của Đồng Bách Hùng, trong nháy mắt, ánh vào trong đầu lại là người nằm sát dưới thân mình – Đông Phương Bất Bại.

“Liên đệ ngươi có biết thế gian này, việc quan trọng nhất là gì không?”

“Chính là cười bốn tọa.....”

Lời Đông Phương Bất Bại nói tràn đầy mê hoặc, tiếng gấu gằm vẫn không thể át đi, vẫn quanh quẩn trong tai hẩn.

Dương Liên Đình lắc đầu, hẩn nhận định mình hôm nay luyện võ quá độ nên tẩu hỏa nhập ma.

“Giáo chủ đang nghỉ ngơi!” Dương Liên Đình hít một hơi, dù Đồng Bách Hùng gầm lên thật đáng sợ, nhưng nếu được hẳn càng nguyện ý đối mặt Đồng Bách Hùng rít gào, còn hơn đối mặt với Tang Tam Nương âm nhu, nàng ta như cây kim trong bông, luôn khiến người khó lòng phòng bị.

“Hừ hừ..... Thật không?” Tang Tam Nương nhú mày, mắt như lợi kiếm, đánh giá Dương Liên Đình từ đầu tới chân, ánh mắt như có dụng ý khác, ánh mắt nàng làm Dương Liên Đình trong lòng không yên, tựa như cái Tam Nương nhìn không phải là hắn, mà là cảnh tượng hắn cùng Đông Phương Bất Bại giao triền xích lửa.

“Liên Đình không dám nói dối!” Dương Liên Đình cố gắng đứng thẳng, áp chế nghi ngờ vô căn cứ trong lòng.

“Vậy thật sự là vất vả tổng quản!” khóe miệng Tang Tam Nương cười nhẹ, mắt thực sắc bén dạo qua một vòng tại hồng ấn lộ ra trên vai Dương Liên Đình.

“Vì giáo chủ phân ưu!” Dương Liên Đình cười rất cung kính, trong đầu nghĩ đến lại là kẻ sau khi xong việc, liền tiếp tục nằm trong ao dụ hoặc hắn Đông Phương Bất Bại.....

“Không biết giáo chủ khi nào có thể xuất hiện lo liệu công việc trong giáo?” Tang Tam Nương đi hai bước, rồi cố ý quay đầu hỏi, nhưng mắt lại nhìn mông Dương Liên Đình — nghe nói giữa nam nhân cùng nam nhân, sau khi trải qua việc kia sẽ có chút khó đi lại, nhưng sao vẫn thấy y bình thường a!

“Ách —” Dương Liên Đình lắc đầu xua đi suy nghĩ lung tung trong đầu, vừa rồi đầu hắn lại hiện lên cảnh Đông Phương Bất Bại cố ý mở rộng chân, vừa thấy y như vậy hắn liền không thể khống chế, “Việc này..... Liên Đình cũng không biết!” Điều hắn biết là Đông Phương Bất Bại hiện giờ trừ bỏ đòi hỏi da thịt thân cận ra, thì hoàn toàn trầm mê trong đồng võ học cao thâm Quỷ Hoa gì đó, suốt ngày tán thán kêu nó rất kì diệu, hoàn toàn không có vẻ muốn xử lý công việc.

“Ha ha..... Tổng quản khiêm tốn, người khác không biết thì còn dễ hiểu, tổng quản sao có thể không biết?” Tang Tam Nương cười nói, cáo từ rồi đi, Dương Liên Đình nghe vậy mặt vừa xanh vừa hồng, lại nhìn những người đã tản đi chung quanh, trong mắt người nào cũng nói: Người là nam sủng của giáo chủ! Mà hắn chỉ có thể cười, làm bộ như không biết gì hết.

“Ha ha.....” Một cánh tay nhỏ bé giơ lên trước Dương Liên Đình đang cười đến cứng ngắc.

Dương Liên Đình cúi đầu, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Phi Yên, nàng đang cười đến mắt cong lại với hắn.

“Gia gia đâu?” Dương Liên Đình sờ sờ đầu Phi Yên, khí tụ trong ngực hơi tán đi, đưa tay ôm lấy Phi Yên, kỳ thật ngay từ đầu khi ở bên Đông Phương Bất Bại, hắn đã biết sẽ có ngày này..... Nhưng đã chọn thì sẽ không hối hận!

“Liên thúc thúc không vui nga!” Phi Yên mặt nhăn nhó.

“Liên thúc thúc thấy Phi Phi liên cao hứng, đi, chúng ta đi gặp giáo chủ thúc thúc đi!” Dương Liên Đình thu thập tâm tình, hơi tươi cười..

“Gia gia nói không được kêu giáo chủ thúc thúc là quý họ!” Phi Yên bĩu môi.

### 30. Chương 30

Dương Liên Đình nhẹ cười cười, ngồi xổm xuống vươn tay sờ sờ tiểu đầu của Phi Yên: “Giáo chủ thúc thúc không phải là quý họ. Hắn là nam nhân trong nam nhân.” Lại còn càng nữ nhân hơn nữ nhân....

Phi Yên nhăn mặt nhướn mày: “Nhưng giáo chủ thúc thúc đòi làm Liên thúc thúc tân nương.”

Dương Liên Đình hạ mắt, nắm tay Phi Yên dắt đi lên cầu thang: “Giáo chủ thúc thúc đó là đang trêu chọc Yên nhi.”

“Thật sao?” Phi Yên bỏ tay Dương Liên Đình ra nhảy lên bậc thang, học con thỏ nhỏ nhảy loạn.

“Ân!” Dương Liên Đình mỉm cười, đứng tựa vào vách núi, không nhìn được hình dung đến cảnh tượng của một gia đình bình thường, họ sẽ có vài hài tử như vậy, sẽ là một vợ chồng đôi ân ái phúc họa cùng chung —

“Vì Liên thúc thúc không xứng với giáo chủ thúc thúc!” Dương Liên Đình cúi đầu nói, lời Tang Tam Nương nói vừa rồi, và ngôn ngữ nhóm Đồng Bách Hùng rít gào với hần đều ám chỉ việc này, họ đây chỉ là miễn cưỡng cùng một chỗ, vô luận Dương Liên Đình cố gắng như thế nào, thì bất quá cũng chỉ là một người thường, phé vật vẫn hoàn phé vật, cho dù hần vụng trộm học phân rõ các loại được vật hàng đêm, cho dù hần ở trong góc đau khổ luyện tập võ công cơ bản.....

Phi Yên bĩu môi, lắc lắc đầu, suy nghĩ hồi lâu mới nói :“Không xứng là ý gì?”

“Chính là chuột không xứng với miêu. Chỉ có thể bị khắp nơi đòi đánh.” Dương Liên Đình ngồi xuống, nhìn Phi Yên sôi nổi ngốc nghếch như con thỏ béo.

“Miêu rất hung dữ, nó muốn ăn chuột sao?” Yên phi không hiểu lời Liên thúc thúc nói.

“Miêu tốt lắm, đôi chuột rất tốt, nhưng chuột thực vô dụng.”

“Liên thúc thúc lừa Phi Phi, miêu miêu đâu thể thích chuột bắt hết ăn lại nằm, chỉ biết trộm đồ lung tung?” Phi Yên làm mặt quỷ với Dương Liên Đình, bộ dáng kiêu ngạo nói người tưởng ta ngốc lắm sao.

“Đúng vậy, miêu miêu đâu thể thích con chuột không học vấn không nghề nghiệp đây?” Dương Liên Đình thần nhiên cười, chỉ là nét cười hơi có chút chua xót.

“Gia gia nói, khi miêu bắt được chuột sẽ không lập tức ăn, nó sẽ vờn chuột đến khi chuột không chạy nổi nữa, rồi ăn luôn! Tựa như vậy ‘Meo meo ô —’ một ngụm liền nuốt lấy!” đôi tay ngắn mập của Phi Yên làm ra động tác miêu miêu chụp mồi, lập tức nhào vào trong lòng Dương Liên Đình, giả bộ như miêu lao đến, sau đó ha ha cười chạy đi, lại bị hụt chân, ngã xuống.

“Nhưng chuột lại yêu con miêu kia, nên làm gì bây giờ.....” Dương Liên Đình thì thào tự nói, nhưng lời vừa nói ra lại cảm thấy mình thật buồn cười, nói gì với đứa nhỏ ba tuổi chứ? Hần liền đưa tay muốn giúp Phi Yên, lại bị một bàn tay ngăn lại.

“Để Phi Phi tự giải quyết!” Khúc trưởng lão đứng cạnh Dương Liên Đình.

“Khúc trưởng lão, ngài.....” Sao mà xuất quỷ nhập thần như thế?

“Giang hồ không phải nơi dành cho kẻ mềm yếu, Dương tổng quản càng giúp Phi Phi nhiều, tương lai Phi Phi càng khó sống trong giang hồ.” Khúc trưởng lão lẳng lặng đứng bên Dương Liên Đình, yên lặng nhìn Phi Yên như tiểu thỏ tự đứng lên, lạnh nhạt nói.

“Phi Phi chỉ là một hài tử!” Còn là nữ hài tử.

“Khi giết người sẽ không ai nghĩ đến nàng còn nhỏ, nếu không muốn bản thân gây hại mình hay liên lụy người khác, cách duy nhất là làm mình đủ cường.” Khúc trưởng lão thần nhiên nói, trên gương mặt nhìn như vô tình lại tràn ngập trông đợi, làm Dương Liên Đình khó hiểu.

“Dường như Dương tổng quản không đồng ý lời Khúc mỗ nói?”

“Liên Đình chỉ nghĩ Phi Phi có thể.....”

“Tìm người bình thường để gả, rồi nam nhân đó sẽ bảo hộ nàng?” Khúc trưởng lão lạnh lùng tiếp lời Dương Liên Đình, nhẹ quét nhìn y một cái. “Nếu tổng quản thân vậy khốn cảnh, chẳng lẽ muốn ngồi chờ chết, hay là..... chờ giáo chủ tới cứu?”

“Ách.....” Dương Liên Đình muốn giải thích gì đó, nhưng khi thấy Khúc trưởng lão đi tới sau Phi Yên, lại cảm thấy mình không nói được gì để chống đỡ.

“Khúc mỗ chính là muốn cho Phi Phi hiểu được: Chỉ có thể dựa vào mình, dựa vào người khác chỉ có thể là người si nói mộng!”

“Khúc trưởng lão.....”



“Tổng quản xin mời!” Khúc trưởng lão đưa tư thế mời. Chỉ là lúc Dương Liên Đình xoay người, hần lại nói: “Chuột yêu miêu cũng không đáng buồn, đáng buồn là, bản thân chuột cảm thấy không xứng với miêu.” Đáng khinh lại đáng thương!

Dương Liên Đình ngẩn ra, quay đầu, nhưng Khúc trưởng lão đã dẫn theo Phi Yên biến mất giữa sương mù.

Khúc Dương nguyên bản không muốn lắm miệng, chỉ là khi nhìn Dương tổng quản còn thiếu quyết đoán hơn nữ nhân này, trong lòng liền tức giận, rõ ràng đã nói cái gì mà phải làm một nam nhân xứng đôi giáo chủ, kết quả..... Ngoài miệng nói nói thôi, mà hần khi đó còn thật tưởng Dương Liên Đình là một nam nhân đại trượng phu dám làm dám chịu — dám yêu Đông Phương Bất Bại không ai có thể địch, dù yêu nhưng vẫn không hạ mình.....

Hừ, hóa ra là kẻ nhu nhược sợ chết thôi..... Thật là người ta rất khó chịu, sao giáo chủ lại coi trọng một phế vật chỉ có túi da như vậy? Đáng tiếc. Đáng tiếc. Khúc trưởng lão mang theo Phi Yên một đường đi lên, hần cũng không muốn để cháu gái mình thân thiết với kẻ chỉ dám nói không dám làm như vậy.

Dương Liên Đình bị Khúc trưởng lão một lời đâm trúng tâm sự đứng quên đường về trên Hắc Mộc Nhai, hần ngơ ngác đứng trên bậc thang, sắc mặt không thay đổi quan sát sương mù, lần đầu tiên, hần phát hiện, thì ra không phải Đông Phương Bất Bại rất cao không thể với tới, mà là hần chưa bao giờ có gan với tới, dù đã cùng y một chỗ lâu như thế, mà hần luôn nói phải làm một nam nhân xứng đôi Đông Phương Bất Bại, nhưng lại chẳng làm được gì.

Thật vì không làm được ư?

Vì vô công Đông Phương Bất Bại đã đăng phong tạo cực, còn đang không ngừng tinh tiến, nên hần đuổi theo thế nào cũng không kịp? Hay hần căn bản chưa từng thật nhận ra, ngoài việc mạnh hơn Đông Phương Bất Bại, thì vẫn còn đường khác để bên y!

Gió núi thổi qua Hắc Mộc Nhai, thổi đi sương mù dày đặc, khiến sương mù như rồng chậm chậm di chuyển. Ánh trăng ánh nắng vĩnh viễn ở ngoài sương mù. Dương Liên Đình ngồi một mình ở vách núi, dựa lưng vào đại thụ phía sau, trốn khỏi mắt người khác, nhìn lên phía chân trời, mặc cho thời gian trôi đi, hoàng hôn buông xuống.

Cảm giác tùy hứng một lần thật tốt!

Nhìn hoàng hôn chậm rãi hạ xuống, Dương Liên Đình một tay đặt trên đầu gối, tay kia cầm một vò rượu không hiểu lấy từ đâu, im lặng quan sát vụ long gió núi mang đến, rồng sương cứ như vậy tiếp tục hòa vào bóng đêm, không nhìn thấy, nhưng như trước có thể cảm giác nó đang thủ vệ trước Hắc Mộc Nhai, vô thanh vô tức, tựa như không có nhưng vẫn đang tồn tại.....

“Rõ ràng là vô dụng!” Dương Liên Đình ôm vò rượu, cười nhạo nhìn vụ long biến mất trong sắc đêm, làm bầm cười nhạo, chỉ là cười nhạo xong, Dương Liên Đình lại cảm thấy chính mình càng thật đáng buồn, vụ long dù vô dụng ít nhất cũng còn kiên trì trăm ngàn năm, mà chính mình đây?

“Thầm thì cô —” Dương Liên Đình tiếp tục đổ một ngụm rượu vào miệng mình, rượu nóng rát chạy xuống yết hầu — sau đó như cơn mưa, rượu này thật nhạt, khó uống!

Dương Liên Đình lắc lắc vò rượu, tiếp tục ngồi tự hỏi trong bóng đêm, trong nhà cha mẹ thúc giục, trên núi chúng huynh đệ bàn tán. Chuyện cũ tựa như cười ngửa xem hoa hiện lên trước mắt, hần thật sự là phế vật sao? Phải làm cái phế vật sao? Thân là con, vô hậu là bất hiếu; Thân làm người, chỉ biết sống phóng túng; Làm người..... Chỉ biết hối hận —

Đông Phương Bất Bại là kẻ không thể vượt qua, hay chính mình không dám vượt qua đây?

Dương Liên Đình lại nâng chén uống, mọi người đều nói là một chén giải ngàn sầu, sao hần lại thấy đã sầu càng sầu hơn.

Không tìm thấy chén, Dương Liên Đình liền mở lớn miệng, cầm cả vò đổ ụp xuống, cảm giác rượu vào người thật sáng khoái, toàn thân sáng khoái, chỉ là hần lơ tuột tay, cả vò rượu rơi vỡ, hần liền đưa tay ra lấy vò khác, học tư vị uống rượu của người giang hồ, chỉ là khi tay vừa đụng đến, vò rượu kia đã bị người cầm đi.

“Đông Phương..... Bất Bại?” Dương Liên Đình nghiêng đầu, bóng đêm như ma quỷ, dù không nhìn cẩn thận, hẳn cũng biết bóng người đứng lặng như ma như quỷ trước mắt này là ai, vì hẳn có cảm giác rất quen thuộc, quen đến không cần nhìn cũng cảm giác được.

“Uống rượu sao không gọi ta?” Đông Phương Bất Bại cầm vò đồ hướng miệng mình, nhú mào, không nói thêm gì, chỉ gặp người ngồi xuống.

“Gọi người còn có phần của ta sao?” Dương Liên Đình nhìn một vò cuối cùng đang trong tay Đông Phương Bất Bại, bĩu môi, ngửa đầu ra sau, “Loại rượu này, người cũng uống sao?”

“Liên đệ tưởng ta từ nhỏ đã uống hảo tửu? Từ nhỏ đã làm giáo chủ?” Đông Phương Bất Bại cầm vò rượu, liếc mắt thấy thần sắc không vui trên mặt Dương Liên Đình, việc trên Hắc Mộc Nhai Liên đệ vẫn cường giả tươi cười nói không sao, mà chân thật thế nào, Đông Phương Bất Bại tự nhiên biết, người phía dưới là kẻ thế nào hẳn cũng biết rõ ràng, nhớ năm đó Nhâm Ngã Hành đặc biệt ưu ái hẳn, khiến bao người ghen tị đỏ mắt..... Nhưng, hẳn đã đi tới, Liên đệ cũng phải tự mình đi tới.

Dương Liên Đình sững sốt, đưa mắt nhìn Đông Phương Bất Bại.

“Mọi người đều nói ‘Ném trái đủ khổ đau mới là con người’, bổn tọa không tin mấy thứ mê sảng ấy!” Đông Phương Bất Bại nhìn vò rượu trong tay, chuyện cũ đã muốn mơ hồ, hẳn không muốn hồi nhớ cũng không định tìm kiếm, trong mắt hẳn con người khi sống thì phải khoái hoạt mới là không cô phụ sinh mệnh đã được ra đời, việc mượn rượu tiêu sầu chỉ là vô nghĩa, vừa lãng phí rượu ngon, lại cô phụ cảnh đẹp.

“Vậy người tin cái gì?” Dương Liên Đình nhìn vò rượu trống trơn.

“Tin chính ta!” Đông Phương Bất Bại khoe miệng khê nhếch, cười tự tin như Nhật Nguyệt chi huy, “Bổn tọa không tin ai cả, chỉ tin chính mình!”

Dương Liên Đình mặt đen: Nói đủ trắng trợn đấy, nhưng nghĩ đến lời Đông Phương Bất Bại, bỗng nhiên cười to: “Dù là đúng sai cũng vậy?”

Đông Phương Bất Bại ngẩng mặt, mặt hướng Dương Liên Đình, khoe miệng cười tự tin: “Bổn tọa cho rằng nó đúng, thì chính là đúng!” Dương Liên Đình cười có ý gì, Đông Phương Bất Bại trong lòng hiểu được, nhưng không ai có thể thay đổi tư duy của hẳn, cho dù là yêu.

“Chưa từng hối hận?” Dương Liên Đình cười khổ, hẳn không biết Đông Phương Bất Bại trước kia như thế nào, nhưng nay mọi người, bao gồm Dương Liên Đình cũng hiểu được Đông Phương Bất Bại lựa chọn không đúng tí nào, y đã sai lầm rồi.

“Chưa từng!” Đông Phương Bất Bại đặt vò rượu xoay tròn trên đầu ngón tay, mắt nhìn vò rượu, lại liếc Liên đệ rõ ràng đã say lại không tự biết.

“Ta không tin!” Dương Liên Đình nhìn vò rượu xoay tròn kia, hơi cảm thấy đau đầu.

“Ha ha ha!” Đông Phương Bất Bại cười to, hẳn thích lời trung thực hiếm có này của Liên đệ, rồi hẳn cười nhìn vò rượu trên đầu ngón tay, vô tình để đổ một ít lên đùi Liên đệ: “Liên đệ tin người khác lại không tin Đông Phương Bất Bại ta?”

“Nam nhân nên yêu nữ nhân? Nam nhân nên cưới nữ nhân? Là người thì cần cưới vợ sinh con? Vô hậu chính là bất hiếu? Anh hùng liền nhất định đều thích ra vẻ khoe mẽ? Mà Đông Phương Bất Bại ta nên yêu một kẻ xứng đôi bổn tọa?” Đông Phương Bất Bại trêu chọc mỉm cười nói: “Mấy chuyện vợ vắn này chính là những điều vợ vắn nhất thế gian, nhưng mọi người đều coi đám lời lẽ sai trái ấy như chí lý, còn nghĩ chúng là chuyện đương nhiên.”

“Chẳng lẽ không đúng?” Dương Liên Đình nhú mào, trong lòng cũng ần ần cảm thấy cách nói của y có chút gượng ép.

“Người cho rằng nó đúng, nó mới đúng!” Đông Phương Bất Bại cười nhạt, trên mặt tràn đầy khinh thường: “Ngũ Nhạc kiếm phái lấy danh nghĩa phạt gian trừ ác, diệt cả một gia tộc, bảo đây là thanh lý môn hộ; Triều đình một đạo thánh chỉ chém đầu cứu tộc, thế nhân đều cho rằng đây là đúng, cho nên cứu tộc cũng chỉ cam chịu bị chém. Nhưng..... Liên đệ, người bảo đứa trẻ trong tã lót có tội gì?”

Dương Liên Đình chần chừ, không khỏi tự hỏi.

### 31. Chương 31

Dạ đàm [ nhị ]

“[ Quỳnh Hoa Bảo Điển ] bốn tọa luyện là võ lâm kì thư, Hồng Diệp thiền sư cho rằng thư này hại người không thể lưu lại, vì thể tự mình đốt hủy, thể nhân cảm thấy y đúng! Nhưng bốn tọa cho rằng đây là nhất gan, chỉ kẻ kiến thức nông cạn yếu ớt mới làm, có thể nói là ném chuột sợ vỡ đồ! Thế gian thiếu một quyển [ Quỳnh Hoa Bảo Điển ] thì ít đi chém giết phân tranh sao?”

Đông Phương Bất Bại từ từ nhắm hai mắt, yên lặng nghe gió núi mỉm cười nói chuyện giang hồ: “Trong mắt bốn tọa nhìn, thì Hồng Diệp thiền sư cũng bắt quá là có tiếng không có miếng, chân chính hại người không phải [ Quỳnh Hoa Bảo Điển ] mà là lòng người hiểm ác, tình diệu của [ bảo điển ] không ở chiêu thức cực nhanh, mà ở diệu ngộ bên trong, bốn tọa sau khi tu tập [ Quỳnh Hoa Bảo Điển ] mới chậm rãi cảm ngộ được kì diệu của nhân sinh. Nay gặp người, mới hiểu được đạo lý vạn vật ra đời, trời sinh người trời sinh vật của thế gian.”

Dương Liên Đình đang say, càng nghe càng đau đầu, khi nghe câu cuối cùng “Nay gặp người, mới hiểu được đạo lý vạn vật ra đời, trời sinh người trời sinh vật của thế gian.....”, Dương Liên Đình không khỏi nhìn vào Đông Phương Bất Bại.

“Liên đệ, nay bốn tọa mới hiểu nửa đời kia tranh danh đoạt lợi đúng là hư danh như mây bay, chỉ có người ở bên bốn tọa mới là đại hạnh phúc.” Đông Phương Bất Bại nói đến câu cuối, trong ngôn ngữ tràn đầy ái ý triền miên, liền ngay cả đôi mắt bình thần cũng dâng lên một tầng quyền rũ; “Bốn tọa làm thế tử người được không?”

Thê tử? Dương Liên Đình nhẹ buông tay, chợt nghe tiếng vò rượu trong tay lặn xa, sau đó “cạch” một tiếng, rơi xuống Hắc Mộc Nhai.

“Liên đệ chê Đông Phương Bất Bại ta không phải nữ nhân?” đôi mắt ôn nhu nháy mắt hóa thành sắc bén.

“Liên đệ..... hoàn toàn không có..... Không đúng tí nào.” Dương Liên Đình thì thào nói nhỏ, có chút không theo kịp diễn biến vấn đề, rõ ràng vừa rồi hắn còn đang buồn bực việc mình phải làm sao để xứng đôi Đông Phương Bất Bại, nhưng nói đến làm vợ chồng, thì chưa bao giờ nghĩ đến, giờ đột nhiên bị đập vào mắt, Dương Liên Đình chỉ cảm thấy mình hoàn toàn không theo kịp tư tưởng đã phóng vọt đến đâu của Đông Phương Bất Bại.

“Chỉ muốn qua loa chọc ta?” Đông Phương Bất Bại ánh mắt sắc bén, cười lạnh, “Thích, đó là thích, nói cái gì dung mạo xuất chúng, ôn nhu uyển chuyển theo bốn tọa thấy tất cả đều là nói nhảm!”

Dương Liên Đình mắt say lơ đãng, không thấy được ánh mắt sắc lạnh của y, hắn đã uống đến muốn ngủ, nghe Đông Phương Bất Bại nói, lại cười to nói thẳng:

“Có nữ nhân nào nguyện ý gả cho nam nhân không bằng mình? Người cùng ta khác nhau một trời một vực, chúng ta xứng thành một đôi, vậy không phải là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga? Ta Dương Liên Đình chính là con cóc kia, người Đông Phương Bất Bại chính là thiên nga, không, là phượng hoàng..... Ách!”

Dương Liên Đình nắc cụt, thấy miệng mình đầy mùi rượu, nhưng đã nói ra rồi, người lại đang say, đã nói là liên thao thao bất tuyệt: “Chúng ta. Một con cóc, một con phượng hoàng đứng chung, ngẫm lại có bao nhiêu buồn cười..... Người ta đều nói Dương Liên Đình ta là vận rầm chó, một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu, thể nhân sẽ cười Đông Phương Bất Bại người, đường đường Nhật Nguyệt thần giáo nhất giáo đứng đầu lại thích nam nhân, còn là một nam nhân không hợp tý nào như nào như ta!”

“Đông Phương Bất Bại ta nguyện ý, người nào có thể làm khó dễ được ta?” Đông Phương Bất Bại cầm vò rượu, không hề dao động nhìn Dương Liên Đình đang lung lay đứng bên vách núi.

“Ta không muốn!” Dương Liên Đình hét lớn một tiếng, phẫn nộ rống với Đông Phương Bất Bại:

“Ta Dương Liên Đình không muốn, không muốn bắt luận kẻ nào chửi bới người, không cho phép người ta nói bậy người nữa câu, bọn họ có thể nói ta là nam sủng, là con cóc, tiểu nhân, ngụy quân tử gì gì cũng được, ta có thể coi như bị điếc, nhưng ta không muốn bắt cứ ai mả mai người..... Người biết không, mỗi câu chúng mắng ta đều là đang cười người sao lại coi trọng phề vật như ta! Sao người có thể gả cho phề vật này đây?”

Rống xong, Dương Liên Đình cảm thấy tâm tình bị đè nén mấy tháng trong lòng vơi bớt, nhưng lại đột nhiên cảm giác trống rỗng, tựa hồ chỉ cần xoay người hắn liền sẽ mất đi, nhưng hắn buộc mình xoay người bỏ đi, nghe Đông Phương Bất Bại nói thích hắn, hắn thật cao hứng, chỉ là..... Hắn không muốn Đông Phương Bất Bại vì hắn mà bị ô danh —

Đông Phương Bất Bại là Nhật Nguyệt thần giáo giáo chủ, là thần thoại trong giang hồ mà hắn không thể hòa hợp, là thần nhân Dương Liên Đình chỉ có thể nhìn lên!

Đông Phương Bất Bại ngăn trước đường Dương Liên Đình.

Dương Liên Đình trái, hắn bên trái. Dương Liên Đình phải, hắn bên phải!

“Tránh ra!” Dương Liên Đình vùng vằng đi tới, hắn muốn tìm chỗ tiếp tục uống rượu một mình.

“Ta có bảy nữ nhân! Các nàng mỗi người mỗi vẻ, người sắc nghệ song tuyệt, người uyển chuyển động lòng..... Cũng có người văn võ song toàn!” Đông Phương Bất Bại sừng sững bất động, chỉ nhàn nhạt nói.

“Tốt lắm a!” Dương Liên Đình ngữ khí thật chua, phát hiện bản thân thể nhưng không ghen tị Đông Phương Bất Bại, mà lại ghen tị với bảy nữ nhân kia.

“Nhưng ta không thương các nàng!” Đông Phương Bất Bại tiếp tục ngăn đường Dương Liên Đình, tiếp tục nói chuyện.

“Người thật sự là đủ vô tình !” Dương Liên Đình cười dựa vào cái cây phía sau, vì nếu không dựa hắn sẽ không đứng vững.

“Nên ta giết các nàng!”

“.....” Việc này Hắc Mộc Nhai người người đều biết, họ còn chờ xem bao giờ Đông Phương Bất Bại chơi chán hắn, còn đang đánh cược xem bao giờ hắn chết đây..... Dương Liên Đình giương mắt nhìn Đông Phương Bất Bại, thấy y đột nhiên khác hắn với ngày xưa, đôi mắt y lấp lánh sáng rọi dị thường, hắn không hiểu Đông Phương Bất Bại nói ra chuyện này làm gì.

“Người muốn giết ta?” Không chiếm được liền giết? Dương Liên Đình bình tĩnh hỏi, hắn không sợ hãi, không phải chắc chắn Đông Phương Bất Bại sẽ không giết hắn, mà là nếu đã đi theo Đông Phương Bất Bại, thì nên sớm có giác ngộ về cái chết.

“Bổn tọa thích người!” Đông Phương Bất Bại đáp như việc đương nhiên.

Dương Liên Đình nhíu mày, từ lúc lên Hắc Mộc Nhai hắn đã nghe Đông Phương Bất Bại đòi sở hữu mình mấy lần, nhưng vấn đề là hắn nghĩ muốn nổ đầu, cũng không tìm được mình có ưu điểm gì đủ đáng giá khiến mình lọt vào Đông Phương Bất Bại mắt xanh?

Nói ôn nhu thì trên Hắc Mộc Nhai từ cao đến thấp, ai dám không cung kính, ôn nhu với Đông Phương Bất Bại?

Nói đến thích? Thì nữ nhân thăm mền Đông Phương Bất Bại đếm không hết, dù có thất vị phu nhân làm vết xe đổ phía trước, nhưng nữ nhân bản tính là ngây ngốc mơ mộng, nghĩ mình đây mới là tình yêu mệnh định của Đông Phương Bất Bại, điển hình nhất chính là Nhậm Doanh Doanh đang dần trưởng thành, ngay cả nam nhân cũng thường xuyên thất thần với giáo chủ – y gần đây dung mạo càng lúc càng thiên về nữ tính hóa đầy quyến rũ.

Cái khác thì, hắn thật sự không có! Vô luận so với Hắc Mộc Nhai nữ nhân hay nam nhân hắn đều kém xa, may ra chỉ gọi là khá hơn Phi Yên đang tập tễnh nhảy nhót một chút, võ công tu vi của Nhậm Doanh Doanh cũng đã trên hắn..... Hắn thật sự đã rất cố gắng, nhưng vẫn chỉ có thể đứng dưới chót không nhìn nổi bóng lưng người khác.

“Thích ta điểm gì?” Dương Liên Đình thở dài, quyết định thuyết phục Đông Phương Bất Bại, coi như y đã bị hấn vô tình hạ mê được, dù hấn không biết xấu hổ như thế nào, nhưng vẫn tự hiểu phận mình biết mình đến đâu.

Đông Phương Bất Bại nhú mày, thật đúng là không thể nói rõ mình thích điểm gì, hấn bắt quá chỉ là cảm thấy thích liền thích.

Tuy biết rõ đáp án, nhưng thấy gương mặt cực kì thành thực của y, Dương Liên Đình chỉ có thể cười khổ tự an ủi mình, chế giễu chút mong đợi đáy lòng bị nháy mắt đánh tan — quả nhiên họ không hợp tỳ nào a!

Dương Liên Đình tiếp tục muốn đi, Đông Phương Bất Bại tiếp tục ngăn cản, một người không muốn ở lại, một người không muốn thả đi.

“Người cũng không biết ta tốt chỗ nào? Làm sao xác định bản thân thích ta?” Dương Liên Đình dựa vào cây, đột nhiên cảm thấy bản thân mình chưa từng thanh tỉnh như vậy.

“Trên giường!” Lời Đông Phương Bất Bại nói như trước luôn là lời đing gây chết người.

Tim Dương Liên Đình đầu tiên dừng lại, sau đó cảm thấy người như bị nấu chín, từ chân đến đầu đều nóng bừng, mặt giật giật không biết nên cười hay khóc, bị một nam nhân khen ngợi loại việc này..... Đáng giá kiêu ngạo? Nhưng lại vào thời điểm này..... Chẳng lẽ hấn có tài năng trong việc làm nam sủng bồi ngủ?

“.....” Dương Liên Đình ngượng ngùng thật sự muốn lập tức đào cái hố chui xuống, tay đưa muốn đẩy Đông Phương Bất Bại ra.

“Vậy người thích bốn tọa chỗ nào?” Đông Phương Bất Bại không cho đi, hỏi lại.

Khóe miệng Dương Liên Đình co giật, muốn mở miệng, nhưng vừa há mồm lại phát hiện điều hấn nghĩ tới cũng chỉ là Đông Phương Bất Bại, về phần cái gì võ công cao cường, uy chấn thiên hạ..... cũng không là phải lí do hấn yêu, hấn yêu chính là..... Đông Phương Bất Bại, là y mà thôi!

Dương Liên Đình gương mặt giống như hiểu được cái gì, lại tựa hồ cách một tầng vụ thấy không rõ sau tầng lụa mỏng kia.

Dương Liên Đình không nói gì, Đông Phương Bất Bại chậm rãi nhú mày, coi như Dương Liên Đình không có ưu điểm gì, nhưng bản thân hấn tự nhận là không gì không làm được.

“Ta có Nhật Nguyệt thần giáo, võ công của ta thiên hạ không ai dám địch.....” Đông Phương Bất Bại nêu lên: Hấn có quyền thế, còn nắm giữ đại quyền sinh sát, hấn khác với đế vương, đế vương không có tự do, mà hấn có giáo chúng, cũng có thể chuyên quyền độc đoán, thế lớn không thể đỡ — những thứ này, là nam nhân đâu thế không dao động? Chỉ cần Liên đệ theo hấn thì không gì y không làm được, nữ nhân đều biết chuyện đó, chẳng lẽ Dương Liên Đình không biết?

“.....” Dương Liên Đình mặt trợn trắng, đây là dụ dỗ?

Hấn hiểu ý của Đông Phương Bất Bại, nhưng hấn xưa nay nhất quán bình thường, không có đại thù gì, từ nhỏ chỉ nghĩ đến cưới vợ sống vui vẻ. Hơn nữa ngồi càng cao càng phải quản nhiều, hấn cũng không có năng lực khống chế Nhật Nguyệt giáo, so với chờ bị người lật đổ, còn không bằng chấp nhận hiện tại, Nhật Nguyệt thần giáo có bao nhiêu lực hấp dẫn, võ công của Đông Phương Bất Bại cao đến đâu, có thể cho hấn bao nhiêu chỗ tốt, hấn đều vô cảm.

“Liên đệ không thích?” Đông Phương Bất Bại nhìn gương mặt run rẩy của Dương Liên Đình, không khỏi không yên.

“Người nguyện ý cưới công chúa không?” Dương Liên Đình tức giận.

Công chúa? Đông Phương Bất Bại nhú mày.

“Làm Phò mã ăn mặc không lo, vinh hoa phú quý dễ như trở bàn tay! Vừa bước long môn chính là một bước lên mây.....” Dương Liên Đình liếc mắt xem thường đồng dụ dỗ Đông Phương Bất Bại vừa nêu, hoàn toàn đáp trả lại y— Đông Phương Bất Bại thật sự vừa hỏi hấn thích y điểm gì ư? Rõ ràng là đang hỏi hấn, người yêu quyền thế sao?

Đông Phương Bất Bại lập tức hiểu ý, sắc mặt hơi có chút xấu hổ: “Công chúa chỗ nào không tốt?” Hắn có chỗ nào không tốt?

Dương Liên Đình liếc mắt nhìn Đông Phương Bất Bại một cái: “Công chúa..... Tốt lắm!” Chỉ là ánh mắt chọn người không tốt!

Sắc mặt xấu hổ của Đông Phương Bất Bại hơi thả lỏng, tay cầm vò rượu giơ lên, đưa tới đỉnh đầu Dương Liên Đình, đổ xuống.

“Người — làm gì?” Dương Liên Đình không trốn kịp, bị Đông Phương Bất Bại tưới rượu từ đầu đến chân, biến thành con gà ướt sũng.

“Liên đệ..... Người là đồ ngốc!” Đông Phương Bất Bại ném vò rượu xuống ấn Dương Liên Đình vào cây, dán lên y bắt đầu mút vào hương rượu, Liên đệ cũng như rượu này, không phải nữ nhi hồng hảo tửu đắt tiền, mà là rượu cương cường giải sầu, vừa uống vào liền không thể quên tư vị ấy.

“Thích chính là thích, ta thích lông mày người, mắt người, môi người, tay người từ nơi này sờ qua..... Đừng [\* tiếng kêu tưởng tượng ]..... Người có thích không.....” lời nói không biết xấu hổ tựa như đêm đen mê hoặc, lại giống như hương rượu si mê.

“Thích.....” Dương Liên Đình bị nhúng rượu, cũng bất chấp việc cả người ướt đầm, xoay người chống lại Đông Phương Bất Bại, tay đưa chui vào, cái gì xứng không xứng đã sớm vứt sau đầu —

Nhất thời chúng động vật Hắc Mộc Nhai bình thường ầm ĩ, giờ lại yên lặng tịch liêu.....

## 32. Chương 32

Thanh danh?

Ánh bình minh xuyên thấu qua mây mù, chiếu vào trong rừng cây sau Hắc Mộc Nhai, dương quang từ bầu trời rơi xuống rừng, vạch ra từng đạo quang lụa mỏng manh.

Dương Liên Đình nằm trên đùi Đông Phương Bất Bại, núp trong bóng râm tiếp tục ngủ.

Đông Phương Bất Bại khoan chân ngồi, dùng nội lực đuổi đi sương sớm đọng trên người họ, tiếp tục việc nội tu hàng ngày, tất cả đều yên tĩnh, tựa như mọi động vật đều đã ngủ say từ đêm qua, cả cánh rừng tựa hồ chỉ có hai người.

“Trời đã sáng..... Mấy giờ rồi?” Dương Liên Đình híp mắt, đau đầu muốn chết, tựa như rượu đêm qua còn chưa tỉnh.

“Giờ Thân đã qua.” Đông Phương Bất Bại hơi mở mắt ngẩng đầu nhìn bầu trời, rồi nhắm mắt lại nhẹ đáp.

“Sao người không gọi ta? Hôm nay còn có công việc.....” Dương Liên Đình ôm đầu cố gắng đứng lên, nhưng vừa đứng lên nhìn quanh, liền chỉ thấy rừng cây sơn dã, còn nghe thấy tiếng nước suối ào ào, hắn không khỏi sửng sốt quay đầu nhìn Đông Phương Bất Bại, họ đây là ở đâu?

“Sau núi Hắc Mộc Nhai!” Đông Phương Bất Bại phun ra nuốt vào một hơi cuối cùng, cười nói: “Liên đệ không phải vẫn tò mò muốn biết sau núi trông thế nào sao?”

Dương Liên Đình chỉ cảm thấy một viên cự thạch nện xuống đỉnh đầu hắn, đúng là hắn muốn nhìn khung cảnh sau núi, nhưng..... không phải hôm nay — trưa nay là lúc diễn ra hội nghị mỗi năm một lần của Nhật Nguyệt thần giáo, trưởng lão các nơi sẽ tụ tập đầy đủ về tổng bộ thương thảo đại sự trong bang, ngày [tiếp nối người trước, mở lối cho người sau].....

“Chúng ta lập tức về ngay!” Dương Liên Đình nghĩ về đám trưởng lão mỗi người một vẻ kia, lại hình dung cảnh họ ngồi đợi, chỉ cảm thấy da đầu run lên, vội nhặt quần áo rơi xung quanh lên đưa cho Đông Phương Bất Bại: “Nếu không về ngay sẽ không kịp!” Nghĩ đến hậu quả mình sẽ có vì đến muộn, Dương Liên Đình không thể không nghĩ đến ánh mắt những người đó lên nhìn hắn cùng Đông Phương Bất Bại..

“Vì sao?” Đông Phương Bất Bại bới móc thiếu sót, không hiểu tại sao Dương Liên Đình cuống quýt, chẳng lẽ trên Hắc Mộc Nhai này còn có việc quan trọng hơn việc bồi bèn hắn?

“Chỉ sợ mười vị trưởng lão và mười vị cách đường trưởng lão đã đến Hắc Mộc Nhai rồi!”

Dương Liên Đình dùng tốc độ cực nhanh kéo quần thắt dây, các trưởng lão ấy đều thần thông quảng đại mắt sinh trưởng sau ót, xưa nay chỉ coi hắc là tuyệt đại phế vật trong Hắc Mộc Nhai, giờ nếu để họ nghĩ hắc còn lòi cả giáo chủ vào đến muộn...Dương Liên Đình càng nghĩ càng nhúc nhủ, nhưng khi quay đầu lại thì thấy Đông Phương Bất Bại chẳng những không mặc đồ, còn đang mang về mặt kì quái nhìn hắc, bộ dáng như không định đi.

Dương Liên Đình càng nhúc nhủ hơn:“Thân là nhất giáo đứng đầu, người không biết hôm nay là ngày gì sao?” Đùng nói người đã quên.

“Nhớ rõ thì sao? Không nhớ rõ lại thế nào?” Đông Phương Bất Bại cười đến mê say, nhàn nhạt đáp.

“Một lúc nữa thì cũng đến giờ các vị trưởng lão tới nghị sự đường.....” Nếu ngài..... Dương Liên Đình thở dài, đành cúi người giúp Đông Phương Bất Bại mặc quần áo, hắc cũng không muốn Đông Phương Bất Bại bị người chế giễu, bảo y ham mê nam sắc bỏ mặc giáo vụ.

“Liên đệ, bốn tọa mới là giáo chủ!” Bất họ đợi thì sao chứ? Hắc đây cứ không muốn đi đây, ai ép được hắc?

Tay Đông Phương Bất Bại vói vào trong cổ áo mở rộng của Dương Liên Đình, kéo xuống y phục Dương Liên Đình choàng lên người, mắt theo tay, một đường từ bả vai dày rộng của Dương Liên Đình đi xuống, chậm rãi dần dần lực lướt qua, thấy màu da dần dần ngăm đen của Liên đệ tản ra màu đồng sáng bóng mê người dưới ánh mặt trời.

“Liên đệ, đêm qua tận hứng không?” Thân mình hắc áp lên thân thể nóng rực của Dương Liên Đình, cảm thụ bộ ngực dày rộng cùng làn da chắc khỏe của y, cảm thụ việc mình được bao bọc trong thân thể khô vĩ tràn đầy nam nhân hơi thở này.

“.....” Dương Liên Đình đã tỉnh rượu, dù biết hôm nay là ngày quan trọng, nhưng câu nói kia của Đông Phương Bất Bại vẫn làm thân thể hắc nhanh chóng nhớ tới đêm qua, hận không thể đè y xuống ăn sạch, nhưng hắc vẫn nhanh kiên định nói,“Đừng nháo!” Nói xong hắc đẩy Đông Phương Bất Bại đang có ý đồ dụ dỗ rõ ràng ra.

“Ta không tốt?” Không phải nữ nhân nên không tốt? Đông Phương Bất Bại khó chịu.

“Không phải lúc này!” Dương Liên Đình mạnh mẽ mặc lại đồ cho y.

“Loại việc này cũng cần đúng giờ làm?” Không phải nếu muốn thì làm sao?

Đông Phương Bất Bại cười lạnh, trong lòng hắc hiểu rõ, rằng nếu một nam nhân gặp một nữ nhân chủ động cầu ái như hắc, thì mười phần mười sẽ hân hoan đón nhận, sẽ triển miên hoan lạc hận không thể chảy thành nước chui vào trong người nữ tử kia..... Mà Liên đệ không làm vậy, lý do chỉ có một, chính là ngại hắc Đông Phương Bất Bại không phải nữ nhân! Rõ ràng đêm qua còn tốt hơn lúc trước.

“Giờ không phải lúc!” không phải nam nhân nên lấy đại sự làm trọng sao?

Dương Liên Đình cảm thấy khó hiểu, sao Đông Phương Bất Bại càng lúc càng thờ ơ với giáo vụ, nếu ngay từ đầu đã không thích, thì cần gì phải nỗ lực bày kế đoạt ngôi của Nhâm Ngã Hành để chiếm giáo chủ vị vô thượng vinh quang.

“Khi nào mới là lúc?” Đông Phương Bất Bại mắt lạnh nhìn Dương Liên Đình, hắc muốn thứ gì thì phải có thứ đó, nếu còn kêu la bảo phải giờ này giờ kia mới được, chỉ ân ái trong từng này thời gian thôi, thì hắc sẽ tuyệt không thèm nghe, thứ hắc thiếu nhất chính là kiên nhẫn, nói cách khác Dương Liên Đình nguyện ý cũng được, không muốn cũng thế, giờ này khắc này trừ bỏ theo hắc thì cũng chỉ có thể theo hắc! Không có theo ý y.

“.....” Giờ không phải lúc thảo luận chuyện này đi?

Dương Liên Đình nhú mày, đầu đặc như hồ gián, thấy Đông Phương Bất Bại có vẻ nghiêm túc, nhưng vẫn không thể ngấm ra ý y, càng lúc càng cảm thấy đau đầu, rượu chưa tỉnh nên đau, áp lực về hội nghị toàn giáo cũng gây đau, nên hắc cứ nghiêng rằng mặc kệ việc Đông Phương Bất Bại không vui, lên tiếng nài nỉ,“Giáo chủ, các trưởng lão đều đến rồi!” Tổng cũng không thể tránh mặt không gặp chứ?

“Bổn tọa hỏi người, trong lòng Liên đệ là ta Đông Phương Bất Bại quan trọng, hay là các trưởng lão quan trọng?” Đông Phương Bất Bại nhíu mày, thu hồi vẻ kiêu diễm vô cùng vừa rồi, mắt lạnh nhìn chằm chằm Dương Liên Đình, y giỏi thì thử giả ngu tiếp xem.

“Tự nhiên là giáo chủ quan trọng?” Dương Liên Đình bất đắc dĩ nói, nếu không vì đặt Đông Phương Bất Bại trong lòng, thì hắn đâu phải luôn lo lắng như vậy, khi thì sợ giáo chúng nổi loạn, khi thì sợ y bị chê cười, hơn nữa Nhậm Doanh Doanh lại dần lớn lên, nàng không thể nào mãi ngây ngô không biết sự thật về việc của phụ thân năm xưa, Nhậm Ngã Hành làm giáo chủ nhiều năm, chẳng lẽ sẽ không có huynh đệ thân thiết nào đó ẩn núp trong giáo đợi thời cơ? Nếu tính ra thì chẳng có chỗ nào không làm hắn phiền não.

“Vậy Liên đệ cần gì phải để ý họ nói gì?” sắc mặt Đông Phương Bất Bại hơi dịu đi.

“Liên Đình để ý là giáo chủ thanh danh?” Chẳng lẽ y thật muốn ở cùng hắn chịu người xem thường, chẳng lẽ thật muốn thế nhân nghĩ Dương Liên Đình hắn là một nam nhân chỉ có thể nằm bên gối cho giáo chủ sướng hạnh?

Mặt hắn hơi quay sang một bên, mím môi, tuy nói cổ xưa đã có việc tương tự, để vương cổ đại còn có nam phi cạnh người, nhưng..... Dương Liên Đình sẽ không như vậy, hắn là nam nhân, là một đường đường chính chính nam nhân.

“Ha ha ha ha, thanh danh?”

Đông Phương Bất Bại nghe Dương Liên Đình nói một câu kia, liền cảm thấy buồn cười, thanh danh? Giáo chúng trong Nhật Nguyệt thần giáo không thèm để ý tới nhất chính là đám hư danh vô bổ ấy, hắn không khỏi cười ha hả, thở dài: “Liên đệ a Liên đệ a, người thật là một ngốc tử, chẳng lẽ đi theo bổn tọa chừng đó năm rồi, còn không biết bổn tọa thích gì không thích gì sao?”

“Nếu coi trọng thanh danh, thì tại sao bổn tọa lại gia nhập Nhật Nguyệt thần giáo? Nếu muốn thanh danh, Đông Phương Bất Bại ta cần gì phải mặc kệ giáo chúng tự hoạt động, khiến Nhật Nguyệt thần giáo vang danh tà phái?”

Đông Phương Bất Bại hỏi Dương Liên Đình, sau đó lại hạ thấp mắt, xoa bộ ngực của y.

Dương Liên Đình nhìn Đông Phương Bất Bại, từ khi còn chưa biết đến y, hắn đã nghe nói về truyền thuyết về y, đã nghĩ Đông Phương Bất Bại là một nam tử khôi vĩ lớn gan dám làm dám chịu, hành sự không kiêng nể, giờ phút này hắn mới hiểu, Đông Phương Bất Bại không nhìn thiên hạ khen chê, không phải vì y lớn gan, cũng không phải vì y coi thường, mà vì.....

Vì đây là bản tính trong xương không chút nào che dấu của y, cái gọi là hào khí, dũng khí đều là tính cách trời sinh không biết sợ của y, y làm việc không chút kiêng kị, cho dù nghịch thiên y cũng sẽ không do dự, hắn nghĩ y dù gặp việc gì cũng sẽ không do dự, chỉ dùng hết thủ đoạn không đạt mục đích thì không bỏ qua mà thôi. Dương Liên Đình nghĩ vậy, nhìn gương mặt tươi cười không chút cố kỵ của Đông Phương Bất Bại, điều hắn thấy không phải là đáng người dụ hoặc quyến rũ, mà là ngoài dụ hoặc ra, chính là khí phách bừa bãi không kiêng nể gì của y —

Đây là Đông Phương Bất Bại a! Y có thể vì đạt được vô thượng võ công, mà huy đao tự cung không chút ngần ngại; Y có thể vì một câu thích, liền cùng hắn Dương Liên Đình mây mưa thất thường, không thèm để ý nhân gian ngôn luận thêm mắm thêm muối..... Mà một Đông Phương Bất Bại như vậy lại nguyện ý làm nữ nhân vì hắn.....

Dương Liên Đình trợn mắt, muốn đem giáo chủ hắn vẫn luôn nghĩ cao không thể với này khắc trong đáy mắt, ghi tạc đáy lòng, hắn không muốn cân nhắc xem mình vì sao từ nhỏ đã yêu một người đáng sợ như y, hắn chỉ cảm thấy Đông Phương Bất Bại giờ phút này tựa như một mặt gương, phản chiếu yếu đuối của hắn, chiếu lên tự ti của hắn, chiếu lên hối hận đáng xấu hổ kia của hắn—

“Chuột yêu miêu cũng không đáng buồn, đáng buồn là, bản thân chuột cảm thấy không xứng với miêu.” Lời Khúc Dương nói chột vang lên trong đầu Dương Liên Đình.

“Nguyên lai không phải miêu cao không thể với tới, mà là chuột hối hận.” Dương Liên Đình thì thào, không khỏi tự giễu.



“Ách?” Miêu gì? Chuột gì? Đông Phương Bất Bại đang vùi đầu lừ luyển trong da thịt Dương Liên Đình không khỏi nâng mắt nhìn.

Dương Liên Đình nâng mặt y lên hôn xuống, mãnh mẽ cúi người đặt Đông Phương Bất Bại dưới thân, đảo khách thành chủ: “Vây người để ý gì?” Nếu chuột quay qua quay lại vẫn thành chuột, thì cứ để cho con chuột hần đây là con chuột điên khùng nhất, dùng phương thức ngu ngốc ngây ngô không hề kiêng nể đi nhìn vào miêu — ít nhất sự thật đã chứng minh, rằng con miêu chỉ thích xông thẳng về phía trước này cũng rất ngốc, hần đã không nhìn nhầm đến mức yêu phải một con miêu không đáp lại mình.

“Người nói xem?”

Đông Phương Bất Bại nhìn đôi mắt mê mang của Dương Liên Đình, mắt hơi cười mang theo mấy phần tà khí, cười đến càng thêm mỉa hoặc cùng an tâm, hai chân buộc chặt, nếu Liên đệ đã biết bản thân hướng tới gì, vậy cũng đâu cần dùng ngôn ngữ? Thân thể có thể nói rõ hơn ngôn ngữ nhiều. Nó cũng càng thành thực, yêu thích ra sao, chỉ có thân thể mới biết rõ nhất rằng nó yêu ai, cũng là thứ thẳng thắn thành khẩn nhất.

“Người không nói, ta làm sao biết?”

Khóe miệng Dương Liên Đình giương lên, cười đầy tà khí, rõ ràng là giọng điệu trước khi vào Hắc Mộc Nhai, mắt hần cũng là lần đầu tiên tinh tế theo tay chậm rãi đi xuống cơ thể của Đông Phương Bất Bại, “Thích không?”

Đông Phương Bất Bại cười, mắt không ngừng xem kỹ biến hóa của y, trả quyền chủ động lại cho y, mở ra thân thể chờ Dương Liên Đình làm chủ đạo, chỉ là lấy đầu ngón tay hơi lướt qua môi Dương Liên Đình.

Hai trái tim gần sát vào nhau, đến lúc này Dương Liên Đình mới hiểu được tâm mình, khi môi hần mơn trớn đầu ngón tay Đông Phương Bất Bại, liền lập tức hiểu ý dùng cả môi lẫn tay làm quen với khối cơ thể hần đã tiến vào vô số lần, làm quen với mỗi tấc da thịt hần đã chưa từng hảo hảo làm quen.....

### 33. Chương 33

Các trưởng lão

Đông Phương Bất Bại cười, mắt không ngừng nhìn kỹ biến hóa của Dương Liên Đình, đem quyền chủ động trả lại cho y, mở ra thân thể chờ y đến phủ lên người mình, đầu ngón tay lướt nhẹ trên môi Dương Liên Đình.

Trái tim kề sát nhau, thân thể cọ sát bên kia, đến giờ Dương Liên Đình mới hiểu được tâm tư của mình, môi hần khi được đầu ngón tay của Đông Phương Bất Bại mơn trớn, thì lập tức hiểu ý lấy môi và tay làm quen với khối thân thể hần đã rất quen thuộc, đã tiến vào vô số lần này, làm quen với mỗi một tấc da thịt hần vẫn chưa từng hảo hảo làm quen.....

Sắc mặt Đông Phương Bất Bại dần thay đổi, mắt nhìn hướng cổ xanh cạnh bên, sau đó dần chuyển sang mê mang, ngón tay không nắm chặt vai Dương Liên Đình như trước, mà là nắm lấy cổ xanh cạnh người, cảm thụ sức sống của cổ cùng bùn đất ẩm ướt xung quanh, cảm nhận sự thông thả trước đó không hề có, từng tấc chậm rãi dịu êm trước cơn bão tiến đến, tựa như thâm trầm bình lặng của sóng thần chỉ đợi thời điểm bùng nổ, khi nổ ra thì phong vân biến sắc, sóng lớn ngập trời.

“Liên.....” Đệ? Thân thể Đông Phương Bất Bại run lên, ánh mắt hơi cuồng loạn nhìn hướng đầu đang vùi sâu của Dương Liên Đình, đó là..... Nhưng trả lời của Dương Liên Đình chính là kéo tách chân Đông Phương Bất Bại.....[hài hòa!]

Sự thông thả..... làm khi bão tố chờ mong đã lâu tấu vang lên cuộn trào, thì Dương Liên Đình cùng Đông Phương Bất Bại tựa như hai con cá nhỏ đói khát giữa ngập trời sóng lớn, cấp bách muốn có sinh mệnh chỉ dịch của nhau, tiếng kêu, tiếng thở dốc, thanh âm khát cầu lại một lần nữa kinh động các tiểu động vật trong cánh rừng đêm qua chưa ngủ, chúng mở to các đôi mắt lớn, nhìn hai người đang cuồng dã đắm chìm trong nắng mai, quần lấy nhau quay cuồng trên bãi cỏ, nội tâm tràn đầy rối rắm:

Chẳng lẽ đây là nguyên do nhân loại có thể sinh sản phần vinh như thế?

Thời gian nhanh chóng trôi qua, sau khi vui thích chậm rãi lui bước, mỗi một cùng đôi khát dần dần hướng về Dương Liên Đình, thân thể như oán giận hấn dùng lực quá độ, cứ như bắt đầu bãi công, kết hợp với rượu chưa tỉnh hết càng làm Dương Liên Đình cảm thấy buồn ngủ.

“Làm sao vậy?” Đông Phương Bất Bại xoay người đặt Dương Liên Đình dưới thân, nằm trên bờ ngực thở dốc chưa bình ổn của Dương Liên Đình, ôn nhu hỏi, trong lời nói tràn đầy triền miên cùng khoái lạc được thoả mãn.

“Buồn ngủ!” Dương Liên Đình thật rất buồn ngủ, nhưng nghĩ đến việc họ đang nằm xích lô, thì liền đơn giản tùy tay kéo y bào đỏ thắm đặt gần đó khoác lên hạ thân của mình và Đông Phương Bất Bại, lo lắng không muốn để Đông Phương Bất Bại cứ thế trần trụi nằm giữa ban ngày, trước kia không để ý, nhưng hiện tại hấn bản năng không muốn chia sẻ hình ảnh này với ai, hấn cảm thấy Đông Phương Bất Bại là người của hấn.

“Vậy ngủ một lát đi!” Đông Phương Bất Bại cảm nhận được y bào trên lưng, ý cười trên mặt càng thêm sâu sắc, có lẽ Dương Liên Đình còn chưa nhận ra, nhưng Đông Phương Bất Bại biết, rằng chuyện giữa hấn và Dương Liên Đình coi như đã được xác định rồi, hấn vừa nghĩ vậy vừa nằm xuống áp đầu vào ngực Dương Liên Đình, nhớ lại hành động của Dương Liên Đình vừa rồi.

“Ân.....” Dương Liên Đình nhắm mắt lại, ý thức dần dần đi xa, nghe Đông Phương Bất Bại nói một câu như vậy, hấn ngay trong mộng lẩm bẩm một tiếng, chỉ là mí mắt quá nặng, thật sự không nâng nên nổi.

“Liên đệ?” Đông Phương Bất Bại lại nhẹ nhàng gọi một tiếng, chỉ nghe thấy tiếng Dương Liên Đình hít thở dần đều đều, trong lòng biết y đây là đang ngủ, hấn nhắm mắt lại, tai nghe tiếng sơn điệu chiêm chiêm trong rừng, gió núi thổi qua vẫn lan tràn ngàn dặm, liền ngay cả tiếng ánh mặt trời hân hoan xuyên thấu qua cành lá cũng nhất nhất bên tai hấn, trong da thịt vẫn lưu động khoái hoạt của sinh mệnh tràn đầy lúc đó, như là yêu, như cách Phật pháp hay nói: Núi vẫn là núi kia, nhưng bây giờ đã khác rồi.

Mà Dương Liên Đình cũng vẫn là Dương Liên Đình, nhưng y trong đáy lòng Đông Phương Bất Bại cũng đã không còn là người cũ.

“Liên đệ.....” Đông Phương Bất Bại tay mơn trớn da thịt thô lớn của Dương Liên Đình, đầu dán vào ngực Dương Liên Đình, toàn thân đều là vui sướng không thể kìm chế, hạnh phúc mạnh trào ra bốn phía, thoải mái đến làm trái tim hấn không thể hình dung, tựa như hấn đang nghe được vui sướng của vạn vật sinh mệnh, còn hấn Đông Phương Bất Bại vui sướng chính là tiếng hít thở của Dương Liên Đình.....

Đông Phương Bất Bại một đêm chưa ngủ không có chút ỉ ả, chỉ là thích đè nặng lên người Dương Liên Đình, cảm nhận cảm giác thỏa mãn hạnh phúc từng chút một tràn đầy trong thân thể, sau đó toàn thân đắm chìm trầm mê trong phần hân hoan ấy, hấn thích Dương Liên Đình nhiều hơn nhiều so với hấn dự đoán, giờ phút này hấn yêu cả râu ria Dương Liên Đình chưa kịp cạo, mắt nhìn, tay vuốt, chỉ cần là y sẽ khiến cho lòng hấn mê say đến vậy.

Mà trong đại sảnh nghị sự trên Hắc Mộc Nhai, không khí quỷ dị, nặng nề dị thường.

Trong đại sảnh, mười vị trưởng lão và mười vị đường trưởng lão ngồi đó, ngoài đại sảnh là các thủ hạ tâm phúc và đệ tử những trưởng lão mang đến, tất cả đều im lặng đợi từ lúc mặt trời mọc cho đến tận giữa trưa.

Giáo chủ không xuất hiện, ngay cả nam sủng tổng quản trong truyền thuyết cũng không thấy tăm hơi, mọi người người xem ta ta xem người, trong mắt đều hiểu ý mà không nói, sắc mặt đều là ngưng trọng nặng nề.

“Giáo chủ còn chưa đến sao?” Trưởng lão Bào Đại Sở nhíu mày.

“Không ai thấy ngài cả!” Thanh Long đường “Hoàng diện tôn giả” Cổ Bố lắc đầu, vẻ mặt cũng rất trầm trọng, theo tin của hấn, thì võ lâm các phái, đặc biệt là Ngũ Nhạc kiếm phái, tất cả đều đang rất không an phận, tựa hồ định đánh Phúc Uy tiêu cục đoạt Tịch Tà kiếm phổ.

“Khúc trưởng lão thường ở trên Hắc Mộc Nhai, không biết có gặp giáo chủ không?”

Cát trưởng lão quay đầu nhìn Khúc Dương, y đang đầy đầu là về đàn cổ, thấy mình bị nhìn liền không khỏi nhíu mày, trước mắt đúng là thời buổi rối loạn, không hiểu sao giáo chủ cứ tránh người không lộ diện.

“Chưa từng gặp! Giáo chủ chuyên tu nội công, Khúc Dương một năm cũng khó gặp vài lần!”

Khúc Dương lắc đầu, nói ra thì cũng kỳ quái, hình như sau lần Đông Phương Bất Bại bế quan mà ra, thì liền càng lúc càng ít xuất hiện trước mặt mọi người, chẳng lẽ cái gọi võ công đại thành chỉ là nói dối?

“Phế vật tổng quản kia cũng không xuất hiện?” Phong Lôi đường Đồng Bách Hùng cũng mặt đầy nộ khí nghiêng mắt nhìn người hầu bên cạnh, vừa nhắc tới tên phế vật Dương Liên Đình chỉ có võ ngoài võ công cực kém kia, hẳn liền không khỏi liên tưởng tới bộ dáng tiểu tổng quản này nằm dưới thân Đông Phương huynh đệ vụn vụn rên rỉ, chỉ tưởng tượng đã thấy cả người ghê tởm không thôi.

“..... Dương tổng quản, đại khái là ở bên cạnh giáo chủ!”

Người hầu sợ hãi trả lời, kỳ thật hẳn không chán ghét tổng quản, Dương tổng quản tác phong ôn hòa giữ lễ, chỉ là y rõ ràng là nam sủng của giáo chủ, nhưng lại khiến nữ nhân trong giáo tâm tâm niệm niệm với y, hẳn thân là nam nhân sao có thể không tức giận? Nếu tổng quản kia nữ nhân còn hơn nữ nhân thì thôi, nhưng đáng về y cứ cố tình nam nhân còn hơn nam nhân..... Điều này làm tiểu thị vệ không ai để ý như hẳn chịu sao nổi.

Lời y nói làm chúng trưởng lão đang ngồi có chút không được tự nhiên, trong đầu bọn họ đều nghĩ đến hình ảnh Dương Liên Đình vác người cao lớn khôi vĩ dây dưa loạn xoay dưới thân giáo chủ tinh tế mảnh mai của họ..... Từng giọt mồ hôi lạnh chảy xuôi trong lòng từng trưởng lão, hình ảnh đó quá là quỷ dị, quá đánh thị giác a.

“Khụ khụ khụ..... Không bằng mời mấy trưởng lão bắt đầu trước đi!”

Bạch Hổ đường “Điều hiệp” Thượng Quan Vân ho khan vài tiếng, lau quét hình ảnh kiều diễm quỷ dị trong đầu mình.

“Nói trước cũng được!” đám người Tang Tam Nương phụ họa.

“‘Hừ, cũng chỉ có thể như thế!’”

Đồng Bách Hùng tức giận bất bình nói, trong lòng vô pháp hiểu được rằng tại sao Đông Phương huynh đệ lại coi trọng tên Dương Liên Đình kia, y là trúng mê dược hay bị mờ heo dán mắt đây, chẳng biết phải nghĩ thế nào nữa, nếu Dương Liên Đình thiên kiều bá mị, dung mạo như hoa như nữ nhân, thì hẳn cũng coi như lý giải, nhưng Dương Liên Đình này rõ ràng là mày kiếm mắt hổ, ánh mắt hiên ngang, nhìn thế nào cũng là nam nhân vị mười phần đại nam nhân.

“Theo lão phu thám thính thì hiện tại Tung Sơn Hoa Sơn Ngũ Nhạc kiếm phái gần đều chú ý tới hướng đi của Phúc Uy tiêu cục.” Trưởng lão Cổ Bồ nói, ngụ ý mọi người đều biết.

“Phúc Uy tiêu cục đã mở ra bản đồ mới cho võ lâm, lúc trước chỉ bằng Tịch Tà kiếm phổ bảy mươi hai quyết mà uy chấn thiên hạ, theo ta thấy, Tung Sơn, Hoa Sơn gần đây xuống dốc, chỉ sợ muốn mượn Tịch Tà kiếm phổ để cường trấn uy danh.....” Tang Tam Nương nhún mày nói.

Các trưởng lão gật đầu đồng tình.

“Thật ngu ngốc, kiếm phái của môn phái chính mình đã là bác đại tinh thâm, không cần thận nghiên cứu, mà lại mơ tưởng di hoa tiếp mộc, đi đào trộm vật gia truyền của người khác, còn dám tự xưng danh môn chính phái!” Đỗ trưởng lão đã lâu chưa lên tiếng cuối cùng không còn ngủ gà ngủ gật, lộ ra sáng ngời tinh quang, tựa hồ cũng có hứng thú với Tịch Tà kiếm phổ này.

“Thế nào, Đỗ trưởng lão có hứng thú?” Cát trưởng lão liếc mắt.

“Tò mò thôi! Lão phu thật ra hứng thú với đám danh môn chính phái kia. Nếu có thể may mắn thấy bảy mươi hai thức của Tịch Tà kiếm phái thì tốt.” Đỗ trưởng lão dựa lưng vào ghế đáp, vui cười nói, “Hướng huynh đệ có hứng thú không?”

Quang minh tả sứ Hướng Vấn Thiên trên mặt nụ cười: “Huynh đệ thật ra có hứng thú, nhưng người ta thế đơn lực mỏng, ra tay trước nếu lỡ đám danh môn chính phái kia lại dùng thủ đoạn âm hiểm là làm tắc kè bắt tắc, thì người ta chẳng phải lại thành người chịu tội thay?”

“Chắc chắc chắc chắc — ai không biết tài trí của Hướng huynh đệ? Chỉ sợ kết quả sẽ ngược lại đây?”

Đỗ trưởng lão cười nhìn Hường Vắn Thiên, thấy mặt y vừa hồng vừa trắng, trong lòng liền đại khoái, hần vốn không thích Hường Vắn Thiên, rõ ràng mọi người đều là huynh đệ, sao y cứ một bụng tâm tư tính kế, tự cho là không ai biết không ai phát giác sao.....

“Đỗ trưởng lão đây là ý gì?” Hường Vắn Thiên không khỏi ngưng mặt, lạnh nhìn Đỗ trưởng lão.

Đỗ trưởng lão chơi với vòng tay, bộ dáng vô tình cười lạnh: “Tự nhiên là khen ngợi!” Trong lòng lại cười nhạo, Hường Vắn Thiên tự cho là tâm cơ cẩn thận, nhưng ngay cả phế sài Dương tổng quản cũng cảm thấy y có vấn đề, bằng không tại sao mỗi lần phái người xuất môn, đều chọn việc không trọng yếu nhất cho y làm, có thể thấy được tên phế tài đó tuy võ công không cao, nhưng cũng là kẻ thông minh sáng suốt, có thể phòng bị với chút điểm dã tâm của Hường Vắn Thiên.

“Người.....” mặt Hường Vắn Thiên nhất thời trầm xuống, nhưng nếu cãi lại thì lại tỏ ra chính mình chột dạ, hần có dã tâm, hần cũng hy vọng có một ngày có thể lên con đường Đông Phương Bất Bại đã đi, lấy được Đông Phương Bất Bại tín nhiệm, một đường đi đến phó giáo chủ vị, sau đó sẽ thế chỗ của y — nhưng thế nào lại xuất hiện một Dương Liên Đình như vậy.....

“Đỗ trưởng lão để mắt tại hạ như thế, Hường Vắn Thiên bồi Đỗ trưởng lão đi một lần cũng không sao.” Hường Vắn Thiên hóa giận thành cười, ngược lại làm cho Đỗ trưởng lão một lòng khơi mào mâu thuẫn ngưng ngừng thăm nói không thú vị.

“Vậy thì thật tốt!” Đỗ trưởng lão rặn ra nụ cười, mắt lạnh quét nhìn gương mặt tựa tiểu phi tiểu của Hường Vắn Thiên, trong lòng tràn đầy phòng bị, hần bình sinh hận nhất kẻ đập xác huynh đệ đi lên, sau đó còn đóng bộ dạng chúng ta đều là hảo huynh đệ.

“Đúng vậy!” Hường Vắn Thiên tiếp tục cười, trong lòng sớm hận thấu Đỗ trưởng lão cùng Dương Liên Đình

---

Đừng tưởng rằng không cho hần lớn mạnh, hần liền không đường tiến lên..... Nghĩ vậy mắt Hường Vắn Thiên không kìm được chuyển hướng về nữ nhân tha thiết mơ ước giáo chủ Nhậm Doanh Doanh, sau đó thu hồi mắt, âm trầm hồi lâu — hần sẽ làm Dương Liên Đình biết, cơ hội không phải đợi người cho!

## 34. Chương 34

Thành thân?....

“Giờ là giờ nào?” Liên tục có tiếng người hỏi thời gian, Khâu trưởng lão buồn bực đi ra ngoài, hỏi một thị nữ bưng trà.

“Thưa trưởng lão: đã qua canh ba buổi trưa!” Thị nữ cúi đầu nói, cũng không trách mọi người nóng vội, dù hôm nay cũng không phải lần đầu tiên giáo chủ đến trễ, nhưng đây là lần đầu tiên trễ tới mức này.

“Nga?” Khâu trưởng lão nhíu mày, đây không phải chuyện tốt, hần đã từng xa xa thấy mặt Dương tổng quản nổi danh kia, y cũng coi như là một mỹ nam tử, có dáng người khôi vĩ khuôn mặt rậm rắng, mười thành nam tính, hoàn toàn là thái cực đối lập với giáo chủ càng lúc càng kiêu mị kia.

“Có thấy Dương tổng quản ở đâu không?” Khâu trưởng lão thấp giọng hỏi.

“Hiện tại thì không rõ, mọi người đều đã chạy quanh tìm rồi, nhưng nô tỳ nhớ vào lúc chạng vạng thì có thấy tổng quản một mình uống rượu giải sầu dưới tàng cây, trước đó ngài ấy còn nói gì với Khúc trưởng lão.” Thị nữ nói xong, vội hỏi: “Trưởng lão còn phân phó gì ạ?”

Khâu trưởng lão khoát tay, thị nữ lập tức đi, lại đột nhiên bị gọi lại: “Trước đó là ai phái người đi tìm?” Nếu đoạn tụ thì cũng thôi, chỉ sợ có mưu kế gì bên trong, giáo chủ đã hơn một tháng không hỏi giáo vụ, trong giáo đã xôn xao bất an, có người nói giáo chủ hiện tại trầm mê nam sắc, cũng có người nói giáo chủ thật ra luyện công đã luyện đến tẩu hỏa nhập ma, chuyện Dương Liên Đình đều là nói dối..... Lí do trước có thể nói là hợp tình hợp lý, nhưng lí do sau thì chính là bụng dạ khó lường có âm mưu.

“Đồng trưởng lão trước khi đến đã phái người tìm tổng quản. Sau đó Cát trưởng lão cũng phái người tìm qua!” Khi thị nữ nhắc tới tổng quản, trong mắt ần ần lo lắng.

“Nga.” Khâu trưởng lão gật đầu, ý bảo nữ tử có thể ly khai, nhưng mắt lại nhìn Hắc Mộc Nhai sương mù mờ mờ, nghiền ngẫm nghĩ về biểu lộ của thị nữ kia, lòng không khỏi cân nhắc.

Đồng Bách Hùng là hảo huynh đệ của Đông Phương Bất Bại, hẳn đối Dương Liên Đình kia có thể nói là chán ghét đến cực điểm, còn Khâu trưởng lão lại không để tâm nhiều như thế, từ thông tin hắn biết và quan sát cá nhân, thì Dương Liên Đình cũng không phải hạng người vô năng như tất cả nói, chỉ là miệng người quá nhiều xói mòn bia đá, lại thêm việc vô công của tổng quản quả thực tệ đến cực điểm, làm mờ đi rất nhiều ưu điểm của y, ngay cả như thế, thì nhìn ngửi khí vẻ mặt lo lắng của thị nữ kia khi nhắc đến tổng quản, liền biết Dương Liên Đình trên Hắc Mộc Nhai cũng xem như một quân tử.

“Khâu trưởng lão! Xin đừng bước!” Một thanh âm thấp gọi bên tai.

Khâu trưởng lão quay đầu, thấy Mạc trưởng lão, Cát trưởng lão, tính cả đám người Tang Tam Nương đều sắc mặt khó xử rời khỏi phòng, liền không khỏi nâng mày.

“Có người thả ửng báo tin, là giáo chủ hình như ở sau núi Hắc Mộc Nhai! Mọi người nghĩ rằng.....” Cát trưởng lão khó xử giải thích, da mặt hơi phiem hồng, điều y muốn bảo không cần nói cũng biết.

Khâu trưởng lão hạ mắt, nhất thời hiểu được, đây là đám đông cùng chung ý tưởng, mọi người muốn cùng đi tìm chết a — giáo chủ cùng Dương Liên Đình làm gì sau núi? Ngốc tử cũng biết a! Chỉ là lòng tò mò hại chết mèo..... Hẳn đây cũng thật muốn xem.....

Khâu trưởng lão giương mắt, hơn mười vị trưởng lão đứng trước mặt, đây căn bản không cho phép hắn từ chối — tuy nói việc giáo chủ ham mê nam sắc ở Nhật Nguyệt thần giáo cũng không coi là kinh thế hãi tục, nhưng nếu ngài ấy hành vi phóng dăng, trầm mê nam sắc, như phác họa trong đầu mọi người hiện tại, thì sẽ là cả một vấn đề..... Phải biết rằng khi Đông Phương Bất Bại thân là phó giáo chủ, thì mặc dù bên người có bảy mỹ thiếp xinh đẹp như hoa, thì cũng chưa từng dậy nên tin đồn y sủng qua ai, chỉ nói rằng phó giáo chủ yêu vô thành si.

“Ân!” Khâu trưởng lão gật đầu, vì thế đoàn người mang tâm tư, lo sợ bất an đi hướng sau núi Hắc Mộc Nhai.

Người dẫn trên cỏ, Đông Phương Bất Bại cách mấy dặm đã nghe được tiếng chân đạp cỏ mà đi.

Chính là Đông Phương Bất Bại không nhúc nhích, cũng không muốn nhúc nhích, chỉ như trước lười nhác dựa vào \*\*\*g ngực pháp phòng của Dương Liên Đình, yên lặng nghe tiếng tim Dương Liên Đình đập, hòa nhịp với hô hấp của hắn, tựa như hắn cùng Liên đệ, hôm nay đều là nhất thể, yên tĩnh, thả lỏng. Sinh mệnh bắt đầu khởi động mang đầy vui sướng, hoa cỏ vui sướng, bùn đất vui sướng. Tính cả vũ đạo của ánh mặt trời giữa cành lá kia, cũng đều không bình thường như bình thường.....

“Liên đệ, ngươi nguyện ý cũng được, không nguyện ý cũng được, chúng ta nhất định sẽ làm vợ chồng ..... Đi nói với phụ mẫu ngươi đi, bảo họ đừng thu xếp .....” Đông Phương Bất Bại thì thầm nói nhỏ bên tai Dương Liên Đình, sau đó ôm sát Dương Liên Đình, muốn cắn một ngụm, lại nghe thấy tiếng bước chân dừng lại cách đó mấy trượng, tựa như khiếp sợ, Đông Phương Bất Bại nâng người dậy, liếc mắt nhìn qua, trên mặt không cười, không nộ mà uy.

Chúng trưởng lão đứng tại chỗ, trợn tròn mắt, giáo chủ? Giáo chủ không mặc quần áo..... thật trắng.....

Mọi người giây lát ngừng thở, hai mắt chỉ thấy giữa cây xanh um úc trong rừng, giáo chủ đại nhân của họ eo khoác lụa hồng bào như yêu tinh tuyệt sắc khóa ngồi trên người Dương tổng quản.....[ nuốt nuốt nước miếng ] dưới y bào là đôi chân giáo chủ trắng tấp như ẩn như hiện.....

“Lá gan—thật lớn!”

Đông Phương Bất Bại sắc mặt không thay đổi, lạnh lùng trầm giọng nói, tựa hồ không chút ý thức tư thế hắn có bao nhiêu câu nhân, tư thế này sẽ khiến bao người nghĩ lung tung.

“Nhật Nguyệt thần giáo văn thành vũ đức, thánh giáo chủ ân huệ tỏa khắp chúng sinh, thiên thu vạn tải, nhất thống giang hồ! Đông Phương giáo chủ trung hưng thánh giáo, thọ cùng trời đất!”

Chúng trưởng lão nghe giọng Đông Phương Bất Bại, lúc này mới lập tức hoàn hồn, đều lập tức quỳ một gối tại chỗ cúi đầu thi lễ hô to, mà trái tim chấn kinh lại chậm rãi xoa xoa kinh hồng thoáng nhìn mới vừa

rồi — giảm thọ nga! May là khí phách Đông Phương giáo chủ có tăng không giảm, giảm bớt phần kiêu my, bằng không mấy người họ thật sợ mình sẽ khí huyết dâng lên, chảy máu mũi sau đó bị giáo chủ bóp chết!

“Hừ hừ hừ! Sau núi chính là nơi bốn tọa luyện công, các người chưa được truyền sao dám xông vào!” Muốn chết sao?

Đông Phương Bất Bại cười lạnh, mọi người chỉ thấy quang hồng ảnh trước mắt chợt lóe, nghĩ giáo chủ đại nhân đang mặc lại y phục, liền không ai dám nâng đầu lên chút nào, họ không hện cùng dán trán xuống đất, tuyệt không dám nhìn.

“Đông Phương huynh đệ, chúng ta là sợ người có gì bất trắc, nhất thời sốt ruột.....” Đồng Bách Hùng có thâm giao với Đông Phương Bất Bại, liền vươn người dậy, là kẻ đầu tiên chủ động mở miệng xóa bỏ hiểu lầm, “Người không sao thì tốt, không sao thì tốt rồi!” Chúng trưởng lão đang quỳ cũng cao giọng đồng tình với y, thật là khôn khéo a!

“Nếu không có việc gì, thì ca ca..... sẽ ra ngoài chờ người!” Đồng Bách Hùng nói xong liền vươn tay muốn vỗ vai Đông Phương, nhưng khi tay còn ở giữa không trung lại chợt nhớ bộ dáng Đông Phương Bất Bại vừa rồi, liền không khỏi ngừng lại, cảm thấy có chút xấu hổ— hẳn chưa từng biết Đông Phương huynh đệ của hắn còn quyền rũ hơn nữ nhân a?

“Giáo chủ, chúng ta cáo từ!” Các người..... Tiếp tục!

Chúng trưởng lão gật đầu, ngài cứ làm tiếp đi!

Chỉ là trước khi rời đi, tất cả mọi người đều không khỏi dùng dư quang nhìn Dương Liên Đình còn nằm trên cỏ bên kia, lại xấu hổ: Giáo chủ quả nhiên là giáo chủ a, khó trách bảy nữ nhân kia đều không được..... Ngay cả Dương tổng quản cường tráng như vậy cũng không chịu nổi ép buộc, hấp hối nằm đó không có sức thở a — giáo chủ có mi hơn thì cũng không thể đa tưởng mơ ước nhiều.

Nhìn chúng trưởng lão đi còn nhanh hơn đến, khoe miệng Đông Phương Bất Bại dậy lên chút cười lạnh.

“...” Dương Liên Đình nằm không nhúc nhích, cứ thế hứng chịu ánh dương quang, hoàn toàn không có gì để nói — nếu hắn nhớ không nhầm, thì hình như cha mẹ hắn ở ngay dưới Hắc Mộc Nhai.

“Liên đệ dậy rồi?” sắc mặt Đông Phương Bất Bại lập tức thay đổi, tươi cười như nở hoa, ngồi giúp Liên Đình mặc y phục, hại Dương Liên Đình còn đang buồn ngủ bị dọa cho tỉnh luôn — đây là..... mặt trời mọc đằng Tây?

“Liên đệ, chúng ta thành thân được không?” Đông Phương Bất Bại sắc mặt ôn nhu, bộ dáng then thùng xấu hổ muốn nói lại thôi.

“Ách.....” Minh còn chưa ngủ dậy hay sao? Dương Liên Đình trừng lớn mắt, thẳng tắp nhìn Đông Phương Bất Bại, thấy y đang cười vui vẻ.

“Không muốn sao?” Mắt Đông Phương Bất Bại đang cong cong tươi cười, khi mở ra nhìn y liền mang chút sắc bén: Người nói không muốn thử xem?

Dương Liên Đình mở mắt gật đầu, Đông Phương Bất Bại lập tức cười đến sáng bừng, giữ chặt tay Dương Liên Đình, đặt nó trước ngực mình: “Liên đệ, ta sẽ đối tốt với người, người đi nói với phụ mẫu đi, bảo họ đừng thu xếp tìm dâu gì cả, nói người sẽ chỉ cưới ta, không cưới người khác!”

Ngữ khí Đông Phương Bất Bại kia tưởng như thương lượng, hảo mị hoặc, hảo mị hoặc, chỉ là Dương Liên Đình nháy mắt liền cảm thấy trước tương lai, hẳn có thể thấy cha hắn đã bị hắn chọc tức đến mức trừng lớn mắt rồi lăn đùng ra chết ngất..... Sau đó nương hắn sẽ khóc đến lê hoa đái vũ, thiên địa biến sắc, khóc đến cả hắn cũng muốn khóc theo: “Con trai bất hiếu a, người còn muốn cho chúng ta sống không a.....”

Nhưng không đáp ứng..... Dương Liên Đình quay mắt nhìn thái độ ôn nhu khác thường của Đông Phương Bất Bại, ôn nhu kia rõ ràng là lão hổ ôn nhu a.

“Liên đệ, người nói..... được không?” Đông Phương Bất Bại dán người lại gần, cười đến có thể làm người chết sống lại, nhưng mâu quang kia lại là uy hiếp rõ ràng, ý bảo chính là người không muốn theo cũng phải

theo! Nhất là khi Đông Phương Bất Bại kéo tay hắn đặt trên đùi y, thì càng là nhắc nhở hắn, rằng hắn đã làm gì, lúc chìm trong say đắm quên hết mọi chuyện kia, hắn đã hứa hẹn điều gì.

“Ha ha a.....” Dương Liên Đình cười, trong lòng hắn tự nhiên đã coi Đông Phương Bất Bại là người của mình, nhưng gấp gáp như vậy, thì hắn sợ mình sẽ thực khiến cha mẹ tươi sống tức chết.

“Ha ha cái gì? Là đáp ứng rồi?” Rèn sắt phải thừa dịp còn nóng, Đông Phương Bất Bại chỉnh khuôn mặt Dương Liên Đình, để đầu y sát đầu mình, thanh âm hạ xuống tràn đầy ôn nhu cùng uy hiếp ngọt đến chết người, hắn muốn hoàn toàn đoạn tuyệt ý niệm dám can đảm cưới người khác trong đầu Dương Liên Đình.

“Ách..... Ha ha!” đầu Dương Liên Đình hơi ngửa ra sau, Đông Phương Bất Bại ngôn ngữ ôn nhu, ánh mắt sắc bén, hắn nhất định muốn Dương Liên Đình hứa hẹn, chỉ cần hứa hẹn hắn liền không sợ Dương Liên Đình không chấp hành, hắn là ai chứ? Hắn là Đông Phương Bất Bại?

“Liên đệ, người nói trong chuyện giữa vợ chồng này, ta có chuyện gì không thuận theo người?” Đông Phương Bất Bại giữ chặt cằm Dương Liên Đình, để sát vào, mũi nhọn như tợ, ngôn từ ái muội luôn kéo dài âm cuối, ám chỉ thân mật khi hoan ái, còn ngầm mang ý uy hiếp: “Chính là mới vừa rồi.....” Đông Phương Bất Bại hạ mắt, ra vẻ thẹn thùng [ hoặc là thực thẹn thùng ] nói nhỏ: “Người muốn xem..... Ta không phải đều cho người xem sao.....”

“.....” mặt Dương Liên Đình co rút, hồng như quả cà chua.

“Người muốn xem, ta đều cho người xem!” Nói xong Đông Phương Bất Bại liền muốn cởi áo, “Muốn xem thế nào cũng đều chiều người!”

“..... Không.....” Dương Liên Đình vội kéo tay Đông Phương Bất Bại, nhưng vừa nhắc mắt, liền phát hiện sắc mặt Đông Phương Bất Bại hơi trầm xuống.

“Không thích?” mũi nhọn của Đông Phương Bất Bại chỉ một thoáng đã như mây đen dày đặc, xem chừng muốn phát giận.

“Ý ta bảo là đợi đã!” Dương Liên Đình cười làm lạnh, hắn phát hiện Đông Phương Bất Bại ôn nhu kỳ thật còn đáng sợ hơn cả khi y mặt lạnh không đổi sắc, hơn nữa giữa họ đã thân mật như thế, nên hắn cũng không nguyện ý chọc giận Đông Phương Bất Bại, ngày tháng còn dài, làm hảo tượng phu thì phải thương yêu lão bà của mình, huống chi “lão bà” của hắn còn rất tốt.

“Hừ! Đợi sao?” Đông Phương Bất Bại cười lạnh, nếu cứ đợi thì hắn sẽ không là Đông Phương Bất Bại, Dương Liên Đình là của Đông Phương Bất Bại hắn, Dương Liên Đình không được nhớ đến người khác, cho dù là liếc mắt xem người khác một cái cũng không được! Y sinh là Đông Phương Bất Bại nhân, tử là Đông Phương Bất Bại quỷ!

“Chờ chút.....” Dương Liên Đình ôm Đông Phương Bất Bại: “Chờ buổi tối được không?” Dương Liên Đình đột nhiên phát hiện hắn rất có thiên phú dỗ nữ nhân giống lão bà.

Đông Phương Bất Bại bối mót thiếu sót xong, sắc mặt liền dịu đi, nhưng mục đích của hắn còn chưa đạt tới: “Vậy còn chỗ cha mẹ người?” Hắn mặc kệ cái gì nói dối tông đường, hắn chỉ biết là hắn muốn, thì Dương Liên Đình phải cho!

“Ta..... sẽ bảo họ.....” Dương Liên Đình hứa hẹn, chỉ cảm thấy đầu mình dưới Đông Phương Bất Bại ý cười càng phồng to, nhưng có “thê” như thế, sao có thể không thương? Nhưng..... chỗ cha mẹ..... nên nói thế nào đây?

## 35. Chương 35

“Vậy đêm nay phải đi nói với cha mẹ người.”

Đông Phương Bất Bại nghe xong, cũng không định tử tế cho Dương Liên Đình nửa điểm kéo dài thời gian, muốn thừa thắng xông lên biểu lộ ý định — hắn muốn làm rõ sự tình ngay trong đêm nay, đỡ phải đêm dài lắm mộng.

“Ách.....” Đêm nay?

Dương Liên Đình ngăn người, nhưng giương mắt đối diện với ánh mắt quyết không buông tha của Đông Phương Bất Bại kia, liền lập tức rút rút khóe miệng: “..... Hảo!” Có thể nói không được không? Nhưng hảo gì a, nói thế nào đây, nói hấn muốn kết hôn với giáo chủ? Coi như hấn xảo lưỡi như hoàng, cũng không thể chỉ hươu bảo ngựa, nói giáo chủ là nữ, muốn làm vợ hấn!

“Biết nói thế nào rồi chứ?” Đông Phương Bất Bại bắt đầu đứng dậy mặc đồ, dù hấn không muốn đi, nhưng một đám trưởng lão đều đang đợi ngoài Hắc Mộc Nhai, chúng thật như muốn phá hư hảo sự của hấn.

“..... Không bằng ta tìm người chọn ngày tốt.....” Dương Liên Đình trên mặt tươi cười.

Đông Phương Bất Bại liếc mắt:“Để đến cầu thân?”

“.....” Dương Liên Đình thoáng chốc không nói gì, bảo cha mẹ đến chỗ Đông Phương Bất Bại cầu thân, thì chẳng phải là muốn mạng già của cha mẹ hấn sao? Phụ mẫu hấn cả đời chỉ là hai vô danh tiểu tốt trong Nhật Nguyệt thần giáo, ngay cả Hắc Mộc Nhai cũng chưa có tư cách đi lên,“Bọn họ tuổi tác đã cao!” Không chịu được kinh hãi đâu! Thấy người họ chỉ có nước hai chân run run, vừa thấy mặt liền mạnh đập đầu..... Đến cầu thân? Đến dâng mạng thì có!

Đông Phương Bất Bại hạ mắt, hấn biết ý của Dương Liên Đình, nhưng nếu muốn đoạn tuyệt tâm tư Dương Liên Đình, thì trước hết phải xóa bỏ hy vọng xa vời của bậc phụ mẫu sốt ruột muốn ôm cháu của y.

Đông Phương Bất Bại giả vờ nghĩ nghĩ, tựa hồ hợp tình lí nói:“Cũng được, phụ mẫu người tuổi tác đã cao, lên Hắc Mộc Nhai cũng không tiện, không bằng chúng ta đêm nay thành thân, ngày mai ta và người đi gặp phụ mẫu?”

“Ngày mai cùng nhau gặp phụ mẫu?” Y nói đùa sao? Dương Liên Đình cười đến cứng nhắc, ngữ điệu nói chuyện có chút run run.

“Tức phụ đều phải gặp cha mẹ chồng, bốn tọa sao không thể gặp chứ?” Đông Phương Bất Bại để ý chỉnh lại áo, lời nói đã ra miệng, hấn cũng muốn sống cùng Dương Liên Đình, nào có đạo lý rút lui.

“Vậy thì rất phiền! Để ta đi là được rồi, ta sẽ nói ta đã thành thân, bảo họ đừng kêu người vẽ tranh mảy cô nương cho ta xem, muốn đi cầu thân cho ta nữa.” Dương Liên Đình lập tức đứng dậy vội vàng mặc đồ, đuổi theo Đông Phương Bất Bại, một thân chật vật.

Đông Phương Bất Bại cười quay đầu nhìn Dương Liên Đình, thầm nghĩ người cũng không ngốc a, nhưng nếu biết bốn tọa tâm tư, còn mặc kệ không nghe theo, thì có thể thấy tà tâm không chết! Vì thế hấn cười nói: “Như vậy sao được, bốn tọa dù làm một giáo đứng đầu, nhưng vì Liên đệ, đừng nói gặp cha mẹ người có gì khó, cho dù là núi đao biển lửa, bốn tọa cũng không để ý.” Nói xong còn vươn tay lưu luyến trên mặt Dương Liên Đình.

Dương Liên Đình bắt lấy tay Đông Phương Bất Bại, mồ hôi lạnh chảy ròng, nhưng trên mặt lại cười:“Người không ngại, nhưng ta sao có thể ủy khuất người như vậy đâu, không bằng.....” Không bằng người đừng đi!

Trong mắt Dương Liên Đình chỉ còn thiếu nước viết: Người đi, là quá cao!

Nhưng Đông Phương Bất Bại coi như không phát hiện ra, hấn muốn thu thập Dương gia phụ mẫu sốt ruột ôm cháu, dám can đảm làm mối cho Liên đệ một chút: “Liên đệ nghĩ cho bốn tọa như thế sao..... Bốn tọa nguyện ý làm mọi chuyện vì Liên đệ, gặp cha mẹ người đâu là gì, nếu Liên đệ gặp nguy hiểm, thì bốn tọa cũng vui lòng chết vì Liên đệ.....”

“.....” Dương Liên Đình nhú mày, cả giận nói: “Nói chết chóc gì vậy? Nếu người chết đi ta sống làm gì?” Vừa nói thành thân, đã nói đến cái chết, hiểu hỉ thế nào báo hết cả rồi, hấn hận nhất người giang hồ đem sinh tử bên miệng, coi cái chết bình thường như ẩm trà ăn cơm, ta chết vì người cũng được? Người chết rồi sao biết người còn sống sẽ đau thế nào!

“Liên đệ không thích nghe, ta liền không nói, nhưng tâm ý này là không thay đổi.” Đông Phương Bất Bại không giận mà cười, mắt nhìn Dương Liên Đình, trong mắt ánh ra một tia vui sướng không thể nói rõ.

“Chuyện thành thân không khó, nhưng sau này không được nói mấy lời sinh sinh tử tử nữa!” Dương Liên Đình nghiêm mặt nói, vừa nghĩ thực sự sẽ có một ngày sinh ly tử biệt như vậy, hấn liền kinh hãi lo âu, trong lòng nhảy loạn, liền không kìm được quát lên với Đông Phương Bất Bại, “Nếu người cứ muốn vì ta mà chết,



thì chúng ta chấm dứt hết đi, người cứ làm giáo chủ của người, ta như trước làm tổng quản của ta, không kết hôn cũng được.”

Dương Liên Đình nói xong liền xoay người đi, hắn không muốn người kia chết vì hắn, hắn võ công không tốt, khó đảm bảo sẽ không có một ngày liên lụy Đông Phương Bất Bại — đau dài không bằng đau ngắn.

“Liên đệ, ta đều nghe lời người, người nói thứ gì chính là thứ đó! Ta sẽ không nói mấy lời sinh sinh tử tử nữa, chỉ nguyện chúng ta bạch đầu giai lão bên nhau.” Đông Phương Bất Bại vươn tay giữ chặt vạt áo Dương Liên Đình, “Chỉ cần Liên đệ thật lòng đối hảo sống bên ta.” Không rời không chê, toàn tâm toàn ý.....

Dương Liên Đình trong lòng cứng lại, nghĩ đến việc Đông Phương Bất Bại vừa nói có thể chết vì hắn, trong lòng bất an không rõ, cứ thế cứng ngắc dừng lại, nhìn rừng cây phía trước: “Nếu thực sự có một ngày như vậy, ta muốn người không cần lo cho ta!” Chính mình hảo hảo sống đi.

“Liên đệ.....” Đông Phương Bất Bại giương mắt, trong lòng rung động, hồi lâu sau mới hạ mắt: “Liên đệ sợ ta không địch lại?”

“Hừ — nào có nam nhân chờ lão bà tới cứu mình! Rơi vào nước ấy còn không bằng chết luôn cho xong!” Dương Liên Đình tâm phiền ý loạn, lời nói ra cố ý tràn đầy phiền chán.

“Liên đệ..... Đây là khinh thường ta, võ công của ta thiên hạ thứ nhất, dù mười Nhâm Ngã Hành năm đó tới ta cũng không sợ!” Đông Phương Bất Bại bĩu môi, nửa ôm nửa dựa sát vào Dương Liên Đình:

“Liên đệ, nếu kẻ xấu tới tìm ta thì cứ giao cho ta, coi như cho ta chút chuyện giải trí chơi đùa. Mà Hắc Mộc Nhai địa thế hiểm yếu, không phải ai muốn đến thì có thể đến, giáo chúng đều ăn Tam thi nào thần đan, không ai dám không nghe lời ta, trung tâm của họ người cũng rõ như ban ngày, sao có thể gây hại cho ta?”

“.....” Dương Liên Đình hạ mắt, nắm lấy tay Đông Phương Bất Bại, tuy Đông Phương Bất Bại nói như thế, nhưng trong lòng hắn thủy chung bất an, không thể tiêu tan: “Nhưng không thể không đề phòng.”

Các trưởng lão đa số đều tốt, nhưng Hướng Vấn Thiên luôn hành tung quỷ bí, như có mưu đồ khác..... Mà “Điều hiệp” Thượng Quan Vân lại là một kẻ cực kỳ “thức thời”, hôm nay hắn Dương Liên Đình thế lớn y liền dựa vào làm thân, ngày khác chỉ sợ kẻ đầu tiên hưởng ứng phản loạn cũng là y, làm sao có thể nói Hắc Mộc Nhai đang an toàn.

“Vậy Liên đệ nghĩ ai cứ giết kẻ đó là được.” Đông Phương Bất Bại cười nói.

“Vậy không phải coi mạng người như cỏ rác sao?” Dương Liên Đình nhú mày, giết người nói thì dễ, nhưng nợ máu chung quy luôn trả bằng máu.

“Chỉ cần Liên đệ cao hứng!” Giết ai..... Hắn Đông Phương Bất Bại cũng không để ý.

“.....” Dương Liên Đình nghe mà lạnh gáy, không khỏi quay đầu nhìn Đông Phương Bất Bại: “Nếu là ta không đúng đây?” Cũng giết?

“Như thế cũng là hắn không tốt, chọc Liên đệ khó chịu, nên đáng chết.” Đông Phương Bất Bại thanh âm lẳng lặng truyền đến từ sau Dương Liên Đình.

Dương Liên Đình tâm lạnh lẽo, đây là ý gì? Không muốn quản Nhật Nguyệt thần giáo?

“Liên đệ, người nói chúng ta xây một tiểu viện sau núi được không, chỉ có ta người biết nơi đó, thành thân rồi sẽ ở đó luôn, được chứ?” thanh âm Đông Phương Bất Bại nhàn nhạt truyền đến.

“Các trưởng lão còn đang chờ trong phòng nghị sự thì sao?” Dương Liên Đình thử nhắc nhở.

“Cứ để bọn họ chờ..... Chúng ta sẽ làm tòa viện chỉ có người và ta, người nói được không?” Đông Phương Bất Bại tùy hứng nói.

“Hảo!”

“Tựa như Liên đệ nói lúc trước, chúng ta sẽ trồng hoa trong vườn, sau đó đào hồ nước.....”

“Chúng ta nhanh đi thôi, các trưởng lão.....” Dương Liên Đình nhìn bầu trời, không nhận được cất lời Đông Phương Bất Bại, nhắc nhở: Các trưởng lão đã rời đi khá lâu rồi.

“Lại là các trưởng lão..... Để họ đợi thì sao chứ? Liên đệ, chẳng lẽ đám trưởng lão cho người chỗ tốt gì, nên trong lòng người chỉ nghĩ đến bọn họ?” Đông Phương Bất Bại không buông tay, thậm muốn tựa vào trên người Dương Liên Đình, tiếp tục cảm nhận niềm vui khi Liên đệ lo lắng cho sinh tử của hắn vừa rồi, trong lòng phát ngột.

“Nói bậy bạ gì đó.....” Dương Liên Đình nhúc nhích đầu, không hiểu sao Đông Phương Bất Bại hắn thấy lại hoàn toàn khác với Đông Phương giáo chủ chăm chỉ lo giáo vụ trong truyền thuyết, hắn chỉ có thể tiếp tục kiên trì, thấp giọng khuyên bảo: “Người đã mấy tháng không hảo hảo hỏi đến giáo vụ!”

“Không phải vẫn tốt sao?” Chẳng lẽ có ai dám mưu phản?

Đông Phương Bất Bại dán vào người Dương Liên Đình, bộ dáng không để tâm, hắn giờ phút này chỉ muốn chìm đắm trong hạnh phúc, không muốn bị tục vụ quần quanh: “Bổn tọa nay mới chính thức lĩnh ngộ được chân lý ảo diệu của các thế ngoại cao nhân ẩn cư núi rừng, ảo diệu tuyệt vời ấy há là tục sự hư danh thế gian có thể sánh bằng.” Nghĩ đến đám tục vụ từng làm hắn khăng khăng một mực kia, nay chỉ cảm thấy chúng thật sự không thú vị, chỉ khiến Dương Liên Đình phân tâm không làm chuyện đúng đắn với hắn, vừa nghĩ vậy hắn liền không vui.

“Nói vậy cũng đúng, Nhật Nguyệt thần giáo bất quá chỉ là một tiểu giáo, sự vụ đơn giản, sao bằng Thiếu Lâm Võ Đang.....” Dương Liên Đình cố ý cười nói, xoay người lười biếng đứng cạnh Đông Phương Bất Bại, cùng nhận dương quang.

“Võ Đang Thiếu Lâm? Đó là gì chứ?”

Đông Phương Bất Bại lạnh lùng cười, mĩa mai hừ ra từ trong mũi, hắn thật sự khó chịu, tuy cũng biết đây là phép khích tướng của Dương Liên Đình, nhưng lời này nếu là người khác nói, hắn Đông Phương Bất Bại sẽ chỉ coi là trò cười, nhưng nếu từ miệng Dương Liên Đình nói ra, thì hắn liền cảm thấy Dương Liên Đình coi thường hắn.

“Thiếu Lâm Võ Đang thế nhưng là.....” Dương Liên Đình thấy Đông Phương Bất Bại thay đổi khí thế, không còn bộ dáng vô cùng thân thiết như vừa rồi, thấy hai mắt y phát ra một tia lợi quang, liền lập tức thêm mắm thêm muối miêu tả một phen, tốt xấu cũng muốn khích lệ ý chí chiến đấu của Đông Phương Bất Bại, không cần y quét ngang võ lâm Trung Nguyên, nhưng ít ra cũng phải để ý giáo vụ một chút.

“Bọn chúng thế nào chứ?” Đông Phương Bất Bại rời khỏi Dương Liên Đình, đi đến trước người Dương Liên Đình, tay nâng lên, hút lấy vô số lá rụng, theo tay vung lên, lá rụng lập tức như đao bén nháy mắt đâm thẳng vào thân cây cách đó mấy trượng, thẳng đâm sâu vào trong.....

“Giang hồ nói, tơ bông có thể giết người. Thiên hạ vô địch.” Đông Phương Bất Bại quay đầu cười nhìn về mặt kinh ngạc của Dương Liên Đình, nhàn nhạt: “Liên đệ thấy chiêu này của ta so với chiêu Bạo Vũ Lê Hoa thì sao?”

“..... Người hơn!” Dương Liên Đình mắt thấy thân cây nháy mắt phủ đầy lỗ nhỏ, trong đầu là chiêu Bạo Vũ Lê Hoa chính mình vừa luôn miệng tán giương, không khỏi miệng khô, cảm thấy xấu hổ, nhưng.....

“Nhưng một người lợi hại, không coi là..... Toàn giáo lợi hại! Ta nghe nói Thiếu Lâm đệ tử.....” Dương Liên Đình cũng không biết mình đang nói gì, hắn chỉ biết là hắn muốn Đông Phương Bất Bại thực hiện trách nhiệm của giáo chủ, gần đây lời đồn đãi đã không ngừng bay trong giáo, chỉ cần Đông Phương Bất Bại xử lý công việc, cho dù là chỉ lộ mặt một chút, thì có thể làm các lời đồn đó tự sụp đổ.

“Ha ha ha.....” Đông Phương Bất Bại mắt hơi híp lại, nhìn đôi mắt hơi dao động của Dương Liên Đình, khóe miệng nâng lên, vẻ mặt hiểu ra bỗng nhiên nở nụ cười: “Liên đệ đây là muốn bổn tọa đi đại sảnh nghị sự?”

Dương Liên Đình cứng đờ, xấu hổ quay mặt sang một bên lạnh nhạt nói: “Nhật Nguyệt thần giáo là thần giáo của người, có quan hệ gì với ta đâu? Coi như bị san bằng thì cũng đâu ai nhắc tới ta? Người ta chắc chỉ nói Nhật Nguyệt thần giáo giáo chủ thật vô tích sự thôi..... Ta đây là gì, chỉ là một tổng quản.....” Kiên nam sùng trong mắt người đời!

Dương Liên Đình nói xong muốn xoay người, chính mình sẽ về đại sảnh một mình đối mặt với đồng lời đồn đã được thêm mắm thêm muối — đây là cái giá cao đầu tiên khi chọn giáo chủ: Đánh mất danh dự làm nam nhân.

“Nếu Liên đệ thích, ta sẽ để ngươi kiến thức một chút sự lợi hại của Nhật Nguyệt thần giáo chúng ta, tất cả mọi chuyện..... Chỉ là vì Liên đệ!” Đông Phương Bất Bại thấy Dương Liên Đình hờn giận, không khỏi quay đầu sang một bên nói.

Dương Liên Đình quay đầu, không thể tin được, Đông Phương Bất Bại là vì lý do này mới chịu đi nghị sự đại sảnh — chẳng lẽ Nhật Nguyệt thần giáo không phải do y ngày đó trăm phương ngàn kế mới đoạt được sao?

### 36. Chương 36

Mới vừa rồi Dương Liên Đình hạ thấp Nhật Nguyệt thần giáo nhằm khiêu khích khiến người kia dụng tâm, nhưng giờ phút này khi hắn đứng sau Đông Phương Bất Bại, nhìn bao người đứng kín các bậc đá của Nhật Nguyệt thần giáo, mới khiếp sợ nhận ra mình có hiểu biết nông cạn đến thế nào với giáo phái này.

Dưới biển mây mờ mịt, những thân hình cao lớn đứng sừng sững, họ có già có trẻ, có nam có nữ, có cao có thấp..... Dù nhìn như chênh lệch không đồng đều, nhưng mỗi người lại lộ ra một cỗ khí thế hùng hậu bị kìm nén, đang chờ đợi đến khoảnh khắc được bộc phát, cho nên dù không nhiều người lắm, nhưng lại làm người ta cảm thấy bị áp bách, tựa như cả tòa Hắc Mộc Nhai đều được chiến ý cô đọng kia bao quanh, như một chiếc khiên không thể phá vỡ!

Đông Phương Bất Bại đứng ở đỉnh núi với Dương Liên Đình, chậm rãi nhìn xuống, mắt liếc thấy Dương Liên Đình trở mặt, liền hé miệng cười nhạt, tỏ ra đã hiểu.

“Liên đệ, Nhật Nguyệt thần giáo của bốn tọa thế nào?” Đông Phương Bất Bại cười nhạt.

“.....” Dương Liên Đình quần bách, vì sự ngây ngô không hiểu biết của mình mà khốn quẫn, giờ phút này mới hiểu vì sao Nhật Nguyệt thần giáo từng làm Đông Phương Bất Bại chấp nhất vì nó – vì mỗi một nam nhân có hùng tâm tráng khí, đều có khát vọng đứng trên đỉnh cao nhìn xuống thiên hạ.

Dư quang đảo qua bộ dáng quần bách nhưng vẫn sống chết không chịu thua của Dương Liên Đình, Đông Phương Bất Bại chỉ cười, không hề nói gì, người ta thường nói giặc cùng đường dừng truy, huống chi là Liên đệ đây? Hắn hôm nay chỉ muốn để Liên đệ vốn không hiểu giang hồ của hắn, hảo hảo nhìn xem Đông Phương Bất Bại này là người ra sao, nghĩ vậy, trên mặt Đông Phương Bất Bại ý cười càng đậm, ánh mắt bề ngoài thiên hạ kia cũng càng tỏ ra chí khí coi khinh thế gian.

“Nhật Nguyệt thần giáo văn thành vũ đức, thánh giáo chủ ân huệ tỏa khắp chúng sinh, thiên thu vạn tái, nhất thống giang hồ! Đông Phương giáo chủ trung hưng thánh giáo, thọ cùng trời đất!”

Khi hồng y bào cơ hồ có thể làm biểu tượng của Đông Phương Bất Bại trên Hắc Mộc Nhai lộ ra một góc trên vách đá, người trên Hắc Mộc Nhai đều quỳ xuống hô to, tiếng ca tụng đồng loạt mang theo nội lực, tựa như tiếng sấm cuộn cuộn đập vào mặt.

Dương Liên Đình đầu tiên là chấn động, khi tai nghe rõ đoạn dài dòng kia, khóe miệng liền không nhịn được co rút — rõ ràng đều là giang hồ hảo hán, đột nhiên ra vẻ nho nhã kính ngữ dài dòng như vậy, thực làm Dương Liên Đình có chút không chịu nổi.

Đông Phương Bất Bại đang đắc ý, nhưng thấy khóe miệng Dương Liên Đình rút rút liền mất hứng lạnh hỏi: “Liên đệ không thích lời này?”

Dương Liên Đình giương mắt, chỉ cảm thấy cả vạn con mắt đang nhìn Đông Phương Bất Bại dưới nhai, khi nghe lời hờn giận của y, thì đều quay ra nhìn hướng hắn, trong mắt họ không hề mang hảo ý, có suy nghĩ, cũng có xem diễn, mà Thánh cô Nhậm Doanh Doanh đứng cạnh Đông Phương Bất Bại cũng lạnh lùng phát ra tiếng hừ khinh thường.

Đông Phương Bất Bại không chịu làm gì giải vây, Dương Liên Đình chỉ có thể nói tiếp.

“Bẩm giáo chủ, Liên Đình không dám, chỉ là cảm thấy, các huynh đệ tựa hồ nói quá dài?” Dương Liên Đình không dám không nói, nhưng nói ra rồi lại cảm thấy chính mình đang tìm chết, vì trong ánh mắt đám người dưới kia đã mang theo châm chọc.

“Vậy Liên đệ thấy, đổi thành gì đây?” Đông Phương Bất Bại nhú mày thần nhiên hỏi, dưới giáo chúng quan sát chậm rãi ngồi xuống, tay nâng lên, lấy ra chiết phiến, mắt thấy giáo chúng sau khi hắn xuất hiện liền không kiềm chế được kích động, trong lòng cười nhạt, chính mình năm đó lần đầu tiên lên Hắc Mộc Nhai nhìn lên Nhâm Ngã Hành, cũng đã từng như vậy.

“Ách.....” Dương Liên Đình ngạc nhiên, nếu là ngày thường thì nói bữa cho qua cũng được, nhưng giờ này khắc này, nếu nói không đúng, chỉ sợ sẽ là đắc tội tất cả Nhật Nguyệt thần giáo từ cao xuống thấp, nếu đến cảnh đó thì hắn chỉ có nước la hét kêu cứu mà thôi, trong lòng hắn không khỏi âm thầm cân nhắc, rồi đáp: “Không bằng ‘Mặt trời mọc Đông Phương, duy ta bất bại’?”

Đông Phương Bất Bại hạ mắt, khi nhìn sang Dương Liên Đình, khóe miệng có nét hài lòng nhàn nhạt: “Rất tốt, truyền lệnh đi xuống, từ nay về sau dùng những lời này!” dù bề ngoài có vẻ thiếu cung kính, nhưng trong lời này ngầm có tên của hắn, hiển nhiên thấy được Liên đệ thật hiểu dụng ý của hắn khi năm đó sửa tên thành Bất Bại.

Không bao lâu sau, tiếng hô “Mặt trời mọc Đông Phương duy ta bất bại” tựa như sóng biển cuộn cuộn ầm ầm lao tới, Đông Phương Bất Bại lòng đại duyệt (cực vui), gấp chiết phiến lại, đứng dậy nắm chiết phiến cốt ngà voi trong lòng bàn tay, chỉ về phía trước, nhất thời quanh hắn nổi trống từng trận, tiếng hô hào lại vang lên.

Trong chốc lát, gió thổi cờ bay, tiếng hô tựa như tiếng sấm hòa cùng nhịp trống bay thẳng lên tận trời, trên dưới Hắc Mộc Nhai không ai không kích động, trái tim ngũ đông của Dương Liên Đình cũng theo nhịp trống đánh gấp mà thoảng sinh ra ngàn vạn hào hùng, khiến hắn muốn dùng hết cả đời để lưu giữ khoảnh khắc này thành vĩnh hằng, hai mắt không rời khỏi Đông Phương Bất Bại đang đứng trên đỉnh, thấy y đột nhiên phát công thẳng hướng tận trời, mọi người chỉ thấy một đoàn hồng ảnh hiện lên trong tay Đông Phương Bất Bại, sau đó liền nghe thấy một tiếng ưng khiêu vang khắp bầu trời, tất cả đều ngược nhìn lên —

Chỉ thấy trên trời cao từ rất xa có một điểm đen dần dần hạ xuống, càng lúc càng lớn, đợi khi thấy rõ, mọi người thất kinh, chỉ thấy điều kia cánh dài hơn trượng, khi bị kéo xuống từ trời thì tựa như mây đen tề nhát (như một đám mây đen che khuất mặt trời), mà càng làm người ta kinh ngạc hơn việc điều này thân hình khổng lồ như thế, là sự thật nó không hề chết, là đang bị vài tia dây tuyến quán lấy sinh sinh lôi xuống từ trời.

Tiếp theo lại là một tiếng ưng khiêu đình tai nhức óc xuyên qua tai tất cả.

Đợi khi mọi người hoàn hồn, chỉ thấy đại điều kia mới vừa rồi còn vung lợi trao lao thẳng tới hướng Đông Phương Bất Bại, nay đã không tiếng động gục dưới chân y, đang hấp hối, Đông Phương Bất Bại chỉ là nghiêng ngẫm phe phẩy chiết phiến nhìn bộ dáng đã quên hô hấp của mọi người, xác điều gần trong gang tấc, y trên người không nhiễm một hạt bụi, liền ngay cả một giọt huyết cũng không dính lên.

Hồi lâu, hồi lâu, tất cả không thể thốt lên được gì.

Dương Liên Đình cũng không nói được gì, ngoài khiếp sợ ra, thì hắn chỉ cảm thấy mình thật ngốc — ngốc đến độ muốn đi cứu Đông Phương Bất Bại khi đại điều kia ập xuống..... Dùng chân để nghĩ cũng biết Đông Phương Bất Bại sẽ không sao, nhưng hắn chính là cứ như vậy tiến lên ..... Mọi người còn chưa kịp đưa ra phản ứng cho việc Đông Phương Bất Bại thần công đại thành, Dương Liên Đình cũng không kịp hoàn hồn, nhưng tiếng gọi lo lắng của Đông Phương Bất Bại bên tai: “Liên đệ?” đã làm hắn giật mình hoàn hồn.

Sau đó Dương Liên Đình lập tức quỳ gối xuống trước mặt y hô to: “Chúc mừng Đông Phương giáo chủ thần công đại thành! Mặt trời mọc Đông Phương duy ta bất bại!”

Dương Liên Đình một tiếng hô to, lập tức bừng tỉnh đám giáo chúng đang khiếp sợ không nói nên lời bên dưới, khiến họ đều không tự chủ được quỳ một gối xuống, thần phục dưới chân Đông Phương Bất Bại, lại hô to lần nữa, nếu vừa rồi khi thấy giáo chủ là bản năng kích động, như vậy tiếng hô giờ phút này là nguyện ý phục tùng.

“Mặt trời mọc Đông Phương duy ta bất bại!” tiếng hô vang vọng khắp nơi trong Hắc Mộc Nhai, được núi cao vọng đáp lại, đây là thời khắc kích động nhất hân hoan nhất trong lòng tất cả người trong Nhật Nguyệt thần giáo, cũng là Nhật Nguyệt thần giáo trong lòng họ, từ vài chục năm trước từ khi mười trưởng lão tiền

nhệm bị Ngũ Nhạc kiếm phái làm hại sau đó đi hướng xuống dốc, cuối cùng cũng bắt đầu rảo bước tiến tới cường thịnh.

Khi lòng người đang kích động, Dương Liên Đình bèn nhảy lập tức lui về sau, rời xa thân ảnh Đông Phương Bất Bại tuyệt trần sừng sững đứng trước xác cự điêu, khi đã lui tới xa xa, trong lòng Dương Liên Đình nổi lên một khát vọng, là hắn cũng muốn trở thành người trong Nhật Nguyệt thần giáo, mắt hắn liếc qua những người khác, hắn thấy lão giả trong kích động lóe ra nước mắt, thấy các nam tử trẻ có vô hạn mong đợi sùng bái với Đông Phương Bất Bại, cũng thấy họ thân trong Nhật Nguyệt thần giáo có vô hạn tự hào.

Dương Liên Đình liếc nhìn qua, khi hắn quay đầu nhìn về Nhậm Doanh Doanh cách đó không xa, tâm hơi ảm đạm xuống —

Khi còn chưa để ý, Nhậm Doanh Doanh đã trở nên xinh đẹp như ngọc, trong khi hắn suốt ngày bôn ba về việc của Hắc Mộc Nhai, lo lắng chu toàn giải quyết đám trưởng lão đường chủ bụng dạ khó lường, nàng đã vô thanh vô tức trưởng thành thành một nữ tử dung mạo khuynh thành.....

Mà giờ phút này điều Dương Liên Đình thấy là sùng bái trong mắt Nhậm Doanh Doanh đã dần dần chuyển thành mê luyến sâu sắc, nàng từ nhỏ thích Đông Phương Bất Bại, bí mật này trừ kẻ tâm không đặt lên nữ nhân như Đông Phương Bất Bại..... thì ai mà chẳng biết!

Là tốt? Hay là xấu? Dương Liên Đình không thể hình dung được, một nữ nhân có thể vì yêu mà chết, cũng có thể vì ghen tị mà thương tổn người khác..... mắt Dương Liên Đình hơi đảo qua Nhậm Doanh Doanh, vô tình liếc hướng một chỗ khác, lại thấy một đôi mắt tràn ngập sợ hãi lại u ám thâm sâu.

Dương Liên Đình suy nghĩ tự hỏi: Người này hắn nhớ rõ, y là quang minh sử Hướng Vấn Thiên, là quang minh sử khác với Khúc trưởng lão trong lòng chỉ có cầm phổ..... Y có một đôi mắt làm Dương Liên Đình cảm thấy kiêng kỵ, Dương Liên Đình hạ mắt, hắn có lẽ thực vô dụng, nhưng hắn cũng muốn vì Đông Phương Bất Bại, mà trừ bỏ tất cả những kẻ dám can đảm có một tia mơ ước với giáo chủ vị: Hắn sẽ làm Hướng Vấn Thiên mất cơ hội về Hắc Mộc Nhai!

Giữa tiếng người ồn ào, Đông Phương Bất Bại ngồi trở về vị trí của hắn, bắt đầu nhàm chán quan khán tân thủ của các đường thi triển quyền cước khoa tay múa chân — Nhật Nguyệt thần giáo coi trọng cường giả, mỗi năm đều có một dịp luận võ như thế. Chỉ là hắn thường xuyên liếc mắt nhìn Dương Liên Đình đứng hầu sau mình, nên mới hơi ngạc nhiên, vì Liên đệ xưa nay luôn hạ mắt tự hỏi, hôm nay lại có thái độ khác thường, mắt như mắt ưng xẹt qua mặt mỗi người, mỗi lần nhìn ai, đôi hắc mâu đều như lóe lên một chút.

“Liên đệ đang nhìn gì?” Đông Phương Bất Bại lẳng lặng nhìn đám người đánh đám bên dưới.

“Đang nghĩ mình nói sai rồi!” Dương Liên Đình im lặng trả lời, tuy quan hệ của hắn cùng Đông Phương Bất Bại đã sớm là bí mật mọi người đều biết, nhưng hắn vẫn thích đứng sau Đông Phương Bất Bại, giống như một cái bóng thủ vệ, im lặng thủ hộ ở nơi Đông Phương Bất Bại không nhìn thấy, không cần nhìn.

“Thích không?” Đông Phương Bất Bại khước miệng hơi giương lên, cảnh này đã từng là khung cảnh hắn hướng tới từ khi tiến vào Nhật Nguyệt thần giáo, nhưng hôm nay khi hết thấy trở thành sự thật, hắn lại phát hiện giấc mộng mình từng mơ chỉ là nhất thời, có được tối cao võ công, đứng trên đỉnh Nhật Nguyệt thần giáo thì như thế nào, nếu không có Liên đệ, thì thứ hắn có chính là tịch mịch khi mất đi đối thủ, là Độc Cô Cầu Bại bi ai.

“Giáo chủ thích, Liên Đình cũng thích.” Dương Liên Đình khẽ nói.

Đông Phương Bất Bại cười: “Chả trách mọi người nói Liên đệ biết ăn nói, lời này bốn tọa thích nghe.” Tuy biết không nhất định là thực, nhưng nghe thấy trong lòng liền thoải mái.

Mặt Dương Liên Đình co rút, hắn khó lắm mới thật lòng nói ra một câu buồn nôn như vậy, vậy mà nói rồi y cũng không tin, không khỏi bực mình nói: “Không tin thì đừng nghe!”

“.....” Đông Phương Bất Bại liếc thấy sắc mặt đột nhiên tức giận của Dương Liên Đình, mỉm cười, trong lòng biết đây là y thật lòng, liền không khỏi vui vẻ: “Liên đệ nghiêm mặt khó chịu với bốn tọa, bốn tọa cũng vui vẻ!”

Liên Đình nhưc đầu..... Còn có người không thích ăn đường sao? Mắt không khỏi nhìn Đông Phương Bất Bại, quả thấy Đông Phương Bất Bại khóe môi nhếch lên cười, trong lòng buồn bực: Hảo hảo nói còn không tin, tức tối nói với y thì y cao hứng cái gì? Chẳng lẽ là thấy người khác ngoan ngoãn hòa nhã nhiều quá, nên thích bị người kêu ca nhằn mặt?

“Liên đệ, buổi tối được không?” Đông Phương Bất Bại đang ngẫm vui vẻ, như nhớ tới gì lại đột nhiên quay đầu.

Dương Liên Đình đang nghĩ lần này Đông Phương Bất Bại đã xuất hiện, nên hẳn sẽ không còn ai bàn tán bảo hấn làm hại giáo chủ, đầu đang nghĩ ngợi lung tung, khi nghe Đông Phương Bất Bại hỏi, ban đầu hấn mặt ngẩn ra, chờ khi hiểu được, Dương Liên Đình lập tức nhìn quanh, thấp giọng nói: “Các huynh đệ đều nhìn ngài đấy!”

“Cứ kệ bọn họ, đi về sớm!” Đông Phương Bất Bại lắc lắc chiết phiền.

“Àn!” Dương Liên Đình trả lời, chỉ có thể thăm may Nhật Nguyệt thần giáo xưa nay không giống trông khua chiêng, chỉ là quét tuyết trước cửa tự đi, nếu thích náo nhiệt thì mời mọi người ăn cơm chơi đùa, không thích náo nhiệt thì đóng cửa tự sống theo cách của mình. (ý bảo Nhật Nguyệt thần giáo xưa nay ai làm việc nấy, giáo chủ có tự về sớm thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến công việc chung)

“Ta đã sai người báo cho cha mẹ ngươi, bảo cha mẹ ngươi ngày mai lên Hắc Mộc Nhai.....” Đông Phương Bất Bại thản nhiên nói.

“Ách.....” đầu Dương Liên Đình quên cả suy nghĩ, chỉ có thể trừng lớn mắt chậm rãi nhìn về phía Đông Phương Bất Bại, y nói thật sao?

### 37. Chương 37

Hôn bào (y phục mặc khi cưới)

Mặt trời lặn xuống, hoàng hôn dần tiến tới, tiễn bước chúng trưởng lão đi, Hắc Mộc Nhai lại khôi phục lạnh lùng ngày xưa.

Dương Liên Đình đã đứng ở vách đá bồi hồi rất lâu, hấn rất muốn gửi thư cho cha mẹ bảo họ đừng đến, nhưng nghĩ đến việc cha mẹ tuổi tác đã cao, đêm đó đột nhiên từ biệt đến nay đã là vài năm, có câu nói “Du tử thân thượng y tử mẫu thủ trung tuyền”\*, từng châm châm tuyền tuyền kia, từng điểm điểm giọt giọt kia, còn là gì ngoài tâm tình phụ mẫu thương nhớ hải tử.

Dương Liên Đình nhìn mây mù tràn ngập dưới nhai, tâm tình trầm xuống, một bên là phụ mẫu đã nuôi dưỡng hấn, một bên là Đông Phương Bất Bại đồng giường thân mật, hấn không muốn cha mẹ khổ sở, cũng không muốn để Đông Phương Bất Bại thất vọng, nhưng giữa hai bên chỉ có thể chọn một, mà hấn đây lại muốn có thể hai tay giữ cả hai phía.

Dương Liên Đình rầu rĩ lê bước chân, hấn một mặt nghe các phân bộ báo lại tình hình khi rời khỏi Hắc Mộc Nhai, mặt khác lại điều khiển người yêu cầu ngầm tra xét: xem có ai âm thầm ở lại Hắc Mộc Nhai, hoặc là có gian tặc thừa dịp loạn trà trộn vào Hắc Mộc Nhai có ý đồ gây rối không, phân phó xong, mọi người tản đi, Dương Liên Đình vừa cúi đầu liền thấy tiểu Phi Yên dùng cái đầu mập mập nhìn hấn, chớp đôi mắt to tròn, giống một con sóc cứng mập ú.

Dương Liên Đình vừa mới cúi đầu nhìn Phi Yên, liền nở nụ cười, hấn thấy Phi Yên bị gia gia nàng móc trói thành một cái nút buộc sau lưng, đầu kia của dây bị buộc ở đại thụ.

“Phi Phi lại chạy đi?” Dương Liên Đình cúi người, sờ sờ Phi Yên.

“Phi Phi ngoan!” Phi Yên ngửa đầu, giữ chặt tay áo Dương Liên Đình, để Dương Liên Đình ôm nàng đi.

“Đúng vậy, Phi Phi ngoan!” Người mà ngoan, thái dương cũng mọc từ phía Tây!

Dương Liên Đình cười nhìn bộ dáng cố gắng mở to mắt ra vẻ khả ái của Phi Phi, miệng cười, nhưng vừa chuyển niệm nghĩ, lại nhìn Phi Phi, trong lòng nhất thời có chủ ý – không phải Đông Phương Bất Bại đang

lo lắng sợ phụ mẫu tìm vợ cho hần a! Nếu hần nói với phụ mẫu là hần đã thành thân, cả hài tử cũng có rồi..... Vậy không phải là yên chuyện rồi sao?

“Liên thúc thúc, Phi Phi thật sự ngoan!” Phi Yên cười a cười, tay nhỏ béo ú cũng không ngừng cong cong, muốn nắm lấy cái đuôi dài đang khốn trụ nàng.

“Liên thúc thúc ôm Phi Phi đi chơi, nhưng Phi Phi phải làm cho Liên thúc thúc một việc.” Dương Liên Đình thành đại hồi lang lừa tiểu hài tử.

“Vậy không phải đáng ra nên hỏi gia gia của nó trước sao?” Một thanh âm trầm vang lên sau lưng Dương Liên Đình.

Dương Liên Đình đứng dậy đối mặt Khúc Dương, muốn nói gì đó, lại thấy Khúc Dương cởi bỏ dây thừng buộc Phi Yên, xong ôm lấy Phi Yên không chút lưu tình nói với Dương Liên Đình: “Vô luận tổng quản muốn gì, lão phu cũng sẽ không đáp ứng!”

“Khúc trưởng lão, chỉ là mượn Phi Yên nửa ngày thôi!” Dương Liên Đình vội la lên.

“Không cho mượn!” Khúc Dương không nói hai lời, đi hướng lên trên, Dương Liên Đình tuy biết không đuổi kịp Khúc Dương, nhưng trong lòng vội vàng nên cũng không kịp nghĩ nhiều, cứ thế theo sát sau Khúc Dương chạy lên bậc đá.

“Khúc trưởng lão, cứu người một mạng còn hơn xây tháp bảy tầng a, cha mẹ ta giờ đã ở ngay dưới núi rồi.....”

Khúc trưởng lão không để ý tới Dương Liên Đình, chỉ nhíu mày, nhìn khoảng cách dần ngắn lại giữa mình và Dương Liên Đình, lòng hơi kinh ngạc: từ khi nào Dương Liên Đình này có thể chạy bậc đá như giẫm trên đất bằng, mặt không đỏ không thở hổn hển?

“Gia gia, gia gia..... Liên thúc thúc luôn đối tốt với Phi Phi!” Phi Phi nhìn Dương Liên Đình đuổi theo miệng kêu lên, nàng muốn chơi với Liên thúc thúc, hơn nữa Liên thúc thúc sẽ cho nàng ngồi lên vai, trông rất uy phong.

“Đúng vậy, ta tuyệt đối không có ác ý với Phi Phi! Khúc trưởng lão.....”

“Phi Phi muốn giúp Liên thúc thúc?” Khúc Dương dừng cước bộ, quay đầu quan sát, nhìn Dương Liên Đình đuổi theo còn cách mình mấy bậc thang.

“Ân ân! Phi Phi thích Liên thúc thúc!” Liên thúc thúc có ăn ngon sẽ cho Phi Phi ăn!

Phi Phi ôm cổ Khúc Dương nhìn Dương Liên Đình đang thở dốc, rồi hần chấp tay thi lễ với Khúc Dương: “Khúc trưởng lão, Liên Đình thỉnh Khúc trưởng lão thành toàn!”

“Thành toàn cái gì? Không nói rõ đầu đuôi muốn lão phu thành toàn gì cho người?” Khúc Dương nhíu mày, Dương Liên Đình đã dựa lưng vào Đông Phương giáo chủ, với phong quang ngày nay thì còn muốn cầu hần làm gì.

“Hần trưởng lão cũng nghe nói..... rằng cha mẹ Liên Đình ngay dưới Hắc Mộc Nhai.....” Dương Liên Đình cũng không biết nên giải thích thế nào, hần thật không muốn kể việc tư với người ngoài.

Khúc Dương hạ mắt, hần xưa nay chẳng quan tâm tới chuyện nhà người khác, cha mẹ của ai tử nữ thế nào Khúc Dương hần cũng không tò mò, có chăng chỉ biết chút chuyện về các giáo chủ phu nhân mà thôi.

“Liên Đình là con trai độc nhất trong nhà.....” Dương Liên Đình cúi đầu giải thích.

Coi như Khúc Dương hiểu được, xem ra giáo chủ bọn họ nhìn trúng dòng độc đinh nối dõi của người ta.....

“Cha mẹ Liên Đình vẫn hy vọng Liên Đình cưới vợ sinh con..... Nghe nói..... Nghe nói lần này cố ý đến là vì việc hôn nhân của Liên Đình.....”

“Phi Yên còn nhỏ.” Khúc Dương tự nhiên biết ngụ ý của Dương Liên Đình, hần y đang tìm hài tử nguy trang nhằm qua mặt cha mẹ.

“.....” Còn nhỏ? Dương Liên Đình không hiểu, không phải càng nhỏ mới càng dễ bảo đây là con của mình sao?

“Liên Đình muốn nói với cha mẹ là Liên Đình đã cưới vợ sinh con.....” Dương Liên Đình ngăn cước bộ rời đi của Khúc Dương:“Khúc trưởng lão, mượn Phi Phi nửa ngày cho cha mẹ ta nhìn qua là được!” So với bị mình làm tươi sống tức chết, không bằng lừa gạt cho họ cao hứng phần chần rồi dỗ họ trở về.

“.....” Khúc Dương nhú mảy.

“Phi Phi muốn gặp cha mẹ Liên thúc thúc! Phi Phi chưa từng biết cha mẹ là bộ dáng gì! Gia gia! Gia gia!” Phi Phi vui mừng kêu lên, không hề biết những lời của nàng đã làm hai người kia thoáng buồn bã.

“Cũng được! Người đã muốn mượn Phi Phi nửa ngày, như vậy để trao đổi thì người giúp lão phu chăm sóc Phi Phi nửa tháng được không?” Khúc trưởng lão sờ đầu Phi Yên, nhìn Dương Liên Đình, nghĩ đến tâm sự trong lòng..... Nếu giao người khác hẳn không hẳn yên tâm, nhưng Dương Liên Đình làm việc cẩn thận, Đông Phương giáo chủ tuy kiêu hoành bá đạo, nhưng đối hải tử cũng có chút khoan dung, nhìn cách y đối đãi Nhậm Doanh Doanh cũng có thể thấy được điểm đó.

“Đừng nói một ngày, coi như để Liên Đình chăm sóc vài năm cũng được!” Như vậy mỗi lần cần ứng phó với cha mẹ thì cứ ăm Phi Phi là được! Dương Liên Đình vui mừng, vội vàng ôm Phi Phi bước đi.

Khúc trưởng lão ngăn bàn tay muốn ôm Phi Yên của Dương Liên Đình:“Chậm đã, để lão phu cho Phi Phi thu dọn đồ đạc một chút!”

“Cũng tốt! Ngài yên tâm, Phi Phi giao cho ta cũng không phải lần đầu tiên, lần trước không phải ta đã chăm sóc nàng tốt đó thôi!” Dương Liên Đình cười nói:“Coi như ta không làm được, thì không phải Lam Phượng Hoàng cùng Thánh cô hai cô nương đều đã ở Hắc Mộc Nhai sao?”

“Vậy không cần làm phiền Thánh cô, Dương tổng quản làm việc Khúc mỗ yên tâm!” Hắn lo lắng nhất chính là Phi Phi đi theo Nhậm Doanh Doanh, người mưu toan tiếp cận Nhậm Doanh Doanh nhiều lắm.....

“Vậy xin thứ Liên Đình công việc chưa xong, không thể tiễn xa, thỉnh Khúc trưởng lão đi trước.” Dương Liên Đình kiềm chế vui sướng trong lòng, bắt đầu tự hỏi xem nên nói với Đông Phương Bất Bại như thế nào.

Khúc trưởng lão gật đầu, ôm Phi Phi đi hai bước, rồi lại quay đầu như do dự nói:“Phi Phi còn nhỏ.”

Ách? Ý gì? Dương Liên Đình có chút không hiểu.

“Phi Phi còn nhỏ, khi ngủ thích bám người..... Ý lão phu là.....” Khúc trưởng lão nhìn Dương Liên Đình muốn nói lại thôi, thật là khốn quẩn, không biết nên nói sao để ám chỉ là khi làm chuyện đó nên kín đáo chút.

Dương Liên Đình nghe xong lập tức hiểu được, không khỏi xấu hổ, cười cứng nhắc:“Liên Đình hiểu được, thỉnh trưởng lão yên tâm!”

Khúc trưởng lão sờ sờ mũi rồi ôm Phi Phi rời đi, Dương Liên Đình cũng không thoải mái, nhưng nâng mặt thấy Phi Phi vẫy bàn tay nhỏ bé với mình, trong lòng không khỏi mềm nhũn, nghĩ nếu có đứa nhỏ thì hẳn trông nó cũng thế này đi? Nhưng một tiếng gọi:“Thánh cô!” đã làm Dương Liên Đình lập tức tan biến ảo tưởng, nhanh xoay người bước đi, đầu nghĩ nếu lỡ có một nữ nhi trưởng thành sớm như Thánh cô thì sẽ thật nhức đầu.

“Đó là Dương tổng quản?” Nhậm Doanh Doanh mặc đồ hồng nhạt đi tới, bên cạnh là Lam Phượng Hoàng.

“Ai vậy?” Lam Phượng Hoàng nhón chân muốn nhìn một chút, rồi nói: “Đi thật vội, cũng không biết vội làm gì nga!” Nói xong, mắt còn tiếp tục nhìn, tâm tư nữ tử luôn đơn giản, Dương tổng quản thân người cao lớn đậm chất nam nhân, là đối tượng nữ giới toàn nhai thâm để ý, a cha nàng từng nói nam nhân vai rộng sẽ có nhiều khí lực, là bờ vai đáng tin có thể dựa vào!

“Người nhìn gì vậy?” Lầm la lầm lét! Thánh cô sáng giọng.

“Không nhìn gì cả! Thánh cô, trời tối rồi!” Lam Phượng Hoàng thu hồi ánh mắt, hôm nay nàng ả ả nghe người ta nói cái gì nam sủng, cũng không hiểu đó nghĩa là gì, liền xoay mặt hỏi Nhậm Doanh Doanh:“Thánh cô, nam sủng là gì nga?”



Nhậm Doanh Doanh nhướn mày, nhìn Lam Phượng Hoàng: “Nói bậy bạ gì đó, này không phải là nữ nhi gia nên hỏi, cẩn thận ta nói với a cha ngươi, bảo ông đánh ngươi!”

“Thánh cô..... Thánh cô..... Không được nga!” Lam Phượng Hoàng vội vàng chạy theo Nhậm Doanh Doanh rồi đi, ẩn ẩn vẫn có thể nghe thấy tiếng Lam Phượng Hoàng kêu la: “Thánh cô, ngài đại nhân đại lượng..... Phượng Hoàng sai .....”

Dương Liên Đình trong lòng cũng nín một hơi, mãi mới thành công né tránh Nhậm Doanh Doanh, Nhậm Doanh Doanh gần đây càng lúc càng trở mã, mỗi lần hấn bị Nhậm Doanh Doanh tra hỏi sau đó bị Đông Phương Bất Bại biết, thì đều bị nghi ngờ chất vấn một phen, càng tệ hơn nữa là, Đông Phương Bất Bại còn thử dò xét Nhậm Doanh Doanh, thật sự là làm Dương Liên Đình cười khổ không thôi, Đông Phương Bất Bại là người cực thông minh, nghĩ sao mà lại nhận định Nhậm Doanh Doanh then thùng xấu hổ nên mới hung dữ với hấn? Thánh cô đẩy rõ ràng ghét hấn đến tận xương, sao có thể có ý gì với hấn đây?

Này không biết nên khóc hay cười? Lẫn lộn đầu đuôi rồi sao?

Dương Liên Đình nghĩ thì cứ nghĩ, nhưng trong lòng giờ phút này chuyện lớn nhất là nên nói thế nào để thuyết phục Đông Phương Bất Bại không đi gặp cha mẹ hấn, vừa đi vừa nghĩ thì đi nhanh thấy lạ, không bao lâu đã thấy cửa phòng Đông Phương Bất Bại gần ngay trước mắt, Dương Liên Đình mang tín niệm chết sớm chết muộn đều là chết mà đẩy cửa ra.

Nhưng cửa vừa mở ra, Dương Liên Đình mới giương mắt nhìn, liền đã sợ tới mức lập tức đóng cửa cài then.

“Ngươi.....” Dương Liên Đình nuốt nuốt nước miếng, không thể tin tưởng lớn mắt, chỉ vào Đông Phương Bất Bại không biết dùng từ gì.

Đông Phương Bất Bại một thân áo bào sắc đỏ thắm huy hoàng, khi xoay người còn tạo một góc độ mềm mại, rất xinh đẹp, chỉ là..... Chỉ là..... Đó là nữ trang!

“Liên đệ!” Đông Phương Bất Bại xoay người cười, trong tay là một chiếc áo khoác hai bên tay áo tựa hồ không đối xứng, y đưa nó cho hấn, áo cũng là màu đỏ thắm.....

“Đây là.....” Dương Liên Đình chảy mồ hôi, lập tức nghĩ tới cái áo khoác lần trước mà hấn mặc ra được ba cây châm trong đó..... Sắc mặt hơi tái xanh, mắt đảo quanh thêu hoa ngũ thải ban lan, không khỏi tự hỏi trong đó ẩn dấu bao nhiêu cây châm söt.

“Hôn bào a!” sắc mặt Đông Phương Bất Bại hơi tức giận, “Ngươi đã quên?”

“Ta..... Ta biết, ta là nói ngươi.....” Bộ đồ này! Dương Liên Đình nói xong mắt không khỏi đánh giá y bào hoa lệ quá mức của Đông Phương Bất Bại, rất muốn nói đây không phải hoa lệ mà là quá hoa lệ!

“Khó coi sao?” Đông Phương Bất Bại nhướn mày.

Đẹp thì đẹp thật.....

“Đẹp mắt, thật là đẹp mắt!” Dương Liên Đình lập tức như tỉnh dậy, vội vàng khen ngợi, “Ngươi mặc thế này trông càng đẹp mắt!” Nếu y có thể mặc nữ trang ôm Phi Phi đi một vòng trước cha mẹ hấn, cho dù chỉ là một lần, hấn cũng cảm thấy mỹ mãn.

Hoàn Đệ 37 Chương

\*“Du tử thân thượng y từ mẫu thủ trung tuyến”: là câu thơ trong bài Du Tử Ngâm, dịch nghĩa là

Sợi chỉ trong bàn tay người mẹ

Giờ đã nằm trong tấm áo người con đi xa

## 38. Chương 38

chỉ cần Đông Phương Bất Bại chịu ăn mặc thế này đi một vòng trước mặt cha mẹ hấn, thì coi như bị ngàn châm đâm hấn cũng mặc vào. Dương Liên Đình không chút nghĩ ngợi, ba chân bốn cẳng khoác hôn bào đỏ thắm lên người, cái gì bá thiên địa, uống chén rượu giao bôi, Đông Phương Bất Bại làm chủ tọa nghĩ

đến cái gì thì hấn làm cái đó, không dễ dàng đi hết đồng trình tự này xong, Dương Liên Đình mới thừa dịp Đông Phương Bất Bại cao hứng mà mở miệng: “Ngày mai.....” Người có đi không? Không đi cũng được..... “Ta đương nhiên muốn gặp cha mẹ người, xấu tức phụ (nàng dâu) cũng phải gặp cha mẹ chồng, bổn tọa sợ gì?” Đông Phương Bất Bại tựa vào chỗ tựa lưng, cảm thấy mấy nghi thức thành thân này thật phiền, giờ mới nghỉ ngơi tựa vào đầu giường bưng bình rượu uống, chỉ ngại không đủ rượu. “Nương tử.....” Dương Liên Đình cầm vò nhỏ ngồi cạnh rót rượu, cười làm lạnh rồi cổ lấy dừng khí gọi một câu như vậy. “Phốc –” Đông Phương Bất Bại vừa uống một ngụm đã bị lời Dương Liên Đình nói làm cả kinh, phụt rượu ra văng lên mặt Dương Liên Đình, thấy Dương Liên Đình thay đổi sắc mặt, nhanh cầm vò rượu đứng dậy. “Liên đệ.....” Đông Phương Bất Bại vội kéo Dương Liên Đình, vừa rồi hấn cả kinh, nhưng bây giờ trong lòng lại mừng như điên: “Liên đệ, người gọi lại đi.” Nương tử nghe thật thân mật, hay hơn giáo chủ. Dương Liên Đình mặt mũi hắc tuyến, chỉ trời biết một tiếng gọi vừa rồi hấn đã cần bao nhiêu dừng khí, đầu thể muốn thì xấu hổ kêu lại được: “Ta ăn no tức bụng, kêu chơi thôi.” Thật ra hấn đã nghiêm túc, việc thành thân là phải nghiêm túc. “Liên đệ, người gọi lần nữa đi!” Đông Phương Bất Bại ôm Dương Liên Đình dỗ dành. “Không gọi!” Dương Liên Đình nghĩ đến cách gọi vừa rồi của mình, hiện tại mới cảm thấy mình thật là ngốc. “Vậy.....” Đông Phương Bất Bại hạ mắt, nói nhỏ: “Nếu người gọi bổn tọa lại một lần, bổn tọa sẽ làm cho người một chuyện.” thần sắc Liên đệ vừa rồi rõ ràng đang có việc cầu hấn. Mắt Dương Liên Đình sáng lên, nhưng vừa nghĩ đến việc gọi Đông Phương Bất Bại là nương tử, liền cảm thấy không được tự nhiên, vừa rồi hấn gọi như vậy, là thật coi Đông Phương Bất Bại là nương tử của mình, là phát ra từ tâm can phế phủ, mà giờ lại gọi thế thì cứ cảm giác đây như là nịnh hót đồ người, hai tiếng nương tử đã đến bên mép miệng lại nuốt về, nghiêm mặt nói: “Hôn nhân không phải trò đùa! Nếu đã làm tức phụ của Dương gia thì chính là người của Dương Liên Đình ta.” Nếu y chỉ muốn đùa chơi thì cũng nên nói luôn, đừng chọc ghẹo hấn khiến hấn mừng vui vô nghĩa. “Sao Liên đệ lại nói bổn tọa không nghiêm túc?” Đông Phương Bất Bại kỳ quái nói, nhưng Dương Liên Đình càng khẳng khái cố chấp, trong lòng hấn càng cao hứng: “Trước kia bổn tọa có bảy tiểu thiếp, người có thấy bổn tọa đối với các nàng tốt bằng một phần với người không?” Nếu không phải cầu cả đời này nhất thể, hấn đâu cần nhân nhượng dung túng Dương Liên Đình như vậy? Sắc mặt Dương Liên Đình hơi dịu đi, nhưng vết rượu trên mặt rượu còn chưa khô, xấu hổ khi bị ngụm rượu kia phun vào vẫn làm hấn không thoải mái, đáng thương một bầu nhiệt tình của hấn..... “Liên đệ..... Bổn tọa nay nói muốn thành thân, tự nhiên là nói thật!” Tưởng ai cũng có thể làm chồng của Đông Phương Bất Bại này sao? Đông Phương Bất Bại nói xong đưa tay cởi áo choàng cho Dương Liên Đình: “Liên đệ từ hôm nay trở đi chúng ta là vợ chồng, bổn tọa cái gì cũng nghe người. Liên đệ từ nay về sau không được hái hoa ngắt cỏ bên ngoài, càng không được đặt quan hệ với tiểu tam vô liêm sỉ nào, trong lòng người lúc nào cũng chỉ có thể đặt bổn tọa, chỉ có thể nghĩ về bổn tọa.....” Đông Phương Bất Bại ngử khí dịu dàng, động tác ngón tay linh hoạt, nhìn như vô cùng ôn nhu, nhưng sao Dương Liên Đình cảm thấy mình đang bị y giáo huấn phu cương đây? “Cho dù là ăn cơm, ngủ, đi đường cũng chỉ có thể nghĩ về bổn tọa, không được nhìn nam nhân nữ nhân khác, lại càng không được nghĩ về chúng, xong việc phải sớm về bồi bổn tọa, dỗ bổn tọa vui vẻ, không được lừa gạt bổn tọa, không thể qua loa lấy lệ với bổn tọa.....” quy củ của Đông Phương Bất Bại giống như nước Hoàng Hà bất tận, kéo dài không dứt. “.....” Dương Liên Đình há hốc miệng, đột nhiên cảm thấy người hấn cười đầu phải một nương tử, rõ ràng là rước về một Thái Thượng Hoàng a. “Liên đệ, người nghe rõ bổn tọa nói chưa?” Không rõ qua bao lâu, Dương Liên Đình mới nghe Đông Phương Bất Bại hỏi một câu như vậy, lúc đó hấn mới hoàn hồn, cuối cùng cũng nói xong a, quy củ của y còn dài hơn luật lệ của Nhật Nguyệt thần giáo nữa! “..... Ách! Nghe rõ.....” Cũng không biết nhớ được bao nhiêu đây! Dương Liên Đình nhìn gương mặt thỏa mãn của Đông Phương Bất Bại, có giác ngộ đem mình dâng hiến cho cấp trên. “Vậy Liên đệ từ nay về sau khi gặp bổn tọa, phải gọi là nương tử, không được kêu giáo chủ gì nữa! Gọi lại đi!” Đông Phương Bất Bại giương mắt cười nói. “Nương..... Nương tử.....” Dương Liên Đình mặt co rút, sao hấn cảm thấy chính mình mới là người bị gả đi a? Nghĩ đến đây Dương Liên Đình nhú mày nói: “Ta gọi người nương tử, người đáng ra cũng không được tự xưng bổn tọa với ta chứ?” Mỗi lần Đông Phương Bất Bại tự xưng bổn tọa, Dương Liên Đình còn có loại lỗi giác mình đã cười công chúa. Đông Phương Bất Bại cúi đầu nghĩ, cũng đúng, nào có vợ chồng ân ái nào xưng hô như vậy, nghĩ thế, hấn nâng mặt cười nói: “Vay thiếp thân cung kính không bằng tuân mệnh!” Thiếp thân, Dương Liên Đình trừng lớn mắt, quay đầu nhìn Đông Phương Bất Bại, không biết chính mình đang kinh, hay là hỉ. “Liên đệ không thích?” “Thích.....” Dương Liên Đình có chút ngẩn ngơ, mọi việc cứ như đang nằm mơ ấy, tay kéo vạt áo Đông Phương Bất Bại trượt ra một khoảng, lúc này mới thấy xiêm y của Đông Phương Bất Bại không chỉ là nữ trang, mà còn là hoa lệ vượt hơn nữ tử gả đi thông thường: “Nương tử?” “Liên đệ.....” mắt Đông Phương Bất Bại dõi theo ngón tay Dương Liên Đình, nhưng lại như mị hoặc Dương Liên Đình tâm trí. Ngay khi thiên lôi sắp ồm ồm lấy địa

hỏa, một thanh âm non nớt đã vang lên ngoài cửa: “Liên thúc thúc, Phi Phi đến đây, mở cửa a –” Dương Liên Đình lập tức thu hồi bàn tay đã đưa vào trong áo Đông Phương Bất Bại. Đông Phương Bất Bại nhũn mày, lại bị Dương Liên Đình giữ ở trên giường không cho cử động: “Đừng nhúc nhích, là ta mượn đến.” Đông Phương Bất Bại không hiểu, muốn hỏi, lại nghe Phi Yên đập cửa, tiếng trẻ con non nớt hô to: “Liên thúc thúc, giáo chủ thúc thúc mở cửa, Phi Phi đến ở cùng hai thúc thúc! Phi Phi đến làm bảo bảo của hai thúc thúc đây — mở cửa! Trời tối tối, Phi Phi hơi sợ!” Dương Liên Đình nhanh xuống giường muốn mở cửa cho Phi Yên, Đông Phương Bất Bại giữ chặt không cho đi, trừng mắt với Dương Liên Đình: “Tối nay là đêm tân hôn của chúng ta.” “Hảo nương tử của ta, đây cũng vì để chúng ta có thể ở cùng nhau, để phụ mẫu ta thanh thản ngoan ngoãn về Hàng Châu thôi!” Dương Liên Đình thấp giọng nói. “.....” Đông Phương Bất Bại soi kỹ Dương Liên Đình rồi mới buông tay: “Liên đệ, đã nói rồi thì đừng quên!” Dương Liên Đình thấy Đông Phương Bất Bại buông tay, cũng bất chấp xiêm y không chỉnh, vội chạy tới vừa mở cửa vừa sửa soạn sơ lại áo quần, ai ngờ khi mới vội vàng hé cửa một đoạn, đã có xúc động muốn ập cửa lại. “Liên thúc thúc, Thánh cô tỷ tỷ đưa Phi Phi đến!” tiểu Phi Phi vác cái bao béo tròn y như nằng trên lưng, chạy tới ôm đùi Dương Liên Đình, ngửa đầu đòi ôm một cái. “Khúc trưởng lão có việc đã đi rồi, ta đưa Phi Yên đến, Dương tổng quản không vui?” Nhậm Doanh Doanh lạnh lùng nhìn kẻ đã mấy năm nay luôn chặn nằng ngoài cửa, không để nằng diện kiến giáo chủ. “Liên Đình làm sao dám!” Dương Liên Đình dừng một chút, ôm lấy Phi Yên, xong mới chậm rãi mở cửa, như trước dùng thân hình cảm đường Nhậm Doanh Doanh, cố ý lớn tiếng nói: “Giáo chủ, Thánh cô đến gặp giáo chủ!” “Nếu Thánh cô đã đến, thì vào đi!” Giọng Đông Phương Bất Bại miễn cưỡng truyền ra từ sau loan trường đồ thảm, không nghe ra là cao hứng hay chán nản, ngữ khí bình thản nhẹ nhàng. “Vâng!” Dương Liên Đình nghe lệnh rút lui. “Hừ.....” Nhậm Doanh Doanh lạnh lùng liếc nhìn Dương Liên Đình một cái, chuyển mặt mỉm cười nhẹ bước vào trong phòng, thiếu nữ hoài xuân mang phong tình như hoa nở đầu xuân, mặc váy hồng nhạt thêu hoa, mềm mại câu người, Dương Liên Đình ôm Phi Phi, sắc mặt khó coi — Đây đâu chỉ là diện kiến Đông Phương Bất Bại, rõ ràng đã cố ý sửa soạn chuẩn bị hảo, đến câu dẫn Đông Phương Bất Bại. “Đông Phương thúc thúc, Doanh Doanh lâu ngày không thấy thúc thúc, nên tới thỉnh an thúc thúc!” Nhậm Doanh Doanh vừa đến trong sảnh liền hơi cúi người hành lễ với Đông Phương Bất Bại sau màn, đôi mắt to nhìn thân hình y chậm rãi cử động sau trường mạn, tim đập nhanh không dứt, ngưỡng ngưỡng khiến hai má Nhậm Doanh Doanh hồng lên, càng thêm xinh đẹp. Dương Liên Đình bĩu môi, mắt không ngừng dõi theo Nhậm Doanh Doanh, nằng ta rõ ràng là có ý đồ, cũng không biết đã luyện tập bao nhiêu lần để có cử chỉ đáng vẻ xinh đẹp như vậy, tuy biết Đông Phương Bất Bại không thể nào cùng Nhậm Doanh Doanh, nhưng trong lòng hẳn vẫn khó chịu. Đông Phương Bất Bại cũng không vui gì, hứng trí bị Phi Yên phá thì thôi đi, nhưng Dương Liên Đình này mới vừa mở cửa, đã như mất hồn hai mắt bám chặt lấy Nhậm Doanh Doanh — nằng ta không phải chỉ là một nữ nhân sao, cứ coi như xinh đẹp một chút đi, nhưng y chẳng lẽ dám thấy người mới nên quên người cũ? “Doanh Doanh tưởng niệm ta sao!” Đông Phương Bất Bại nhàn nhạt cười, vén trường mạn lên, nghiêng nhìn bộ dáng động lòng người như con bướm trắng của Nhậm Doanh Doanh, trong lòng càng thêm khó chịu — nằng ta trang điểm đẹp vậy cho ai xem chứ? Đông Phương Bất Bại nghĩ vậy, dư quang liềm hung hăng quét tới tên Dương Liên Đình đang ôm Phi Yên quên cả thả nó xuống, thấy y vẻ mặt ngây ngốc, trong lòng lại càng tức giận. “.....” Dương Liên Đình bị Đông Phương Bất Bại trừng liềm cảm thấy ủy khuất, muốn nói cũng không thể nói được gì, nhưng khi mắt cẩn thận xem xét Đông Phương Bất Bại, lại cảm thấy giận sôi lên — Đông Phương Bất Bại vẫn là vật áo hở ra như trước khi hắn đi, chỉ là đai lưng buông xuống bên hông giờ phút này lại tùy ý buộc vòng quanh eo, y bảo đồ thảm rộng mở không chút che dấu, nếu nói vừa rồi y có bảy phần yêu dị, như vậy giờ phút này hoàn toàn là để câu nhân. “Doanh Doanh vẫn luôn tưởng niệm Đông Phương thúc thúc, muốn gặp Đông Phương thúc thúc!” Nhậm Doanh Doanh vừa hơi nhắc mắt lên, đã lập tức hồng mặt hạ xuống, tâm vẫn vô thức nhìn theo Đông Phương Bất Bại, trong mắt Dương Liên Đình đang đứng sau nằng, thì Nhậm đại tiểu thư chính là một khóa anh đào đã chín hồng, chủ động đưa lên cửa chờ Đông Phương Bất Bại nhắm nháp, vừa nghĩ vậy hẳn liền không nhận được cú đầu cần thận ho khan vài tiếng. “Liên thúc thúc sinh bệnh?” Phi Yên tay vỗ vỗ Dương Liên Đình, lo lắng hỏi. “Liên thúc thúc của người đó là thẹn trong lòng!” Đông Phương Bất Bại cười lạnh, tùy ý ngồi xuống giường, mắt nhìn hướng Nhậm Doanh Doanh: “Doanh Doanh càng lớn càng đẹp ra, Đông Phương thúc thúc còn không nhận ra đấy!” Quả nhiên là nữ giới biến hình mười tám lần, đảo mắt là có thể đem người mê đến thần hồn điên đảo. “Ấn..... Đông Phương thúc thúc trêu chọc Doanh Doanh!” Nhậm Doanh Doanh cười, trên mặt đều là ngưỡng ngưỡng, mắt không nhận được lên nhìn Đông Phương Bất Bại, tim đập bịch bịch, Đông Phương thúc thúc bình thường cứ như thần linh, giờ phút này nhìn lại, nằng càng cảm thấy Đông Phương Bất Bại không chỉ tuần mỹ dị thường, mà từ cử chỉ cho đến lời nói đều hàm chứa nét phong lưu khoáng đạt, càng nghĩ nằng càng ngưỡng

ngừng không chịu nổi, trái tim sớm bay bay không thấy tăm hơi. “Đồng Phương thúc thúc chưa từng lừa gạt Doanh Doanh!” Đồng Phương Bất Bại khoe miệng cười nhạt, nhưng trong bụng sớm ghen một hơi, mắt lạnh thỉnh thoảng lại đảo qua Dương Liên Đình: “Thúc thúc nói tự nhiên là thật.” Dương Liên Đình người đêm nay chết chắc rồi! Dương Liên Đình cũng sắc mặt khó coi, nhưng Nhậm Doanh Doanh còn đang ở đây, hẳn chỉ có thể cười theo, nghe thấy Đồng Phương Bất Bại khen ngợi, trên mặt lại muốn nhăn nhó tỏ vẻ chán ghét — Nhậm Doanh Doanh có mỹ hơn thì Đồng Phương Bất Bại cũng có làm ăn gì được đâu! Đã gả cho hắn rồi, mà còn muốn nữ nhân! “Ha ha a..... Thúc thúc nói làm Doanh Doanh thật xấu hổ! Đồng Phương thúc thúc thật xấu nga!” tiếng cười như chuông bạc của Nhậm Doanh Doanh, vào tai Đồng Phương Bất Bại cùng Dương Liên Đình lại như ma âm xuyên lỗ tai. Xấu? Dương Liên Đình xem thường. Hắn đêm nay tuyệt đối sẽ cho Đồng Phương Bất Bại biết cái gì gọi là nam nhân xấu

### 39. Chương 39

“Một nhà ba người”[ nhất ]

“Ha ha a.....” Một trận tiếng cười.

“Ha ha ha ha.....” Lại một trận ma âm xuyên não.

Dương Liên Đình ôm bé Phi Yên đang ăn trái cây, hai tai dựng thẳng hướng về Đồng Phương Bất Bại cùng Nhậm Doanh Doanh, trong lòng một bụng dấm chua, chua đến làm hắn muốn phun.

“Đồng Phương thúc thúc, thật tốt!” Doanh Doanh vẫn là một tốt hai tốt, Dương Liên Đình đứng sau mắt trợn trắng, ôm Phi Yên nói thầm trong đầu: Nếu bé xương người thì người còn nói tốt được không!

“Không có gì đâu!” Đồng Phương Bất Bại dần có chút không vui, nụ cười trên mặt càng lúc càng giả tạo, quả nhiên trừ bỏ Liên đệ thì nói chuyện với ai hắn cũng cảm thấy phiền chán.

Doanh Doanh ngầm biết mình nên cáo từ, nghĩ Đồng Phương thúc thúc sự vụ bận rộn hẳn muốn nghỉ ngơi, nhưng khó được gặp y một lần, làm nàng lưu luyến không muốn rời đi, bất thần mạo muội hỏi một câu: “Đồng Phương thúc thúc có thích hài tử không?”

Dương Liên Đình thiếu chút nữa đập đầu xuống bàn, Phi Yên tiếp tục ăn trái cây, cảm thấy Nhậm tỷ tỷ thật ngốc, nếu giáo chủ thúc thúc thích hài tử mới là kỳ quái —

Y mỗi lần thấy nàng đều lơ nàng đi, hung dữ với nàng, còn thường xuyên xách nàng như xách chó mèo vút khỏi phòng Liên thúc thúc, rồi đóng cửa lại không cho nàng vào..... Người nàng ghét nhất chính là giáo chủ thúc thúc. Phi Yên nghĩ, tay nắm trái cây, mạnh cắn hai miếng xả giận.

Đồng Phương Bất Bại mắt liếc sang Dương Liên Đình cùng Phi Yên bên kia, trầm đình chặt sắt nói: “Không thích!” Hắn cần hài tử làm gì? Chỉ là vương bận mà thôi.

Nhậm Doanh Doanh sững sốt.

“Bỏ tóa không thích trẻ con!” Đồng Phương Bất Bại không chút nề mặt trả lời, có lẽ vì trước kia nói dối quá nhiều, nên hôm nay hắn lười nói dối dù chỉ một câu, ngay cả suy nghĩ ý tứ nàng cũng lười chẳng buồn suy nghĩ.

“Ách..... Nga!” Gương mặt đỏ bừng của Nhậm Doanh Doanh nháy mắt thất sắc, muốn hỏi lại mấy câu, nhưng thấy Đồng Phương Bất Bại đã có vẻ thập phần không kiên nhẫn, liền biết điều đứng dậy nói: “Đồng Phương thúc thúc cũng mệt mỏi, Doanh Doanh ngày mai lại đến thăm Đồng Phương thúc thúc, Doanh Doanh xin lui.”

Đồng Phương Bất Bại tựa vào ghế nằm, khi nghe Doanh Doanh nói hôm sau còn muốn đến, không khỏi nhíu mày: “Hắc Mộc Nhai không có các lễ nghi phiền phức, không cần ngày nào cũng đến!” Hắn hiện tại trừ bỏ muốn gặp Dương Liên Đình ra, thì còn lại ai cũng không muốn gặp, chỉ nghĩ đến đám người đó cũng thấy mệt rồi — toàn những chuyện vô nghĩa mà thôi.

“Nga.....” mặt Nhậm Doanh Doanh thoáng chút ảm đạm, đứng dậy muốn cáo từ, nhưng ngoài miệng vẫn không nịn được nói: “Doanh Doanh là thật tâm muốn thăm Đông Phương thúc thúc!” muốn bầu bạn với Đông Phương thúc thúc.....

Dương Liên Đình liếc mắt, muốn gặp nhau lắm sao?

Đông Phương Bất Bại giương mắt, có chút không hiểu, nhưng dư quang thấy ánh mắt Dương Liên Đình, trong lòng lại hơi có chút cao hứng, cũng không biết vì sao, nhưng hẳn chính là cao hứng: “Muốn tới thì tới đi!”

Dương Liên Đình lúc này mặt trầm xuống.

“Cám ơn Đông Phương thúc thúc!” Nhậm Doanh Doanh lập tức từ buồn thành vui, váy nâng lên, hành lễ rồi liền kích động đi ra ngoài, sau đó họ chỉ còn có thể nhìn thấy màn đêm đen nhánh ngoài kia.

“Nàng đi rồi? Không nữa sao?” thanh âm Đông Phương Bất Bại lạnh lạnh như ngâm trong nước suối, truyền đến từ sau Dương Liên Đình, ngấm ản tức giận, càng nhiều hơn là hào hứng.

“Người không nữa không phải là giáo chủ đại nhân sao?” Dương Liên Đình đặt Phi Yên trên ghế rồi đi đóng cửa, vợ chồng cãi nhau cũng không thể để người ngoài xem náo nhiệt.

“Bốn tọa không nữa cái gì?” Đông Phương Bất Bại tà dựa vào giường, sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Giáo chủ không rõ sao?”

Dương Liên Đình xoay người lạnh nhạt nói, nếu không vì Phi Yên ở đây thì hẳn đã sớm rít gào với Đông Phương Bất Bại, nói y rõ ràng là giả cho hắn, lại ở trước mắt hắn câu dẫn Nhậm Doanh Doanh, nghĩ hẳn bị mù sao? Lại còn ăn mặc thế kia nữa! Đông Phương Bất Bại là một nam nhân, dù có âm nhu quyến rũ phong lưu thế nào chẳng nữa, thì nam tử tập võ cũng không thể mất đi dương cương khí chí nam nhân mới có, không mất đi khí chất riêng của phái nam.

“Rõ gì?” Đông Phương Bất Bại nhíu mày, hắn đã thấy nhiều chuyện, nhưng chưa thấy loại trí nhớ kém cõi hơi chút là quên bài học cũ như Dương Liên Đình.

“Người là thê tử của Dương Liên Đình ta!” Dương Liên Đình để Phi Yên đã ăn xong trái cây, đang nháo lên đòi chơi xuống, hạ giọng nói.

Đông Phương Bất Bại nhíu mày, cảm thấy Dương Liên Đình nói chuyện kỳ quái, cứ có cảm giác ông nói gà bà nói vịt, liền đi thẳng vào vấn đề, cười lạnh nói: “Là vậy thì sao? Bốn tọa vừa nói vậy mà Liên đệ vừa thấy nữ nhân đã vút bốn tọa ra sau đầu, giờ ngược lại tới tra hỏi bốn tọa?” Chán sống sao! Tính vừa ăn cướp vừa la làng tưởng Đông Phương Bất Bại hắn dễ bị gạt, vậy thì lắm rồi.

Dương Liên Đình ngạc nhiên, y đây là nói hắn có ý với Nhậm Doanh Doanh? Dương Liên Đình trừng mắt nhìn Đông Phương Bất Bại, không biết kể rõ ràng thông minh đến cực điểm như y con mắt nào nhìn thấy hắn từng có ảo tưởng với Nhậm Doanh Doanh?

Đông Phương Bất Bại cũng trừng lại Dương Liên Đình, không hiểu tại sao Dương Liên Đình lại vẻ mặt không hiểu nhìn mình, trong lòng ngấm có chút dao động, dù sao hắn đã bên Dương Liên Đình nhiều năm, biết trừ vạ hà bao kia, thì Liên đệ đều tương kính như tân giữ khoảng cách với nữ tử trong Hắc Mộc Nhai.

Nhưng..... Đông Phương Bất Bại nhớ đến ánh mắt Liên đệ liếc nhìn Doanh Doanh vừa rồi, trong lòng dù thế nào cũng nuốt không trôi cơn khó chịu này: “Liên đệ, mắt Liên đệ chỉ thiếu điều dính trên người Thánh cô.....” Nếu không vì tiểu Phi Yên ở đây, thì hẳn giờ phút này nhất định đã bóp cổ Dương Liên Đình tra hỏi một hai.

“Giáo chủ thật thú vị, ngài thích Thánh cô, nên nghĩ Thánh cô là thiên hạ tuyệt sắc không ai bằng sao?” Dương Liên Đình cũng bốc hỏa lớn, lại nhìn bộ dáng nhàn nhã của Đông Phương Bất Bại bây giờ, lòng càng thêm tức.

Phi Yên đến để làm bảo bối bị coi như không khí, nàng nhìn hai người kia, nghe họ người một câu ta một câu, cảm thấy có nhiều người thật là vui, không như bình thường chỉ có nàng và gia gia, gia gia chỉ đánh

đàn, cũng không thích nói chuyện, nghĩ vậy liền lập tức nâng tiểu béo đầu lên, trái phải lắc lư, chăm chú nghe ngóng.

“Nực cười! Bốn tọa nữ nhân gì mà chưa thấy qua, đừng nói đến nha đầu Doanh Doanh không phải là thiên hạ đệ nhất, mà chính là thiên hạ đệ nhất cũng không vào được mắt bốn tọa.” Đông Phương Bất Bại cười nói, mắt nhìn Dương Liên Đình, hơi hiểu ra.

“Doanh Doanh, gọi Doanh Doanh thật đúng là thân thiết!” Dương Liên Đình kéo kéo khóe miệng, vươn tay ôm Phi Yên đặt nàng trên đùi, hẳn nhớ trong thư Khúc trưởng lão viết về thời gian ngủ nghỉ sở thích của Phi Yên, thì bây giờ nên là lúc Phi Yên ngủ.

“Người cũng không phải kêu Phi Phi, Phi Phi thân mật lắm đó sau.” ý cười khóe miệng Đông Phương Bất Bại dần dần sâu, đứng dậy đi tới ngồi bên cạnh Dương Liên Đình, nói chuyện với y.

“Phi Phi chỉ là đứa bé!” Là một đứa bé ngày mai sẽ đưa cho cha mẹ hẳn xem! Dương Liên Đình thấy Đông Phương Bất Bại tới gần, tâm tình cũng tốt lên rất nhiều.

“Sẽ không phải mãi như vậy, năm đó khi ta ôm Doanh Doanh, Doanh Doanh cũng chỉ là hài nhi chưa biết nói thôi.” Đông Phương Bất Bại ôm Dương Liên Đình từ phía sau, thì thầm: “Liên đệ, đây là ghen tị?” mắt thẳng tắp nhìn Dương Liên Đình.

Dương Liên Đình bị Đông Phương Bất Bại nhìn thấy liền trong lòng sợ hãi, thầm nghĩ: Rõ ràng đến vậy sao? Ngoài miệng lập tức cực lực phủ nhận: “Sao có thể chứ? Ta đâu thể so đo với một tiểu nha đầu!”

“Vậy sao?” Đông Phương Bất Bại vui vẻ, tay hướng vào trong vạt áo Dương Liên Đình, hẳn tin mình có thể ép Dương Liên Đình khai thật.

“Đừng, đợi đã..... Ta có chuyện muốn nói!” Dương Liên Đình ngăn bàn tay đang làm bừa của Đông Phương Bất Bại, thấp giọng nói.

“Muốn nói gì thì cũng chờ chúng ta.....” Đông Phương Bất Bại muốn nói là thân mật xong rồi nói sau, nhưng lời chưa ra miệng đã thấy Phi Yên trừng đôi mắt to, tai dựng thẳng nhìn mình, không khỏi sửa lời: “Chờ chúng ta ngủ rồi nói sau.” Nhưng hôm nay là ngày thành thân, đã thành thân thì đâu thể thiếu động phòng hoa chúc?

Dương Liên Đình muốn nói chờ Phi Yên ngủ, ai ngờ Phi Yên vừa nghe đến chữ ngủ, liền lập tức tăng tinh thần, vui nhảy trên đùi Dương Liên Đình nói: “Phi Phi buồn ngủ, Phi Phi muốn ngủ giữa cha và nương, Phi Phi cho tới bây giờ chưa từng được ngủ với cha và nương.”

Sắc mặt Đông Phương Bất Bại có chút xanh, trừng mắt với Dương Liên Đình đang xấu hổ.

“Phi Phi, tiểu hài tử đều ngủ một mình!” Dương Liên Đình dưới Đông Phương Bất Bại soi mói, cười nói với Phi Yên.

“Không phải –” Phi Yên le lưỡi với Dương Liên Đình, lại nhảy loạn kêu: “Liên thúc thúc nói dối gạt người –”

“Liên thúc thúc nói thật!” Dương Liên Đình bị Phi Yên một câu chọc thủng, da mặt đã mỏng lại càng quần bách, nhưng mắt liếc thấy Đông Phương Bất Bại mang thần sắc người tự giải quyết, thì chỉ có thể cố dày da mặt lừa gạt Phi Yên.

“Liên thúc thúc là xấu thúc thúc, lừa Phi Phi! Phi Phi không chơi với Liên thúc thúc nữa, Phi Phi không làm cục cưng của Liên thúc thúc nữa!” Phi Yên nháo lên trượt xuống từ đùi Dương Liên Đình chân chạy đi miệng kêu lớn: “Gia gia — gia gia —”

“Phi Phi ngoan!” Dương Liên Đình vội kéo Phi Yên lại, dỗ dành, “Liên thúc thúc cho Phi Yên đồ ăn ngon nhất.”

“Hừ!” Phi Yên quay đầu sang một bên, mặt nhăn nhó không thèm nhìn Dương Liên Đình.

“Cho quần áo đẹp!” Dương Liên Đình dụ hoặc.

Phi Yên xem xét áo choàng đỏ thắm của Đông Phương Bất Bại, mắt nhanh chuyển hai vòng, hơi có chút tâm động, nhưng đầu nhỏ vẫn cứng rắn không chịu khuất phục, miệng vẫn chu lên sẵn sàng kêu la.

“Vậy Phi Yên muốn gì?” Dương Liên Đình sốt ruột, sợ cha mẹ hấn sáng mai lên Hắc Mộc Nhai phát hiện chân tướng, bị kích động, rồi bị hấn làm cho tươi sống tức chết —

Hấn đã sai người gửi thư cho cha mẹ hấn, nói hấn đã cưới vợ, còn sinh ra một nữ nhi đáng yêu, bảo họ đừng gấp gáp giới thiệu nữ nhân cho hấn – đừng có đi lên Hắc Mộc Nhai rồi, lại luôn miệng bảo cô nương nhà ai thế này, nữ nhi nhà ai thế kia, Đông Phương Bất Bại mà trở mặt, thì cha mẹ hấn dù không bị tức chết, cũng trước bị Đông Phương Bất Bại hù chết!

“Phi Phi muốn ngủ giữa cha mẹ, tiểu bảo bảo là bảo bối, phải ngủ ở giữa!” Phi Yên xoa cái bụng dứa hấu, cho dù không xin thì gia gia cũng sẽ mua quần áo mới, đại thẩm béo trong phòng bếp cũng sẽ làm ăn ngon, nhưng ngủ ở giữa cha mẹ thì chưa từng, nàng cũng muốn! Tiểu hài tử khác có, Phi Phi nàng cũng phải có.

“Phi Phi chỉ muốn điều này?” Cái khác thì không được?

Dương Liên Đình sờ đầu Phi Yên, hấn biết tâm tư của Phi Yên, Khúc trưởng lão trước kia đã nói qua là Phi Phi tựa hồ vẫn coi hấn là phụ thân, nghĩ đến Phi Yên từ nhỏ đã không cha không mẹ, Dương Liên Đình lặng lẽ giương mắt nhìn Đông Phương Bất Bại, Đông Phương Bất Bại lại hoàn toàn không nhượng bộ, đầu quay sang bên, giả bộ không phát hiện ra – chưa từng nghe đâu rằng đêm thành thân, ở giữa sẽ kẹp một đứa nhỏ.

“Phi Phi còn muốn nương may quần áo!” Phi Yên vươn đôi tay béo nhỏ, trông mong nhìn Dương Liên Đình, hoàn toàn không biết câu được một tác lại muốn tiến một thước viết như thế nào.

“Này.....” Ta không phải có ý này? Dương Liên Đình há hốc mồm, điều kiện trước hấn còn chưa đáp ứng đâu.

“Liên thúc thúc, Liên thúc thúc, Phi Phi gọi thúc là cha, Phi Phi ngoan, Phi Phi nghe lời hết, thúc đồng ý với Phi Phi đi! Phi Phi chỉ một lần, một lần như vậy, Phi Phi muốn có phụ thân, muốn có nương, muốn có một kiện quần áo tự tay nương may..... Phụ thân?” Phi Phi túm ống tay áo Dương Liên Đình, đôi mắt to đen tràn đầy cầu xin.

“Hảo..... Phi Phi nói gì cũng được!” Dương Liên Đình do dự mãi cuối cùng vẫn là không đành lòng cự tuyệt, gật đầu đáp ứng, nhưng vừa mở miệng, mắt lại giống như ánh mắt Phi Phi nhìn mình mà nhìn lên Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại không nói gì, xoay người xốc trưởng mạn lên đi vào trong, hấn không muốn đáp ứng, hấn cũng biết cảm giác của Phi Phi khi từ nhỏ đã mất đi cha mẹ, nhưng trên giường có thêm một đứa bé thì còn ra gì?

“Nương tử.....” Dương Liên Đình buông Phi Phi đã cao hứng phấn chấn chạy đi tìm khăn chậu rửa mặt ra, đuổi theo Đông Phương Bất Bại sau trưởng mạn, cười lạnh lạnh: “Chỉ một đêm thôi!”

“.....” Đông Phương Bất Bại lạnh mặt không nói gì, hấn chỉ sợ Liên đệ mềm lòng từ nay tới nào cũng nhét đứa nhỏ vào.

“Thực chỉ một đêm thôi!” Dương Liên Đình kề sát vào Đông Phương Bất Bại thì thầm.

“Còn ta đây? Thiếp thân thì sao?” Đông Phương Bất Bại giữ chặt vạt áo Dương Liên Đình, thấp hỏ, ý ngầm không nói cũng rõ.

“Đợi Phi Phi ngủ.....” Được không? Dương Liên Đình nâng mắt ý hỏi.

Đông Phương Bất Bại hạ mắt, không hề nói gì, xem như ngầm đồng ý.

“Hảo nương tử, ta đã biết ngươi tốt nhất! Chờ ngày mai.....” khối đại thạch trong lòng Dương Liên Đình rốt cục cũng hạ xuống, hấn ôm eo Đông Phương Bất Bại, muốn nói chút lời ôn nhu, đã thấy khóe miệng đang cười của Đông Phương Bất Bại chợt thay đổi.

Dương Liên Đình giương mắt nhìn lại, thấy ở đầu giường, móng vuốt của tiểu Phi Yên đã vui mừng bám lấy chăn nệm, cứ như khỉ mà cố leo lên giường: “Liên thúc thúc, Phi Yên cũng muốn lên.”

Trong lòng hai người không khỏi thở dài, Đông Phương Bất Bại hận không thể một cước đạp Dương Liên Đình xuống giường, kêu y ôm Phi Yên cút đi chỗ khác ngủ, nhưng chân nâng lên cũng chỉ chạm nhẹ vào

tiểu Phi Yên một cái, trong lòng thầm than, sao hắn lại coi trọng một Liên đệ ngốc ngếch dễ mềm lòng như vậy đây?

Đông Phương Bất Bại nghĩ vậy, mắt lạnh quét Dương Liên Đình, đã thấy Dương Liên Đình đang giúp tiểu Phi Yên cởi giày, rửa mặt rửa tay cho đứa bé, nhuyển ngôn mềm giọng nói với Phi Yên, trong lòng cũng không khỏi mềm đi, ánh mắt nhìn Dương Liên Đình cũng nhu hòa rất nhiều, dẫn đến việc cảm thấy tiểu Phi Yên phiền phức cũng trở nên thuận mắt hơn rất nhiều, lại vô tình nghĩ nếu hắn cùng Liên Đình có con, thì đứa bé sẽ trông như thế nào?

“Từ đêm nay chúng ta là một nhà, Phi Phi gọi Liên thúc thúc là gì nào?” Dương Liên Đình giúp tiểu Phi Yên thay đồ, đặt đồ cũ sang một bên, kéo chăn đắp cho Phi Yên, rồi cười hỏi.

“Phụ thân!” Phi Yên mỉm cười ngọt ngào rồi nhắm mắt, nhưng thấy ánh mắt Đông Phương Bất Bại nhìn mình, nghĩ nghĩ, lại gọi: “Nương!”

Đông Phương Bất Bại mắt trừng lớn, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì, rõ ràng thực bài xích, nhưng khi Phi Phi hai tay kéo chăn, mi mi nhắm mắt lại, Đông Phương Bất Bại lại vươn tay nắm tay Phi Yên nhét vào trong chăn, hắn nhớ tới nương hắn, khi hắn bé nương cũng chăm sóc hắn như vậy, phụ thân hắn sẽ ngồi ngay cạnh giường nhìn hắn và nương.....

Đông Phương Bất Bại nhìn Dương Liên Đình, thấy Dương Liên Đình đang mở to mắt xuất thần nhìn hắn cùng Phi Yên.

“Phụ thân, nương..... Ha ha.....” Phi Yên trong mộng cười tự nói.

“.....” Dương Liên Đình một tay hạ màn xuống, cúi người hôn Đông Phương Bất Bại, hắn có câu chôn trong lòng nhưng không dám nói, là hắn thật muốn hắn, Đông Phương Bất Bại cùng với Phi Yên chính là một nhà ba người, an bình mà sống, nhưng hắn lại không muốn để Đông Phương Bất Bại vì hắn mà chịu đựng, mà hi sinh.

“.....” Đông Phương Bất Bại không phát ra âm thanh, nghe hô hấp nhẹ nhàng của Phi Yên, trong lòng hắn có sự an tâm kì lạ, thật giống như hắn cùng Dương Liên Đình là lão phu lão thê đã bên nhau nhiều năm, dựng dục ra hài tử —

Đây là hạnh phúc như thế nào? Không thể miêu tả, nhưng lại cảm thấy trong lòng được cảm giác hạnh phúc thỏa mãn nhồi đến tràn đầy, hắn thật sự rất thích Liên đệ, rất thích tất cả những gì Liên đệ mang đến

---

Rất thích sự bình tĩnh, thỏa mãn, cùng với khoái hoạt không thể dùng lời để miêu tả này.

## 40. Chương 40

“Cha?”

“Cha —” Phi Phi sáng sớm dậy, tinh lực quá thừa chạy quanh Dương Liên Đình đang tắt bật sửa sang giáo vụ, không bao lâu sau khi Đông Phương Bất Bại luyện công xong, đúng giờ tới Hắc Mộc Nhai tầng thứ nhất, thì Phi Phi lại chuyển thành vòng quanh Đông Phương Bất Bại mới xuất hiện, kêu: “Nương —”

Dương Liên Đình đang làm việc cảnh giác ôm lấy Phi Phi, lập tức biến mất khỏi tầm mắt Đông Phương Bất Bại sắp sửa nổi giận.

“Phi Phi, chờ ông bà nội đến đây thì mới có thể gọi nương, biết không?” Dương Liên Đình kéo Phi Yên nhỏ giọng dặn dò.

Đông Phương Bất Bại không để tâm đọc [ Quỳnh Hoa Bảo Điển ] trong tay, hắn đã sớm đại thành, sớm đem vô hình hóa thành hữu hình, bây giờ hắn chỉ là lật xem theo thói quen, sau đó tự hỏi trong bản nguyên tác đã bị Hồng Diệp thiên sư tiêu hủy kia có bao nhiêu cảnh giới mà hắn chưa thể thấy chưa thể hiểu, lại có bao nhiêu thể ngộ trong sách chưa viết mình phải tự hình dung, giờ phút này khi nghe Dương Liên Đình dặn dò Phi Yên, hắn lại bất giác ngẩn ra, hơi quay đầu nhìn Dương Liên Đình.

“Phi Phi hiểu chuyện!” Dương Liên Đình cười nói, ôm Phi Yên đi ra ngoài chờ cha mẹ hắn.



Đông Phương Bất Bại không nói gì, tiếp tục như ngày xưa cúi đầu đọc sách, chỉ là không bao lâu, bất giác mắt lại nhìn Dương Liên Đình cùng Phi Yên, nghĩ đến đêm qua khi hết thấy quy về bình tĩnh (thân mật xong rồi), nghĩ về hô hấp tinh tế tư thế ngủ thành hình chữ đại của tiểu Phi Yên, lại làm trong lòng hắn có một loại cảm khái đối với sinh mệnh kéo dài.

“Liên đệ, thích trẻ con?” Đông Phương Bất Bại như vô tình hỏi.

“Ách?” Dương Liên Đình vừa thả Phi Yên ra sân, nghe Đông Phương Bất Bại không đầu không đuôi hỏi một câu này, quay đầu hơi ngạc nhiên, thoáng nghĩ đến việc giữa họ vốn không thể có hài tử, hắn lại nhanh giấu đi mất mát trong mắt, nghiêm mặt ra vẻ giận dữ nói:

“Nói bậy bạ gì vậy, đây bất quá chỉ vì muốn phụ mẫu ta yên lòng, ta cũng không phải nữ nhân, sao lại thích hài tử!” Nói xong Dương Liên Đình xoay người, cầm bút tiếp tục bận rộn, chỉ là khi một mình một người đôi lúc sẽ xuất thần, trong mắt khi nhìn thân ảnh sôi nổi của Phi Yên trong sân, sẽ chảy ra một chút mất mát.

Đông Phương Bất Bại buông bảo kiếm trong tay xuống, người bất giác đứng bên cửa sổ, chuyện không con cái là đã chắc chắn rồi, nhưng nhìn bộ dáng mất mát lại muốn ngụy trang kia của Liên đệ, Đông Phương Bất Bại lại hạ mắt xuống, hắn không biết vì Dương Liên Đình quan tâm tới mình mà vui sướng, hay trong lòng chính mình cũng có phần tiếc nuối, dường như hắn tiếc nuối vì hắn không phải là nữ tử bình thường, nhưng.....

Đông Phương Bất Bại suy nghĩ, mặc dù hắn Đông Phương Bất Bại không thể cho Dương Liên Đình nửa trai nửa gái nào, nhưng vinh hoa phú quý thế gian này, phạm là Liên đệ thích, trừ bỏ chuyện con cái ra, thì hắn đều có thể đưa cho y.

Hai người liền như vậy một trong một ngoài trong gian phòng nơi Dương Liên Đình ở lúc đầu trên Hắc Mộc Nhai, đắm chiêu chờ cha mẹ Dương Liên Đình tới, bốn con mắt không hẹn mà cùng nhìn thân ảnh Phi Yên đuổi theo con bướm, nhìn nàng chạy nhảy nghiêng ngả trong bụi hoa, mấy lần làm Dương Liên Đình phải chạy ra đỡ nàng dậy dỗ dành nàng.

Nhìn một hồi lâu, rồi Đông Phương Bất Bại cũng bước ra cửa phòng, giúp đỡ một phen, cũng chỉ vì hắn đứng nhìn thì nhìn thế nào cũng cảm thấy Dương Liên Đình rất ngốc, đây rõ ràng chỉ là việc nhỏ đâu cần phí sức, hắn động tác cực nhanh, kết quả mỗi lần Phi Yên sắp ngã chống vó, đều xảo xảo ngã vào trong lòng Đông Phương Bất Bại, cười khanh khách.

Không đến một lát, Phi Yên đã sớm đem Dương Liên Đình dẫn dò quên sạch sẽ, cứ thế đi theo sau Đông Phương Bất Bại, tả một tiếng nường, hữu một tiếng nường, kêu đến ngọt ngào.

“Nường, ôm một cái!” Phi Yên vươn bàn tay nhỏ bé mập mạp, liều mạng kêu với Đông Phương Bất Bại.

“Nường, Phi Phi muốn hoa!” Phi Yên kéo ống tay áo Đông Phương Bất Bại, chỉ vào hoa mới nở, muốn hái nó.

“Phụ thân — Phi Phi cài hoa này, xinh đẹp không?” Phi Yên xoay người kêu to với Dương Liên Đình, đứng như đang tạo dáng, làm cho Dương Liên Đình đứng sau Đông Phương Bất Bại cười lớn, nói: “Xinh đẹp. Xinh đẹp! Phi Phi rất đẹp.”

Phi Phi được khen, chỉ hận không thể để Đông Phương Bất Bại lấy tất cả hoa cho nàng, ồn ào kêu: “Nường, còn muốn, còn muốn!”

Đông Phương Bất Bại không nói lời nào, mắt lạnh lạnh nhìn Dương Liên Đình khó được cười to, thấy y đưa hoa cho Phi Phi, mãi đến khi cài cho cái đầu của Phi Phi thành một đại lãng hoa mới thôi, Phi Phi vui vẻ chạy đi soi gương, tự thấy nàng thật là mỹ, cứ thế say mê tự soi bản thân.

“Cám ơn.” Dương Liên Đình cúi người dựa đầu lên vai Đông Phương Bất Bại thì thầm, hai tay ôm sát Đông Phương Bất Bại eo.

“Ta sẽ không sinh hài tử, nhưng nếu Liên đệ thích Phi Phi, bổn tọa.....” Đông Phương Bất Bại mở miệng.

“Ta muốn Phi Phi làm gì? Chỉ cần người hảo, ta hảo, không hài tử thì sao?” Dương Liên Đình nói nhỏ, mắt nhìn Phi Yên, hắn thật sự hy vọng Phi Yên là con của mình, nhưng Phi Yên là huyết mạch cuối cùng của

Khúc trưởng lão, Đông Phương Bất Bại cũng không thích trẻ con, không bằng cứ như vậy, cứ hai người rất tốt.

“Liên đệ, chỉ cần ngươi muốn, đừng nói là Phi Phi, dù ôm một đứa bé về dưỡng, ta cũng theo ngươi!” Đông Phương Bất Bại không cần nhìn vẻ mặt của Dương Liên Đình, cũng biết Dương Liên Đình thực thích hài tử, thực thích Phi Phi.

“Chỉ cần chúng ta cùng một chỗ đã là tốt hơn bất cứ điều gì rồi, ta không thêm nghĩ đến hài tử gì nữa, ngươi cũng đừng nghĩ nữa, không có thì không có, cần gì cưỡng cầu!” Dương Liên Đình ôm chặt Đông Phương Bất Bại, nhìn tiểu yêu tinh soi gương bên kia, mặc kệ như thế nào, thì người trong lòng hắn bây giờ mới là quan trọng nhất.

Đông Phương Bất Bại hạ mắt, tựa vào trong lòng Dương Liên Đình, nghe Phi Yên bên kia hơi chút là gọi to “Nương — cha —”, lại nghe Dương Liên Đình không ngừng nhỏ giọng bảo Phi Yên đừng gọi hắn là nương, khóe miệng không khỏi hơi nâng lên, cảm thấy kỳ thật như vậy rất tốt, cái gì nam nữ tôn ti, âm dương điên đảo, hắn hoàn toàn không cần, điều hắn để ý chỉ có giờ phút này, chỉ có khoái hoạt này, hi vọng hạnh phúc như vậy có thể tiếp tục mãi.

“Liên đệ, ta cái gì cũng chiều ngươi, duy độc không thể sau lưng ta có những người khác, nam nữ đều không được!” Đông Phương Bất Bại giống đại miêu được vuốt thuận mao, nằm trên đùi Dương Liên Đình, chìm đắm trong dương quang, miệng còn không quên nhắc lại ước pháp tam chương.

Dương Liên Đình bật cười: “Có ngươi, ta sao còn có thể có người khác!” Có nương tử nhà ai tinh lực tràn đầy như nương tử của hắn không! Dương Liên Đình mỉm cười, đem khăn choàng định dành cho Phi Yên ngủ trưa khoác lên trên người Đông Phương Bất Bại.

“Nóng —” Đông Phương Bất Bại kéo chắn ra, hôm nay mặc nhiều lớp y phục hơn, tổng cảm thấy không thoải mái!

“Vào vào nhà ngủ a?” Dương Liên Đình sờ trán Đông Phương Bất Bại.

“Ta đâu có dễ hồng như vậy, nơi này là tốt rồi!” Đông Phương Bất Bại nhắm mắt nghỉ ngơi, “Khi cha nương ngươi đến thì gọi ta!”

“Còn chưa ăn sáng a?” Dương Liên Đình nhẹ nói.

“Đợi lát nữa! Ngươi ăn trước đi!” Đông Phương Bất Bại thật buồn ngủ, đêm qua hắn một đêm chưa ngủ, không phải vì cái gì mà đêm xuân vận động không ngủ được, mà là vì thấy Dương Liên Đình lo lắng, y lo lắng hắn cũng không yên, cứ thế một đêm trần trọc tới bình minh, vừa nghe Dương Liên Đình nói những lời kia, trong lòng thả lỏng, mới cảm thấy cơn buồn ngủ dâng lên, vừa nhắm mắt liền đã ngủ.

“.....” Dương Liên Đình cúi đầu muốn nói thêm gì, lại thấy Đông Phương Bất Bại vô phòng bị ngủ mất, bất giác tâm động, nhẹ nhàng mà hôn Đông Phương Bất Bại, cẩn thận ôm Đông Phương Bất Bại đặt vào trên giường, kéo chắn đắp cho y, khép lại cửa sổ hướng vách núi, mở ra mặt cửa sổ tiểu viện để thông khí, đồng thời ý bảo Phi Phi đang bắt thỏ đừng gây ồn ào: “Nương đang ngủ, Phi Phi ngoan!”

“Phi Phi cũng buồn ngủ —” Phi Phi đang cố sức cầm đôi tai dài của một con thỏ béo, vừa nghe Dương Liên Đình nói nương ngủ rồi, liền lập tức đánh rơi con thỏ, chân ngắn lon ton chạy hướng trong phòng, nói cũng phải đi ngủ.

“Không phải Phi Phi mới dậy sao?” Dương Liên Đình cũng buồn ngủ, nhưng nghĩ đến việc cha mẹ sắp tới, thì có thể nào cũng không được ngủ.

“Nhưng Phi Phi lại muốn ngủ a! A a a —” Phi Yên trừng lớn mắt, tiểu móng vuốt vồ vồ miệng cố gắng ngáp hai cái, tỏ vẻ nàng thực mệt mỏi.

Dương Liên Đình nhúc nhích đầu, muốn nói gì, lại nghe ngoài viện có thanh âm: “Dương tổng quản ngay tại bên trong.”

Dương Liên Đình ôm Phi Yên đứng dậy mở cửa.

“Liên Nhi!” Dương mẫu vừa thấy con, nhất thời lão lệ tung hoành, nhìn nhìn lại đứa nhỏ trong lòng Dương Liên Đình thì lập tức nín khóc mà cười, biết rõ còn hỏi: “Đây là.....” Cháu gái?

“Phi Phi, đây là bà nội!” Dương Liên Đình lập tức cười với Phi Yên.

“Bà nội, ta là Phi Phi!” Phi Yên lớn giọng kêu.

“Ai — tôn nhi ngoan của ta!” Dương mẫu mừng đến không nói ra lời, vừa nhận lấy Phi Yên liền hôn hôn một trận, càng nhìn càng cảm thấy cháu gái nhu thuận khả ái: “Cha Liên Nhi xem, người xem cháu gái chúng ta dễ thương thế nào! Khác hẳn với Liên Nhi giống khỉ hồi nhỏ!”

Dương Liên Đình mặt co rút, Đông Phương Bất Bại trong phòng bị làm bực tỉnh trực tiếp trợn mắt, nếu giống thì Phi Yên này đã sớm bị Đông Phương Bất Bại coi là dã loại mà giải quyết rồi.

“Đúng rồi, hai mắt to này thật có thần thái, Phi Phi, cháu mấy tuổi a?” Dương phụ cũng đưa tay ôm lấy Phi Yên, tuy là một cô cháu gái, có chút tiếc nuối, nhưng đã có cháu gái thì cháu trai cũng là có hi vọng a.

“Ba tuổi!” Phi Yên giơ ba ngón tay béo mập, thực kiêu ngạo nói.

“Ba tuổi!” Dương mẫu nghe xong trừng mắt nhìn Dương Liên Đình: “Hài tử nhà ngươi, sợ cha mẹ không cho sao? Thành thân vài năm rồi, đứa nhỏ cũng ba tuổi rồi mới nói, nếu không phải giáo chủ đại nhân thông báo cho chúng ta thì ta và cha ngươi đều bị bắt hiểu tử ngươi giấu diếm, chẳng hay biết gì.”

“Vâng, nương, con sai rồi! Phi Phi, mau xuống dưới, tổ mẫu tổ phụ ngươi lớn tuổi rồi!” Dương Liên Đình vội tiếp lấy Phi Phi, sợ Phi Phi còn nhỏ nói lộ chuyện, : “Ngươi nhanh xuống dưới, đi gọi nương đi!”

“Ai!” Phi Phi định chạy đi, lại bị Dương mẫu giữ chặt, vẻ mặt nghi hoặc: “Còn chưa đến trưa sao đã ngủ rồi, người không khỏe sao?”

“Ách.....” Dương Liên Đình đang nghĩ có khi nào Đông Phương Bất Bại đi ra thì càng dễ lộ chuyện, nghe mẫu thân hỏi như vậy, trong lòng mừng rỡ, mặt lộ vẻ ưu sầu nói:

“Đúng vậy, cũng không biết thế nào, hôm qua còn tốt, sáng nay liền cảm thấy buồn nôn, nói đến cũng kỳ quái, gần nửa tháng nay nàng luôn yêu ngủ, lại thêm việc hôm qua nghĩ cha nương đến, lo lắng một đêm, sáng nay liền thập phần không xong, nên con mới để nàng trước nằm một lát, giờ ta đi gọi nàng đây!”

Dương mẫu nghe vậy liền suy nghĩ, này không giống như là bệnh a, nghĩ vậy, vội vàng kéo con đi một bên khẽ hỏi: “Con a, nương tử của ngươi có phải mấy tháng không có rồi không?”

Dương Liên Đình đầu tiên là không hiểu, nhưng đảo mắt thấy mắt mẫu thân lóe sáng, lập tức liền tưởng đến những điều sách thuốc ghi, trong lòng hiểu được đại khái, liền gật đầu, ra vẻ nghi hoặc nói: “Hắn là có hai ba tháng đi.”

Dương mẫu mừng rỡ, lập tức vỗ đầu con cười nói: “Hài tử ngốc, này không phải có thai sao! Ngươi đã làm cha rồi mà chẳng hiểu gì cả! Không được làm phiền nàng, nữ nhân mang thai trăm ngàn phải bảo dưỡng hảo. Nàng thích ăn cay hay chua a?”

Dương Liên Đình nghĩ qua: “Thích chua!”

Dương mẫu vỗ tay, toàn mặt đều là cười: “Nhất định là đúng rồi, nương ngươi năm đó khi mang ngươi cũng đều là không chua không ăn. Nương nói cho ngươi a, trong bụng nàng nhất định là con trai! Tiểu tử ngươi, có bản lĩnh!” Nói xong Dương mẫu lập tức xoay người, vui mừng rạo rức nói nhỏ bên tai Dương phụ.

Chỉ nghe Dương phụ mừng rỡ hỏi: “Quả thật lại có? Đại phu nói?”

“Đúng vậy!” Dương mẫu trừng mắt nhìn Dương phụ nói:

“Này còn cần hỏi đại phu sao, ngươi a, Liên Nhi cũng dần dần như ngươi, tuyệt không hiểu nữ nhân gì hết, lão bà của mình có thai rồi còn không biết. Liên Nhi, ngươi đừng như cha ngươi a, nương nói với ngươi này, phu thê sống với nhau phải ôn hòa, nam nhân là phải nhường nhịn, vợ mắng là phải dỗ dành, đừng như thằng cha vũ phu nhà hàng xóm chúng ta, khiến thế tử phải khổ.”

“Ân ân!” Dương Liên Đình gạt đầu, hẩn chỉ sợ nương hẩn học theo đám nữ nhân hàng xóm đối xử hà khắc với con dâu, giờ phút này thấy nương hẩn khắp nơi duy hộ Đông Phương Bất Bại, tảng đá trong lòng nhất thời buông xuống một nửa.

“Phi Phi, người cũng không được chọc nương giận, biết không? Trong bụng nương người có tiểu đệ đệ!”

Phi Yên mắt mở lớn, tiểu đệ đệ? ‘Phi Phi không phát hiện.’

“Hài tử ngọc, tiểu đệ đệ ở trong bụng nương, sinh ra thì mới thấy a!” Dương mẫu xoa đầu phi Phi.

“Nương, cha, uống trà!” Dương Liên Đình nhanh rót trà ngon cho hai vị.

“Hảo hảo!” Dương phụ tiếp nhận nước trà.

“Không được, ta phải đi xem thê tử của Liên Nhi!” Dương mẫu suy nghĩ nửa ngày, muốn đứng dậy nhìn Đông Phương Bất Bại, làm Dương Liên Đình sợ thiếu chút nữa nhảy dựng lên chắn cửa.

“Ai — lão bà, phải cẩn thận một chút, đây chính là Hắc Mộc Nhai!” Dương phụ vội vàng kéo Dương mẫu, thấp giọng nói: “Cô nương trên Hắc Mộc Nhai này, cho dù chỉ là thị nữ bưng trà đưa nước, chúng ta cũng không thể trêu vào!”

“Ta biết, ta còn có thể không biết sao, chỉ là muốn xem coi nàng ta thế nào thôi! Nào có đạo lý mẹ chồng sợ nàng dâu?” Dương mẫu đứng dậy, Dương Liên Đình muốn đi cùng, lại bị Dương mẫu chặn từ cửa: “Người không cần theo, sợ nương ăn mất nương tử của người sao? Người tiểu tử này, có vợ rồi liền quên mất nương!”

Dứt lời, Dương mẫu mạnh bước hướng trong phòng!

## 41. Chương 41

Đông Phương Bất Bại có nhĩ lực mức nào, tự nhiên đã sớm dậy, nhưng nghe được ngụ ý của Dương Liên Đình cùng mẫu thân y, không khỏi hơi nhú mảy — đây là nói hẩn có thai?

Đông Phương Bất Bại trợn mắt nhìn trần nhà, cẩn thận đắp chỗ chăn phần bụng cao lên một chút, hẩn xưa nay quen cao cao tại thượng, cũng không biết nói chuyện với Dương mẫu, đành đơn giản nhắm mắt giả bộ ngủ, chỉ muốn thành toàn cho Dương Liên Đình hiếu tâm, điều hẩn muốn không nhiều, cũng chỉ là mong Dương gia phụ mẫu ngoan ngoãn về nhà đừng gây phiền với hẩn, nếu ngủ có tác dụng thì hẩn cứ giả bộ ngủ là được.

Bên này Dương mẫu bị kích động bước vào trong ốc, bộ dáng khắc nghiệt của mẹ chồng muốn gắp nàng dâu, rồi nàng mở cửa đi vào, vừa mở liền nhú mảy, tiếng nàng mở không nhỏ, nàng ta lại còn nằm trên giường ngủ đến bất tỉnh nhân sự, mặt nàng không khỏi hơi trằm xuống, vẫn nghiêm mặt tiến vào trong buồng, vừa vào trong, tâm Dương mẫu liền lộp bộp —

Hảo..... Chân hảo lớn!

Dương mẫu che miệng để không kêu lên ngạc nhiên, tinh tế xem xét Đông Phương Bất Bại, tâm tình mẹ chồng muốn giáo huấn con dâu lập tức giảm hết một nửa.

Dương mẫu ca thán, con dâu này sao thân hình cao lớn như thế, so với con trai nhà mình cũng chỉ nhỏ hơn chút đỉnh thôi.

Dương mẫu muốn vươn tay kéo chăn, coi vóc người con dâu có thon thả không, nhưng Đông Phương Bất Bại đã cân nhắc trước là mình đây đang ‘có thai’, trong bụng có này nọ, sao có thể để Dương mẫu thực hiện được ý đồ, liền âm thầm dùng chân chặn chặn không cho Dương mẫu như nguyện.

Dương mẫu kéo mãi không nổi, không khỏi lại thử lần nữa, trong lòng kỳ quái, sao chăn này cứ như nặng đến ngàn cân, không khỏi ngầm sử nội lực cùng chân phân cao thấp, ai có ngờ nàng càng sử lực chân càng nặng, chờ nàng dùng hết nội lực thì chân kia liền có một cỗ lực lượng vô hình bài xích nàng ra xa.

Ngoài cửa Dương Liên Đình cùng Dương phụ lo lắng lén nhìn vào trong phòng, chỉ thấy sau màn Dương mẫu bị một cỗ lực lượng vô hình âm thầm đẩy cách xa giường —

Dương phụ chảy mồ hôi, Dương Liên Đình trong lòng không yên, Phi Yên cũng học đòi quan sát, cảm thấy rất hảo ngoạn, cảm giác Dương bà nội như đang chơi trò chơi, muốn nói: “Phi Phi cũng muốn chơi.” Lại bị Dương gia gia bưng kín miệng, khiến nàng bĩu môi mất hứng.

“Nhi a, nương tử ngươi võ công rất cao a!” Dương phụ nhìn bộ dáng giầy dựa cổ hết sức của Dương mẫu, không khỏi âm thầm hỏi con, đôi mắt tràn ngập tình huynh đệ đồng mệnh tương liên.

“Dù sao..... cũng là không thấp!” Dương Liên Đình ánh mắt dao động, cầu nguyện Đông Phương Bất Bại trăm ngàn lần đừng đột nhiên tung chưởng.

“Ai — kỳ thật con trai này, thê tử võ công cao cũng rất tốt!” Dương phụ thì thầm nói, hai mắt nhìn con mình, giống như thấy chính mình năm đó bị Dương mẫu phạt quỳ giặt quần áo cả ngày!

“.....” Dương Liên Đình quay đầu nhìn cha, nhất thời có cảm khái con kế thừa đời cha.

“Con a, thê tử nói gì thì trăm ngàn đừng giống như cha với nương ngươi, cứ cứng đầu cãi thì chỉ tự mình chuốc lấy cực khổ!” Dương phụ thật sâu cảm nhận được con trai cần mình dạy dỗ: “Với vợ thì phải dễ, lời ngon tiếng ngọt, cứ kiếm mấy lời buồn nôn mà nói, đừng ra vẻ nam nhân chí khí gì cả, coi như ở ngoài uy phong thì khi về nhà đối mặt vợ, ngươi cũng phải ra vẻ đáng thương, như vậy cam đoan vợ ngươi sẽ đối với ngươi hảo vô cùng!”

Dương Liên Đình lông mày giật giật, mắt nhìn phụ thân, có chút ngạc nhiên, hẳn nhớ rõ phụ thân từ nhỏ đã dạy hẳn phải làm một nam nhân đỉnh thiên lập địa, còn nói cái gì nam nhân dưới gối có hoàng kim.....

“Đối lão nàng của mình thì phải thương sủng, nàng cũng không phải ngoại nhân!” Dương phụ âm thầm khụ một tiếng, che dấu xấu hổ, “Một nam nhân không thương lão nàng của mình, thì không xứng làm nam nhân!”

Dương Liên Đình yên lặng gật đầu.

“Con a, lời cha nói con phải nhớ trong lòng, dùng được hơn lời mẹ con nhiều.” Dương phụ nhất nhất dặn dò, đây chính là tâm đắc hẳn thu hoạch được, dùng vô số lần huyết giáo qua vài chục năm mà tạo nên.

“Đừng tin lời mấy kẻ bảo là lão nàng mà không nghe lời thì hẳn đánh, nam nhân như vậy hơn phân nửa là ở ngoài ra vẻ uy phong, về nhà làm đại gia phế vật, vợ chồng như vậy, đừng nói đại nạn đến đều là tự bay, coi như không có đại nạn thì vợ chồng bọn họ cũng không phải một lòng. Nhìn như tốt đẹp, kỳ thật thực đáng thương, cả vợ con cũng hận hẳn! Cả nhà với nhau tựa như có huyết hải thâm cừu.”

“Nếu muốn vợ chồng đồng tâm, ngươi phải nhân nhượng nàng, dùng nhiều lời hay một chút, nữ nhân thích nghe mấy câu này!” Dương phụ tiếp tục vợ chồng kinh của hẳn.

Dương Liên Đình nghe mà nghi hoặc, sao mỗi lần hẳn nói ngọt dễ dàng với Đông Phương Bất Bại, Đông Phương Bất Bại lại không cao hứng, hẳn nóng nảy buông mấy lời nói mát, Đông Phương Bất Bại ngược lại cao hứng, chẳng lẽ đây là khác biệt giữa nam nhân và nữ nhân? Nhưng..... Chính hẳn cũng thích nghe Đông Phương Bất Bại nói ngọt với mình a!

“Còn có..... vợ nói gì cũng đúng, dù nàng sai rồi ngươi cũng không thể nói nàng sai, cũng phải bảo nàng đúng! Càng nhận sai càng đỡ cãi lộn.....”

“.....” Dương Liên Đình nhìn phụ thân nói liên miên không dứt, cuối cùng cũng hiểu được vất vả của phụ thân bao lâu nay.

Phi Phi vuốt hoa hoa trên đầu, khó hiểu: “Sao nàng nói sai cũng là đúng! Phi Phi không hiểu!” Tò mò quá, sao không giống với gia gia bảo a.

“Ngốc Phi Phi, ngươi không cần biết, tương lai tướng công của ngươi biết là đủ rồi!” Dương phụ vuốt đầu Phi Phi cười.

Phi Phi ôm đầu mở to mắt, vẫn là không hiểu.

Dương Liên Đình kéo tay cha hẳn, ý chỉ chỉ, Dương phụ vừa nhấc mắt, đã thấy Dương mẫu vẻ mặt không tốt nhìn y, liền kéo Dương Liên Đình, tay ôm cháu ngoan bỏ chạy khỏi cơn bão.

“Hừ —” Dám lên xem trò cười của nàng! Dương mẫu trừng mắt nhìn Dương phụ già rồi mà không biết giữ thể diện cho nhau, thậm chí thờ dài, nhưng chỉ chớp mắt sau liền nhìn sang Đông Phương Bất Bại trên giường, co kéo hồi lâu nàng xem như hiểu được, là đứa con dâu này đã tỉnh, xem ra là muốn cho mẹ chồng một đòn ra oai! Dương mẫu xốc lại tinh thần, triển khai tư thế, nam nhân của nàng võ công bình thường, nàng cường hơn hẳn nhưng tổng sẽ luôn cho hắn chút mặt mũi — nhưng với con dâu thì không như vậy đâu.

Đông Phương Bất Bại còn muốn giả ngủ, nhưng xem chừng Dương mẫu tựa hồ đã biết, đành phải mở mắt ra, miễn cưỡng đứng lên, bất đắc dĩ nhìn “Cọp mẹ” đã từng nổi tiếng khắp ngõ nhỏ ngày xưa, giả bộ không biết nàng.

“Người là ai?” Đông Phương Bất Bại biết rõ còn cố hỏi, ngồi trên giường giương mắt, cố gắng mềm giọng nhẹ hỏi — sợ sẽ vì mình giọng khác nữ tử mà bại lộ thân phận, vì Liên đệ, hắn sẽ giả làm nữ nhân.

“..... So chiêu rồi hỏi lại không muộn!” Dương mẫu đầu tiên là bị Đông Phương Bất Bại đột nhiên ngồi dậy kia dọa một hồi, nghe Đông Phương Bất Bại mở miệng mới chậm rãi hoàn hồn, cường vững tinh thần nói

Trong lòng lại sợ hãi than: Đây là nữ nhân sao? Thân hình tuấn bạt thẳng tắp, vai rộng, eo đúng là nhỏ, khuôn mặt có nét âm nhu mỹ lệ, nhưng nhìn thế nào cũng là mỹ nam tử đang thu liễm khí phách a!

“So chiêu thế nào?” Đông Phương Bất Bại miễn cưỡng hỏi, chút võ công này của Dương mẫu mà đòi so chiêu với hắn, thì thật quá đơn giản tựa như cái vỗ đập sẽ một phát đập chết con ruồi.

“Người yên tâm, người đang mang thai, ta sẽ không chiếm tiện nghi của người, chúng ta không đấu nội lực, không bằng đi ra vườn so chút quyền cước, thế nào?” Dương mẫu nói thật đại nghĩa, kỳ thật đã tính ra nội lực của mình chắc không bằng lông tơ của đối phương, ra ngoài vườn đấu quyền cũng không mất mặt đâu, vì chẳng lẽ Liên Đình thật đúng là dám để thê tử tỷ thí với nàng, y sẽ làm bậc thang cho nàng xuống đài a.

Đông Phương Bất Bại mắt thấy ánh mắt Dương mẫu, cười tỏ vẻ hiểu rõ, nhưng ngoài miệng vẫn là thực nể tình hỏi: “Ngoài phòng?”

“Ấn..... Tự nhiên! Ta cũng không muốn chiếm tiện nghi của người!” Dương mẫu sờ mũi che dấu mình xấu hổ, phát hiện con nàng là một phé sài, lại kiếm được đứa con dâu khó lường, chính là..... Dương mẫu mắt nhìn Đông Phương Bất Bại: con dâu này mặt mày anh khí bất phàm, thân hình thẳng tắp như cây tùng, y phục sắc sỡ nhiều màu—

Nhưng xem thế nào cũng giống nam nhân a! Nhưng nếu nói đúng ra thì bộ dáng nam nhân này của y cũng rất hảo!

“Hảo!” Đông Phương Bất Bại lưu loát đứng dậy, khí thế cuối cùng của Dương mẫu trong nháy mắt Đông Phương Bất Bại đứng lên đã tắt ngấm — con dâu này thật cao!

“Người thỉnh!” Đông Phương Bất Bại làm tư thế thỉnh.

Dương mẫu giống gà chọi bước ra cửa.

“Phu nhân!” “Nương —”

Dương Liên Đình cùng Dương phụ lập tức biểu hiện ra quan tâm với Dương mẫu.

Dương mẫu còn chưa giương mắt, đã nghe thấy Phi Phi vung tay hô to: “Nương — nương — ôm Phi Phi một cái!”

Dương mẫu quay đầu, tò mò muốn xem con dâu này sẽ có biểu tình gì, cũng không ngờ nàng không hề thấy nàng ta quần bách, cứ như là loại người đã trải qua nhiều chuyện lớn rồi, cứ thế thông dong tiếp nhận Phi Phi, nói một câu: “Thật lễ !” thật đầy ngạo mạn.

Dương mẫu không vui, Dương Liên Đình vội hoà giải lôi kéo Đông Phương Bất Bại: “Còn không kêu cha mẹ đi? Nương, đây là vợ con, là Đông Phương Bất bại.....đích .....” Bất bại..... Hai chữ này khi bị Dương Liên Đình thốt ra, đã lập tức cứng rắn thốt thêm một chữ đích.

“.....” Dương mẫu đang quay đầu tỏ vẻ tức giận, sau vừa nghe được bốn chữ Đông Phương Bất Bại, liền không tự chủ được nghiêm nghị, tim vọt lên cổ họng.

“Thân thích!” Đông Phương Bất Bại thản nhiên bồi thêm một câu, mắt lại hơi nhìn bộ dáng cảm kích của Dương Liên Đình, không khỏi hướng về phía Dương Liên Đình mỉm cười, trong mắt giống như đang hỏi: Liên đệ tính cảm tạ thiếp thân thế nào? Khi mắt rời đi, miệng hơi cong lên một chút.

Dương Liên Đình nội tâm vừa động, hơi dời mắt, đây đang là ở trước mặt cha mẹ hắn a! Nhưng mắt vẫn không nhin được lén đi về nhìn Đông Phương Bất Bại, Đông Phương Bất Bại lại không cần biết ai đang ở đây, tay ôm Phi Phi, mắt lại cứ như vậy thẳng nhìn Dương Liên Đình, nhìn không chuyển mắt.

“Ân –” Dương Liên Đình xấu hổ, hơi lòi kéo Đông Phương Bất Bại ý bảo, “Nương tử, còn không gọi đi?” Nhìn ta làm gì?

“Cha. Nương!” Đông Phương Bất Bại nhìn Dương Liên Đình rồi mỉm cười, áp chế thanh âm, cố gắng có vẻ nhu hòa: “Con ở Hắc Mộc Nhai thường nghe Liên đệ nói đến hai lão nhân gia! Nên lần này nhân lúc hai người đến Hắc Mộc Nhai, liền bảo người cố ý thỉnh nhị lão lên.”

“Nga, ha ha a, khó có nàng dâu nào nghĩ được chu toàn như vậy!” Dương mẫu vừa nghe đây là Đông Phương Bất Bại thân thích, trên mặt lập tức cười như đóa hoa, sắm vai chủ nhà mặc kệ lão nam nhân kia, cười nói, “Liên Đình nhà ta từ nhỏ đã được nuông chiều, con nên dạy dạy hắn, có gì không tốt thì cứ bảo hắn!”

“..... Ân.” Đông Phương Bất Bại ôm Phi Phi, đặc ý nhìn Dương Liên Đình: Thấy không, nghe nương người nói kia!

“Con dâu, con đang có bầu, đừng đứng mãi thế, nhanh ngồi đi, Liên Đình đi lấy ghế mau cứ đứng ngây đó làm gì? Nhìn nương làm gì? Mau a!” Dương mẫu cười vẻ mặt cung kính với Đông Phương Bất Bại, nhưng vừa quay đầu đã nhìn về Dương Liên Đình đứng cạnh Đông Phương Bất Bại mà kêu ca, quay đầu lại đã là cười nịnh nọt:

“Con dâu, đừng để ý, con trai ta chính là có chút ngốc, kỳ thật trong lòng rất thương con, thời gian càng dài con sẽ càng cảm thấy hắn tốt!”

Dương Liên Đình ghen khuất đi bệ ghế, trong lòng nói thầm đây đâu phải là con có vợ rồi quên nương, rõ ràng là nương có con dâu rồi không có con!

Đông Phương Bất Bại nhìn bộ dáng ghen khuất của Dương Liên Đình, khóe miệng mỉm cười, xoay mặt xem Dương mẫu, nhẹ cười nói: “Liên đệ thật ra vô cùng tốt, chỉ là sao con nghe được, là nhị lão ở Hàng Châu đang muốn làm mối cho Liên đệ?”

“Ách ách ách..... Con dâu chuyện là như vậy!” Dương phụ nhào tới tính che Dương mẫu phía sau.

“Là chúng ta sai, Liên Đình này thành thân sinh con rồi còn không báo, nên chúng ta mới tự chủ trương như vậy, con dâu người đừng giận, chúng ta lập tức trở về từ chối mấy bà mối, không bao giờ nhắc tới chuyện này nữa đâu!” Dương mẫu lại chặn Dương phụ sau lưng mình, giành nói.

“Nga!” Đông Phương Bất Bại giả bộ giật mình, quay mắt nhìn Liên đệ còn đang sắp ghế, nghĩ đến việc Dương phụ Dương mẫu hai vợ chồng tranh nhau nhận trách nhiệm, trong mắt hơi lộ ra hâm mộ.

## 42. Chương 42

“Không bằng chúng ta vào nhà ngồi!” Dương Liên Đình buông ghế dựa, nhìn cha mẹ, vừa nói vừa muốn tiếp nhận Phi Phi đang chơi hoa trong lòng Đông Phương Bất Bại.

“Phi Phi muốn nương –” Phi Phi ôm cổ Đông Phương Bất Bại, khuôn mặt nhỏ nhắn vui trên vai Đông Phương Bất Bại ra chiều ngoan ngoãn.

“Không sao!” Đông Phương Bất Bại xua tay, ôm Phi Phi một đường vào nhà, ngồi xuống quanh bàn bát tiên, không nói nhiều chỉ ôm Phi Yên, nhìn Phi Yên hai tay cầm bánh cái miệng nhỏ ăn liên tục, nhìn Dương Liên Đình cùng cha mẹ nhàn thoai việc nhà, không bao lâu sau khi đã ăn xong, Phi Phi mệt nhọc, không ngừng lấy tay dụi mắt.

“Phi Phi buồn ngủ sao?” Dương mẫu thương cháu hỏi.

“Phi Phi không buồn ngủ, Phi Phi muốn ngủ cùng cha mẹ!” Phi Phi mắt buồn ngủ mông lung, chính là luyến tiếc nhắm mắt, sợ vừa nhắm mắt, khi tỉnh lại sẽ chỉ có một mình.

“Thiếp thân mang Phi Phi đi ngủ!”

Đông Phương Bất Bại đứng dậy, trong lòng biết Dương Liên Đình nhiều năm không gặp cha mẹ, tự nhiên có nhiều lời muốn nói, nếu mình còn ở đây, mấy người nói chuyện tất nhiên sẽ cố kỵ, nói xong liền ôm Phi Phi buồn ngủ đi vào phòng bố miên.

Phi Phi cũng không nháo, đầu chúi vào người Đông Phương Bất Bại, ôm chặt Đông Phương Bất Bại, hai mắt ba ba nhìn Dương Liên Đình:“Phụ thân cũng ngủ đi, Phi Phi muốn ngủ giữa cha mẹ, lắc lắc rung rung!”

“Rung cái gì?” Dương Liên Đình không hiểu, hần nhớ rõ tối hôm qua ngủ Phi Phi cũng chỉ lên giường, chui vào chăn rồi ngủ, họ đâu có bế ẵm đung đưa nàng gì đâu.

“Giường a, buổi tối vẫn rung a rung .....”

Phi Phi ngáp một cái, mắt không mở ra nói. Nàng không hiểu được a, ngủ cùng gia gia giường cũng không rung như vậy, nhưng cùng cha mẹ ngủ giường liền lắc lắc rung rung, thật thoải mái, cứ như cái nôi ấy, thảo nào mọi người đều thích ngủ cùng cha mẹ, Phi Phi cũng thích.

“.....” Dương Liên Đình quần bách, cúi đầu không dám nhìn ai.

Đông Phương Bất Bại vội vàng ôm Phi Phi đi vào trong phòng, ngay cả hần da dày thịt béo không để ý người đời cũng cảm thấy xấu hổ! Dương gia phụ mẫu cũng thực xấu hổ..... Họ đều là người từng trải, loại chuyện này mọi người đều ngầm hiểu.

Lặng im —

Mãi đến khi trong buồng truyền đến tiếng hít thở của hài tử.

Dương mẫu thẳng thẩn nghĩ, vợ chồng đưa con tình cảm tốt, nàng làm nương tự nhiên hài lòng, nhưng..... trong bụng con đâu có thể có cháu trai của nàng, nên đợi khi Dương phụ có chút buồn ngủ đi phòng khác nghỉ ngơi, Dương mẫu lại kéo con trai ra góc sân nói thầm.

“Con trai, các người tuổi trẻ, nương biết, nhưng trong bụng vợ người có đứa nhỏ, người tiết chế một chút!”

Dương Liên Đình mặt co quắp, lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên bị mẫu thân dạy như thế, hần hơi ngượng ngùng nói:“Nương, người đừng nghe Phi Phi nói bậy.”

“Nương thấy Phi Phi là chân thực nhất!” Dám nói xấu tôn nhi ngoan của nàng! Dương mẫu kéo con trai nói tiếp:“Nương đây là vì người hảo, ngày tháng còn dài, ta thấy mông vợ người có con, nhưng không lớn, sinh đứa nhỏ chỉ sợ vất vả, người phải hiểu chuyện thông cảm nhiều, đừng chọc giận nàng, nữ nhân mang bầu dễ cáu giận vô cớ, nhưng lại ngàn vạn không được để nàng cáu giận, cứ làm theo ý nàng, biết không?”

“Đã biết, nương, đừng lo lắng! Con còn có thể đánh thắng nàng sao, nàng không quật chết con đã là không tệ rồi!” Dương Liên Đình thật muốn mắt trợn trắng, Đông Phương Bất Bại nhìn chỗ nào cũng đâu giống kẻ sẽ bị áp bức a! Hần Dương Liên Đình mới giống chứ.

“Không được qua loa như vậy! Con a, nữ nhân tâm tính mảnh mai, chi li tinh tế, nam nhân các người không thể sánh bằng, một chút việc nhỏ, nhất là khi mang thai, trong mắt các nàng sẽ đều là đại sự, dễ không tốt sẽ khóc hoài! Người không được chọc nàng đấy!”

Dương mẫu tận tình khuyên bảo,“Người đừng không thèm để ý như vậy, người xem cha người đấy, người biết không, lúc nương mang người, cha người một câu, làm cho nương trong lòng vài ngày không thoải mái, người đừng học theo cha người, dẫn đến..... để ý làm nhiều chuyện một chút.....”

Dương Liên Đình thực không biết nói gì, chỉ mắt nhìn mẫu thân.

“Nương biết tiểu tử người tâm cao, một lòng muốn kết hôn với thiên tiên, vợ người tuy giống nam nhân, nhưng bộ dáng kỳ thật cũng không tệ. Hơn nữa ta thấy nàng đối với người vô cùng tốt, Phi Phi cũng rất khả ái, người đừng không biết chừng mực.....”



Dương mẫu kỳ thật rất muốn người nói nàng là Đông Phương giáo chủ thân thích, người đừng không tuân theo nàng, chỉ là người trên Hắc Mộc Nhai lỗ tai rất thính, nên lại không thể nói thẳng, nàng sợ con mình thụ ủy khuất, cũng không thể để thân thích giáo chủ thụ ủy khuất, nhưng nàng đây lại chỉ có một đứa con như Dương Liên Đình thôi.

Dương Liên Đình khi nghe đến mấy chữ “giống nam nhân”, trong lòng lộp bộp, lập tức chạy khỏi chủ đề mẫu thân đang nói, hỏi sang những chuyện khác, khó khăn lắm mới đưa được mẫu thân đi nghỉ ngơi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau khi làm nốt chỗ công vụ, liền cảm thấy mệt mỏi, đi hướng phòng Đông Phương Bất Bại và Phi Phi.

Béo Phi Phi ngủ đập chăn ra ngoài, một cước gác lên người Đông Phương Bất Bại, rất là thích ý.

Dương Liên Đình kéo chăn cho Phi Phi, khiến Đông Phương Bất Bại đang cạn miên tỉnh lại.

“Sao giờ mới tới đây?” Đông Phương Bất Bại nhích người tỏ ý nhường giường

“Có vài chuyện quan trọng, cần làm xong sớm!” Dương Liên Đình kéo màn, cởi quần áo ra, đặt Phi Phi đã ngủ say lên trên bụng, bằng không một chiếc giường sẽ không đủ cho hai nam nhân cùng một đứa nhỏ nằm.

“Thư thư vài ngày cũng không sao, người phía dưới không chờ được tự nhiên sẽ có cách đối phó.” Đông Phương Bất Bại ôm lấy Dương Liên Đình.

“Sẽ chết bao nhiêu người đây?” Giang hồ mỗi ngày đều là đánh đánh giết giết, cũng không biết khi nào mới yên tĩnh!

Dương Liên Đình ngáp một cái, mí mắt có chút nặng nề, cảm thấy tay Đông Phương Bất Bại tiến vào, liền nhẹ nói: “Nương bảo ta tiết chế một chút.”

“Ha ha a, còn lời nói dối nào người không dám nói? Liên đệ, người ngay cả cha mẹ cũng dễ dàng tốt đó chứ?” Đông Phương Bất Bại không để ý tới lời Dương Liên Đình, vươn tay vào trong nội y của y, giải khai thắt lưng: “Người nói xem, bụng thiếp thân sao nào?” Dám nói Đông Phương Bất Bại này có bầu, nói dối này cũng hơi lớn đó!

“Hừ — nương của ta ai..... Hảo nương tử, chuyện này hiện tại không được!” Dương Liên Đình lấy ngón trở ngăn miệng Đông Phương Bất Bại, “Hừ — nương cao hứng là được rồi, vợ ngoan, người chịu ủy khuất một hai ngày, tương lai gì cũng chiều người hết.”

“Tương lai làm gì? Thiếp thân hiện tại thì sao?” Đông Phương Bất Bại cười liếm liếm Dương Liên Đình ngón trở, nhẹ nhàng cắn hỏi, người đã muốn dán sát vào nhau.

“Phi Phi ở đâu?” Dương Liên Đình bị Đông Phương Bất Bại cắn như vậy cũng có chút kích động, ngoài miệng dù nói vậy nhưng tay đã muốn đến Đông Phương Bất Bại đai lưng.

“Trong chăn, nàng không thể thấy gì!” Đông Phương Bất Bại nói nhỏ, nói xong hai người đem Phi Phi ngủ như gấu ngủ đông vào trong, cho nàng ôm gối ôm chăn của nàng.

“Động tĩnh không thể quá lớn, nương ta ở ngay trên đầu, sẽ nghe thấy!”

“Động tĩnh lớn hay không, thiếp thân làm sao mà biết, này không phải chuyện của người sao?”

“..... Người đời trước nhất định là yêu tinh.....”

“.....” .....[hòa hài]

Nắng hè chói chang, gió mát đánh thức một đám người đang buồn ngủ, Hắc Mộc Nhai yên tĩnh sau trưa khó được một lần rẽ mây thấy trời, chính là không có ai có tâm tình quan sát, Nhậm Doanh Doanh ngồi trên vách đá Hắc Mộc Nhai, từ khi Khúc trưởng lão rời đi, thời gian học cầm mỗi ngày cũng trở nên mất thú vị, chỉ có thể cùng Lam Phương Hoàng luyện công.

“Hôm nay thật kỳ quái, Đông Phương thúc thúc không bế quan, sao tìm đâu cũng không thấy người.”

Nhậm Doanh Doanh điều chỉnh cảm huyền, ngáp một cái, “Ngay cả cầu Dương tổng quản kia cũng không thấy mặt.” Mỗi lần thấy người sẽ hầu hạ trong phòng Đông Phương Bất Bại kia, trong lòng nàng đều không thoải mái, luôn cảm thấy có chút gì đó, nhưng nàng lại không rõ đó là gì.

“Cha mẹ Dương tổng quản đến nga, giáo chủ bảo hẩn đi gặp cha mẹ, nghe nói mấy ngày này y sẽ không làm việc, mọi chuyện giao cho tất cả tự lo, đại sự bên ngoài cũng để các trưởng lão tự thương lượng.” Lam Phượng Hoàng ôm cây sáo nhỏ của nàng, nhìn trái nhìn phải.

“Một phé vật, ra vẻ sao!” Nhậm Doanh Doanh hơi gầy cầm huyền, nhìn sương mù tán đi, sau đó thì thào nói: “Cha ta cũng không biết đi nơi nào.....” Hấp công đại pháp quan trọng như vậy sao?

Lam Phượng Hoàng coi như không nghe thấy, tiếp tục thổi sáo.

“Lam Phượng Hoàng, người nói xem, thế gian này, chẳng lẽ nam nhân yêu chính là tuyệt thế võ công cùng quyền thế sao?” Nhậm Doanh Doanh vuốt cằm huyền, sâu kín ca thán: “Tình chân ý thiết trong cầm khúc, chân tình trong thi ca, chẳng lẽ không tồn tại trong giang hồ?”

“Đại tiểu thư, người rốt cuộc muốn nói gì a?” Cong cong khúc chiết quá, nghe mà nghe không hiểu!

Lam Phượng Hoàng nhú mày thực không hiểu, thích chính là thích, cứ nói ra không phải được rồi sao? Cứ lượn quanh tính toán cân nhắc như vậy, hảo phiền toái nga!

“Vậy mới nói người ngốc!” Nhậm Doanh Doanh thật muốn ôm đàn tranh đập vào đầu Lam Phượng Hoàng để đánh tỉnh cái đầu gỗ kia, nhưng nghĩ lại lại thấy, nếu Lam Phượng Hoàng là đầu gỗ không hiểu tình đời, vậy Đông Phương thúc thúc thì sao? Hẩn luôn không hiểu tâm tình của nàng — nàng mới không cần làm nữ nhi gì cả, nàng thậm muốn làm thê tử của hẩn kia!

Lam Phượng Hoàng bĩu môi, mỗi lần đều như vậy, chính mình nói không rõ ràng, còn bảo nàng ngốc.

“Ai — Phượng Hoàng, người nói xem, giáo chủ nay đã có võ công thiên hạ đệ nhất, thứ nam nhân muốn có đều ở trong tay hẩn, vậy hẩn sẽ còn muốn cái gì?” Nhậm Doanh Doanh đột nhiên hỏi.

Lam Phượng Hoàng nhìn nhìn Nhậm Doanh Doanh không đáp, dù sao nàng ngốc, đáp cũng sẽ không đúng với tâm ý đại tiểu thư.

“Hỏi người thì nói đi!” Nhậm Doanh Doanh trừng hướng Lam Phượng Hoàng.

Lam Phượng Hoàng lung tung tự hỏi một phen, ra vẻ thâm trầm nói: “Đã chiếm được võ công thế nhân tha thiết ước mơ, lại là giáo chủ thần giáo chúng ta, sẽ còn muốn.....” Tình yêu? Không thể nào, giáo chủ giết chết vị phu nhân nga.

“Muốn..... muốn thứ thế nhân đều không chiếm được gì đó a!” Lam Phượng Hoàng nhú mày thử nói.

“Thế nhân đều không chiếm được?” Nhậm Doanh Doanh nhú mày bắt đầu tự hỏi: “Thế nhân không chiếm được là cái gì? Dài mệnh trăm tuổi?”

“Không biết! Nếu là đại tiểu thư thì sẽ muốn gì đây?” Lam Phượng Hoàng cũng vô pháp tưởng tượng giáo chủ sẽ muốn cái gì.

“.....” Nhậm Doanh Doanh cúi đầu cười, nhìn cằm nói: “Một người si tình.....”

“Nga?” Lam Phượng Hoàng nhú mày, “Là ai vậy? Có phải giáo chủ đại nhân?”

“Nói bậy bạ gì đó a!” Nhậm Doanh Doanh lập tức đứng lên, sau lại cảm thấy chính mình kích động, mới quay sang, đỏ mặt xấu hổ nói: “Không được nói bậy. Không liên quan đến chuyện này đâu!”

Lam Phượng Hoàng còn trẻ nga một tiếng, lại tiếp tục thổi sáo, nghĩ nghĩ, người trên Hắc Mộc Nhai, không phải đã già thì cũng là mặt than, không mặt than thì cũng xấu trai, nếu không phải giáo chủ, như vậy.....

“Không phải là Dương tổng quản chứ?”

Sắc mặt Lam Phượng Hoàng tràn đầy kinh ngạc, nhưng nghĩ kĩ lại thấy đúng, kỳ thật nếu không nói về võ công, thì bộ dáng y thật không thua giáo chủ, mấy năm nay thay giáo chủ chủ quản Hắc Mộc Nhai, dù không có công cũng không có nửa điểm sai lầm, đối người khác lễ phép có lịch thiệp, trừ Đồng trưởng lão trước kia luôn cùng giáo chủ xưng huynh gọi đệ, tự coi mình tài trí hơn người thích bới lông tìm vết soi mói ra, thì mọi người cũng đều có hảo cảm với tổng quản nho nhã lễ độ, trẻ tuổi hơn giáo chủ đó.....

Nhậm Doanh Doanh thoáng sau đã đen mặt: “Nói người ngốc đúng quá, người thật đúng là hết cứu rồi!” Nói xong xoay người bước đi.

“Đại tiểu thư..... Ngài đợi ta a!” Lam Phượng Hoàng đứng dậy, đuổi theo Nhậm Doanh Doanh rời đi.

Nhậm Doanh Doanh nổi giận đùng đùng đi tới phía trước, cũng không nhìn đường, thiếu chút nữa ngã liên rơi vào trong lòng người.

“Đại tiểu thư cẩn thận!” Có người tới đỡ lấy Nhậm Doanh Doanh.

“Hương tử sử?” Nhậm Doanh Doanh giương mắt, hơi ngạc nhiên, này không phải Hương Vãn Thiên mà hôm qua giáo chủ đã lệnh bảo rời đi Hắc Mộc Nhai, đi phân đường khác sao?

“Hư — đại tiểu thư, ngài có biết Nhậm giáo chủ ở đâu không?” Hương Vãn Thiên hạ giọng, bình tĩnh nói.

Nhậm Doanh Doanh giương mắt, lòng cảnh giác: “Người nói xem?”

“Nếu ta nói chuyện này có liên quan tới Đông Phương giáo chủ?” Hương Vãn Thiên thử.

“.....” Nhậm Doanh Doanh vốn đã nghe đồn, chính là hôm nay chính tai nghe được, trong lòng không khỏi hơi run lên, nhưng từ trong tâm mà nói, thì nàng tin tưởng Đông Phương Bất Bại, không có ai sẽ đối tốt với nữ nhi của cừu nhân, “Ta không tin!”

Hương Vãn Thiên nở nụ cười, thấp nói: “Nếu Thánh cô hôm nay có thể giữ bí mật, Hương mỗ thề với Thánh cô, nhất định có thể trong vòng năm năm, tìm được nơi Nhậm giáo chủ hạ lạc, cho Thánh cô công đạo!”

Nhậm Doanh Doanh giương mắt: “Một khi đã vậy, ta sẽ tin người!”

Hương Vãn Thiên cúi đầu, trước khi xoay người rời đi lại nói: “Hương mỗ cảm thấy, vì Thánh cô an toàn, Thánh cô vẫn nên tìm cơ, rời đi Hắc Mộc Nhai thì tốt hơn!”

Nhậm Doanh Doanh không nói gì, chỉ nhìn thân ảnh Hương Vãn Thiên mờ đi giữa sương mù.

“Thánh cô..... Ngài chạy thật nhanh, đó là.....” Lam Phượng Hoàng đuổi theo, hơi thở hỗn hển.

“Tốt nhất cứ xem như chưa thấy gì!” Nhậm Doanh Doanh xoay người, nhìn xem Lam Phượng Hoàng, trong mắt có thoáng chần chờ.

“Thánh cô?” Lam Phượng Hoàng không hiểu quay đầu.

“Gió thổi mưa giông trước cơn bão!” Nhậm Doanh Doanh lòng hơi lo lắng, lời Hương Vãn Thiên nói làm nghi vấn trong lòng Nhậm Doanh Doanh càng tăng, không biết nàng nên tin người mình yêu, hay là.....

### 43. Chương 43

Lời Hương Vãn Thiên nói tựa như con rắn quấn quanh Nhậm Doanh Doanh, quấn chặt không thả.

Đêm tối, gió núi gào thét, Nhậm Doanh Doanh tỉnh dậy từ trong ác mộng, nàng khoác y phục lên rồi im lặng đứng bên cửa sổ, ngóng nhìn bóng đêm phía trước, trong ác mộng, nàng thấy phụ thân của nàng bị xiềng xích trong một nơi tối như mực, kêu với nàng: “Người muốn nhận tặc làm phu?” Ở điểm cuối ác mộng, như trước là câu nói của Hương Vãn Thiên: “Cha ngài mất tích có liên quan tới giáo chủ.....”

“Đại tiểu thư? Sao ngài lại dậy!” Lam Phượng Hoàng bầu bạn với Nhậm Doanh Doanh mộng lung mờ mắt, không hiểu tại sao đại tiểu thư lại nửa đêm đứng bên cửa sổ, trong lòng thầm suy nghĩ, chẳng lẽ là vì buổi chiều ngày ấy gặp người kia?

“Có chuyện phiền lòng!” Nhậm Doanh Doanh dựa vào cửa sổ, theo ác mộng tiến đến, dự cảm xấu cũng đang bám lấy Nhậm Doanh Doanh.

“Lo lắng cho giáo chủ?” Lam Phượng Hoàng ngáp một cái, mấy ngày nay nàng thật sự không hiểu đang có chuyện gì, đại tiểu thư toàn là nửa đêm thức giấc, khiến cả nàng cũng không ngủ yên.

Nhậm Doanh Doanh lắc đầu, thứ nàng lo lắng chỉ có chính mình thôi: “Người ngủ đi! Ta lát nữa sẽ ngủ!”

“Nga! Lam Phượng Hoàng biết rồi.” Lam Phượng Hoàng biết thì biết, nhưng nàng nào dám nhắm mắt, đại tiểu thư mà có chuyện thì giáo chủ nhất định sẽ không bỏ qua nàng.

“Ta ngày mai muốn đi gặp giáo chủ!” Nhậm Doanh Doanh tâm loạn như ma, nàng không thể thấy con đường phía trước, chỉ cảm thấy Đông Phương Bất Bại đang cách mình càng lúc càng xa, lần này thứ ngăn ở giữa không phải Dương Liên Đình kia, mà là phụ thân của nàng.

“.....” Họ vừa gặp giáo chủ xong mà nga!

“A a a — Phi Phi ở chỗ này!” Trên tầng thứ chín, Phi Yên núp vào bụi hoa, tiểu môn đồ tròn tròn cao cao lộ khỏi bụi hoa, còn kêu lớn như thể sợ Dương Liên Đình và Đông Phương Bất Bại không tìm ra nàng.

“Phi Phi trốn giỏi quá!” Dương Liên Đình đánh bàn tính, nói thầm, chuyện mấy ngày nay đã khiến hân phiến đến sắp tắt thở, Phi Phi lại còn vô cùng hợp ý với cha mẹ hân, càng chơi càng náo.

“Phi Phi trốn phụ thân tìm a!” Phi Yên trốn trong bụi hoa bất động.

“Phụ thân có việc a! Phi Phi tự chơi được không?”

Dương Liên Đình đang tính toán sổ sách, cứ cảm thấy có vài số liệu không đúng, hân đang bất an vì có người báo Hướng Vấn Thiên đã phụng lệnh trưởng lão nào đó, quay về Hắc Mộc Nhai, khiến hân càng không yên là Hướng Vấn Thiên tựa hồ đã nói gì đó với Nhậm Doanh Doanh, không ai biết họ đã nói gì, nhưng Nhậm Doanh Doanh khác thường làm Dương Liên Đình cảm thấy bất an.

Hân đã phái người âm thầm giám thị Hướng Vấn Thiên, nhưng Nhậm Doanh Doanh..... Trừ Đông Phương Bất Bại ra, thì có ai dám chất vấn nàng?

Dương Liên Đình nghĩ vậy, mắt liếc nhìn Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại sau khi tiễn cha mẹ Dương Liên Đình rời đi, đã khôi phục lại lịch trình thường ngày, luyện công xong liền tựa vào nhụy tháp, bắm lấy Dương Liên Đình, khác với ngày trước là, y gần đây bắt đầu tập thêu hoa.

“Thêu hoa làm gì phí công.” Dương Liên Đình cười.

Đông Phương Bất Bại đang cầm kim thêu rất chuyên tâm, nghe Dương Liên Đình nói vậy, không khỏi giương mắt, khéo miệng mỉm cười, sóng mắt vừa chuyển: “Làm gì cho Liên đệ thiếp thân cũng vui! Chờ tiểu xá của chúng ta xây xong, chúng ta sẽ vào trong đó ở làm thần tiên quyến lữ, thiếp thân không muốn gặp những kẻ ngoài kia nữa, hàng ngày chỉ cần thấy Liên đệ thôi, được không?”

Dương Liên Đình thói quen đáp một câu: “Hảo.” Nhưng đáp xong lập tức sững sốt: Y có ý gì? Không gặp ngoại nhân? Nhật Nguyệt thần giáo giao cho ai quản?

“Nhưng ngươi là..... Giáo chủ!” Nhật Nguyệt thần giáo giáo chủ! Dương Liên Đình hơi nhắc nhở, coi như hân có thể quản mấy chuyện nhỏ lung tung, nhưng về đại sự..... thì có là tổng quản cũng không quản được!

Mặt Đông Phương Bất Bại trầm xuống: “Không phải nương ngươi sống như vậy sao?” Dương mẩu nói, đại sự duy nhất của người vợ chính là xem chừng nam nhân của chính mình, để nam nhân của mình đủ ăn đủ mặc, thời gian còn lại có thể đọc sách trồng hoa, muốn làm gì thì làm, hân Đông Phương Bất Bại lao lực hơn nửa đời, chẳng lẽ giờ Dương Liên Đình không thể để hân thảnh thơi hưởng phúc?

“Ừ thì đúng vậy!” Dương Liên Đình nhúc nhích đầu, không biết nương hân lại nói gì với Đông Phương Bất Bại —

Lần trước nương hân nói là không có đạo lý để nam nhân mặc y phục nữ nhân khác may ra, còn nói nếu nam nhân mặc quần áo nữ nhân khác làm, thì nghĩ đến cũng sẽ đều là người đã làm quần áo, mấy câu như vậy đã làm Đông Phương Bất Bại cầm lấy châm tuyến, bắt đầu thêu thùa may vá y phục cho hân..... Nhưng tay nghề của Đông Phương Bất Bại..... thôi tốt nhất là không nói.

“Thiếp thân cũng muốn sống như vậy!”

Đông Phương Bất Bại hơi di chuyển, đặt đầu lên trên đùi Dương Liên Đình, ngửi mùi hương hân xông cho y, vẫn là mùi hương lúc sáng, trên mặt không khỏi mỉm cười, tiếp tục tập thêu uyên ương hí thủy — Dương

mẫu trước khi đi đã truyền thụ cho hần không ít cách để nam nhân của mình không dám ăn vụng, hươu, là một cách trong số đó.

“Nghe nói Thánh cô gần đây không thể ngủ yên.” Dương Liên Đình ôm đầu, thử thăm dò.

“Truyền Bình Nhất Chỉ khám cho nàng là được!” Đông Phương Bất Bại chuyên tâm theo hoa.

“Không phải là bệnh!” Dương Liên Đình nói nhỏ.

“Nga?” Đông Phương Bất Bại nhíu mày, bất động thanh sắc.

“Nghe nói, lúc phụ mẫu ta đến, đã từng phạt lệnh Đồng trưởng, là khi lên Hắc Mộc Nhai hãy làm như vô tình gặp Thánh cô.” Dương Liên Đình tay cầm bút viết, suy tư xem nên nói chuyện thế nào.

Đông Phương Bất Bại ngáp: “Giết là được, nghi người thì không dùng người.”

“Hần tựa hồ đang tìm cái gì?” Dương Liên Đình nhìn văn kiện đặt trong tay, nhíu mày.

Đông Phương Bất Bại không nói gì, nhìn uyên ương trong tay rồi thản nhiên cười: “Thiếp thân biết hần tìm gì, không cần quản hần!”

“Vì sao?” Dương Liên Đình không hiểu.

“Hần đang tìm một lão bằng hữu, thiếp thân cũng đã nhiều năm không gặp y rồi, Liên đệ, nếu có một ngày Hướu Vấn Thiên mang lão bằng hữu ấy tới tìm thiếp thân, thì đừng xung đột với chúng, cứ dẫn chúng tới tìm thiếp thân là được!” đầu ngón tay Đông Phương Bất Bại linh hoạt theo, “Liên đệ, theo uyên ương lên màn trướng được không?”

“Àn? Hảo!” Dương Liên Đình tâm trầm xuống, cảm thấy trong lời Đông Phương Bất Bại có vấn đề, lão bằng hữu kia là ai? Là cừu nhân? Hần nhìn y, trong lòng lại lo lắng: “Lão bằng hữu kia..... Là cừu nhân?”

Đông Phương Bất Bại nâng mắt khỏi tấm vải: “Liên đệ đang lo lắng cho thiếp thân?”

Dương Liên Đình liếc mắt sang chỗ khác, trong lòng tức giận, hần rõ ràng đang lo lắng, mà Đông Phương Bất Bại lại còn có thể trấn tĩnh đùa hần, thanh âm bất giác thô táo khó chịu: “Ta lo lắng cho người làm gì? Không phải người luôn kiêu ngạo võ công mình thiên hạ thứ nhất sao? Không ai có thể địch sao?”

“Cũng không phải thiếp thân nói dối đâu! Liên đệ, nếu người nọ đến đây, người chỉ cần dẫn hần tới gặp thiếp thân.” Đông Phương Bất Bại chậm không rời tay, theo thật cẩn thận: “Khi đó thiếp thân sẽ cho người thấy bản lãnh thật sự của Đông Phương Bất Bại!”

“..... Người muốn ta dẫn tặc vào nhà?” Dương Liên Đình trầm mặt, đứng dậy muốn hạ thông lệnh, trước giết Hướu Vấn Thiên, sau giết Nhậm Doanh Doanh.....

“Tặc?” Đông Phương Bất Bại chặn Dương Liên Đình, cười: “Y không phải là tặc, tính kĩ ra thì y cũng coi như là ân nhân của thiếp thân, cứ lưu chúng lại đi, thiếp thân không muốn làm Độc Cô Cầu Bại, thế gian này tổng nên có đối thủ, có một mục tiêu thì khi tập võ mới có chút thú vị!”

Dương Liên Đình nhíu mày, trong lòng biết Đông Phương Bất Bại lỗ mãng như vậy là rất nguy hiểm, ngay cả võ công cái thế cũng có thể gặp phong vân khó lường, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất: “Nếu ta không cho phép thì sao?”

“Hướu Vấn Thiên, dù trong Nhật Nguyệt thần giáo cũng có thể coi là trí dũng song toàn, trừ Nhâm Ngã Hành thì hần là nhân tài số một số hai trong Nhật Nguyệt thần giáo, không nói đến việc hần giỏi về quỷ biện, mà dù giờ phút này Liên đệ hạ lệnh giết hần, thì hần vẫn có ẩn trốn thành công, khi đó giữa biển người mênh mông, người làm sao tìm được hần?”

Đông Phương Bất Bại miễn cưỡng đứng dậy, cười hướng Dương Liên Đình: “Ta biết người vẫn có đề phòng với hần, nhưng dù sao, kín kẽ trăm đường vẫn sẽ có chỗ hở, so với lao sư động chúng khắp thiên hạ truy bắt hần, không bằng thả hần dung nhập giang hồ, chung quy hần nhất định sẽ vì giáo chủ vị mà trở về, chúng ta dĩ dật đãi lao (dùng khỏe đối với mệt, đợi kẻ địch mệt mỏi rồi ra tay) chẳng phải càng thỏa đáng hơn sao?”

Dương Liên Đình trầm ngâm không nói, nhưng giờ phút này ngoài cách Đông Phương Bất Bại nói ra thì tựa hồ cũng không có biện pháp tốt hơn, hơn nữa giờ phút này nếu bắt Hướng Vãn Thiên, chỉ sợ sẽ dả thảo kinh xà, Nhậm Doanh Doanh tất nhiên sẽ nghi ngờ, huống chi Đông Phương Bất Bại hiện nay thường xuyên không để ý giáo vụ, kẻ có ý đồ tất nhiên sẽ gây chuyện, không bằng yên tĩnh xem biến, lấy tĩnh chế động..... Nhưng.....

Dương Liên Đình liếc mắt thấy thần sắc kiêu căng của Đông Phương Bất Bại, lòng lại sầu lo, hắn không cầu vinh hoa phú quý, cũng không thích suốt ngày đề phòng như vậy, nhưng với vị phu nhân ngồi thượng vị mà chẳng để ý đại cục này, thì hắn vẫn phải thích nghi với thực tế, nỗ lực nghĩ ra kế sách vẹn toàn thôi.

“Liên đệ, không tin thiếp thân?” Đông Phương Bất Bại giương mắt, thấy Dương Liên Đình sắc mặt vẻ mặt ngưng trọng, lòng liền không vui, chẳng lẽ võ công của hắn không đáng tin đến vậy sao? Hắn thật hy vọng Hướng Vãn Thiên thật có bản lĩnh tìm ra Nhâm Ngã Hành, để tất cả đại chiến một hồi, cho Liên đệ thấy phong thái oai hùng của hắn.

“Lấy tánh mạng đánh cược thắng thua, người chết thì thôi, người còn sống sẽ thế nào?” Dương Liên Đình không muốn nhìn bộ dáng xem thường tính mạng của Đông Phương Bất Bại, lòng hơi giận lên, mắt liếc nhìn bản vẽ thiết kế tiểu xá, trong lòng lập tức trôi lên một kế sách, nhưng cân nhắc Đông Phương Bất Bại tính cách, thì y tất nhiên sẽ không đáp ứng, nên hắn chỉ ếm ý nghĩ này trong lòng không nói ra.

“Có thiếp thân ở đây, Liên đệ sợ gì?” Đông Phương Bất Bại không chút để ý, buông tú phẩm trong tay ra, cả người ôm lấy Dương Liên Đình, dán vào mặt Dương Liên Đình: “Thiếp thân ở đây, không ai có thể tổn thương Liên đệ!”

Dương Liên Đình đau đầu, chán ghét vì dù hắn cố gắng tập võ thể nào, thì nửa Hướng Vãn Thiên hắn cũng đánh không lại, nếu gặp y thì chỉ có nước bỏ chạy, hắn đang muốn nói gì, lại thấy Phi Phi không có ai chơi cùng đã chạy tới đây từ khi nào, thấy nàng đang rón rén nhón chân, vụng trộm vươn bàn tay béo mập, lên lấy tú phẩm của Đông Phương Bất Bại, Dương Liên Đình thấy cảnh đó, chỉ có thể nuốt lời trở về.

“Phòng họa khi nó chưa xảy ra vẫn tốt hơn!” Dương Liên Đình nhàn nhạt nói.

“Mọi việc có Liên đệ trừ tính hết rồi, thiếp thân không tin Liên đệ thì tin ai?” Đông Phương Bất Bại nói xong liền giương mắt, tai nghe thấy tiếng bước chân của nữ nhân, trong lòng hơi khó chịu, cố ý vươn tay vào trong vạt áo Dương Liên Đình, làm ra tư thế thân thiết.

Dương Liên Đình cũng quen với sự thân thiết của y, nhưng Phi Phi còn đang ở đây, Đông Phương Bất Bại kéo áo hắn làm gì, hắn trong lòng khó hiểu, lại vô tình thấy phía kia có một đạo thân ảnh màu hồng sưng sờ nhìn bọn họ.

“Thánh cô –” Dương Liên Đình bản năng kêu lên, đứng dậy.

Đông Phương Bất Bại không buông tay, hắn chính là chán ghét người khác nhìn chằm chằm Dương Liên Đình, nhất là Thánh cô nay càng lúc càng xinh đẹp, nhìn thế nào cũng thấy nàng ta là mối đe dọa.

“Các người.....” Nhậm Doanh Doanh trừng lớn mắt, che miệng lại, mắt nhìn vạt áo nửa mở của Dương Liên Đình, cùng bàn tay đã vói vào trong của Đông Phương Bất Bại, không biết là ghê tởm, hay là nàng không thể chấp nhận, chân lui về sau một bước; “Các người..... Gạt người — các người..... Đang làm gì — a —”

“Thánh cô –” Dương Liên Đình trong lòng kêu to không ổn, nhưng Đông Phương Bất Bại lúc này lại lạnh mặt ôm Dương Liên Đình không buông tay, Dương Liên Đình là của Đông Phương Bất Bại hắn, Nhậm Doanh Doanh nên sớm hết hy vọng, hắn không muốn giết Nhậm Doanh Doanh, nhưng có những lúc hắn thật sự có xúc động muốn giết chết nàng ta.

“Người có biết người đang làm gì không?” Dương Liên Đình giận dữ trừng Đông Phương Bất Bại, Nhậm Doanh Doanh thể nhưng là một viên trọng yếu quân cờ!

Đông Phương Bất Bại cười nhạt, mắt liếc nhìn Dương Liên Đình: “Làm việc thiếp thân muốn làm! Thiếp thân không thích ánh mắt Liên đệ nhìn Doanh Doanh.” Nói xong hắn vươn tay sờ sờ Phi Phi, nàng ấy đang vui đầu, béo tay cầm chằm, còn thật sự cố gắng chằm vào rồi rút ra trên mặt vải.

“Phi Phi, nương dạy người thêu hoa được không?”

“Hảo — Phi Phi thích xinh đẹp đại hoa hoa!” Phi Phi gương mặt khoái hoạt, cười đến vô cùng khả ái.

“Phi Phi, người nói xem, có người làm nương không vui, nương có nên giết nàng không?”

“..... Giết!” Phi Phi sờ sờ béo đầu, suy nghĩ một chút, đáp rất kiên quyết, làm Dương Liên Đình mặt trắng bệch.

“Hảo hài tử của nương!” Đông Phương Bất Bại xoa đầu Phi Yên, cười nhìn Dương Liên Đình; “Ai dám giành Liên đệ với thiếp thân, thiếp thân sẽ cho nàng chết không toàn thây!”

## 44. Chương 44

Nhậm Doanh Doanh ly khai Hắc Mộc Nhai, là việc Đông Phương Bất Bại đã cho phép, không thể nghịch chuyển.

Mấy tháng sau, Khúc trưởng lão lấy việc Phi Phi đã lớn làm lí do, mang Phi Yên lanh lợi nhu thuận đi, Đông Phương Bất Bại gật đầu cho phép, Dương Liên Đình cũng không thể nói gì, coi như hẩn không nở thì sao, đó là cháu gái của lão ta a, Đông Phương Bất Bại tâm tư hẩn trong lòng cũng biết, Dương Liên Đình không hỏi, Đông Phương Bất Bại cũng không nhắc tới, nhớ nhung nàng một chút, sau rồi khi tiểu xá Đông Phương Bất Bại sai người tỉ mỉ xây dựng hoàn thành xong, tịch mịch vì Phi Phi rời đi cũng dần tan biến.

Sau giờ ngo, ánh mặt trời xuyên thấu qua sương mù chiếu vào tiểu xá sau Hắc Mộc Nhai, tiếng chim kêu mang mùi hoa, còn có thể nghe thấy tiếng nước suối róc rách bên ngoài.

Đông Phương Bất Bại mới tỉnh dậy khỏi giấc ngủ trưa, như trước nằm sát vào người Dương Liên Đình.

“Nghe nói Doanh Doanh yêu một tiểu tử kiếm khách trên Hoa Sơn?” đầu Đông Phương Bất Bại gối lên cánh tay Dương Liên Đình, nhẹ hỏi.

“Tin báo như vậy, nghe nói nàng ta thích thật sự, còn vì cứu mạng tiểu tử kia mà tự nguyện ở lại Thiếu Lâm.” Dương Liên Đình nhú mày, không kiên nhẫn nói, nhưng thanh âm nói chuyện lại có chút nhân nhật, khiến cảm giác như hai người họ dù mới bắt đầu, nhưng tựa hồ đã bên nhau nhiều năm.

“Thiếp thân cũng yêu Liên đệ rất nhiều, vì Liên đệ đừng nói đi Thiếu Lâm cả đời, dù là hi sinh tính mạng cũng không vấn đề!” Đông Phương Bất Bại áp đầu vào vai Dương Liên Đình nói, không bao lâu sau lại cười nói: “Chỉ là sợ Thiếu Lâm phương tượng là không có thực lực giam cầm thiếp thân.”

“Người vẫn kiêu ngạo không coi ai ra gì!”

Dương Liên Đình nhắm mắt, hẩn phiền não vì Hường Vãn Thiên vốn đã lặn sâu như đá chìm đáy biển tựa hồ có hành tung, mà hành tung này lại hợp cùng với Lệnh Hồ tiểu tử, là vô tình, hay là cố ý?

“Trong mắt thiếp thân sao có thể không người, không phải còn có Liên đệ sao?” Đông Phương Bất Bại nhìn đầu ngón tay mình, cười nhật: “Liên đệ phiền não gì vậy? Giáo vụ rất nhàm chán, nếu người không thích thì cứ vứt cho bọn hẩn, chúng ta ở trong tiểu xá, thần không biết quỷ không hay sống cả đời. Chỉ có người và ta thôi, không gặp ai cũng không để ý đến ai cả.....”

“Vậy thì thật tốt!” Nhưng trước kia không được, bây giờ càng không thể!

Dương Liên Đình gương mặt nhìn loan trưởng, tay lướt qua môi Đông Phương Bất Bại, Đông Phương Bất Bại cười đến mị hoặc, một ngụm ngậm lấy Dương Liên Đình ngón trỏ.

Dương Liên Đình xoay người ngăn chặn Đông Phương Bất Bại, hạ mắt: “Nghe nói Hường Vãn Thiên liên thủ với Nhâm Ngã Hành, tìm Đồng trưởng lão.....” Hẩn tối phiền lòng chính là, trong chúng trưởng lão, Đồng trưởng lão là kẻ bất mãn nhất đối với việc Nhật Nguyệt thần giáo quyền to nắm trong tay hẩn.

Đông Phương Bất Bại chặn miệng Dương Liên Đình: “Muốn tìm ai thì tìm. Thiếp thân chỉ cần Liên đệ! Cùng lắm thì bọn họ cùng nhau đến đây, người chỉ cần dẫn bọn hẩn đi tìm chết là được!” Trong giọng nói tràn đầy khinh thường.

Dương Liên Đình vừa nghe đến cảnh cả đám người kéo đến đây đánh nhau, còn Đông Phương Bất Bại vẫn mang bộ dáng tự mãn không nhanh không chậm nhi nữ tình trường, liền không khỏi đứng dậy lạnh lùng

nói: “Một tay khó địch bốn tay, nói thì dễ dàng, người tưởng chúng định từng người tới sao?” Nam tử hán không phải là tử sao?—

Nhưng mơ hồ nghe nói Đông Phương Bất Bại năm đó nhốt Nhâm Ngã Hành hơn mười năm, thì Nhâm Ngã Hành làm sao có thể buông tha Đông Phương Bất Bại? Nghĩ vậy, Dương Liên Đình lại hận mình vô công không tốt, nếu gặp nguy hiểm thì thật bất lực, trong lòng giận dữ với bản thân, sắc mặt cũng thật khó xem.

Đông Phương Bất Bại đứng dậy giữ chặt Dương Liên Đình, cười nói: “Đừng nói là bốn người, coi như trong bốn người đó có Thiếu Lâm phương trượng, thiếp thân cũng không để trong mắt!”

Tay Dương Liên Đình lướt qua mặt Đông Phương Bất Bại, nhú mày nói: “Người thật sự khiến người khác khó chịu!” Bản thân không vội, hẳn cứ toàn phải vội hộ phần y.

Đông Phương Bất Bại cười: “Là Liên đệ lo lắng quá nhiều! Mấy năm qua Liên đệ đã thấy hết đám người gọi là anh hùng hào kiệt đó rồi, người có thấy ai mạnh hơn một ngón tay của thiếp thân không?”

Dương Liên Đình cúi đầu, nghĩ thấy Đông Phương Bất Bại cũng không nói sai, tảng đá chất trong lòng từ hôm qua khi nghe nói Nhâm Ngã Hành còn sống, đang trên đường đi Hắc Mộc Nhai cũng liền với bớt đi, lòng thầm nghĩ:

Đông Phương Bất Bại đi theo Nhâm Ngã Hành nhiều năm, hẳn hiểu Nhâm Ngã Hành hơn những người khác, huống hồ Nhâm Ngã Hành bị nhốt trong địa lao nhiều năm, mà Đông Phương Bất Bại mỗi ngày tập võ không ngừng, hẳn Nhâm Ngã Hành tất nhiên không phải đối thủ của Đông Phương Bất Bại.....

Nghĩ vậy, Dương Liên Đình liền cảm thấy mình tựa như chim sợ cành cong, buồn cười đến cực điểm, nhưng nhớ lại bộ dáng khẩn trương của mình vừa rồi, liền cảm thấy hơi xấu hổ, dẫu vậy vẫn ra vẻ tự nhiên nói với Đông Phương Bất Bại: “Ta chưa từng không tin người, nhưng họ Nhâm kia một lòng báo thù, người ngay cả vũ khí cũng không mang theo, nếu chúng đột nhiên đến đây, chẳng lẽ người tính lấy kim khâu nghênh chiến?”

Đông Phương Bất Bại giương khóe miệng mỉm cười: “Liên đệ đừng không tin, chứ cho dù trong tay thiếp thân chỉ là một cây kim khâu, bọn họ cũng không phải thiếp thân đối thủ!” Đông Phương Bất Bại cười nhìn thần sắc cứng ngắc của Dương Liên Đình, trong lòng âm thầm vui mừng, nghe nói phu thê ba năm sẽ gặp trắc trở, sẽ có chút chán ngán xem nhẹ người kia, nhưng thấy Liên đệ không ngủ yên lo lắng cho mình như vậy, thì hẳn sẽ không vấn đề gì.....

Dương Liên Đình thấy khuyên bảo không có hiệu quả, chỉ đành nhú mày cả giận nói: “Được rồi, đến lúc đó ta muốn coi người nghênh địch thế nào, xem người còn nói hay như vậy không!” Thật là hoàng đế không vội thái giám gấp!

Dương Liên Đình càng nói càng đau đầu, trong lòng lại đang suy nghĩ, nếu người tới là kẻ địch, thì trước tất nhiên phải giải quyết nội gian.

“Định đi đâu vậy?” Đông Phương Bất Bại thấy Dương Liên Đình muốn đi ra ngoài, tâm tình vui mừng đột nhiên trầm xuống.

“Đi xem xét một chút.”

Buổi sáng hẳn đã sai người truy bắt Đồng Bách Hùng để tra hỏi, vốn dĩ Đồng Bách Hùng xưa nay không đặt hẳn trong mắt, nhưng vì Đông Phương Bất Bại hẳn đã luôn nhìn nhin với y, và tra hỏi tất nhiên sẽ đỡ hơn để Đông Phương Bất Bại mất hứng giết sạch.

“Không được về quá muộn!” Đông Phương Bất Bại thấy Dương Liên Đình thần sắc khác thường, cũng không ngăn trở, nghĩ để Dương Liên Đình đi ra ngoài giải sầu.

“Àn!” Dương Liên Đình ra ngoài, quay đầu lại tính khuyên Đông Phương Bất Bại tìm thanh kiếm đặt bên người, nhưng vừa chuyển đầu đã thấy Đông Phương Bất Bại lại cầm cây kim khâu, tính thêm chi tiết, chỉ cảm thấy mình có nói cũng vô ích.

Dương Liên Đình muốn nói thêm, nhưng nghĩ lại vẫn thấy giải quyết chuyện trước mắt quan trọng hơn, trên đường về mình đi bảo khổ lựa chọn binh khí cũng không muộn, liền đơn giản xoay người xuất môn trực tiếp đi Thành Đức Điện.



Trên Thành Đức Điện, vang lên tiếng gầm của Đồng Bách Hùng, Dương Liên Đình che trán, thấy Đồng Phương Bất Bại giả mạo hơi run run, cảm thấy mình thật sự cần uống thuốc chữa nhức đầu.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trích dẫn [ tiểu ngạo giang hồ ] nguyên văn, có sửa đổi cho phù hợp với nội dung truyện.

Dương Liên Đình suy nghĩ chỉ có thể tốc chiến tốc thắng, lạnh lùng nói: “Đồng Bách Hùng, sao ngươi có thể kêu lớn trong Thành Đức Điện? Thấy giáo chủ sao không quỳ xuống? Dám can đảm không ca tụng giáo chủ văn võ thánh đức?”

Đồng Bách Hùng chưa từng đặt Dương Liên Đình trong mắt, thấy Dương Liên Đình không còn kính cẩn lịch thiệp như xưa mà dám can đảm chất vấn hần, liền ngửa mặt lên trời cười to nói: “Lúc ta cùng Đồng Phương huynh đệ kết làm bằng hữu thì ngươi ở đâu? Năm đó ta cùng Đồng Phương huynh đệ vào sinh ra tử, cùng chung hoạn nạn, hồi xưa tiểu tử ngươi còn chưa ra đời, ngươi có tư cách gì mà nói chuyện với ta?”

Dương Liên Đình trong lòng thở dài, lại là những lời này, không khỏi giương mắt nhìn Đồng Bách Hùng, thấy y hôm nay bạch phát rối tung, hai mắt trợn lớn, máu tươi đã đông cứng trên mặt, vẻ mặt thật là đáng sợ, giờ phút này y hai tay hai chân đều bị khóa trong thiết khảo, thiết liên thật dài, nói đến chỗ phần nộ, hai tay đóng đũa, thiết liên phát ra tiếng boong boong, nghĩ đến hiên hách của y ngày xưa, trong lòng hần hơi có chút không đành lòng, nhưng.....người gây bất lợi với Đồng Phương Bất Bại, hần Dương Liên Đình sẽ không lưu, nếu lòng dạ đàn bà sẽ dấn vào sai lầm của Hướng Văn Thiên.

Dương Liên Đình cứng rắn quyết tâm nói: “Trước mặt giáo chủ mà dám vô lễ như thế, thật là cuồng vọng chí cực. Ngươi âm thầm cùng phản giáo đại phản đồ Nhâm Ngã Hành cấu kết, có biết tội không?”

Đồng Bách Hùng cười to nói: “Nhâm giáo chủ là bản giáo tiền nhiệm giáo chủ, thân mạng bệnh nặng không thể cứu chữa, thoái lui ẩn cư, nên mới giao giáo vụ cho Đồng Phương huynh đệ, sao có thể nói là phản giáo đại phản đồ? Đồng Phương huynh đệ, ngươi nói xem, Nhâm giáo chủ phản loạn như thế nào, phản bội bản giáo như thế nào?” Khi nói chuyện, Đồng Bách Hùng mắt nhìn Dương Liên Đình, vẻ mặt kiêu căng.

Dương Liên Đình hạ mắt, nhẹ nói: “Nhâm Ngã Hành sau khi khỏi bệnh, đáng ra nên trở về bản giáo, nhưng là hần lại đi chùa Thiếu Lâm, thông đồng cùng chư phái chư môn nhân Thiếu Lâm, Võ Đang, Tung Sơn, vậy không phải mưu phản thì là gì? Tại sao hần lại không đến tham kiến giáo chủ, chờ giáo chủ chỉ thị?”

Đồng Bách Hùng ha ha cười, nói: “Nhâm giáo chủ trước kia là cấp trên của Đồng Phương huynh đệ, vô công kiến thức không hần dưới Đồng Phương huynh đệ. Đồng Phương huynh đệ, ngươi nói có phải không?”

Dương Liên Đình nhíu mày, mắt lạnh nhìn Đồng Bách Hùng liên tục nhấn mạnh tỏ ý cùng Đồng Phương huynh đệ giao hảo..... mục đích của y, chẳng lẽ hần không biết? Hần đã kính trọng y năm đó đối Đồng Phương Bất Bại có ân, nên mỗi khi y chửi bới khiêu khích hần, hần đều nhịn. Thế nhưng y lại dám vượt mức, dám cùng đám người Nhâm Ngã Hành.....

Nghĩ đến đó, Dương Liên Đình quát lớn: “Đừng ở chỗ này cựa gài lên mặt. Giáo chủ bao dung với huynh đệ thuộc hạ, không chấp nhặt với ngươi. Nếu ngươi sám hối, ngày mai trong tổng đàn, nói với chúng huynh đệ chính mình làm xằng làm bậy, cam đoan về sau sẽ sửa đổi, đối giáo chủ tận trung, giáo chủ có lẽ còn có thể tha thứ, tha ngươi không chết. Nếu không, hậu quả như thế nào, chính ngươi cũng biết.”

Đồng Bách Hùng cười nói: “Đồng mỗ đã gần trăm tuổi, sớm sống đủ, còn sợ gì hậu quả?”

Dương Liên Đình quát: “Dẫn người lên!”

Có người đáp hần: “Vâng!” Chỉ nghe thiết liên tiếng vang, áp giải hơn mười người lên đại điện.

Đồng Bách Hùng vừa thấy người tiến vào, nhất thời sắc mặt đại biến, lấy khí lực hét to: “Dương Liên Đình, đại trượng phu ai làm nấy chịu, ngươi dẫn người nhà ta lên đây làm gì?” Hần một tiếng hô quát, thẳng chân Dương Liên Đình mào nhĩ ông ông.

Dương Liên Đình cười nói: “Giáo chủ bảo huấn đệ tam điều là gì? Ngươi đọc lên xem!”

Đồng Bách Hùng “phi” một tiếng, không trả lời. Dương Liên Đình nói: “Đồng gia đều nghe rồi đấy, ngươi nào biết giáo chủ bảo huấn đệ tam điều, đọc lên xem.”

Một nam hài chừng mười tuổi nói: “Văn thành vũ đức, nhân nghĩa anh minh giáo chủ bảo huấn đệ tam điều: ‘Đối địch phải ngoan, trăm thảo trừ căn, nam nữ lão ấu, bất lưu một người.’” Dương Liên Đình nói: “Tốt lắm, tốt lắm! Tiểu oa nhi, mười điều giáo chủ bảo huấn, người đều thuộc sao?”

Nam hài nói: “Đều thuộc. Một ngày không đọc giáo chủ bảo huấn, liền ăn không ngon, ngủ không yên. Đọc giáo chủ bảo huấn, luyện võ có tiến bộ, đánh giặc có khí lực.” Dương Liên Đình cười nói: “Đúng, lời này là ai dạy người?”

Nam hài nói: “Ba ba dạy.”

Dương Liên Đình chỉ vào Đồng Bách Hùng nói: “Hắn là ai?”

Nam hài nói: “Là gia gia.”

Dương Liên Đình nói: “Gia gia người không tuân giáo chủ bảo huấn, không nghe lời giáo chủ, ngược lại phản bội giáo chủ, người nói sao?”

Nam hài nói: “Gia gia không đúng. Mỗi người đều phải đọc giáo chủ bảo huấn, nghe lời giáo chủ.”

Dương Liên Đình hướng Đồng Bách Hùng nói: “Tôn nhi người chỉ là oa nhi mười tuổi, còn hiểu được đạo lý. Người đã chừng này tuổi rồi, tại sao ngược lại hồ đồ?”

Đồng Bách Hùng nói: “Ta chỉ cùng họ Nhâm, họ Hường nói chuyện một hồi. Bọn họ muốn ta phản bội giáo chủ, ta không đồng ý. Đồng Bách Hùng nói một là một, hai là hai, quyết không làm chuyện có lỗi với giáo chủ.” Hắn thấy cả nhà hơn mười người đều bị dẫn lên, khẩu khí không khỏi nhuễn xuống.

Dương Liên Đình chau đầu nói: “Nếu người sớm nói thì cũng không cần phiền toái như vậy. Bây giờ người biết sai rồi sao?” Sớm nói ra thì đâu cần ép buộc như vậy!

Đồng Bách Hùng nói: “Ta không sai. Ta không phản giáo, càng không phản bội giáo chủ.”

Dương Liên Đình thở dài, nói: “Nếu người không chịu nhận sai, ta càng không thể cứu người. Các người dẫn người nhà hắn đi, từ hôm nay trở đi, không được cho bọn hắn ăn một hạt gạo, uống một ngụm nước.”

Vài người mặc áo tím hồi đáp: “Vâng!” Áp tải những người kia đi.

Đồng Bách Hùng kêu lên: “Chậm đã!” Hướng Dương Liên Đình nói: “Hảo, ta nhận sai là được. Là ta sai rồi, cầu giáo chủ dung thứ.” Tuy nhận sai, trong mắt lại như muốn phun lửa.

Dương Liên Đình cười lạnh nói: “Vừa rồi người nói gì? Người nói gì mà khi cùng giáo chủ trải qua hoạn nạn thì ta còn chưa sinh ra, phải không?” Nếu đã đắc tội, không bằng thừa cơ hội này hạ uy phong của y.

Đồng Bách Hùng nén giận, nói: “Là ta sai rồi.”

Dương Liên Đình nói: “Là người sai rồi? Nói một câu như vậy thật dễ dàng a. Người đứng trước giáo chủ, vì sao không quỳ?”

Đồng Bách Hùng nói: “Ta cùng giáo chủ năm đó là anh em kết nghĩa, hơn mười năm qua đều cùng ngồi cùng ăn.” Nói xong, Đồng Bách Hùng lại đột nhiên đề cao cổ họng nói: “Đông Phương huynh đệ, người mất thấy lão ca ca nhận hết tra tấn, tại sao không mở miệng, không nói một câu? Người muốn lão ca ca quỳ xuống cho người thì rất dễ dàng. Chỉ cần người nói một câu, lão ca ca liền chết vì người, cũng không mặt nhăn chau mày.”

Dương Liên Đình chau đầu mặt nhăn nhó, lại là chiêu này — Đồng trưởng lão này thật đúng là đủ vô dụng!

Đồng Bách Hùng lại nói: “Đông Phương huynh đệ, mấy năm qua ta muốn thấy người cũng khó. Người ẩn cư khổ luyện [Quỳ Hoa Bảo Điển], không biết trong giáo thuộc hạ phân tán, đại họa sém lông mày sao?”

Dương Liên Đình trong lòng cười lạnh, nếu biết đại họa sém lông mày, cần gì phải cùng hắn hao tổn thời gian, khổ nhục kẻ khác lắm — không phải là muốn hại hắn mang danh bất nghĩa sao?

Đồng Bách Hùng thấy Đông Phương Bất Bại giả mạo không nói gì, lại bảo: “Người giết ta không quan trọng, tra tấn ta không quan trọng, nhưng để Nhật Nguyệt thần giáo uy phách giang hồ mấy trăm năm bị hủy,

vậy sẽ thành tội nhân thiên cổ. Người tại sao không nói lời nào? Người luyện công tẩu hỏa nhập ma, không thể nói chuyện, phải không?”

Dương Liên Đình quát:“Nói bậy! Quỳ xuống!” Hai thuộc hạ nghe lệnh hần lao lên, phi chân hướng đầu gối Đồng Bách Hùng đá xuống, chỉ nghe hai tiếng vang, hai gã tử sam đã xương đù gãy đoạn, ngã văng ra ngoài, trong miệng cuồn phun máu tươi.

Dương Liên Đình trong lòng kinh hãi, không ngờ Đồng Bách Hùng bị thương bị bắt là giả tạo, nguyên lai là chính mình trúng kế ..... Trên mặt cũng không dám thập phần hiển lộ ra, thầm nghĩ lấy tính chế động, rốt cuộc kẻ phản giáo còn có ai?

Đồng Bách Hùng như trước kêu:“Đồng Phương huynh đệ, ta muốn nghe người chính mồm nói một câu, thì chết cũng cam tâm. Ba năm qua người không nói một tiếng, huynh đệ trong giáo đều nghi ngờ rồi.”

Dương Liên Đình lửa giận công tâm, lạnh nhạt nói:“Nghi ngờ gì?” Là người muốn mọi người sinh nghi mới đúng!

Đồng Bách Hùng lớn tiếng nói:“Nghi ngờ giáo chủ bị người ám toán, bị ép ăn ách được. Tại sao hần lại không nói lời nào? Tại sao hần lại không nói lời nào?”

Dương Liên Đình cười lạnh, ổn định tâm thần:“Giáo chủ kim khẩu, sẽ vì phản giáo phản đồ như người mà mở sao? Tả hữu, dẫn hần đi!” Tám gã tử sam nghe lệnh hần tiến lên.

Đồng Bách Hùng hô to:“Đồng Phương huynh đệ, ta muốn nhìn người một cái, là ai hại người không thể nói chuyện?” Nói xong hai tay vũ động, thiết liên huy khởi, hai chân kéo thiết liên, liền hướng giả Đồng Phương Bất Bại lao tới. Tám gã tử sam thấy hần thần uy lẫm lẫm, không dám đến gần.

Dương Liên Đình trong lòng sốt ruột, muốn ngăn trở, nhưng khoảng cách quá xa chỉ đành kêu to:“Ngăn hần lại, ngăn hần lại!” võ sĩ dưới điện chỉ đứng ở cửa cao giọng hò hét, không dám lên điện. Nguyên Nhật Nguyệt thần giáo có giáo quy nghiêm ngặt, giáo chúng mình mang khí giới bước vào Thành Đức điện là phạm tội thập ác sẽ bị tử hình.

Dương Liên Đình trong lòng chỉ nói một tiếng đáng chết, lập tức ý bảo Đồng Phương Bất Bại giả mạo nhanh về hậu điện.

Đồng Bách Hùng vội vàng kêu lên:“Đồng Phương huynh đệ, đừng đi,” cước bộ liền nhanh hơn, nhưng hần hai chân mang thiết cầu, hành tẩu không tiện, lại vì vội mà ngã lăn về phía trước, Đồng Phương Bất Bại đã cách đó trăm thước xa.

Dương Liên Đình ngăn trở, hô to:“ Phản đồ lớn mật, ám sát giáo chủ! Chúng võ sĩ, lên điện bắt phản đồ.” Ngay khi hần thở phào, lại nghe một nữ tử hô:“Động thủ!” Giọng nói kia thật là quen tai.

Hần gương mặt, chỉ thấy phía trước Đồng Phương Bất Bại giả mạo đã ngã nhào dưới ba đồng tiền.

Một thanh âm cười ha ha, kêu lên:“ Đồng Phương Bất Bại này là giả.”

Dương Liên Đình trong lòng nhất thời hiểu được đây là trúng mai phục, không kịp nói chuyện, liền có một nhuyển tiên thừa hần chưa chuẩn bị, giữ chặt hai chân đang xông về phía trước của hần, hần vừa chuyển đầu, liền thấy gương mặt đã già hơn mười tuổi của Hướng Vấn Thiên, đang đắc ý tươi cười trước mắt hần.

## 45. Chương 45

Nhâm Ngã Hành cầm trụ cổ Đồng Phương Bất Bại giả mạo, đưa hần tới trước cửa điện, lớn tiếng nói với mọi người:“Tất cả nghe đây, người này giả mạo Đồng Phương Bất Bại, họa loạn Nhật Nguyệt thần giáo ta, tất cả hãy xem rõ mặt hần.”

Họ thấy người này ngũ quan tướng mạo thật sự thập phần tương tự với Đồng Phương Bất Bại, nhưng y giờ phút này thần sắc hoảng loạn, khác hẳn với Đồng Phương Bất Bại thần thái bình thản ung dung định liệu trước sau xưa nay. Chúng võ sĩ hai mặt nhìn nhau, đều cả kinh nói không ra lời.

Nhâm Ngã Hành lớn tiếng nói:“Người tên gì? Nếu không nói thực ta sẽ đập nát đầu người.”

Người nọ sợ tới mức toàn thân phát run, run giọng nói: “Tiểu..... Tiểu..... Nhân..... Nhân..... tên..... tên..... tên.....”

Hương Vãn Thiên đã điểm Dương Liên Đình huyệt đạo, kéo hắn tới trước cửa điện, quát hỏi: “Người kia tên họ là gì?”

Dương Liên Đình ngang nhiên nói: “Ngươi là cái thá gì mà đòi chất vấn ta? Ta nhận ra ngươi là phản giáo phản đồ Hương Vãn Thiên. Nhật Nguyệt thần giáo sớm đã trục xuất ngươi khỏi giáo, ngươi có tư cách gì mà lên Hắc Mộc Nhai?”

Hương Vãn Thiên cười lạnh nói: “Ta lên Hắc Mộc Nhai là để thu thập tên gian đồ ngươi đó!” tay trái hắn phóng chưởng đánh khách một tiếng, chém gãy cẳng chân trái Dương Liên Đình.

Ngờ đâu Dương Liên Đình võ công thường thường, tính cách lại rất quật cường, quát: “Ngươi có giỏi thì giết ta đi, tra tấn ta đâu tính anh hùng hảo hán?”

Hương Vãn Thiên cười nói: “Đâu có chuyện dễ dàng như thế?” Chuyện ngày xưa khi ở Hắc Mộc Nhai hắn khắp nơi bị Dương Liên Đình quản chế lại dậy lên trong lòng, nghĩ vậy tay nâng chưởng, một thanh âm vang lên, đem Dương Liên Đình đùi phải chặt đứt, tay trái đẩy khiến y ngã khụy xuống

Dương Liên Đình hai chân khụy xuống, xương ống chân đâm ngược lên đau đớn thế nào có thể nghĩ được, nhưng làm Hương Vãn Thiên giật mình là, Dương Liên Đình nghe nói dựa vào làm ấm giường mà tấn chức thế nhưng không hừ một tiếng, trên mặt chỉ có cười lạnh, hắn thấy vậy thì hơi ngạc nhiên, không khỏi gờ ngón cái lên, tự đáy lòng khen: “Hảo hán tử! Ta không tra tấn ngươi nữa.”

Vì thế Hương Vãn Thiên nhẹ nhàng một quyền lên bụng Đông Phương Bất Bại giả, hỏi: “Ngươi tên gì?”

Đông Phương Bất Bại kia kêu to “A”, nói: “Tiểu..... Tiểu..... Nhân..... Tên là..... Bao..... Bao..... Bao.....”

Hương Vãn Thiên nói: “Ngươi họ Bao, phải không?”

Người nọ nói: “Là..... Là..... Là..... Bao..... Bao..... Bao.....” Lấp bắp nửa ngày, cũng chưa nói ra được là Bao gì.

Mọi người lập tức ngửi được một trận mùi hôi, chỉ thấy dưới ống quần hắn có dòng nước chảy ra, thì ra là sợ tới mức đái ra quần.

Nhâm Ngã Hành nói: “Việc này không nên chậm trễ, tìm Đông Phương Bất Bại quan trọng hơn!” Hắn nhắc hắn tử họ Bao kia lên, lớn tiếng tuyên bố: “Các huynh đệ đều nhìn thấy, người này giả mạo Đông Phương Bất Bại, nhiễu loạn giáo ta. Chúng ta phải đi điều tra rõ chân tướng. Ta là tiền nhiệm giáo chủ Nhâm Ngã Hành, các ngươi có nhận ra ta không?”

Chúng võ sĩ đều là thanh niên hai mấy tuổi, chưa bao giờ thấy y, tất nhiên là không nhận ra được. Từ khi Đông Phương Bất Bại tiếp nhận chức vụ giáo chủ, thủ hạ thân tín đều nghiên ngấm tâm ý của chủ mới, tự ngầm thống nhất không đề cập tới tiền nhiệm giáo chủ, bởi vậy các võ sĩ hiện nay chưa được nghe danh cũng chưa từng biết mặt y, phảng phất như thể Nhật Nguyệt thần giáo sáng giáo mấy trăm năm, mà từ xưa đến nay chỉ có một mình Đông Phương Bất Bại làm giáo chủ vậy. Chúng võ sĩ hai mặt nhìn nhau, không dám nói tiếp.

Thượng Quan Vân lớn tiếng nói: “Đông Phương Bất Bại hơn phân nửa là đã sớm bị Dương Liên Đình hại chết. Vị Nhâm giáo chủ này từ nay là bản giáo giáo chủ. Từ giờ chúng ta hãy cùng tận trung cho Nhâm giáo chủ.”

Hắn nói xong liền hướng Nhâm Ngã Hành quỳ xuống, nói: “Thuộc hạ tham kiến Nhâm giáo chủ, giáo chủ thiên thu vạn tải, nhất thống giang hồ!”

Chúng võ sĩ biết Thượng Quan Vân là đại nhân vật chức vị cực cao trong giáo, thấy hắn quỳ hướng Nhâm Ngã Hành lại thấy Đông Phương giáo chủ thật là giả mạo, mà quyền thế hiển hách Dương Liên Đình bị người bẻ gãy hai chân đang khụy trên đất không sức phản kháng, liền có vài tên quỳ hướng Nhâm Ngã Hành nói: “Giáo chủ thiên thu vạn tải, nhất thống giang hồ!”

Chúng võ sĩ còn lại trước sau quỳ theo. Câu sáo ngữ “Giáo chủ thiên thu vạn tái, nhất thống giang hồ” họ nói mỗi ngày mấy lần, đã nói đến trơn chu như cháo chảy.

Nhâm Ngã Hành cười ha ha, nhất thời thỏa mãn nói: “Các người canh giữ thông lộ Hắc Mộc Nhai, không cho bất luận kẻ nào lên núi hay xuống núi.” Chúng võ sĩ cùng hô to tuân lệnh. Trong lúc đó Hướng Vắn Thiên đã kêu mấy người hầu mở khóa xiềng xích cho Đồng Bách Hùng.

Đồng Bách Hùng quan tâm Đông Phương Bất Bại an nguy, nhanh lao tới nắm cổ áo Dương Liên Đình, quát: “Người..... Người..... Người nhất định đã hại chết Đông Phương huynh đệ, người..... Người.....” Ý tâm tình kích động, cổ họng nghẹn ngào, hai hàng nước mắt chảy xuống dưới.

Dương Liên Đình hai mắt nhắm lại, không để ý, trong lòng cảm thấy rất buồn nôn.

Đồng Bách Hùng đánh một bạt tai, quát: “Đông Phương huynh đệ rốt cuộc sao rồi?”

Hướng Vắn Thiên vội la lên: “Xuống tay nhẹ chút!” Nhưng đã không kịp, Đồng Bách Hùng chỉ dùng tam phần lực, cũng đã đem Dương Liên Đình đánh cho hôn mê bất tỉnh.

Đồng Bách Hùng lắc người y thật mạnh, nhưng Dương Liên Đình hai mắt trắng dã, cứ như đã chết.

Đợi khi Dương Liên Đình chậm rãi tỉnh lại, đầu của hắn đã muốn bị xối đến ba bồn nước lạnh, qua màn nước, hắn chỉ thấy bốn năm khuôn mặt đang mắt to nhìn hắn, nghĩ đến người giang hồ trên Hắc Mộc Nhai đều là “thức thời”! Khóe miệng hắn không giận ngược lại hiện lên một chút ý cười châm chọc.

Hướng Vắn Thiên nói: “Họ Dương kia, ta kính trọng người là con người rắn rỏi, không hành hạ người. Giờ phút này các cửa ngõ lên xuống Hắc Mộc Nhai đều đã bị phong tỏa, Đông Phương Bất Bại trừ phi mọc cánh nếu không không thể đào thoát. Người mau dẫn chúng ta đi tìm hắn, nam tử hán đại trượng phu, cần gì dấu đầu lộ đuôi? Chúng ta kết thúc mau lẹ chẳng phải thống khoái hơn sao?”

Dương Liên Đình mới vừa rồi thấy chiêu thức của họ, trong lòng cũng đã có so đo: Với võ công của chúng thì coi như có mười kẻ cũng sờ không tới vạt áo Đông Phương Bất Bại, có đi cũng là chịu chết! Vì thế hắn cười lạnh nói: “Đông Phương giáo chủ thiên hạ vô địch, các người dám can đảm đi chịu chết, há ta phải từ chối. Hảo, ta dẫn các người đi gặp hắn.”

Không bao lâu, đoàn người đã xuyên qua mật đạo, chợt thấy ánh mặt trời hiện ra, hảo một chỗ thế ngoại đào nguyên sức sống bừng bừng trước mắt, Dương Liên Đình trong lòng đang suy nghĩ, lại nghe Doanh Doanh thấp giọng hỏi người kia: “Người nói nơi này được không?”

Thanh niên kiêu khách cười nói: “Chúng ta đuổi Đông Phương Bất Bại đi rồi vào đây ở mấy tháng, nàng dạy ta đánh đàn, vậy mới đúng là khoái hoạt.”

Doanh Doanh cười nhẹ nói: “Người lời này không phải gạt ta chứ?”

Thanh niên nói: “Chỉ sợ ta học không giỏi, nàng đừng chê trách nhé.”

Doanh Doanh xuy một tiếng, bật cười, nghe vào tai Dương Liên Đình thật là chói tai, hắn trong lòng nói: Đừng nói đến việc một cây hoa một cọng cỏ trong tiểu xá này cũng là Đông Phương Bất Bại mấy năm tâm huyết, mà chính là cho dù hắn cùng Đông Phương Bất Bại táng thân ở đây hôm nay, thì tiểu xá này cũng phải đi cùng hai người bọn hắn! Nhậm Doanh Doanh muốn chiếm nhà ngồi mát ăn bát vàng, vậy cũng phải chờ hắn đây đồng ý đã.....

Họ mới bước qua cửa đã ngửi thấy hương thơm, nghe Đông Phương Bất Bại ở bên trong nói: “Liên đệ, người mang ai cùng đến vậy?”

Dương Liên Đình nằm trên sàng, thật là khổn quẫn, muốn nói nhưng lại không thể, chỉ có thể thô thanh ám chỉ: “Là lão bằng hữu của người, đòi gặp người bằng được.” Trong lòng chỉ cầu Đông Phương Bất Bại nghe ra được nguyên cố, tốt xấu cũng cầm được thanh kiếm đi ra.

Đông Phương Bất Bại thanh âm âm nhu, không vui nói: “Sao người lại dẫn hắn đến? Nơi này chỉ có người có thể đi vào. Trừ người ra ta không muốn gặp ai.”

Dương Liên Đình cười khổ, thở dài nói: “Không được a, ta không dẫn hắn đến, hắn liền muốn giết ta. Mà ta sao có thể không gặp người lần cuối cùng trước khi chết chứ?” Hắn ám chỉ đã quá rõ ràng đi!

Đông Phương Bất Bại cả giận nói: “Có ai lớn mật như vậy, dám ăn hiếp người? Là Nhâm Ngã Hành phải không? Người bảo hắn tiến vào!”

Nhâm Ngã Hành phất tay ý bảo, Thượng Quan Vân nhắc màn cửa bằng găm thêu càn mầu đơn lên, nâng Dương Liên Đình tiến vào, họ đi theo sau.

Trong phòng sắc màu rực rỡ, son phấn mùi thơm nức mũi, Dương Liên Đình trong lòng sốt ruột, giương mắt vừa thấy, liền thiếu chút nữa tức hộc máu, chỉ thấy một người đang ngồi trước bàn trang điểm, không phải ai khác mà đúng là Đông Phương Bất Bại —

Hắn tay trái cầm một cái giá thêu, tay phải cứ nhiên còn cầm một cây kim, ngẩng đầu lên, mặt thế nhưng lại có thần sắc kinh ngạc.....

Dương Liên Đình rất muốn rất muốn mắng chửi người, nhưng Nhâm Ngã Hành không tỏ vẻ giận dữ, ngược lại nở nụ cười, quát: “Đông Phương Bất Bại, người đang giả điên sao?”

Đông Phương Bất Bại nói: “Quả nhiên là Nhâm giáo chủ! Cuối cùng người cũng đến đây! Liên đệ, người..... Người..... Làm sao vậy? Là hắn đã thương người sao?” Trong lúc nói đã bỏ nhào vào Dương Liên Đình, bế Dương Liên Đình lên, nhẹ nhàng đặt trên giường, trên mặt là vẻ yêu thương vô hạn, khẩn trương hỏi: “Đau lắm sao?”

Dương Liên Đình chỉ cảm thấy trên trán chảy ra vô số mồ hôi lạnh, muốn nói gì đó, lại cảm thấy khi đang gặp nguy hiểm có thể mất mạng, thì nói gì cũng là không thỏa đáng.

Nhưng Đông Phương Bất Bại chẳng những mặc kệ đám người kia, lại còn nói với hắn: “Chỉ là gãy xương đùi thôi, không sao đâu, người yên tâm, ta lập tức chữa thương cho người.” Nói xong còn..... Chậm rãi cởi giày ra cho hắn, kéo cái chăn được thêu được xông hương ngào ngạt đắp lên người hắn, cứ như một thê tử hiền thực hầu hạ thượng phu —

Dương Liên Đình không thể nói gì, người bày tỏ bộ dạng ân ái cho ai xem chứ? Trong lòng hắn vừa vội vừa giận, hé mắt nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của chúng nhân ngoài kia, nhất thời mặt mình cũng đỏ bừng!

Đông Phương Bất Bại đã vậy còn không vội vã nghênh địch, cứ thế rút ra một chiếc khăn tay màu lục, chậm rãi lau mồ hôi cùng bùn đất trên trán hắn.

Dương Liên Đình nhin rồi nhẩn, cuối cùng cả giận nói: “Đối đầu kẻ địch mạnh, người còn lè mề chăm chút ta làm gì? Người đánh đuổi địch nhân rồi thân thiết với ta cũng không muộn.”

Đông Phương Bất Bại mỉm cười nói: “Được được! Người đừng giận, trên đùi đau lắm phải không? Thực khiến người đau lòng.”

Đồng Bách Hùng phía sau cuối cũng không nhịn được tiến tới, kêu lên: “Đông Phương huynh đệ, người..... Người đang làm trò gì?”

Đông Phương Bất Bại ngẩng đầu lên, mặt âm trầm, hỏi: “Người cũng dính vào việc thương tổn Liên đệ của ta phải không?”

Đồng Bách Hùng nói: “Sao người lại để tiểu tử Dương Liên Đình này lừa gạt? Hắn để một hỗn đản giả mạo người, tự ý ra lệnh, làm xằng làm bậy, người có biết không?”

Đông Phương Bất Bại nói: “Ta tự nhiên biết. Liên đệ là tốt với ta, chăm sóc che chở ta. Hắn biết ta không thích xử lý giáo vụ nên thay ta làm hết tất cả, vậy có gì không được chứ?”

Đồng Bách Hùng chỉ vào Dương Liên Đình nói: “Người này muốn giết ta, người biết không?”

Đông Phương Bất Bại chậm rãi lắc đầu, nói: “Ta không biết. Liên đệ muốn giết người, nhất định là người không tốt. Vậy người tại sao lại không cho hắn giết?”

Đồng Bách Hùng ngẩn ra, rồi ngẩng đầu lên, cười ha ha, trong tiếng cười lộ ý bi phẫn, cười một hồi mới nói: “Hắn muốn giết ta, người cũng để cho hắn giết ta, có phải không?”

Đồng Phương Bất Bại nói:“Liên đệ thích làm gì thì ta sẽ nghĩ cách để y làm bằng được. Trên cõi đời này chỉ có mình y chân chính đối tốt với ta, ta cũng chỉ hết lòng với một mình y mà thôi. Đồng đại ca, chúng ta có giao tình sâu đậm, nhưng người không nên đắc tội Liên đệ của ta a.”

Mặt Đồng Bách Hùng trướng đến đỏ bừng, lớn tiếng nói:“Ta còn tưởng người là mất trí điên khùng, thì ra trong lòng người vẫn là sáng suốt, vẫn biết chúng ta là đôi bạn cố giao.”

Đồng Phương Bất Bại nói:“Đúng vậy. Người đắc tội ta thì không sao. Đắc tội Liên đệ của ta, vậy không được đâu.”

Đồng Bách Hùng lớn tiếng nói:“Ta đã đắc tội hãn rồi đấy, người tính sao? Gian tặc này muốn giết ta, nhưng ta không cho y như nguyện.”

Đồng Phương Bất Bại đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc Dương Liên Đình, ôn nhu nói:“Liên đệ, người muốn giết hãn không?”

Dương Liên Đình giờ phút này chỉ hận sao Đồng Bách Hùng lúc ấy không đem hãn một chưởng đánh chết, để Đồng Phương Bất Bại bây giờ thật muốn chọc cho hãn tức chết, liền tức giận nói:“Mau mau động thủ! Lẽ mà thật đáng ghét.”

Đồng Phương Bất Bại cười nói:“Được rồi!” Rồi y quay đầu nói với Đồng Bách Hùng:“Đồng huynh, hôm nay chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, không trách được ta.”

Đồng Phương Bất Bại lạnh lùng cười, thở dài:“Này cũng thật khó khăn cho ta! Đồng đại ca, nhớ năm đó ở Thái Hành sơn, lộ đông thất hổ hướng ta vây công. Lúc đó ta luyện công chưa thành, lại bị bọn họ đánh lén, tay phải bị trọng thương, sắp gặp Diêm vương, nếu không nhờ người liều mình cứu giúp, ta sao có thể sống được đến hôm nay?”

Đồng Bách Hùng hừ một tiếng, nói:“Người vẫn nhớ rõ những chuyện xưa này.”

Đồng Phương Bất Bại nói:“Ta sao không nhớ rõ? Năm đó ta tiếp quản Nhật Nguyệt thần giáo, Chu Tước đường La trưởng lão trong lòng không phục, lớn tiếng chống đối, là người một đao giết La trưởng lão. Từ nay về sau trong bản giáo không còn kẻ thứ hai dám phản đối nữa câu. Công lao ủng hộ của người, thật không nhỏ a.”

Đồng Bách Hùng tức giận nói:“Chỉ tại ta năm đó hồ đồ!”

Đồng Phương Bất Bại lắc đầu nói:“Người không phải hồ đồ, là người nghĩa khí sâu nặng với ta. Ta mười một tuổi quen biết người. Khi đó ta gia cảnh bần hàn, toàn nhờ người nhiều năm cứu tế. Phụ mẫu ta qua đời không có gì mai táng, tang sự cũng là toàn nhờ người lo liệu.”

Đồng Bách Hùng xua tay ngăn, nói:“Việc đã qua, nhắc lại làm gì?”

Đồng Phương Bất Bại thở dài:“Nhưng cũng không thể không nhắc tới. Đồng đại ca, ta không phải kẻ vô lương tâm, không để ý ân tình ngày cũ, chỉ tại người đắc tội Liên đệ của ta. Hãn muốn lấy tính mệnh người thì ta chẳng thể làm gì khác được.”

Đồng Bách Hùng kêu to:“Dừng lại dừng lại!”

Dương Liên Đình nghe vậy, muốn nói gì, lại nghe tiếng đơn đao rơi xuống đất, tiếp theo là thân ảnh người ngã xuống, trong lòng thầm kêu một tiếng không tốt, nhưng dấu sao Đồng Bách Hùng ý đồ không rõ, có lưu lại cũng là hậu họa ngầm, Dương Liên Đình nghĩ vậy, lau tiết hận trong lòng đi.

Sau một hồi yên tĩnh, Dương Liên Đình lại nghe tiếng rút kiếm, Nhâm Ngã Hành nói:“Đồng Phương Bất Bại, chúc mừng người luyện thành [ Quỷ Hoa Bảo Điển ].”

Đồng Phương Bất Bại nói:“Nhâm giáo chủ, bộ [ Quỷ Hoa Bảo Điển ] này là người truyền cho ta. Ta vẫn ghi ơn người điểm này.”

Nhâm Ngã Hành cười lạnh nói:“Vậy sao? Bởi vậy người nhốt ta dưới đáy Tây hồ, hại ta không thấy mặt trời.”

Đông Phương Bất Bại nói: “Ta không giết ngươi, không phải sao? Chỉ cần ta lệnh Giang Nam tứ hữu không đưa cơm nước cho ngươi nữa, thì ngươi có thể sống nổi mười ngày sao?”

Nhâm Ngã Hành nói: “Nói vậy thì ngươi đối ta coi như không tệ?”

Đông Phương Bất Bại nói: “Đúng đấy. Ta để ngươi ở Hàng Châu Tây hồ bảo dưỡng tuổi thọ. Thế nhân có câu “trên trời có Thiên Đàng, hạ giới có Tô Hàng”. Tây hồ phong cảnh nổi danh thiên hạ, cô sơn mai trang lại là nơi tuyệt đẹp trong cảnh sắc Tây hồ.”

Nhâm Ngã Hành ha ha cười, nói: “Thì ra ngươi nhốt ta ở nhà tù đây Tây hồ là để dưỡng già, ta cần phải đa tạ ngươi.”

Đông Phương Bất Bại thở dài, nói: “Nhâm giáo chủ, những điều ngươi làm cho ta, ta vĩnh viễn nhớ rõ. Ta ở Nhật Nguyệt thần giáo, vốn chỉ là một phó hương chủ dưới trưởng trưởng lão Phong Lôi đường, ngươi đặc biệt đề bạt ta, mấy năm liên tục thăng chức cho ta, thậm chí ngay cả bản giáo chí bảo [ Quỷ Hoa Bảo Điển ] cũng truyền cho ta, chỉ định ta tương lai tiếp nhận chức vị của ngươi làm bản giáo giáo chủ. Ân đức này, Đông Phương Bất Bại vĩnh không dám quên.”

Đông Phương Bất Bại lại nói: “Lúc đầu ta toàn tâm toàn ý muốn làm Nhật Nguyệt thần giáo giáo chủ, muốn cái gì mà thiên thu vạn tải, nhất thống giang hồ, vì thế trăm phương ngàn kế mưu muốn địa vị của ngươi, gạt bỏ vây cánh của ngươi. Hướng huynh đệ, mưu kế này của ta, thế nhưng không lừa gạt được ngươi. Trong Nhật Nguyệt thần giáo, trừ bỏ Nhâm giáo chủ cùng ta, thì ngươi có thể coi là một nhân tài.”

Hướng Vấn Thiên tay cầm nhuyễn tiên, không dám phân tâm trả lời.

Đông Phương Bất Bại thở dài, nói: “Khi ta mới làm giáo chủ, rất có chí khí bùng bột muốn gây dựng sự nghiệp, nhưng gì mà văn thành vũ đức, trung hưng thánh giáo, quả thật là những câu huyền hoang vô tích sự. Mãi về sau khi tu tập [ Quỷ Hoa Bảo Điển ], mới chậm rãi ngộ được chỗ màu nhiệm của cuộc đời. Sau đó cần tu nội công, mấy năm sau, rốt cục hiểu được sinh hóa của đời người và sự sinh sôi của vạn vật.”

Dương Liên Đình nằm trên giường, đang hoạt động thân thể cố gắng tới gần cơ quan mà hắn đã ngẫm bố trí, nhưng nghe Đông Phương Bất Bại câu này nói câu kia, liền thầm nhúc nhích, thầm nghĩ đây mà gọi là tới báo thù đánh nhau sao, cứ như là họ rủ nhau chạy tới nghe Đông Phương Bất Bại tâm sự ấy, mà y cũng thật điên, tự nhiên nổi hứng tự bạch lúc khẩn cấp như vậy.....

Bên ngoài trướng, ánh mắt Đông Phương Bất Bại chậm rãi chuyển tới Doanh Doanh, hỏi: “Nhâm đại tiểu thư, mấy năm qua ta đối đãi ngươi thế nào?”

Doanh Doanh nói: “Ngươi đối tốt lắm.”

Đông Phương Bất Bại lại thở dài, sâu kín nói: “Không thể là rất tốt, chẳng qua ta vẫn thực hâm mộ ngươi. Một người sinh ra đã làm nữ tử, là đã may mắn hơn nam tử gấp trăm lần, huống chi ngươi thiên kiều bá mị, thanh xuân còn trẻ như vậy. Nếu ta có thể đổi chỗ với ngươi, đừng nói là Nhật Nguyệt thần giáo giáo chủ, cho dù là hoàng đế lão tử ta cũng không làm.”

Lúc này thanh niên kiếm khách kia xen mồm cười nói: “Nếu ngươi đổi chỗ với Nhâm đại tiểu thư mà muốn ta thương yêu lão yêu quái ngươi thì chỉ sợ cũng không dễ dàng!”

Dương Liên Đình khẽ nhú mày, cảm thấy thanh niên kiếm khách này không phải là thấy chết không sợ, lòng không vương bận, mà càng giống như ghé con mới sinh không sợ hổ, hắn bất giác nhíu mày, thầm than: Đáng thương Nhâm đại tiểu thư nhất hướng si tình, thứ thanh niên này yêu lại không hẳn là Nhâm đại tiểu thư, hắn nghĩ vậy lòng lại lo thanh niên này cố ý muốn chọc giận Đông Phương Bất Bại, trong lòng hơi chảy mồ hôi.

Lúc này, mắt Đông Phương Bất Bại dừng trên người y, lông mi dần dần dựng thẳng lên, xanh mặt nói: “Ngươi là ai? Dám nói như thế với ta, lá gan thật không nhỏ.”

Thanh niên lại cười nói: “Là tu mi nam nhi hán cũng tốt, là thiên kiều bá mị cô nương cũng tốt, ta ghét nhất là đám quái vật nam phần nữ trang.”

Dương Liên Đình tĩnh tâm, thầm nghĩ quả nhiên là y muốn chọc giận Đông Phương Bất Bại!



“Ta hỏi ngươi, ngươi là ai?” Đông Phương Bất Bại quả nhiên vẫn như cũ giận dữ hỏi.

Thanh niên nói:“Ta tên Lệnh Hồ Xung.”

Dương Liên Đình tâm trầm xuống, quả nhiên y chính là đệ tử của Nhạc Bất Quần trong phái Hoa Sơn.

Đông Phương Bất Bại nhất thời thu liễm giận dữ, mỉm cười, nói:“A! Ngươi là Lệnh Hồ Xung. Ta đã sớm muốn gặp ngươi, nghe nói Nhâm đại tiểu thư yêu ngươi, vì ngươi mà cạo đầu, ta đã tò mò không biết ngươi là bậc lang quân tài mao nào. Hừ, ta thấy ngươi cũng tầm thường vô dụng, so với Liên đệ còn kém xa.” Dương Liên Đình nghe thấy mặt co rút.

Lệnh Hồ Xung cười nói:“Tại hạ không có ưu điểm gì, chỉ hơn người ở chỗ tình yêu thuần nhất. Vị Dương quân kia tuy rằng anh tuấn, đáng tiếc quá mức thích trêu hoa ghẹo nguyệt, nơi nơi tình ái.....”

Đông Phương Bất Bại đột nhiên rống to:“Ngươi..... Ngươi hỗn đản này, nói bậy gì?” Gương mặt phẫn nộ đến đỏ bừng, chỉ một thoáng liền nghe thấy tiếng đao kiếm ngoài trường.

Dương Liên Đình lòng biết Đông Phương Bất Bại cuối cùng bị thanh niên kia chọc giận, ra tay có chút nóng, không khỏi lo lắng nhìn lại, thấy hồng ảnh Đông Phương Bất Bại mạnh mẽ chiếm ưu thế, thoáng nhẹ nhõm một chút— trong lòng thầm cười lạnh, không hổ là đệ tử của ngụy quân tử Nhạc Bất Quần, cũng thầm không vui vì Đông Phương Bất Bại lại không khống chế tâm tình như vậy.

Nghĩ vậy, Dương Liên Đình cũng yên lặng hướng đến chỗ cơ quan, cơ quan có ba cái, nếu Đông Phương Bất Bại chiếm thượng phong, hẳn liền khóa trụ cửa sắt, không lưu kẻ sống, nếu Đông Phương Bất Bại bị thua, không thể không chết, như vậy sẽ hủy tiểu xá, ngọc thạch câu phân, cái còn lại chính là lối thoát.....

Trong lúc Dương Liên Đình đang chậm rãi di động, liền thấy một thân ảnh nữ tử đi hướng hắn, trong lòng cả kinh, thì ra Nhậm Doanh Doanh tự hiểu trình độ bản thân nên không tham đấu, mắt lại vô tình liếc thấy Dương Liên Đình đang quan sát trận đấu.

Nhậm Doanh Doanh nhớ đến ngày đó, tâm niệm vừa động, người đã tới trước Dương Liên Đình, mắt mở trừng trừng, đoán kiếm tay trái hoa lên, trực tiếp đâm vào Dương Liên Đình bả vai, Dương Liên Đình bất ngờ không kịp đề phòng, kêu to một tiếng, Nhậm Doanh Doanh lại thuận thế đâm vào đùi Dương Liên Đình.

Dương Liên Đình nhất thời hiểu được dụng ý của Nhậm Doanh Doanh, cắn răng không hề phát ra nửa điểm thanh âm — luận võ kiêng kỵ nhất phân tâm, trong lòng thầm mắng Nhậm Doanh Doanh ti tiện.

“Ngươi không kêu? Ta chém từng đầu ngón tay ngươi xuống.” Nhậm Doanh Doanh uy hiếp.

Dương Liên Đình chỉ cười nhạt, dùng thanh âm chỉ Nhậm Doanh Doanh mới có thể nghe thấy thấp nói:“Chém đi, vì giáo chủ chết có ngại gì! Đáng tiếc Thánh cô thâm tình, người ngươi yêu lại không hẳn chỉ có ngươi.”

Nhậm Doanh Doanh bị nói chạm đến nội tâm, nhất thời giận dữ, đơn giản lấy kiếm chém một ngón tay Dương Liên Đình. Dương Liên Đình ý cười càng đậm, đôi mắt tràn ngập ý “Ngươi thật đáng thương!” Thân thể lại đi tiếp bất chấp đau đớn, tiếp cận mục tiêu ban đầu.

Nhưng Đông Phương Bất Bại tựa hồ đã nghe thấy tiếng kêu đầu tiên của y, mắng một tiếng:“Nha đầu chết tiệt kia!” rồi hồng ảnh chợt lóe, đi tới trước người Dương Liên Đình, Dương Liên Đình trong lòng hô to: Trúng kế !

Dương Liên Đình muốn kêu không cần lo cho ta, nhưng cao thủ so chiêu, trong chớp mắt đã quyết thắng bại, đợi khi Dương Liên Đình hoàn hồn, đã thấy hai thanh kiếm đâm vào lưng Đông Phương Bất Bại, giọt máu tươi rơi trên tay Dương Liên Đình, đáng ra là đã thắng..... Dương Liên Đình tim như bị đao cắt, giờ phút này tình thế nghịch chuyển, hẳn thực hận sao mình không chết ngay lúc trong điện đi.

“Đông Phương Bất Bại, cuối cùng..... cuối cùng cũng có ngày ngươi rơi vào tay ta.” Nhâm Ngã Hành thở dốc không dừng, trong thanh âm mang theo đắc thắng cuồng ngạo!

Dương Liên Đình chỉ thấy hai miệng vết thương trên lưng Đông Phương Bất Bại tuôn ra máu tươi, thấy y bị thương rất nặng, hẳn cố gắng vươn tay muốn điểm huyệt trên lưng Đông Phương Bất Bại, lại thấy Đông Phương Bất Bại không để ý bản thân đang máu chảy không ngừng, chỉ lo cho hắn:“Liên đệ, Liên đệ, đám khốn kia tra tấn ngươi thật ngoan độc!”

Dương Liên Đình chỉ cảm thấy chua xót, mắt đỏ bừng lên, lại sợ mình rơi lệ sẽ làm Đông Phương Bất Bại phân tâm, chỉ biết lạnh mặt ra vẻ giận dữ nói:“Người luôn khoe khoang võ công cái thế, sao lại không giết được vài gian tặc?” Ngôn ngữ mang ý giận, ngón tay chưa dứt theo Bình Nhất Chỉ đã dạy, điểm trụ cầm máu cho y.

Đông Phương Bất Bại nói:“Liên đệ, ta đã..... Đã.....”

Dương Liên Đình tức giận nói:“Người cái gì?” Trong khi nói cố gắng không để chính mình ghen ngạo, một đêm vợ chồng trăm năm ân nghĩa, nay y lại vì mình mà chết, sao hắn có thể không thương tâm.

Đông Phương Bất Bại nói:“Liên đệ, thiếp thân đã hết lực, bọn họ..... Cũng không phải hạng người.....hời hợt.....” Nói xong, thân mình Đông Phương Bất Bại đột nhiên nhoáng lên một cái, Dương Liên Đình muốn nhảy dựng lên đỡ, lại vô lực, mắt thấy Đông Phương Bất Bại ngã lăn xuống đất.

Mà Nhâm Ngã Hành kia sợ hắn còn đứng dậy được, thế nhưng lại một kiếm trảm trên chân Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại ngẩng đầu, cười khổ nói:“Nhâm giáo chủ, cuối cùng người thắng, là ta bại.” Hai mắt lại nhìn Dương Liên Đình, thấy mắt y đã đỏ lên, thấy tay y đã vươn ra, trong lòng hắn dâng lên đau đớn của sinh ly tử biệt.

Nhâm Ngã Hành cười đến đắc ý vô cùng, trêu chọc nói:“Ngoại hiệu của người nên sửa lại!”

Đông Phương Bất Bại nhếch nhếch khóe miệng, nhìn tay Dương Liên Đình cách mình gang tấc, lắc đầu cười nhạt nói:“Cũng không cần sửa. Đông Phương Bất Bại nếu thua, cũng sẽ không sống tiếp trên đời này.” Đông Phương Bất Bại dứt lời, trong dư quang chỉ thấy Dương Liên Đình đột nhiên cứng người, tay nắm thành quyền, hắn lại không dám nhìn Dương Liên Đình, lẳng lặng nói:“Nếu đơn đả độc đấu, người không thể đánh bại ta.....”

Tay Dương Liên Đình đã sắp chạm đến cơ quan, trong lòng sốt ruột, giả như hắn có thể làm Đông Phương Bất Bại quay đầu, coi như chỉ cần nắm được tay y cũng tốt, trong lòng hắn đã nghĩ ra trăm loại phương pháp, nhưng ở trước mặt đám người Nhâm Ngã Hành lại không thể sử dụng, hắn trong lòng không khỏi sốt ruột, bên tai lại nghe được những lời như di ngôn trước lúc lâm chung, vô công, vô công..... thứ hắn không hiểu nhất bây giờ lại quan trọng như vậy!

Dương Liên Đình đang phẫn nộ, lại nghe Đông Phương Bất Bại nói với Nhâm Ngã Hành:”Ta đặt hết tâm ý lên Dương Liên Đình. Nếu ta sinh là nữ nhi thân, vậy thì tốt rồi .....”

Dương Liên Đình liếc mắt, thấy phân tiếc nuối của Đông Phương Bất Bại cũng là vì chính mình..... Hắn muốn nói hắn yêu chính là Đông Phương Bất Bại y, chứ không phải vì y là nam hay nữ, hắn yêu chỉ là y thôi, nhưng nói đến bên miệng, lại nghe Đông Phương Bất Bại thanh âm suy yếu tiếp tục nói:“Nhâm giáo chủ, ta..... Ta sẽ chết, ta cầu người một việc, thỉnh..... Người nhìn ở việc ta những năm gần đây đối xử tốt với Nhâm đại tiểu thư mà.....”

Dương Liên Đình nhú mày, không hiểu Đông Phương Bất Bại cả đời không cầu ai muốn cầu gì?

“Chuyện gì?” Nhâm Ngã Hành cũng hiểu kì.

Đông Phương Bất Bại chậm rãi quay đầu nhìn Dương Liên Đình bên giường, thấp nói:“Xin người tha Dương Liên Đình một mạng, trục xuất hắn khỏi Hắc Mộc Nhai là được.”

Dương Liên Đình nghe xong cười lạnh một tiếng, tức giận nói:“Người chết ta sống làm gì?”

Nhâm Ngã Hành cười to nói:“Nói hay lắm. Sau khi người chết ta sẽ lăng trì hắn một trăm ngày, hôm nay cắt một cây ngón tay, ngày mai cắt một ngón chân.....”

Đông Phương Bất Bại điên giận nói:“Người..... Người thật độc ác!” Nói xong, cũng không biết y lấy lực lượng từ đâu, thân thể mạnh bắn lên, cả người lao thẳng tới hướng Nhâm Ngã Hành, không còn nhanh lẹ như lúc đầu, nhưng khí thế sắc bén có tăng không giảm, tựa như lấy mạng liều chết một kích, Dương Liên Đình tự thấy hắn cùng Đông Phương Bất Bại đã không đường lui, khi thanh trường kiếm đâm vào ngực Đông Phương Bất Bại, Dương Liên Đình đã quyết đoán ẩn hạ cơ quan.

Nhâm Ngã Hành quát to một tiếng, Dương Liên Đình đã không còn để ý sống chết, thế nhưng không ngờ Nhâm Ngã Hành trong cơn phẫn nộ đã đá Đông Phương Bất Bại về hướng hắn, lúc đó hắn không biết mình kinh hay hỉ, cũng không biết khí lực từ đâu, cứ thế bản năng tiếp lấy Đông Phương Bất Bại.

Không ngờ Nhâm Ngã Hành dùng đại lực, đầu Đông Phương Bất Bại thế nhưng đập vào đầu Dương Liên Đình, đầu Dương Liên Đình lúc này chảy máu như trút, nhiễm đỏ tóc Đông Phương Bất Bại.

Trong lúc choáng váng, Dương Liên Đình chỉ nghe thấy tiếng Nhâm Ngã Hành cười to, nghe tiếng chân vỡ của gạch, cùng với đó là thanh âm của cả tòa viện vỡ vụn, mới vừa rồi khi đánh Nhâm Ngã Hành, kích cuối cùng của Đông Phương Bất Bại đã đánh vào cột trụ, tòa viện bị chấn động, đi cùng đó là tiếng đại thạch lăn xuống từ đỉnh núi. “Không tốt, núi lở! Đi mau!” Một tiếng hô!

Chỉ nghe tiếng còn chưa tan, cuộn cuộn cự thạch đã từ đỉnh núi một đường lăn xuống, chỉ một thoáng sau đã thấy khói bụi mù mịt tràn ngập núi rừng, trong giây lát, tiểu xá tinh xảo và mùi hoa thơm ngào ngạt vừa rồi đều đã bị khói bụi bao phủ.

Khi nhóm người Nhậm Doanh Doanh một thân chật vật, hỗn hển quay đầu, tìm mỗi người đều dừng lại — Nhân gian tiên cảnh kia thiếu chút nữa đã thành nơi chôn chôn của họ.

“Chúc mừng giáo chủ diệt trừ Đông Phương Bất Bại, một lần nữa chấp chưởng Nhật Nguyệt thần giáo.....” Thượng Quan Vân mới bình ổn lại đã lập tức tiến lên chúc mừng, tiếp theo là đến Hướng Vấn Thiên chúc mừng.....

Lệnh Hồ Xung nhìn Nhậm Doanh Doanh, thấy tay chân sớm bủn rủn Nhậm Doanh Doanh khi nhìn tiểu xá nháy mắt đã bị san thành bình địa kia, trên mặt toát ra thương cảm cùng lưu luyến khác thường.

“Nếu thích, tương lai lại xây một tòa.....” Lệnh Hồ Xung khuyên nhủ.

Nhậm Doanh Doanh vô lực lắc đầu, cố gắng tươi cười, lẩm bẩm nói: “Đừng nói nữa. Nơi đó không phải cho người ở, là cho yêu quái ở..... Ta trước đây, hắn..... thường ôm ta đi lên núi du ngoạn hái trái cây, hôm nay lại chết đi như thế.....” Nàng thế nhưng vừa nói vừa rơi lệ.

“.....” Lệnh Hồ Xung đỡ lấy Nhậm Doanh Doanh đang khóc, mọi người nhìn nàng không thể hiểu.

Nhậm Doanh Doanh không thể giải thích gì, chỉ cảm thấy một góc trong đáy lòng đã sụp đổ, không thể tìm lại, là vĩnh viễn mất đi.

Lúc này, Hướng Vấn Thiên toàn thân thương tích bỗng nhiên có chút đầm chiêu nói: “Trước khi bỏ chạy, ta tựa hồ nghe tiếng thứ gì mở?”

Hắn vừa nói vậy, mọi người lập tức sinh nghi, đều nhớ lại, nhớ ra là khi họ chạy trốn chết, tựa hồ đều đã nghe được tiếng như cửa cơ quan nào đó mở ra, vừa nghĩ vậy trong lòng đều khiếp sợ.

Nhâm Ngã Hành bận rộn kêu người đào cự thạch đi, tìm xem có thi thể Đông Phương Bất Bại không, nhưng tiểu xá sớm đã bị chôn vùi, tiểu viện kia nói lớn không lớn, nhưng muốn tìm thì cũng không biết nên tìm từ đâu, cự thạch quá nhiều lại quá lớn, dưới nhai lại có sông, không thể tìm tòi.

Cuối cùng sau mấy ngày tìm kiếm không có kết quả, mọi người suy đoán nói, Đông Phương Bất Bại cùng Dương Liên Đình nghịch thiên mà đi, làm nhiều việc ác, đã bị đá đè thành thịt nát..... Nhưng ở trong lòng bốn người, không thể tìm được Đông Phương Bất Bại cùng Quỷ Hoa Bảo Điển thì cũng là không thể chứng minh y đã chết, y không chết thì tựa như họ đang có một cơn ác mộng lúc nào cũng có thể hàng lâm, quẩn lầy họ suốt đời không yên.

Nhưng chuyện đã như vậy, họ không thể làm sao, chỉ có thể nói với ngoại giới là Đông Phương Bất Bại và Dương Liên Đình bị họ tự tay tru sát, hai người đó đã óc vỡ toang mà chết rồi!

## 46. Chương 46: Ngoại Truyện

Phiên ngoại

1. Nhậm Doanh Doanh

Thời gian thấm thoát, bất kể xuân thu.

Vào một ngày khi Nhậm Doanh Doanh đối diện với kính, phát hiện hai mắt mình bị cô độc nhồi đầy, thì Hắc Mộc Nhai đã là một đoạn hồi ức của nàng.

Ngoài phòng hoa nở xinh đẹp, Nhậm Doanh Doanh ngửi mùi hoa, nhìn thanh xuân dần dần mất đi trong kính, mấy năm qua, nàng vẫn ngồi đối diện với gương suy nghĩ —

Nhớ đến vẻ mặt của Đông Phương Bất Bại ngày ấy khi ngồi trước bàn trang điểm, nghĩ đến y từ trên mặt kính nhìn thấy thân ảnh đỏ rực của y, nghĩ đến bộ dáng của y trong mắt Dương Liên Đình..... liệu Dương Liên Đình có thấy y kỳ quái không? Hay là xinh đẹp thiên tiên?

Doanh Doanh không biết.

Nhưng trực giác của một nữ nhân nói cho Nhậm Doanh Doanh, là ngày ấy trong mắt Đông Phương Bất Bại khi nhìn về phía Dương Liên Đình là hạnh phúc, bởi vì chỉ có người hạnh phúc, trong mắt mới có loại hào quang này, loại tự tin này, cũng chỉ có người được yêu mới làm chuyện kinh thế hãi tục như vậy mà không tự biết.

Doanh Doanh hạ mắt, tay cầm lược từng chút chải vuốt búi tóc, trượng phu của nàng hôm nay muốn đi một chỗ, chỗ đó có một tòa mộ phần, bên trong mai táng một tiểu sư muội mà Nhậm Doanh Doanh hi sinh cả đời cũng không đánh lại —

Đó là nữ nhân Lệnh Hồ Xung yêu cả đời!

Cô đơn lướt qua mắt Nhậm Doanh Doanh, bên tai là câu nói của Dương Liên Đình: “Đáng tiếc Thánh cô thâm tình, người người yêu lại không hẳn chỉ có người.”

Nhậm Doanh Doanh nhắm mắt, không đành lòng nhìn người trong kính, nhớ tới ngày đó, Đông Phương Bất Bại nói hăm mộ nàng, Nhậm Doanh Doanh chỉ cảm thấy chua xót, thanh xuân mỹ mạo thì sao? Là nữ nhân lại như thế nào? Hết thấy đều đánh không lại việc người mình yêu yêu không phải là mình!

Nàng Nhậm Doanh Doanh dành cả đời yêu hai nam nhân, họ yêu nhất, cũng không là nàng.....

## 2 Đông Phương Bất Bại!

Thanh minh.

Người đi tới lui trên đường, có người mang làn xách, có người cầm theo chiếu hồn phiên, nói liên không dứt hành tẩu trên sơn đạo, từ trên xuống dưới mang náo nhiệt khác ngày thường.

Nhậm Doanh Doanh đi theo Lệnh Hồ Xung, một đường đi tới tòa cô linh mộ phần chôn trong núi, nói đến cũng khéo, mưa đột nhiên rơi xuống khiến nhóm người họ tách ra, hai người họ là phi thân đi mau muốn tìm một chỗ tránh mưa, không ngờ chỉ thấy một trà quán trên sườn núi.

Lệnh Hồ Xung che cho Nhậm Doanh Doanh một đường vào trà quán kia.

“Ai nha, tiểu vợ chồng là tới té bái đi!” quán chủ nhiệt tâm lấy khăn mặt cùng nước trà đưa cho hai người, nhìn trời rồi thở dài: “Thời tiết thật không tốt, ta tưởng hôm nay nhiều người lên núi, có thể kiếm chút tiền nước trà, ai ngờ trời không cho như nguyện, rơi xuống trận mưa này, xem chừng là lỗ vốn thôi.”

“Vậy cũng không hẳn, người ra ngoài không mang dù cũng nhiều, không chừng họ sẽ đều đổ về trà quán của người!” Lệnh Hồ Xung tâm tình nặng nề, nhưng ngoài miệng vẫn là cười khuyên giải an ủi quán chủ một phen.

Quán chủ cười nói: “Như người nói thì tốt!” Hắn đặt ấm trà xuống, nhắc mắt cười nói: “Thật đúng là lại có hai vị khách quý!”

Quán chủ nhanh chạy đi đón khách, Lệnh Hồ Xung và Nhậm Doanh Doanh uống trà, mắt cũng nhìn qua.

Chỉ thấy người tới đầu đội mũ che, thân không dính mưa, chân mang giày bạc, hành lý cầm theo hẳn là tiền bạc vật dụng, có vẻ rất nặng, nhưng trong tay y lại nhẹ tựa lông hồng, hơn nữa y rõ ràng là chạy xa mới đến, nhưng trên y phục không dính nửa điểm phong trần, liền ngay cả nước bùn trên núi cũng không dính một giọt.

Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh nhìn nhau, không khỏi nhú mào, đều cúi đầu âm thầm đánh giá hai người này, khi hai người kia tới gần, tâm hai người không khỏi bất an.

Quán chủ không biết họ là cao thủ, chỉ nhìn thấy trong hai người tới, thì một người cao lớn khôi vĩ, người còn lại thấp hơn nhưng vóc người lại mang chút tinh tế, tuy là kì quái nhưng hẳn đây cũng chỉ để ý tiền tài, nghĩ họ hẳn là hai tên công tử gia, nhanh cao giọng hô: “Mời vào, tẻ quán đơn sơ, khách quan trăm ngàn đừng để ý.....” Nói xong còn lau ghế lau bàn một lượt.

“Đây có trà gì?” Một người lấy bạc ra, trầm giọng nói.

“Liên đệ, thiếp thân có Long Tỉnh tốt nhất, người để hẳn pha là được.” Người nói chuyện còn chưa cởi áo khoác của mình xuống, đã vươn tay cởi áo mưa cho nam tử cao lớn lấy bạc kia, “Người bị dính mưa rồi, thiếp thân đã nói để ngày khác, người lại nói ngày mưa hẳn sẽ ít người đi.”

“Thôi nào, đâu cần vô nghĩa như vậy! Ta vốn không thích đông người, trời mưa thì chỉ có người ta hai người chẳng phải rất tốt sao!” Người nói chuyện nhìn như không kiên nhẫn, nhưng ánh mắt nhìn nam tử mang xiêm y đỏ thắm tự xưng là thiếp thân kia lại đầy ôn nhu, tay còn không quên gạt đi bọt nước trên tóc hồng y nam tử.

“Liên đệ thích vậy là được rồi!” Hồng y nam nhân hoàn toàn không nhìn quán chủ đang trợn mắt há hốc mồm kinh hãi, trong mắt y chỉ có nam tử cao lớn kia, y hết sức ôn nhu cởi áo mưa cho nam tử cao lớn, còn lấy khăn lụa chà lau một tầng mưa bụi mỏng manh trên mặt người kia: “Đừng nhúc nhích, để thiếp thân lau cho! Ướt hết cả rồi, thật khiến thiếp thân đau lòng!”

“Người có để yên không a!” nam tử bị lau mặt hồi lâu, rốt cục không thể nhịn được thấp giọng trách mắng: “Người nhìn nước mưa trên mặt người xem, không lau trước đi!” Nói xong lấy tay áo sạch sẽ sát mặt hồng y nam tử, lau qua một hồi.

Hồng y nam tử không giận dữ, chỉ hé miệng cười, chờ nam tử cao lớn kia nhìn như thô lỗ lau mặt xong mới nói: “Thiếp thân lau thế nào cũng thấy không đủ, muốn để Liên đệ lau cho thiếp thân cả đời!”

“Xôn xao –” Là tiếng quán chủ đánh nát ấm trà.

Hồng y nam tử mắt liếc qua, quán chủ đông cứng không thể nhúc nhích, một thân đầy mồ hôi lạnh, chỉ cảm thấy mình như vừa bồi hồi giữa sinh tử, hiểm hiểm nhặt được một cái mạng.

“Mang nước sôi tới là được, không cần gì nữa!”

Nam nhân cao lớn ném một nén bạc tới, rồi kéo hồng y nam tử ngồi ở bên người nói: “Để ý đến hẳn làm chi! Rất thích sao?”

Hồng y nam tử dựa sát vào vào người nam tử kia, tựa như thẹn thùng cười nhẹ: “Liên đệ hái lấy, dù chỉ một chiếc lá, cũng sẽ là bảo bối của thiếp thân.” Nói xong, hồng y nam tử vô tình thấy quán chủ còn chưa hồi thần kia, cả giận nói: “Còn không đi? Lẽ mề muốn chết sao?”

“Vâng! Vâng.....” Quán chủ vội vàng đứng lên, nhưng tay chân xụi lơ còn chưa chịu hoạt động.

Lệnh Hồ Xung muốn tiến lên hỗ trợ, lại bị Doanh Doanh ngăn cản, Lệnh Hồ Xung quay đầu, chỉ thấy Nhậm Doanh Doanh khi nhìn thân ảnh Đông Phương Bất Bại liền chấn động không thôi, hẳn vì lần trước thiếu chút nữa chết dưới chân của Đông Phương Bất Bại nên trong lòng nàng có bóng ma, hẳn nghĩ vậy, không khỏi đưa tay nắm tay nàng.

Nhậm Doanh Doanh giương mắt, nhìn Lệnh Hồ Xung rồi lắc đầu. Lệnh Hồ Xung biết, mới vừa rồi khi liếc thấy Đông Phương Bất Bại, hẳn đầu thể không e sợ, ngày đó khiêu chiến Đông Phương Bất Bại hẳn có thể nói là ghé mới sinh không sợ hổ, nhưng kinh qua trận chiến ấy rồi, hẳn mới biết nguyên do thể nhân sợ hãi Đông Phương Bất Bại.

Lệnh Hồ Xung lại lo lắng nhìn quán chủ không thể cử động kia, hẳn tự nhận là kiếm pháp giang hồ đệ nhất, nhưng hẳn trong lòng rõ ràng, so với Đông Phương Bất Bại ngày đó lấy một cây kim châm địch lại bốn người, thì hẳn như cũ không là đối thủ, nhưng, thấy chết mà không cứu là không đúng.....

“Người sợ cái gì, chúng ta chỉ đi ngang qua, sẽ không giết người, sớm đun nước là được!” thanh âm Dương Liên Đình đúng lúc vang lên.

“Vâng! Vâng!” Quán chủ đứng dậy, co rúm bỏ đi, nước vốn đã nóng sẵn, đun một chút liền bốc lên sương mù, nhưng vô luận thế nào cũng không đưa tới nổi.

“Liên đệ muốn uống đầu cần đợi tên vô dụng như vậy! Để thiếp thân pha cho người.” Đông Phương Bất Bại đứng dậy, cầm một ấm trà, thả một dùm lá trà vào trong, đổ nước vào, tay trái vận công, từ trong ấm bốc lên sâu kín trà hương, nước trà đầu đã đun xong.

Nhưng Đông Phương Bất Bại lại chỉ nhìn Dương Liên Đình cười cười, tay trái nhẹ nhàng đảo hương, nước trà vừa pha tốt nhất cứ như vậy đổ ra, tiếp theo lại lặp lại, trong giây lát, chỉ thấy Đông Phương Bất Bại vận công, tử sa hồ nóng bỏng kia đã đun đến lần thứ hai, vũng vàng dưng trên bàn họ.

“Liên đệ uống ngay, hay là chờ chút nữa?” Đông Phương Bất Bại rót trà, cười hỏi.

“Bất quá là nghỉ chân, gấp gì!” Dương Liên Đình nhú mày, tựa hồ có chút mất hứng, “Khó được xuất môn, cần gì tự mình động thủ! Nếu bị bỏng thì phải làm sao?”

“Vay đợi lát nữa!” Đông Phương Bất Bại buông chén trên tay, ngồi xuống, dựa sát vào Dương Liên Đình, như lấy lòng nhuyển ngôn nói: “Liên đệ nói cái gì chính là cái đó, nếu cảm thấy khát, người chỉ cần nói với thiếp thân, đừng để mình khát khiến thiếp thân tâm đều đau.”

“Cứ khát là phải kêu inh lên, người tưởng ta là kiêu hoa trong viện nhà người à?” Dương Liên Đình lạnh nói, trên mặt lại mang mấy phần vui vẻ.

“Liên đệ không phải kiêu hoa, Liên đệ là thịt đầu tim của thiếp thân a.” Đông Phương Bất Bại dựa đầu lên vai Dương Liên Đình, ôm Dương Liên Đình eo, cười nói: “Thế gian người đối thiếp thân tốt nhất, thiếp thân cũng sẽ chỉ đối tốt với một mình người.”

“Không làm Đông Phương Bất Bại nữa?” Dương Liên Đình tự rót một ly trà, đưa đến bên miệng Đông Phương Bất Bại uy y uống một ngụm.

Đông Phương Bất Bại nhấp nước trà, cười ngạo nghễ: “Hiếu khán vân đề xử, phong vân tự hữu tái khởi thì. Nếu có một ngày Liên đệ thích, đừng nói tới Nhật Nguyệt thần giáo, cho dù chính là võ lâm minh chủ, thiếp thân cũng giúp Liên đệ ngồi.”

“Thiên hạ phong vân ta cứ đi tới, vừa vào giang hồ năm tháng thúc giục, sự nghiệp thống trị trong lúc nói cười, chịu không nổi nhân sinh một hồi say.....” Dương Liên Đình cười nhạt, chén chuyển trên đầu ngón tay, làm tổng quản Nhật Nguyệt thần giáo nhiều năm như vậy, dốc hết tâm huyết lực muốn Nhật Nguyệt thần giáo đi lên, trải qua hồi sinh tử kia mới hiểu, thế gian danh lợi chỉ là mây bay, cũng hiểu được thoải mái của Đông Phương Bất Bại khi buông tay quyền lực năm đó, “Còn nhớ lời người nói lúc đó không?”

” Thiếp thân bất quá nói qua một lần, không ngờ Liên đệ nhớ rõ như vậy.” Đông Phương Bất Bại hé miệng cười, vẻ mặt không cho là đúng.

“Hết mưa rồi, nường tử, chúng ta đi thôi.”

“Ân, cũng nên đi xem Phi Phi!” Đông Phương Bất Bại giương mắt cười.

Dương Liên Đình nâng mặt Đông Phương Bất Bại lên, thở dài: “Thế gian hư danh đừng nhắc lại. Chúng ta lúc đó đều đã thống nhất là sẽ buông tay khỏi cừu hận, chẳng lẽ hôm nay còn muốn hãm ở trong đó? Chẳng lẽ người không muốn cùng ta làm một đôi tiêu dao vợ chồng — người chỉ có ta, ta chỉ có người?”

“Trong thế xác và tinh thần, trong mắt thiếp thân chỉ có Liên đệ, tất cả của thiếp thân đều là của Liên đệ .....” Đông Phương Bất Bại dán vào trong lòng Dương Liên Đình, hai tay cầm mặt Dương Liên Đình, hôn nhẹ một cái: “Nhân, thân, tâm đều là.....”.....

Nhậm Doanh Doanh chỉ một thoáng đỏ mặt, hạ mắt thấp nhìn Lệnh Hồ Xung, đã thấy Lệnh Hồ Xung kinh ngạc nhìn Đông Phương Bất Bại, tựa như nhớ tới điều gì, bất giác nhú mày, không hề biết giờ phút này điều Lệnh Hồ Xung nghĩ đến chính là lời tiểu sư muội nói khi bị tượng phụ của nàng giết chết, cùng Đông Phương Bất Bại ngày ấy cầu Nhâm Ngã Hành buông tha Dương Liên Đình giống nhau đến cỡ nào —

Hắn thầm ca thán, bọn họ nam nữ si tình kết quả là, người họ yêu yêu đều không phải là họ, vậy mà nhìn cặp đôi nhìn như kinh thế hãi tục kia xem, tướng trái luân thường, lại diễn tả hoàn mỹ bốn chữ thần tiên quyến lữ, tiêu sái tự nhiên, tiêu diêu tự tại đến như vậy.

Lúc đó mưa đã tạnh mây đã tan, trong núi lại đầy người qua lại.

Chỉ là trong núi, giữa hai tòa mộ phần lớn, lại có một mộ phần nho nhỏ ở giữa, hai người họ đứng lặng nhìn ba tòa mộ kia.

“Liên đệ, vì sao không để thiếp thân giết Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh, cho ngươi hả giận?”

“Phi Phi từ nhỏ không cha không mẹ, ta không muốn thế gian lại thêm một Phi Phi.”

“..... Liên đệ.”

“Phi Phi, nhất định rất cao hứng, nàng cuối cùng có thể nằm giữa cha mẹ hảo hảo ngủ đến vĩnh hằng.”

Hoàn phiên ngoại

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-phuong-bat-bai-chi-ngu-phu>*